

Giới thiệu Thông Thiên Chi Lộ Convert

Thông thiên luôn là con đường mơ ước của những người tu chân từ bao đời. Tu kiếm, tu trận, tu bằng đơn dược hay song tu... tất cả đều hướng đến con đường là thông thiên, vươn tới trời cao.

Gã, chỉ là một tán tu nhỏ nhoi trong ngôi thành nhỏ, bị gát gắm mua đồ rơm nhưng vô tình lại nhờ đó bước lên con đường trở thành cường giả thông thiên.

Nàng, là đệ nhất mỹ nữ của đại lục, được vô số thanh niên tài俊 ngưỡng mộ nhưng rồi cuối cùng cũng về bên gã.

Nàng, là mỹ nữ băng tuyết nổi danh, hết lòng vì sư muội, nhờ duyên trời đưa đẩy mà đến bên gã.

Nàng là đại tu sĩ lừng lẫy một phương, cũng vì một lần gặp gỡ mà bước cùng con đường với gã.

...

Hãy cùng đọc Thông thiên chi lộ, để trải nghiệm con đường đi lên thành cường giả. Vẫn là một thế giới tu tiên cá lớn nuốt cá bé, đầy những hiểm ác nhưng không thiếu tình người, và quan trọng là ngập tiếng cười, chắc chắn sẽ khiến bạn thỏa mãn với những phút giây được thư giãn. Đọc để cảm nhận ngòi bút của Vô Tội, cao thủ viết truyện tiên hiệp hài hước nổi danh.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tiểu mỹ nữ mộng cong.

"Mọc ở đâu ra nữ nhân dõ hơi như thế này!"

Trong Hoàng Sa hạp cốc, một mỹ nữ mặc pháp y ngân bạch sắc đang phát ra từng luồng phong nhận, giao chiến dữ dội với một con Thạch vĩ bích tích. Mỹ nữ cực kỳ xinh đẹp, eo nhỏ xíu, mông cũng đúng loại hình mà Ngụy Tác thích, cong chết đi được, nhưng hiện giờ gã đang ẩn thân trong một cái hố cách chỗ tiểu mỹ nữ mộng cong và Thạch vĩ bích tích không đầy năm mươi trượng, trên mình còn phủ một lớp cát vàng thật dày, chỉ thò cái đầu đội có khô lên, lại giận muốn méo miệng.

Thạch vĩ bích tích, nhị cấp trung giai yêu thú.

Hai cái vảy trên lưng lấp lánh ánh huỳnh quang kim loại giá trị ba viên hạ phẩm linh thạch, lớp da bụng đen bóng, mềm lại dai là tài liệu tuyệt vời để làm nội giáp bó sát người, giá trị hai viên hạ phẩm linh thạch, cái đuôi đầy vảy có thể cắt đứt huyền thiết giá trị một viên hạ phẩm linh thạch.

Tổng cộng là sáu viên hạ phẩm linh thạch.

Thạch vĩ bích tích thường hoạt động có đôi, làm tổ tại động huyệt trên vách đá, hành tẩu như bay trên mọi vách đá dựng đứng, vạn nhất không giết được, để nó chạy vào động huyệt thì đừng mơ bắt được nữa. Ngụy Tác canh chừng ở đây hai ngày liền, sau cùng cũng đợi được con Thạch vĩ bích tích đi một mình, hơn nữa còn cách xa vách đá, sắp thấy sáu viên hạ phẩm linh thạch lấp lánh trong túi, nhưng lúc gã chuẩn bị động thủ thì không hiểu mọc đầu ra một ngân sam mỹ nữ hưng phấn vô cùng kêu to: "Ha ha, may mắn thật, một con nhị cấp yêu thú" xong là cả Ngụy Tác mai phục trong cái hố gần đó cũng không phát hiện được, lao vào động thủ với Thạch vĩ bích tích.

Tu vi của mỹ nữ xem ra đã đạt đến Thần hải cảnh tứ trọng, cao hơn Ngụy Tác chặn hai tầng, ngân bạch sắc pháp y trên mình rõ ràng luyện chế từ Ngân tâm ti, theo từng hàng hoa văn, giá trị không nhỏ, phong nhận đang phát ra đều sáng loáng, còn chứa cả băng hàn khí tức, giáng chan chất vào mình Thạch vĩ bích tích khiến nó chấn động, vảy trên lưng liên tục bắn ra từng hạt băng, xem ra rất có phong phạm cao thủ, chiếm hết thượng phong. Nhưng với Ngụy Tác thì mỹ nữ này có vẻ ngoài và trí óc hoàn toàn tương phản.

Lúc đó mà kéo bất kỳ ai đi ngang qua Hoàng Sa hạp cốc lại hỏi đều biết điểm yếu hại nhất của Thạch vĩ bích tích là ở cổ, nhưng mỹ nữ này phát ra phong nhận lại nhắm vào hậu giáp của Thạch vĩ bích tích.

Nếu hai khối hậu giáp dễ dàng bị đánh vỡ như vậy thì làm sao còn giá trị tới ba viên hạ phẩm linh thạch?

Tu sĩ bình thường dùng mông mà suy nghĩ cũng biết nên vừa đánh vừa lùi, cố gắng kéo giãn cự ly với Thạch vĩ bích tích nhưng ngân sam mỹ nữ lại đứng im một chỗ mà phát ra phong nhận, khiến Ngụy Tác bó tay nhất là mỗi lần phát ra, nàng ta còn kêu lên lanh lốt, "Băng phong nhận".

Trời cao đất dày ời, cô tưởng mình đang diễn kịch hả?

Quá hiển nhiên, mỹ nữ này là con cháu thế gia chưa từng biết mùi vất vả, có tu vi Thần hải cảnh tứ trọng liền cho rằng dễ dàng hạ được nhị cấp yêu thú.

Dù là một con lợn nằm dưới đất mà cứ vung dao đâm vào móng nó, đâm nửa ngày đến kiệt sức thì cũng không chết được. Cô tưởng chân khí của mình

không bao giờ cạn, cũng mệnh mông như biên chắc?

Quả nhiên, giống hệt Ngụy Tác tưởng tượng, chỉ một chốc sau, mỹ nữ bắt đầu nhọt nhọt mặt mày, móc ra hai bình Hồi khí tán dốc vào miệng.

Chát!

Lúc uống bình Hồi khí tán thứ hai, mỹ nữ phóng phong nhận chậm một chút, Thạch vĩ bích tích cự cách nàng ta quá gần, nó không hề khách khí quật một đôi đến, tuy thiếu chút nữa mới trúng nhưng mỹ nữ cũng giật mình, sắc mặt trắng lợt.

"Cơ hội là đây!"

Lúc đó Thạch vĩ bích tích xoay lưng lại chỗ Ngụy Tác mai phục, bùng một tiếng, gã nhảy lên khỏi đám cát vàng mịn mờ, một luồng cương phong giáng vào nền cát cạnh Thạch vĩ bích tích hất nó lăn ra. Đồng thời, tay Ngụy Tác ảo hóa một lưỡi thanh sắc thủy nhận, chém vào cổ Thạch vĩ bích tích.

Ầm!

Nhưng gã không ngờ là khi thanh sắc thủy nhận sắp đánh trúng Thạch vĩ bích tích, một luồng lửa đột nhiên đập vào mình nó, hất nó văng ngang.

Ngụy Tác giật mình lăn xuống đất mới không bị hỏa diễm tóa đi chạm vào mình.

"Hỏa cầu phù! Ngươi định làm gì hả!"

Ngụy Tác không nén được nữa, nhảy vọt lên kêu to.

Vốn Thạch vĩ bích tích dù không chết cũng tàn phế, không còn uy hiếp được gì nữa. Nhưng nữ nhân dõng hoi không biết mọc ở đâu ra này lại phát Hỏa cầu phù vào đúng lúc đó!

Coi như cầm chắc Thạch vĩ bích tích rồi, dùng một đạo pháp phù uy lực như thế để làm gì?

Ngụy Tác liếc quá, Thạch vĩ bích tích rớt xuống đất, tuy thân thể bị thiêu cháy đen hơn nữa nhưng không trúng nơi yếu hại nên chỉ thụ thương, không bị mất mạng.

Quan trọng là, thanh thể Hỏa cầu phù kinh nhân như thế, rất có thể hấp dân thêm một con Thạch vĩ bích tích tới.

"Ngươi lén lút lút lút ẩn thân ở đây làm gì, mau đi đi, đừng vướng chân vướng tay ta." Ngân sam mỹ nữ phản nhướng mày liễu, mắng sa sả.

"Hỏa cầu phù, Hàn băng phù, Tật phong phù?"

Ngụy Tác chưa kịp nói gì, ngân sam mỹ nữ đã lấy ra thêm ba tấm pháp phù.

Mỹ nữ này đích xác giàu có, hai bình Hồi khí tán và mấy tấm pháp phù ban nãy đã có giá trị hơn bốn viên hạ phẩm linh thạch, hiện tại nàng ta lấy ra thêm ba tấm nữa, dù xuất hiện thêm một con Thạch vĩ bích tích cũng sẽ đối phó dễ dàng.

"Bốp!"

Ầm!

Nhưng tình cảnh khiến Ngụy Tác há hốc miệng xuất hiện.

Ngân sam mỹ nữ lại... lại ném thẳng Hàn băng phù cùng Hỏa cầu phù vào con Thạch vĩ bích tích đã trọng thương.

Thạch vĩ bích tích bị một dải khí trắng đông cứng thành băng rồi bị một ngọn lửa thiêu đốt, đương nhiên ô hô ai tai.

Gần như đồng thời, một con Thạch vĩ bích tích khác xuất hiện, phát cuồng lao vào hai người.

"Còn một con nữa!"

Ngân sam mỹ nữ trực tiếp dán Tật phong phù lên mình, toàn thân được cương phong bao phủ, lao vút tới, tiếp tục phát phong nhận một cách điên cuồng vào con Thạch vĩ bích tích đang lao tới.

"Mẹ ơi!"

Băng phong nhận của ngân sam mỹ nữ trông có vẻ uy thế đầy đủ nhưng không u hiếp mấy may được Thạch vĩ bích tích, nó cũng phát giác căn bản cận không áp sát ngân sam mỹ nữ được, liền xoay quay nhảy bỏ vào Ngụy Tác.

Thạch vĩ bích tích nhảy loạn xạ để tránh phong nhận của ngân sam mỹ nữ nên Ngụy Tác không cách này hất ngã nó mà đánh trúng nơi.

Con Thạch vĩ bích tích không hiểu ái ân hay phu quân bị ngân sam mỹ nữ dùng ba đạo pháp phù giết chết một cách thâm vô nhân đạo này, phát cuồng

đuổi sát Ngụy Tác.

"Đồ nhát chết, chạy gì mà cuống lên thế hả, sao không dừng lại giao đấu."

Thạch vĩ bích tích sắp bắt kịp Ngụy Tác, khiến gã muốn khóc mà không có nước mắt là ngân sam mỹ nữ còn khinh thị gào lên như thế.

"Mẹ nó chứ!"

Cảm giác không chạy được, Ngụy Tác nhăn nhó móc ra một tấm ngọc phù thổ hoàng sắc từ ngực áo ra, dồn chân nguyên vào, hoàng sắc khí lưu chứa thổ tinh khí đích từ ngọc phù tràn ra biến thành một tấm thuẫn nhỏ chừng hai thước màu vàng sậm trước mặt gã.

Chát! Chát!

Thạch vĩ bích tích liên tục tấn công Ngụy Tác công kích, toàn bộ bị tiểu thuẫn thổ hoàng sắc chặn lại.

"Xoạt!"

Cổ con Thạch vĩ bích tích đang cuống bạo đột nhiên xuất hiện ánh máu, co rút người lại. "Ha ha", ngân sam mỹ nữ phát thêm đạo phong nhận, Thạch vĩ bích tích giật hai cái rồi bất động.

"Chuyện gì nữa đây?" Ngụy Tác tắt tiếng lắc đầu, lúc Thạch vĩ bích tích tấn công gã, ngân sam mỹ nữ khước lại mèo mù vớ cá rán, phong nhận phát ra trúng ngay cái cổ, điểm mềm yếu nhất của nó.

"Người còn chưa trả lời ta, ban nãy lén lút lút lút ở đó làm gì? Lẽ nào định cướp hai con Thạch vĩ bích tích của ta?" Ngân sam mỹ nữ đắc ý nhìn hai con Thạch vĩ bích tích, mục quang lại nhìn sang Ngụy Tác.

"Cái gì mà ta cướp hai con Thạch vĩ bích tích của cô! Ta mai phục ở đây hai ngày rồi, nếu không vì cô làm loạn hết lên thì ta sao phải động dụng Thổ thuẫn bảo phù!" Nhìn ngọc phù thổ hoàng sắc đang mờ hắt quang hoa trên tay, xuất hiện cả vết nứt, Ngụy Tác không nén được nữa. Tấm Thổ thuẫn bảo phù này chỉ ít cũng giá trị sáu viên hạ phẩm linh thạch, là bảo bối gã khó khăn mới có, tổng thể chỉ sử dụng được ba lần, mỗi lần hóa thành thổ nguyên pháp thuẫn thì ngày cả thuật pháp do tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng phát xuất ra cũng ngăn được, trước đây Ngụy Tác đặc dùng một lần, vốn mai phục giết Thạch vĩ bích tích xong, rất có thể sẽ mai phục giết nốt con còn lại, không phải tổn thất gì nhưng bị nữ nhân dở người không hiểu từ đâu mọc ra này làm loạn hết lên, buộc gã phải dùng thêm một lần nữa. tương đương tổn thất hai viên hạ phẩm linh thạch. "Đúng là phá gia chi tử, ta mà có nhiều nhất giai Hóa cầu phù cùng Hàn băng phù như thế thì đi mai phục tam giai yêu thú rồi, dùng đến ba tấm pháp phù giết một con Thạch vĩ bích tích!" Cứ nghĩ đến cảnh mỹ nữ này liên tục sử dụng bốn tấm pháp phù mà gã không đủ tiền mua là Ngụy Tác lại xót ruột.

"Bằng vào người mà đòi giết hai con Thạch vĩ bích tích? Xem người lóng ngóng như thế cơ mà, hai con Thạch vĩ bích tích này do ta giết, đương nhiên là của ta." Ngân sam mỹ nữ nhìn Ngụy Tác, đáng về cực kỳ khinh bỉ.

"Ta lóng ngóng? Cô đi giết Thạch vĩ bích tích hay là ném linh thạch giải trí? Thạch vĩ bích tích bị cô biến thành thế này, tối đa trị giá hai viên hạ phẩm tinh thạch, hai bình Hồi khí tán của cô cộng với bốn tấm nhất giai pháp phù đều đáng giá bốn viên hạ phẩm linh thạch. Ngay cả cổ, chỗ yếu nhất của Thạch vĩ bích tích còn không biết mà đòi đi giết. Phóng phong nhận như kiểu cô thì phát một trăm lần cũng không phá được bối giáp của Thạch vĩ bích tích, ai ngờ đây?" Ngụy Tác nhìn lại ngân sam mỹ nữ, cười lạnh liên hồi.

"Người..." Ngân sam mỹ nữ trắng nhợt mặt mày, cái ngang, "dù thế nào, hai con Thạch vĩ bích tích đều do ta giết, không cho người con nào, người muốn cướp thì thử xem."

"Xin lỗi, cô có thể tránh đi một chút không." Ngụy Tác đột nhiên nói.

Ngân sam mỹ nữ hơi ngẩn người, "tránh đi một chút?"

"Hình như ta đau bụng, lại ngồi trong hố lâu như vậy, không nén được nữa." Ngụy Tác vừa nói vừa cời dây lưng.

"Người...!" Ngân sam mỹ nữ hơi hoảng loạn quay đi, thoáng sau liền nhận ra không ổn, quay lại thì thấy Ngụy Tác xách hai con Thạch vĩ bích tích, sắp khuất bóng.

"Người đúng là đồ vô si!" Ngân sam mỹ nữ đã dùng hết Tật phong phù, không đuổi được thì giận đến nhọt nhọt mặt mày.

"Ha ha!" Ngụy Tác vừa chạy vừa hôn gió với nàng ta, "Mỹ nữ, gặp lại thì cùng đi uống trà nhé!"

Chương 2: Ta không sợ đầu nhá.

"Mười ba viên hạ phẩm linh thạch của ta!"

"..."

Đêm khuya, trong một căn thạch ốc nhỏ ở thành tây Linh Nhạc thành vang lên tiếng gào.

Trong căn nhà tuềnh toàng này, không có bài trí gì đáng kể, trên bức tường gần giường treo mấy bức tranh cung trang mỹ nữ, vẽ cùng một người: ngực vun đầy, gương mặt xinh đẹp kinh người, chủ yếu nhất là da trắng như tuyết, như mỡ đông. Bút pháp vẽ mấy bức tranh mỹ nữ này cực kỳ cao minh, vẻ thiếu nữ sống động như thật, mực quang lưu động như muốn từ trong tranh đi ra, còn phát ra quang hoa nhàn nhạt chứng tỏ giá trị không thấp, chỉ là ở vị trí ngực mấy bức tranh đều ngả màu hơi xám, xem ra đã bị bôi bẩn.

Kẻ mặc áo thô màu xanh, đang gào thảm thiết như mẹ mất này đáng vẻ không tệ lắm, chính là Ngụy Tác trước đó không lâu vừa cướp hai con Thạch vĩ bích tích tại Hoàng Long sơn Hoàng Sa hạp cốc.

Gào lên như thế vì hôm nay, tại tự do tập thị ở thành đông, lúc gã dùng một con chim trắng bình thường vẽ vằn đen lên mình giả làm Hắc phong điều non bán đi thì nhìn thấy một lão già nhà quê y phục không thể quê hơn được nữa, đáng vẻ thật thà không thể thật thà hơn nữa đang bán một cái lọ ngọc đen.

Lọ ngọc rực ô quang, ô quang chứa cả huyền cơ, có nhiều cỗ phù huyền ảo nhỏ như con kiến, thoạt nhìn rất giống pháp bảo lợi hại.

Mặc cả một hội, Ngụy Tác bỏ ra mười ba viên hạ phẩm linh thạch mua được, trên đường về gã hưng phấn vô vàn, linh giai pháp bảo cấp thấp nhất thì giá trị khẳng định không chỉ mười ba viên hạ phẩm linh thạch. Nhưng gã gặp mưa, về nhà moi ra xem thì cái lọ ngọc đen đã biến thành lọ sứ xám xịt. Bề ngoài cái lọ đã tan đi, hình như được bôi nhựa cây nào đó.

Đồ giả thì chỉ ít cũng phải dùng lọ ngọc thật chứ, tuy tiện bôi chút nhựa cây vào lọ sứ thế này có khác gì gạt người quá mức? Dù gì thì vằn đen trên mình con chim trắng mà gã vẽ cũng sử dụng nhựa Hắc phượng tiên hoa vốn không thể phai.

Càng khiến Ngụy Tác không nhận được là cái lọ sứ này còn có hai vết nứt, lớp nhựa bên ngoài chảy hết thì lộ hẳn ra.

Phù vằn trên cái lọ mà gã không nhận ra không phải đồ giả, nhưng dù món đồ chơi này thật sự là pháp bảo, nét hai vết rồi thì cũng. Ba này Ngụy Tác đã thử, dồn chân khí, đổ nước, đốt lửa... các gì cũng thử rồi nhưng cái lọ không hề phản ứng.

Ngụy Tác không phải mỹ nữ phá gia ở Hoàng Sa hạp cốc, với tán tu cấp thấp như gã, mười ba viên hạ phẩm linh thạch là món tiền không nhỏ. Hai con Thạch vĩ bích tích vất vả lắm mới hạ được đó vì trên mình không còn nhiều chỗ lành lặn nên cộng lại mới bán được tám viên hạ phẩm linh thạch.

Mấy năm nay ai cũng tinh ranh như quỷ, linh thạch vốn không dễ kiếm, kiếm rồi còn phải để lại cho mình.

Ngụy Tác hiện tại tuy mới có tu vi Thần hải cảnh lưỡng trọng, nhưng nếu thoải mái hút linh khí trong linh thạch để tu luyện thì một ngày ít nhất cũng mất sáu, bảy viên hạ phẩm linh thạch mới đủ, có điều gã chỉ dám dùng tối đa mỗi ngày một, hai viên mà thôi, tu luyện lúc nào cũng trong trạng thái khát linh thạch. Dù vậy, thông thường sau mấy tháng mới tích được viên hạ phẩm linh thạch.

Mười mấy viên hạ phẩm linh thạch này gã không lấy ra tu luyện, để lại làm vốn phòng khi cần đến đột xuất.

Nhưng lần này Ngụy Tác trực tiếp bị lừa mất mười ba viên hạ phẩm linh thạch, bảo sao gã không xót ruột.

"Mười ba viên hạ phẩm linh thạch của ta!"

Ngụy Tác càng nghĩ càng muốn khóc mà không có nước mắt, thuận tay ném cái lọ đồi bằng mười ba viên hạ phẩm linh thạch xuống đất.

Vốn cái lọ nét này vỡ nát xong, gã khẳng định sẽ giảm thêm mười bảy mươi tám cú mới từ từ trút được con giận chỉ muốn đập đầu vào tường tự tự này.

"Chuyện gì nữa đây?" Nhưng Ngụy Tác sững người là chát một tiếng, cái lọ xem chừng chạm vào là vỡ thành mười tám mảnh bị ném xuống đất lại không sao, cơ hồ chỉ thêm một vết nứt nữa, hơn nữa còn lóe lục quang.

"Mau, mau cho ta uống máu."

"Quý!"

Tiếng ré vang lên chói lói, Ngụy Tác nhảy vọt lên giường.

Lục quang tụ thành một lục bào lão đầu chừng ba tấc, đầu tóc rối bù, mồm choắt tai nhọn, chép chép miệng với Ngụy Tác. "Mau, mau lấy máu ra để ta uống."

Thấy Ngụy Tác sợ hãi tưởng chừng sồn ra quần, lục bào lão đầu lơ lửng trên cái lọ nứt cực kỳ khinh bỉ, thét lên hung hãn: "Quý cái đầu nguoi, cả quý và khí linh còn không phân biệt được mà kêu quý quý cái gì."

"Khí... Khí linh? Khí linh lão đại, hai năm nay tiểu đệ hay đến Liễu hạ hạ, lão đại có biết Liễu hạ hạ là chỗ nào không, là lâu xanh, nên tiểu đệ nhiễm chút bệnh, chắc máu không dễ uống..."

"Ai cần máu nguoi, mau lấy máu Hòa địa long cho ta uống, bắt quá trông bộ dạng nguoi thì không có máu Hòa địa long lấy tạm máu Hòa hạt cũng được." Lục bào lão đầu bực mình mắng.

"Khí linh lão đại, không uống máu tiểu đệ hả?" Ngụy Tác kéo cái chân trùm đầu xuống, "có thể hỏi lão đại một câu không?"

"Câu gì?"

"Lão đại có biết phóng pháp thuật không? Tiểu đệ biết chỗ có nhiều Hòa địa long, đưa lão đại đến đó giết rồi uống cho thỏa thích."

"Nếu biết thì ta còn rườm lời với nguoi làm gì? Ta cứ cho nguoi một trận rồi tự đi bắt có hơn không."

"Lão đại cũng không thể đoạt xá?"

"Lầm lời! Ta chỉ biết giúp chủ nhân khống chế khí linh của Đường quý quán, hiện tại Đường quý quán hồng rồi, ta còn làm được gì? ...Này này, nguoi định làm gì?" Lục bào lão đầu đột nhiên ré lên.

Ngụy Tác nhảy khỏi giường, cời dây lưng...

Rột rột rột, gã nhắm vào lục bào lão đầu đang ngăn người, rải một bãi nước tiểu rồi thông thả bước thất lưng lại, "Nguoi đã không làm được gì mà còn bố tướng thế hả? Máu Hòa địa long gì đó thì không có nhưng nước tiểu thì có."

"Ta..." Lục bào lão đầu ngẩn ra hồi lâu mới gào lên với vẻ không dám tin, "Nguoi lại dám phun nước tiểu vào ta? Nguoi lại dám phun nước tiểu vào ta?"

"Định làm gì? Nguoi cần được ta chắc? Cần đi xem nào?"

"Ta..., nguoi biết ta lợi hại thế nào không? Nguoi khác thấy ta, kêu khóc cầu xin còn không kịp mà nguoi dám phun nước tiểu vào ta?"

"Vớ vẩn, cả thuật pháp cũng không biết, khống chế cái lọ ngu xuẩn gì đó vớ rồi, không làm được gì mà còn dọa ta? Ta để dọa thế hả, nguoi không ra ngoài nghe ngóng xem, mười ba tuổi ta đã dám đi xem lên mỹ nữ tắm rồi đấy nhá." Ngụy Tác liếc khinh bỉ, xem ra lão đầu này thậm chí không rời được cái lọ nứt này.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Quay mặt qua đây.

"Những kẻ kém kiến thức nhất ta từng gặp cũng không kẻ nào kém kiến thức như nguoi!" Lục bào lão đầu gân cơ hồ phát điên, "Đường quý quán không phải pháp bảo lợi hại gì, lợi hại là ta, nguoi có biết trong mấy vạn năm ta thấy bao nhiêu thứ, học được bao nhiêu thứ không? Từ hai vạn năm trước, ta đã là bảo bối bao nguoi tranh đoạt, nguoi nguoi nguoi..."

"Đội đã, lục mao lão đầu, nguoi nói cái gì? Mấy vạn năm?"

"Không sai, từ chủ nhân đời đầu tiên luyện chế ra ta đến hiện tại đã mấy vạn năm rồi, biết lợi hại chưa?"

"Thật hả?" Ngụy Tác đếm mấy bức tranh mỹ nữ treo bên giường, "Lục mao lão đầu, mau cho ta biết mỹ nữ mấy vạn năm trước có xinh đẹp như mỹ nữ này không? Song tu công pháp của các nguoi thế nào?"

"Đồ ngu xuẩn!" Lục bào lão đầu sau rốt cũng triệt để nổi đóa, "Nguoi có biết ở tu đạo giới thì quan trọng nhất là gì không? Là kinh nghiệm! Ta kinh qua bao đời chủ nhân như vậy, có biết bao nhiêu kinh nghiệm? Nguoi... Nguoi..."

"Đúng thế!" Ngụy Tác sáng mắt, "Lục mao lão đầu, tức là nguoi biết rất nhiều công pháp, mau cho ta biết mấy môn, không cần lợi hại quá vì ta chắc không học được, chỉ cần hơn Thiên Đạo chân giải của Thiên Đạo môn một chút là được rồi."

"Chuyện đó... ta không biết công pháp tu luyện nào." Lục bảo lão đầu ngân ngời. "Ta lại không thể tu luyện những thứ đó, hơn nữa công pháp tu luyện không thể qua bề ngoài mà biết tu luyện theo cách nào, ta sao biết được."

"Cả công pháp tu luyện cũng không biết, ngươi còn mặt dày nói rằng trong tu đạo giới tối trọng yếu là kinh nghiệm hả?"

"Ta biết rất nhiều phương pháp luyện đơn và luyện chế phù lục, pháp bảo!" Lục bảo lão đầu suýt phát khóc.

"Thật hả?" Mắt Ngụy Tác lại sáng rõ, nên biết luyện đơn và luyện khí thuật là cơ mật của các đại môn phái, toàn Linh Nhạc thành không có mấy luyện đơn sư, luyện khí sư. Nếu thật sự lục bảo lão đầu biết nhiều công thức luyện đơn và luyện khí thì lần này gã phát tài rồi.

"Tùy tiện cho ta một công thức để ta xem ngươi có thật sự bản lĩnh thế không hả." Bị lão nhà quên lừa mất mười ba viên hạ phẩm linh thạch, Ngụy Tác đã mặt rệp hết cỡ rồi, lập tức nói với đôi mắt sáng rõ.

Đội ta cho ngươi một công thức, ngươi còn không ngoan ngoãn cầu xin ta, ta muốn uống gì chẳng có, lục bảo lão đầu nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, cho rằng với trí óc của gã thì những thứ quá phức tạp và thâm ảo chắc không hiểu được, nên đưa ra công thức đơn giản nhất, "Hồi khí tán, Tiểu lộ thảo, Tam dạ hoa, Hòa cúc căn, thành phần là ba – ba – bốn, rất dễ luyện chế được."

"Lục mao lão đầu, thật ra ngươi ở trong cái lọ nứt bao lâu rồi?"

"Gì hả? Từ khi chủ nhân đời thứ năm mươi sáu của Dưỡng quỷ quán bị đối thủ đánh nứt thì ta không ra ngoài, nếu không nhờ người phá vỡ phù văn phong ấn lại không phá vỡ pháp trận cũng cấp linh khí thì hôm nay ta không ra được. Để ta nghĩ xem... ít nhất cũng một hai vạn năm rồi nhỉ?"

"Xin lỗi, nếu ta nhớ không nhầm thì Tam dạ hoa đã tuyệt chủng từ ba nghìn năm trước." Ngụy Tác lạnh tanh nói.

"Không phải chứ? Để ta đổi sang công thức khác, nhất giai Hòa cầu phù, Ngân chúc thảo, Hòa vĩ hoa, nghiền nát làm phù chỉ, dùng máu Hòa hạt về phù, phù văn là thế này..."

"Phù văn hả, ta thấy không cần nữa." Ngụy Tác lại bắt đầu còi thất lung.

"Ngươi định làm gì?" Lục bảo lão đầu cả kinh thất sắc, "Lẽ nào mấy thứ đó cũng tuyệt chủng rồi?"

"Lục mao lão đầu đáng chết, ngươi muốn gạt lấy máu Hòa hạt để uống hả? Uống xong sẽ khôi phục nguyên khí hả? Sẽ đối phó được ta hả? Ngươi đúng là ngu xuẩn, muốn gạt cũng phải bịa đặt cho nó giống chứ?"

"Ngươi định nói cái gì? Tuy Ngân chúc thảo hơi hiếm có nhưng công thức này tuyệt đối không có vấn đề gì, khi xưa chủ nhân ta luyện chế phù lục này đã phát hiện máu Hòa hạt có thể dùng được với ta."

"Giả đồ, lại còn giả đồ hả." Ngụy Tác cười lạnh nhìn lục bảo lão đầu, "phiền ngươi quay mặt lại."

Lục bảo lão đầu hoang mang, "quay mặt lại?"

"Ừ, ban nãy mới tưới chút nước tiểu, ngươi trông đã qua tệ rồi, nhìn mặt ngươi ta không tưới được nữa."

"... "Nếu có thể treo cổ, lục bảo lão đầu đã treo lâu rồi, "Thật ra là ngươi có ý gì? Dù muốn tưới tiếp cũng phải để ta hiểu vì sao bị tưới chứ?"

"Được, để ta cho ngươi biết vì sao bị tưới." Ngụy Tác nhìn lão như nhìn người dờ hơi, xô cửa sổ ra.

Bên ngoài đã tạnh mưa, không khí mát lạnh, trên bãi đất có mấy con mèo hoang chạy qua, và vô số cô đại trắng bạc đang lắc lư trong gió.

"Ngươi bảo là Ngân chúc thảo rất ít hả?" Ngụy Tác nghiêm mặt nhìn lục bảo lão đầu, "Lục mao lão quý, kỹ thuật diễn xuất của ngươi cũng khá, tên nhà quê hôm nay gạt ta chắc học từ ngươi hả?"

"Không phải chứ?" Lục bảo lão đầu há hốc mồm, có thể nhét nguyên trái trứng gà vào. Mớ cỏ trắng bạc đang vuron lên đó, cọng nào cũng không khác gì cái dùi, không phải Ngân chúc thảo là gì?

"Lão quý, trong ba loại ngươi nói đến trừ Hòa hạt còn hơi khó kiếm thì hai thứ kia đầy đường, nếu ba thứ đồ chơi này mà luyện được hòa phù, ta mua trứng ung về chắc cũng áp được gà mái nhỉ? Nhanh lên, quay mặt lại đây."

"Ta hiểu rồi! Oa, ha ha ha ha."

Lục bảo lão đầu ngẩn ra một chốc, đột nhiên cười to như phát cuồng.

"Lẽ nào bị ra đời vào đầu nên si ngốc rồi?" Ngụy Tác hơi kinh ngạc.

"Muốn không lợi hại cũng không được!" Lục bảo lão đầu ưỡn ngực, "ta hiểu rồi, Tam dạ hoa tuyệt chủng từ ba nghìn năm trước, Ngân chúc hoa này một vạn năm trước rất ít nhưng giờ rất nhiều vì thời gian quá lâu, tất cả đều thay đổi! Hiện tại Thiết tuyến thảo còn không? Lưu ly quả còn không? Nhiều hay ít? Hòa địa long cũng chưa tuyệt chủng chứ? Nhiều không?"

"Nhiều, nhiều lắm!" Ngự Tác tròn tròng trắng lên.

"Người vẫn chưa hiểu. Công pháp của tu đạo giới mấy vạn năm trước so với công pháp hiện tại có giống nhau không? Khác rồi." Lục bảo lão đầu không phát cuồng, mà nói nhanh, "Thương hải tang điền, thế sự biến thiên, công pháp và cách luyện đơn của tu đạo giới trong mấy vạn năm đã thay đổi nhiều. Tu sĩ mấy vạn năm trước toàn dựa vào thiên địa linh mạch để tu luyện, tu sĩ sau này phần lớn dựa vào linh dược, yêu đơn để tu luyện. Công thức này ta lấy được từ một tiểu môn phái lúc đó, vốn không có tác dụng gì vì Ngân chú hoa và Hỏa vĩ hoa rất hiếm. Nhưng hiện tại, hai thứ này chỗ nào cũng có."

"Lục mao lão đầu, giờ mà người còn đóng kịch hả? Ý người công thức này là thật?"

"Đương nhiên là thật, tức là pháp bảo cấp thấp nhất như ta vốn vô dụng nhưng nhờ cơ duyên xảo hợp mà đến lúc huy hoàng nhất rồi, ta nhất định sẽ lưu danh sử xanh, là truyền kỳ của tu đạo giới. Á! Người..." Lục bảo lão đầu đưa hai tay lên trời, cực kỳ kích động, cực kỳ hào hùng, nhưng chữ nói xong thì một bãi nước giải lại rơi xuống đầu.

"Thật không chịu nổi nữa." Ngự Tác lắc đầu, buộc thắt lưng lại.

"Đại ca, làm cách nào đại ca mới tin đây?" Lục bảo lão đầu triệt để tắt tiếng, "công thức của ta là thật, không tin cứ thử xem, nếu ta nói sai thì đại ca ném ta xuống hố phân, bỏ đó một vạn năm."

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Thu mua Hỏa hạt.

"Nhìn xem đi, tuyệt đối là Ngũ độc phủ của chính tông Ngũ độc môn, Thần hải cảnh nhất trọng là sử dụng được, nhanh gọn đơn giản, là hàng tốt để mang theo lúc ra ngoài, sát nhân diệt khẩu!"

"Hồi khí đơn hảo hạng, chỉ còn hai viên sau cùng, bán với giá thấp, đi qua không nên bỏ lỡ."

"Thu mua các loại mảnh vỡ pháp bảo, giá hợp lý, không lừa gạt ai."

"Bán đại hoang địa đồ, đường tắt đến Dã kê sơn, đảm bảo an toàn trăm phần trăm."

"Thu mua Thanh thạch ngư cốt, thu mua Thanh thạch ngư cốt đây, một tay giao hàng một tay nhận tinh thạch."

"Nén lòng bán chân quyết tâm pháp luyện khí gia truyền, mua nhanh mua nhanh."

"Tổ đội đến Quỷ trùng giết Thạch thi thú, Thần hải cảnh tam trọng trở xuống đừng làm phiền."

"... "

Trên bãi đất trống ngoài đồng môn Linh Nhạc thành, ai nấy đều khăn giọng kêu gào.

"Thanh thạch ngư cốt có tác dụng rầm rộ gì mà có tên ngu xuẩn mua nhỉ." Một đại hán cầm hai lưỡi phù, đôi hàng lông mày rậm rĩ nói với vẻ khinh bỉ.

"Thế chưa coi là ngu xuẩn, nghe nói gần đây có người tìm được công thức chế phù khả dĩ dùng Thanh thạch ngư cốt luyện chế Thủy tiễn phù, tuy uy lực Thủy tiễn phù này cực tệ, không đáng là nhất giai pháp phù, tối đa chỉ là bán giai pháp phù, bất quá cũng có chỗ dùng được." Một gã gầy mặt mày lấm lét nói, "ngu xuẩn nhất là lần trước tiêu đệ thấy có kẻ mua Hỏa hạt."

"Hầu tử, đùa cái gì hả, có người mua Hỏa hạt?"

"Mua thi thể Hỏa hạt! Cần thi thể Hỏa hạt tươi, còn có mùi hoặc ướp rồi thì không cần." Đại hán mày rậm chưa nói thì đã có người kêu lên.

"Không phải chứ?" Đại hán ngẩn người, "thật sự có kẻ ngốc như thế?"

...

"Lục mao lão đầu, người xác định là không lừa ta?"

Tịch dương ngả bóng, trong tiểu thạch ốc, Ngụy Tác cắt ruột nhìn sau thi thể Hỏa hạt, "nếu ngươi lừa ta, ta tuyệt đối sẽ ném ngươi xuống hố phân."

Kẻ bị người ở Tảo thượng tiểu tập thị tại đông môn Linh Nhạc thành bị là ngu xuẩn siêu cấp vô địch đương nhiên là gã.

Người ta coi gã là ngu xuẩn siêu cấp vô địch là có nguyên nhân. Hỏa hạt chỉ là nhất giai yêu thú cấp thấp, trừ cái vòi có thể dùng để luyện chế gì đó thì còn lại vô dụng, Hỏa hạt xuất hiện rải rác, muốn bắt với số lượng nhất định thì khá phiền nên về cơ bản không ai chuyên môn đi bắt Hỏa hạt sát lại mại, tới đa là khi đi bắt yêu thú hoặc tìm thứ khác thấy Hỏa hạt liền thuận tiện giết.

Món đồ chơi Hỏa hạt bình thường làm gì có ai cần, thị trường chưa hẳn lúc nào cũng có, giá đâm ra không rẻ lắm.

Cũng như lâu xanh Liễu hạ hạng trong thành, thư thư xinh đẹp ở đó không thiếu bất quá người béo thân cao ba thước, eo cũng ba thước lại không có, nếu khẩu vị của ai đó đặc biệt, muốn tìm người béo như thế thì người ta sẽ đặc biệt tìm cho nhưng giả không kém gì cỗ nướng hồng bài.

Như hôm nay Ngụy Tác bỏ ra một viên hạ phẩm linh thạch mới mua được sáu con Hỏa hạt.

Một viên hạ phẩm linh thạch đối với người khác không là gì nhưng với Ngụy Tác mặt rệp hết cỡ rồi thì lại là một món không nhỏ. Bỏ ra một viên này, trong túi gã chỉ còn lại một viên hạ phẩm linh thạch cuối cùng.

"Yên tâm đi, cứ tin ta, không sai được. Có thể cho ta một ngụm máu Hỏa hạt uống tạm không? Hơn một vạn năm không uống máu Hỏa hạt, một môi chết được." Lục bào lão đầu nhìn sáu con Hỏa hạt chất đống, mắt sáng như sao, nuốt nước bọt ừng ực.

"Năm mơ, nói mau, làm thế nào hả, được thì ta cho ngươi uống một chút. Nếu không được thì ngươi xuống hố phân mà uống."

Lục bào lão đầu bó tay với gã, đành nói: "Được rồi, mang một con Hỏa hạt qua đây, cắt theo đường chỉ đen trên lưng, cẩn thận đừng cắt quá sâu."

"À..."

Ngụy Tác mang một con Hỏa hạt lên bàn đá, Hỏa hạt trông không lớn nhưng sẫm lại không khác gì viên đá. Dọc đường về Ngụy Tác xót tình thạch nên không nhìn kỹ nó thế nào.

Hiện tại nhìn kỹ mới phát hiện Hỏa hạt trừ hình thể lớn hơn bọ cạp thông thường thì cũng nhiều chỗ khác nhau. Toàn thân đỏ rực như sò huyết, cái vòi dài ngang thân thể trông như ngọn cung tiễn nhỏ, ở chót đuôi là mũi cung chân đỏ rực còn phát ra nhiệt khí.

Đúng như lục bào lão đầu nói, Hỏa hạt đầu bị đánh lũng này, trên khối hồng sắc giáp xác lớn nhất ở lưng có một sợi đen hiện rõ.

"Mẹ ơi, cứng thế hả?"

Ngụy Tác cầm một con dao thái rau, tiếp đó dùng dao mổ lợn chặt vật bấm chặt hồi lâu mới cắt được theo đường chỉ đen trên khối hồng sắc giáp xác đó.

Lục bào lão đầu tròn tròng trắng, ít nhiều gì lão cũng qua hơn năm mươi đời chủ nhân nhưng chưa thấy con lợn ngu xuẩn nào mất nửa ngày mới cắt được vỏ Hỏa hạt cả.

Bất quá hiện tại lão không dám nhiều lời, vạn nhất chọc giận con lợn này thì không biết chừng gã sẽ ném lão xuống hố phân thật, lúc đó không cẩn thận sẽ thành khí linh đầu tiên chết đuối dưới hố phân cũng nên.

"Có thấy bên dưới có một cái xương đỏ không? Cẩn thận lấy ra, đừng làm gãy."

"Không cần máu sao? Cái xương này có tác dụng gì?"

"Máu Hỏa hạt vô dụng, tủy huyết trong cái xương đó mới hữu dụng, mau cho vào hồ lô, khô mát là hồng bát."

"Hảo, lục bào lão đầu, tiếp theo nên làm gì?"

"Nghiên Ngân chúc thảo và Hỏa vĩ hoa thành dịch, tỷ lệ một ba một bảy, đun một tuần hương rồi đặt vào khuôn phù đã nung đỏ để làm phù chỉ."

...

Ngụy Tác nghiền Ngân chúc thảo và Hỏa vĩ hoa thành dịch rồi theo lời lục bào lão đầu nói, dùng lọ chia ra theo tỷ lệ ba bảy hòa vào nhau.

"Hả, khó ngửi quá? Lục bào lão đầu, ngươi có ý gạt ta hả?"

Hai loại dịch này vốn có màu bạc và đỏ rực, không có mùi vị gì, nhưng đun một tuần hương trên lò lửa, chất dịch sôi lên thành bong bóng thì biến thành chất đặc sệt đỏ tươi, phát ra mùi cá muối thối xộc vào mũi.

"Mùi này là đúng rồi, có thể lấy ra làm phù chỉ. Thành phù chỉ rồi thì mùi này sẽ mất đi." Lục bào lão đầu gật đầu xác định.

Ngụy Tác nửa tin nửa ngờ lấy một cái khuôn phù màu đen mỗi chiều trên dưới đều hình vuông ra, cái khuôn này gã vô tình lấy được, chỉ là vật tầm thường, gã lại không biết luyện phù, nên vẫn để dưới gầm dưới, hiện giờ lại dùng đến.

"Chân tay lóng ngóng, tiêu chuẩn phá gia chi tử."

Thấy Ngụy Tác đổ vào khuôn phù đến tràn cả dịch ra ngoài, lão đầu xót ruột nhưng nghĩ ra hiện giờ hai thứ đó mọc đầy đường thì lão lại tắt tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Mèo mù vớ cá rán?

Khuôn phù ép xuống, lạo nung thêm trên lửa một chốc, một tấm phù chỉ đỏ rực hình chữ nhật sắp ra lò.

Àm!

Tiểu ốc đột nhiên rực hỏa quang.

"Lục mao lão đầu chết tiệt, ngươi nói xem nào, vì sao món đồ chơi này sao lại đột nhiên nổ tung?!" Ngụy Tác đèn xi mặt mũi, đầu tóc cháy khét gầm lên.

"Lẽ nào trước đây ngươi chưa chế phù?" Lục bào lão đầu ngây ngươi.

"Chưa từng, thế nào hả?!"

"Chưa chế mà dám trực tiếp làm thế hả?" Lục bào lão đầu chết sững, "thấy đáng về tự tin của ngươi, ta còn tưởng ngươi là cao thủ chế phù, ai ngờ ngươi là tay mơ chưa từng chế phù, không biết cái gì hết. Hình vẽ trên phù lục đều ngầm hợp với thiên địa nguyên khí, mỗi đạo đồ phù đều là pháp trận nhỏ, chỉ cần phù chỉ xuất hiện một chút sai sót, phù vẫn thô một chút là sẽ không thành phù. Lẽ nào ngươi tưởng chỉ cần vẽ gần như thế là sẽ luyện thành một đạo phù lục? Ngươi tưởng luyện phù luyện khí dễ thế hả?"

"Công thức của ngươi không phải bịa ra chứ?!" Lục bào lão đầu cười ha hả, chế nhạo Ngụy Tác, Ngụy Tác lần này không hề giận mà tỏ ra nghiêm túc. Hỏa vĩ hoa có chữ hỏa chỉ vì loại hoa này có vẻ ngoài rất giống một cái đuôi chó đỏ rực, còn Hỏa hạt tuy trên vôi có hỏa sát chi khí nhưng lợi hại đến đâu cũng không thể phát ra ngọn lửa vừa rồi.

"Thừa lời, ta nói lung tung thì ngươi tìm ba loại vốn không có hỏa sát chi khí trộn lại xem có nổ thành lửa cho ta xem không nào? Ta đã bảo ngươi là công thức trăm phần trăm thứ thiệt mà ngươi lại không tin."

"Mẹ nó chứ! Ngươi mà nói lung tung thì sau này sẽ sống ở trong hồ phân." Ngụy Tác gầm lên với lục bào lão đầu nhưng quyết tâm thử xem công thức này thế nào.

Hiện tại gã nghèo mạt rồi, mỹ nữ phá gia đó dùng nhất giai Hỏa cầu phù ném gã. Một quả hỏa cầu không nhỏ, đừng nói bị trực tiếp ném trúng mà bị lưỡi lửa liếm trúng thì cũng không dễ chịu gì. Nhất giai Hỏa cầu phù có uy lực ít nhất ngang với Hỏa cầu thuật của tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng phát ra.

Hơn nữa nhất giai pháp phù không tiêu hao bao nhiêu chân nguyên, như Ngụy Tác, hiện tại chân nguyên công pháp gã tu luyện là Từ Huyền chân quyết, biết môn thuật pháp công kích duy nhất là Thanh thủy nhận. Với Từ Huyền chân quyết có tu vi Thần hải cảnh lưỡng trọng, liên tiếp phóng Thanh thủy nhận, tối đa gã chỉ phát được hai mươi mấy đạo. Nhưng đổi lại là nhất giai Hỏa cầu phù mà mỹ nữ phá gia đó sử dụng thì tu vi của gã phát ra một trăm tám cũng không thành vấn đề.

Vì thế pháp phù không tiêu hao chân nguyên đều là hàng bán chạy trên thị trường, tu sĩ thông thường có đủ linh thạch đều mua mấy tấm để bảo mệnh. Có điều giá trị nhất giai pháp phù đều khoảng nửa viên hạ phẩm linh thạch, Ngụy Tác trừ mua mấy loại pháp phù phòng ngự để bảo mệnh thì chưa mua tấm nào thuộc loại công kích thế này, toàn mua loại Bạo viêm châu có uy lực tương đương một nửa Hỏa cầu phù nhưng giá trị chỉ bằng một phần ba để thay thế.

Nếu ba thứ quá thông thường này luyện được nhất giai Hỏa cầu phù, công thức này với gã không khác gì con gà mái biết đẻ linh thạch.

"Tiểu tử, đừng có lãng phí máu Hỏa hạt được không? Đã bao ngươi là đệ tử sĩ thấp phần thành tạo luyện phù thì luyện một loại phù mới cùng cần mười bữa nửa tháng luyện tập mới thành công. Ngươi mới luyện bảy ngày mà muốn luyện thành Hỏa cầu phù, đừng mơ nữa. Lãng phí máu Hỏa hạt thế này chỉ bằng cho ta."

"Đừng lái nhái nữa, còn không im, ta luyện không thành sẽ tưới nước tiểu lên đầu ngươi."

"... "

Trong tiểu thạch ốc, Ngụy Tác hít sâu một hơi, thần sắc ngưng trọng đặt lam sắc phù bút vào cái lọ đựng đầy máu Hỏa hạt để ngọn bút hút no.

Sau lần đầu tiên thất bại, Ngụy Tác liên tục luyện tập bảy ngày.

Nghĩ thật kỹ lại mỗi nét phù văn Hòa cầu phù, gã lấy phù bút hút đủ máu Hỏa hạt khỏi bình, trước mặt đã đặt một tấm phù chỉ do Ngân chúc thảo và Hỏa vĩ hoa luyện chế thành.

Về cơ bản người chưa luyện phù đều luyện tập trên phù khác. Phù khác là vẽ phù văn lên tấm gỗ rồi dùng phù bút tô theo, luyện tập độ nông sâu của nét bút rồi mới chính thức vẽ lên phù chỉ, hạ bút sẽ nắm chắc độ đậm nhạt, tỷ lệ chế phù thành công sẽ tăng cao.

Trừ ra, giá trị phù chỉ không rẻ, tu sĩ thông thường không lãng phí dùng phù chỉ thật để tiến hành luyện tập. Nhưng vì Ngân chúc thảo và Hỏa vĩ hoa hiện tại mọc đầy Linh Nhạc thành nên Ngụy Tác trực tiếp dùng phù bút hút máu Hỏa hạt luyện chế trên phù chỉ.

Luyện tập kiểu này, gã phát hiện phẩm chất phù chỉ liên quan lớn đến việc luyện phù thành công hay không. Phù chỉ hơi có tỳ vết hoặc có chỗ nào dày hơn, phù bút vẽ không được trơn thì có thể trực tiếp khiến luyện chế thất bại.

Trong bảy ngày nữa, Ngụy Tác rất chăm chỉ luyện chế phù chỉ, hiện tại phù chỉ gã luyện chế trơn nhẵn hơn bảy ngày trước nhiều, tấm gỗ chuẩn bị này có phẩm chất tốt nhất trong mấy mẻ gần đây, trơn láng như gương, lấp lánh huỳnh quang.

Gã hạ bút không hề chần chừ, từng sợi đỏ vờn nhanh theo ngòi bút, máu Hỏa hạt vốn màu đỏ sậm, thấm vào phù chỉ liền biến thành màu đỏ lửa, ánh lên như ngọc thạch.

Từng giọt mồ hôi lấm tấm trên trán nhưng ánh mắt gã cực kỳ chuyên chú, mỗi động tác đều vô cùng tinh tế chuẩn xác.

Sau không đầy nửa tuần hương, Ngụy Tác hoàn thành nét bút sau cùng trên tấm Hòa cầu phù. Vẽ xong nét phù văn sau cùng, cả dải phù văn đỏ lửa trên phù chỉ chợt sang lên toàn bộ, phát ra hồng mang mông lung, phù chỉ phát ra hơi nóng.

"Luyện thành rồi?" Trong tiểu thạch ốc yên lặng, Ngụy Tác ngẩn ngơ nhìn tấm phù lục trước mặt con lục bào lão đầu cũng trừng mắt không tin nổi.

Phù chỉ đỏ rực, từng đạo từng đạo hoa văn đỏ sẫm phát ra từng tia nhiệt lực, quang hoa thấp thoáng lưu chuyển theo hoa văn, như ngọn lửa đang nhấp nháy.

Nhiệt lực loáng thoát phát ra từ tấm phù lục.

Từ góc độ nào thì tấm nhất giai Hòa cầu phù này đều không có vấn đề gì.

"Ngươi thật sự chưa từng phù?" Ngẩng ra một lúc, lục bào lão đầu nhìn Ngụy Tác.

"Chưa." Ngụy Tác cũng như chưa định thần lại, lắc đầu, "trước đây ta chỉ vẽ hoa văn lên bạch điều thông thường, giả làm Hắc phong điều bán cho người ta."

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Có còn thiên lý nữa không.

Ánh mắt lục bào lão đầu rất phức tạp.

Tình hình ban nãy cho thấy, tiểu tử này tuyệt đối không phải mèo mù vớ cá rán. Lục bào lão đầu hiểu rõ tu sĩ không có kinh nghiệm luyện phù không có một hai tháng luyện tập, tuyệt đối không thể luyện chế thành công nhất giai Hòa cầu phù.

Ngụy Tác chỉ mất bảy ngày là thành công, chứng tỏ về phương diện này, tiểu tử có thiên phú rất cao. Lục bào lão đầu có mấy vạn năm kinh nghiệm hiểu hơn ai hết thiên phú đổ vào thời điểm này có ý nghĩa gì.

"Phụ mẫu ngươi là luyện phù sư? Luyện khí sư?" Lục bào lão đầu buột miệng hỏi.

"Không biết, ch mẹ ta từ năm ta mười ba tuổi, theo người ta đi săn yêu thú rồi không quay lại. Chỉ để lại cho ta bản Từ Huyền chân quyết này." Ngụy Tác lấy làm lạ nhìn lục bào lão đầu, "Ngươi hỏi làm gì?"

"Ngươi cứ thử tấm pháp phù này xem có như ta nói không, là nhất giai Hỏa cầu phù." Lục bào lão đầu nhìn gã, "những việc khác quay lại rồi nói tiếp."

...

Ngụy Tác ném tấm pháp phù mới ra lò vào ngực, đi ra Linh Nhạc thành tây.

Linh Nhạc thành hiện tại do Thiên Nhất môn quản hạt, bất kỳ tán tu nào chỉ cần giao nạp số lượng nhất định linh thạch, là có thể cư trú trong thành, một vài phẩm nhân phổ thông có thể làm việc cho một số môn phái mà đòi lấy quyền cư trú.

Căn nhà đá tuềnh toàng như của Ngụy Tác, không có gì bài trí thì tiền thuê mỗi tháng là hai viên hạ phẩm linh thạch, hai tháng không trả được tiền thuê thì chỉ còn cách ra khỏi thành mà ở.

Tuy nói là thuê phòng nhưng thực tế là trả bảo hộ phí, bất quá tán tu trong Linh Nhạc thành đều không than oán gì.

Mỗi ngày Thiên Nhất môn đều cử không ít hảo thủ tuần thành, bảo đảm cho Linh Nhạc thành an toàn, gần năm nay số lượng yêu thú ở ngoài nhiều hơn nhiều, ví như năm năm trước thì Hoàng Sa hạp cốc cách Linh Nhạc thành mấy ngọn núi tuyết đối không thể xuất hiện nhị giai yêu thú như Thạch vĩ bách tích.

Không ở trong thành, trừ bị yêu thú uy hiếp còn có thể bị tán tu khác sát nhân cướp của. Nên tán tu cấp thấp chỉ cần trả được tiền thuê là đều trả trước linh thạch để cư trú trong thành.

Điều duy nhất bất tiện là trong thành không cho phi hành, không cho tự tiện đấu pháp.

Hiện tại Ngụy Tác căn bản không biết bất kỳ pháp quyết phi độ nào, hơn nữa tu vi của gã dù học được thì chân nguyên cũng không đủ bay trong thời gian nửa nén hương, còn thử nghiệm phù lục tất nhiên không tính là tự tiện đấu pháp, bất quá để tránh bị Thiên Nhất môn hỏi xét, gã xuất thành.

Xuất thành không đầy nửa dặm, Ngụy Tác thấy một con mèo hoang lông đen ở cạnh một gian nhà hoang, đang ngoẹo đầu kêu gào gọi mèo cái khàn giọng.

Thấy gã dừng lại, con mèo nhe răng như muốn bảo gã cút ngay, đừng cản trở nó gọi mèo cái.

"Hắc hắc!"

Ngụy Tác đảo mắt giờ tay, ầm một tiếng, một dải lửa giáng vào một gốc cây, trực tiếp chấn tan nửa thân cây, hỏa quang rừng rực.

"Meo!"

Con mèo hoang suýt nữa ngã nhào vì sợ, lông toàn thân dựng ngược, nhảy nhanh như ngự phong, từ trên cành cây nhảy xuống bức tường cách thật xa, run lên cầm cập.

"Hừ... há!"

Đừng nói con mèo hoang mà cả Ngụy Tác cũng giật mình. Đạo hỏa phù kích phát, nhiệt lực phát ra khiến da gã cùng rất bỏng, uy lực đạo nhất giai Hỏa cầu phù này tựa hồ lợi hại hơn của ngân sam tiêu mỹ nữ mộng cong.

"Mẹ nó chứ! Hoành tráng quá!"

Trên con đường ngoài xa dẫn về Linh Nhạc thành, hai người nhìn thấy cảnh đó đều sửng người, "dọa một con mèo hoang cũng dùng đến nhất giai Hỏa cầu phù, có còn thiên lý nữa không!"

"Phát đạt rồi!"

"Lân này thật sự phát đạt rồi!"

Ngụy Tác gần như bay về căn nhà ở Linh Nhạc thành tây.

"Thùy Linh Nhi, chưa biết chừng có lúc nàng sẽ thành vợ ta."

Thấy dáng vẻ Ngụy Tác vào nhà, lục bào lão đầu biết ngay đạo Hỏa cầu phù của gã khẳng định không có vấn đề gì. Nhưng động tác tiếp đó của gã khiến lão sồn gai ốc, không thể nói lên lời.

Như thể vỡ được một mớ linh thạch, Ngụy Tác sờ mó một lúc trên ngực mất bức mỹ nữ đồ. Sau rút lão cũng biết vì sao ở vị trí đó trên cả bức đều có màu sắc khác.

"Đứng rồi, lục mao lão đầu." Ngụy Tác như nhớ ra, nhì lão đầu hỏi, "ngươi bảo là ta thử Hỏa cầu phù xong thì có chuyện nói với ta, là chuyện gì?"

"Ta muốn nói là hiện giờ chưa đến lúc hưng phấn." Lục bảo lão đầu nghiêm túc liếc gã, "dù là luyện phù, luyện đan hay luyện khí, trọng yếu là tỷ lệ thành công. Luyện phù sư có tỷ lệ thấp hơn hai thành coi như phế vật, luyện phù không bù nổi tài liệu tiêu hao."

Ngụy Tác ngẩn người, "Lão đầu, tức là ta phải xem tỷ lệ thành công của mình là bao nhiêu hả?"

"Ngươi bảo có phải không?" Lục bảo lão đầu lạnh lùng nhìn lại.

Ngụy Tác lại tỏ ra ngưng trọng đứng trước bàn, việc liên quan đến đại kế phát tài, buộc phải cẩn thận.

Tám đầu tiên, một đạo phù văn hơi lệch, phù lục cháy lên rùng rục, may mà Ngụy Tác đã có kinh nghiệm, không bị hỏa quang cháy vào.

Tám thứ hai, vẽ xong rồi nhưng không biết sai ở đâu mà không phát ra nhiệt lực.

Tám thứ ba, sau cùng cũng thành công.

...

Toàn thân Ngụy Tác ướt đầm mồ hôi.

Luyện chế thành công tám nhất giai Hỏa cầu phù thứ sau, gã nằm bò xuống bàn. Một mồi không động đẩy nổi đầu ngón tay.

Số máu Hỏa hạt còn lại đủ luyện chế mười bốn tám nhất giai hỏa, Ngụy Tác luyện hỏng tám, thành công sáu, tổng cộng mất hơn canh giờ, tỷ lệ thành công không đầy một phần hai.

Luyện phù cần tập trung tinh thần cao độ, không chỉ thể lực tiêu hao cực nhanh mà cả tinh thần cũng thế.

Chỉ thành công chưa được một nửa, lại một mồi thế này, Ngụy Tác hơi chán nản.

Nhưng trong lòng lục bảo lão đầu đang thâm tính toán.

Ngụy Tác căn bản không biết dù là luyện phù sư chuyên nghiệp, luyện chế nhất giai pháp phù đã thành thạo, tỷ lệ thành công suất cũng chỉ sáu phần mười, luyện chế nhất giai pháp phù không quen thì thậm chí không thành công nổi bốn phần.

Ngụy Tác hiện tại thành công gần một nửa! Đó còn là lần đầu tiên gã thành công luyện phù, sau này tỷ lệ của gã sẽ là bao nhiêu?

"Tiểu tử, chết chưa, chưa chết thì chúng ta nói chuyện, ngươi cho biết một số chuyện, ta sẽ cho ngươi biết lại vài chuyện khác." Lục bảo lão đầu ngắt nghỉ một chốc, đột nhiên lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cũng thế thôi mà.

"Nói chuyện gì?" Ngụy Tác hữu khí vô lực cất tiếng, nếu không vì thấy lục bảo lão đầu quả nhiên chút bản lĩnh, lúc này gã thậm chí lười mở miệng.

Lục bảo lão đầu liếc gã, "ngươi cứ câu nào cũng linh thạch, linh thạch, thật ra là cái gì?"

"Linh thạch là một loại tinh thạch chứa linh khí. Tu sĩ có thể hút lấy linh khí trong đó mà tu luyện, cũng như luyện hóa yêu đan, nhưng linh khí trong đó tương đối thuần tịnh, không cần luyện thành đan dược mới có thể sử dụng được như yêu đan. Hiện tại là tiền tệ của tu đạo giới, theo phẩm giai phân thành tam phẩm, linh khí nhiều nhất là thượng phẩm, linh khí kém nhất là hạ phẩm. Cái gì, thời của ngươi chưa có linh thạch? Không phải chứ?" Ngụy Tác hồ nghi.

"Lại có phát hiện như linh thạch? Bất quá cũng không hẳn, nhiều thứ của thứ mấy vạn năm trước bây giờ không, hiện tại có, vài vạn năm trước không có cũng không có gì lạ. Không cần nói đầu xa, công pháp hiện tại so với lúc chủ nhân đời cuối cùng của ta không còn khăng định khác nhau." Lục bảo lão đầu nhìn Ngụy Tác với vẻ nhìn kẻ quê mùa, "không tin thì ngươi nói xem, công pháp hiện tại đại khái thế nào, phân làm bao nhiêu tầng?"

"Công pháp nhiều thế, theo phẩm chất phân thành bốn cấp thiên, địa, huyền, hoàng tứ cùng thập nhị giai, cảnh giới phân thành Thần hải cảnh, Chu thiên cảnh, Phần niệm cảnh, Kim đơn cảnh, Thần huyền cảnh, Chân tiên cảnh, một vạn năm trước thì thế nào."

"... cũng thế mà thôi."

"Hừ, thế mà ngươi nói là khẳng định khác nhau!"

"Lui về xa hơn nữa thì khác. Công pháp mấy vạn năm trước đều là đơn tu một môn nguyên khí pháp quyết, hóa hệ thuật pháp đi kèm với hóa nguyên công pháp, đã luyện hóa nguyên công pháp thì không thể vận dụng thuật pháp khác nữa. Không như công pháp hiện tại, chỉ cần có đủ chân nguyên pháp lực thì sử dụng được đại đa số thuật pháp."

"Không phải chứ? Lục mao lão quý người có nói lung tung không."

"Ta nói lung tung? Ngươi đúng là kém hiểu biết, công pháp hiện tại của tu đạo giới, phần lớn bắt nguồn từ công pháp của một vị đại năng khi xưa. Công pháp của vị ấy có thể sử dụng thuật của bất kỳ loại nguyên khí nào, bảy đại lực hiện tại ở ngoài Thiên khưng bích, lẽ nào không phải do vị đó dùng thuật pháp tạo ra."

"Chuyện đó hình như ta có nghe qua." Ngụy Tác lấy lại được chút tinh thần, Linh Nhạc thành gần đây là một tiểu thành xa xôi nhỏ xíu của Thiên Huyền đại lục, gần Thiên Huyền đại lục nhất nghe nói là Vân Linh đại lục, giữa hai đại lục cách nhau man hoang hoang nguyên mênh mông, chỉ có trong mây cá đại thành có lập truyền tông pháp trăn trở với. Ngụy Tác tuy chưa từng tới mấy đại thành đó nhưng Linh Nhạc thành vốn ở rìa Thiên Huyền đại lục nên không cần trả tiền cũng có thể quan sát Thiên khưng bích, Ngụy Tác đã đặc biệt đi chiêm ngưỡng một lần.

Đó là một màn sáng trắng xóa như bức tường bao lấy toàn đại lục, mắt thường không nhìn rõ cao bao nhiêu, như thể thống lên tận trời, nghe nói từng có tu sĩ Kim đơn cảnh bay lên mà không thấy tận đầu, chừng tỏ độ cao vượt xa mức đạt tới của Kim đơn cảnh. Đặc biệt nhất là đối với tu đạo giả, bạch sắc quang mạc vô hại, xuyên qua cũng như qua màn nước, nhưng yêu thú ở ngoài muốn tiến nhập đại lục, chạm phải Thiên khưng bích sẽ bị văng đi, uy lực va vào bao nhiêu sẽ bị phản lại bấy nhiêu.

Trong Man hoang hoang nguyên ở ngoài, số lượng yêu thú cực kỳ kinh nhân, không có Thiên khưng bích ngăn cản e rằng tu sĩ đại lục vị tất là đối thủ. Bất quá mấy vạn năm nay, nghe nói có mấy chỗ ở Thiên khưng bích xuất hiện vài vết nứt, tuy yêu thú lợi hại chui qua đó đều bị các đại thể lực diệt trừ, nhiều chỗ nứt bị phát hiện là sẽ có đại thể lực trấn thủ, nhưng vô số yêu thú tứ giai trở xuống, pháp lực dao động không mạnh đã sinh sôi trong đại lục. Hiện tại bên ngoài các thành thị của Thiên Huyền đại lục, số lượng yêu thú ở nhiều nơi cũng không ít.

Theo truyền thuyết, Thiên khưng bích bao trùm bảy đại lục trong thiên hạ do một vị viễn cổ đại năng dùng pháp lực kinh thiên tạo ra, cụ thể thế nào thì Ngụy Tác không biết.

"Nề tình người không biết gì, ta cho người biết thêm. Tu đạo giới ban đầu linh mạch vô số, tu sĩ tu luyện phần lớn dựa vào trực tiếp hút lấy linh khí trong linh mạch, thiên địa căn bản không có lắm yêu thú như thế." Lục bảo lão đầu giải thích: "Sau này đại năng đó cùng một đối đầu lợi hại đầu pháp khiến núi lở đất nứt, thiên địa phân thành bảy châu, còn làm rơi vô số vì sao, mở ra nhiều khe nứt không gian, linh mạch cơ hồ toàn bộ diệt tuyệt. Vị đại năng đó không muốn toàn thiên địa lọt vào tay yêu thú nên dùng pháp lực kinh thiên bao trùm bảy đại lục bằng chín Thiên khưng bích. Tiếp đó thuật pháp và tu luyện chi pháp mới từ từ sản sinh, biến thành dựa chủ yếu vào linh dược và yêu đơn để tu luyện."

"Đúng rồi, người tu luyện công pháp cấp nào, tu vì ra sao?" Lục bảo lão đầu nói đoạn, đột nhiên nhớ ra, hỏi Ngụy Tác.

Ngụy Tác hơi đỏ mặt, "Từ Huyền chân quyết ta tu luyện là huyền cấp đệ giai công pháp, hiện tại mới có tu vị Thần hải cảnh đệ nhị trọng."

Lục bảo lão đầu ra vẻ không có gì lạ, cân nhắc một chút, "người cho ta biết các loại linh thảo cùng yêu thú thường thấy, số lượng nhiều ít một chút, kể cả các loại mà các người cho rằng vô dụng."

"Yêu thú thường thấy có Hồng lân độc xà, Ngũ sắc ngô công, Hắc hỏa nham quy, Xích nguyên giáp trùng... Linh thảo có Tiểu vụ thảo, Thiết tuyến thảo, Lưu ly quả..." Ngụy Tác tốn hơn nửa canh giờ vừa nghĩ vừa nói mới kể đại khái được những thứ già biết. Cũng may từ lúc Ngụy Tác tu đạo luôn mệt mỏi nên thứ gì hơi có giá trị là nhớ hết, lúc ra ngoài tìm kiếm cũng nhớ nên biết rất nhiều đối lại là tiểu mỹ nữ mông cong phá gia đó thì mười mấy loại cũng kể không nổi.

"Nữ tử này là ai?" Lục bảo lão đầu nghe xong, chỉ vào bức tranh mỹ nữ trên tường hỏi.

"Hừm, lục mao lão đầu, người có gì nữa đâu, hỏi chuyện đó làm gì?" Đang đợi lục bảo lão đầu nói ra những thứ có giá trị, Ngụy Tác tức thì thất vọng, kêu to.

"Người trả lời câu sau cùng của ta đã, tất nhiên sẽ có lợi cho người." Lục bảo lão đầu nói với Ngụy Tác

"Đó là nữ đệ tử của môn chủ Huyền Phong môn Diệt Huyền Thành, tu vị lợi hại, lại xinh đẹp, vô số người muốn lấy nàng ta làm vợ, nhiều người thấy ảnh nàng ta xong là vì nàng ta mà gia nhập Huyền Phong môn, rõ chưa?" Ngụy Tác nói xong, nhìn lục bảo lão đầu, "được rồi nói đi, ta có lợi gì?"

"Chúng ta giao dịch nhé? Người giúp ta ngưng hình, ta giúp người tu luyện." Lục bảo lão đầu neho mắt nhìn Ngụy Tác, "nhiều thì không dám, giúp người tu luyện đến Kim đơn cảnh, thậm chí có hi vọng lấy được Thủy Linh Nhi này."

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Băng tuyết mỹ nữ.

"Kim Đan cảnh?" Ngụy Tác nuốt nước bọt đánh ực, "Lục mao lão đầu, ngưng hình là gì?"

Chân nguyên của tu sĩ để khu động các loại thuật pháp cùng pháp bảo, là căn bản của tu sĩ, tu luyện chân nguyên công pháp, chiếu theo mức độ mà phân thành thiên, địa, huyền, hoàng tứ giai, theo tu vi phân thành Thần hải cảnh, Chu thiên cảnh, Phân niệm cảnh, Kim đan cảnh, Thần huyền cảnh cùng Chân tiên cảnh, mỗi cảnh giới lại phân thành ngũ trọng, hiện tại Ngụy Tác không chỉ tu luyện Từ Huyền chân quyết không thể coi là công pháp lợi hại, tu vi cũng mới là Thần hải cảnh đệ nhị trọng, với tốc độ tu luyện này cả đời gã cũng không có nhiều hi vọng đạt tới Kim đan cảnh. Nếu lục bào lão đầu thật sự giúp Ngụy Tác tu đến Kim đan cảnh, thì chỉ cần điều kiện lão đề xuất khả thi, gã chắc chắn sẽ liều mạng.

"Khí linh như ta, thai thể của pháp bảo là nhục thân, vốn Đường quý quán không bị hỏng, ta sống thêm mấy vạn năm cũng không thành vấn đề. Chỉ là hiện tại thai thể pháp bảo này phá tổn nhiều, linh khí của vài pháp trận đang tiêu tan, không có gì bất ngờ thì mấy trăm năm nữa, pháp bảo này sẽ tan hết linh khí, lúc đó nguyên khí của ta không được tưới nhuận, cũng sẽ hoàn toàn tiêu tan theo. Ngưng hình là lợi dụng một số vật liệu đặc biệt, giúp ta chế thành thân thể mới."

"Chế thành thân thể mới?"

"Đúng thế, ta muốn uống máu Hỏa hạt và Hỏa địa long không hiểu có phải lúc chủ nhân đời đầu luyện chế xuất ta có dùng tài liệu gì đó, mà máu của hai loại này có chút tác dụng tưới nhuận cho nguyên khí của ta. Nếu ta được uống đủ máu Hỏa hạt, thần thức ly khai khỏi cái lọ vỡ này xa hơn, xa nhất cũng không thể qua mười dặm." Lục bào lão đầu nhìn Ngụy Tác: "Hi vọng lớn nhất của ta là được tự do ra ngoài xem sao, nhưng không có thân thể, ta không thể rời khỏi cái lọ, cứ như ngồi tù."

"Hình như cũng tham." Ngụy Tác biết khí linh như lục bào lão đầu, bản thân do người luyện chế pháp bảo tạo ra giúp người đó điều khiển pháp bảo, chính là nô bộc của tu sĩ. Làm nô bộc mấy vạn năm liền, có lúc chủ nhân chết rồi, vẫn không thể rời cái lọ, nhốt một lần là vạn năm, tao ngộ đích xác thể tham. Gật gù đồng tình, gã hỏi tiếp: "Người có biết phương pháp để ta giúp người ngưng hình? Dùng tài liệu gì? Không cần một tay một chân ta chứ?"

"Người nhìn đi." Lục bào lão đầu hiện tại đã nhận ra Ngụy Tác phi thường tinh minh, không chịu thiệt bao giờ, hai tay lão liên tục khua lên, một chữ ánh sáng giống như phù văn lơ lửng cho Ngụy Tác chế tạo nhất giai Hỏa cầu phù xuất hiện.

"Ngũ sắc thạch, Nguyệt tiên thảo, Kim ô quả... Kim đan cảnh tam trọng? Hay nhỉ, lục mao lão đầu, người lại bảo là giúp ra tu đến Kim đan cảnh, hóa ra gom đủ ngần ấy nguyên liệu còn cần ít nhất tu vi chân nguyên Kim đan cảnh tam trọng mới có thể thi triển thuật pháp ngưng hình giúp người." Ngụy Tác xem kỹ thì nháy mắt kêu lên.

"Người nhận hay không?" Lục bào lão đầu tròn trĩnh trắng lên.

"Nhận, kẻ cóc mới không nhận." Ngụy Tác cười hắc hắc, "đằng nào trên đường tu luyện đồ thuận tiện giúp người gom liệu, bắt quả lục mao lão đầu, nếu nguyên liệu này mà giờ không còn thì đừng trách ta."

"Việc đó không cần người lo." Lục bào lão đầu gật đầu chắc nịch, "nếu Thiên Huyền đại lục không có, ta biết một nơi chắc chắn có."

"Vậy thì còn gì mà không thành giao." Ngụy Tác nhìn lục bào lão đầu, hiện tại càng nhìn càng thấy lão khả ái, "Đúng rồi, lục mao lão đầu, chúng ta vừa gặp đã quen nhau, trò chuyện rất hợp nãy giờ mà ta chưa biết tên người, ta tên Ngụy Tác."

"Vừa gặp đã quen cái đầu người!" Lục bào lão đầu thâm mắng, hàm hồ, "tên có gì quan trọng, người thích gọi ta là gì cũng được."

"Được, sau này gọi người là Lục Lục? Không thì gọi là Tiểu Lục Lục?"

"... , thế người cứ gọi ta là lục mao lão đầu đi."

"Gọi là lục mao lão đầu có vẻ không tiện, chi bằng gọi lão đầu đi." Ngụy Tác nằm mềm nhũn trên giường, liên tục luyện phù khiến thể lực cùng tinh thần tiêu hao không khiếp, "Lão đầu, chúng ta thành giao, tiếp theo ta làm gì?"

"Làm gì?" Lục bào lão đầu liếc gã coi thường, "thấy người luyện thành mấy đạo Hỏa cầu phù đã cao hứng thể rồi là biết người mệt rệp. Người nên nghỉ cách luyện thêm Hỏa cầu phù kiếm đủ linh thạch tu luyện mỗi ngày rồi tính."

Ngụy Tác đỏ mặt, "Lão đầu, người có thứ gì hay ho mang ra dùng tạm xem nao?"

"Xin lỗi, tạm thời không có, trừ phi ngươi tu luyện đến Thần hải cảnh tứ trọng rồi tính." Lục bảo lão đầu không hề khách khí ác đầu, "Bất quá phương pháp dẫn dụ Hỏa hạt thì ta biết."

"Thật hả?" Mắt Ngụy Tác lại sáng rõ.

...

"Vi Vi, thật ra ai trêu vào muội mà muội không vui thế kia." Cơ Nhã thấy Hàn Vi Vi cau có đi vào đơn phòng thì mỉm cười vẫy tay, Hàn Vi Vi mím môi, trực tiếp gồi lên đùi nàng, ôm luôn cổ, Ngụy Tác mà thấy cảnh này chắc rớt trứng mất xuống đất.

Cơ Nhã mặc tử sắc cung trang, đầu tóc chỉ dùng một cây ngọc trâm tùy tiện búi lại, là lão bản Trân Bảo các trong Linh Nhạc thành. Trân Bảo các không phải điểm gia lớn nhất trong thành nhưng tuyệt đối thuộc nhóm kiếm tiền nhiều nhất. Vì Cơ Nhã là một trong vài luyện đơn sư hiếm hoi của Linh Nhạc thành, đại khái một phần ba đơn được trong thành xuất sản là từ Trân Bảo các, quan trọng nhất nàng còn là băng tuyết mỹ nữ nổi danh.

Mỗi ngày đều có đủ loại người tìm cơ hội giao dịch với Trân Bảo các, kỳ thực vì muốn nhìn dung nhan thấy một lần khó quên đó, thân thể Cơ Nhã nhất là hai ngọn núi tuyết tuyệt đối khiến đại đa số nữ nhân ghen tị phát cuồng, nhưng bình thường dù với bất kỳ nam nhân nào, dù là thanh niên tài tuấn của môn phái như Thiên Nhất môn thì nàng cùng lạnh băng băng, càng là băng tuyết mỹ nữ, càng khiến vô số tu sĩ say mê.

Giờ đây băng tuyết mỹ nữ nổi danh đang trực tiếp bị người ta ngồi lên đùi ôm cổ, lại là ngân sam tiểu mỹ nữ mỏng cong mà Ngụy Tác gặp tại Hoàng Sa hạp cốc.

"Sur thư, tức chết mất." Hàn Vi Vi ngồi trên đôi chân ngọc của Cơ Nhã vốn khiến vô số tu sĩ phát cuồng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, "hai hôm trước tại Hoàng Sa hạp cốc, chặt vật làm muội mới hạ được hai con Thạch vĩ bích tích, nhưng lại gặp một tên vô sỉ, hãm cướp mất cả hai con rồi chạy mất, muội tìm mấy ngày quanh Hoàng Sa hạp cốc mà không thấy hắn."

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Lão điểm chủ cáo già.

"Muội đến Hoàng Sa hạp cốc?" Cơ Nhã giật mình, "mấy hôm nay muội không ở đơn phòng luyện Ngọc thanh đơn?"

"Sur thư, muội nói rồi, muội không thích bình bình lọ lọ đó, nhìn lửa mấy canh giờ liền thật quá vô liêu, hơn nữa sur thư cũng nói là chỉ cần muội luyện đến Thần hải cảnh đệ tứ trọng, là được đi săn yêu thú." Hàn Vi Vi hơi đỏ mặt, đơn phòng của Cơ Nhã dính một viên bạch sắc dạ minh châu, phát ra bạch quang nhu hòa, dưới ánh sáng này, gương mặt Hàn Vi Vi càng quyến rũ khôn tả. Có những mỹ nữ tách riêng ngũ quan thì không đẹp, gom lại mới tạo cho người ta cảm giác đẹp đẽ, dù nhìn riêng lẻ thì mắt, mũi, miệng Hàn Vi Vi đều đẹp, tổ hợp lại càng tỏ thêm nét yêu kiều. Khó trách lúc Ngụy Tác thấy cô ở tại Hoàng Sa hạp cốc đã cảm thán về đẹp và trí tuệ của cô trái ngược nhau.

Nghe Hàn Vi Vi nói xong, Cơ Nhã cười nhún nhó, tuy nàng là lão bản Trân Bảo các, nhưng kỳ thực nơi này là do sư phụ Hàn Phong Từ truyền lại, Hàn Vi Vi là ái nữ duy nhất của ông, từ khi sư phụ luyện đơn gặp biến cố qua đời, nàng đã làm mọi thứ cho Hàn Vi Vi, nhưng đành bất lực vì Hàn Vi Vi đích xác không được di truyền chút thiên phú nào về luyện đơn. Nàng khẽ vuốt mái tóc óng ả của sư muội, "không phải chỉ hai con Thạch vĩ bích tích sao, muội không cho tỷ biết, lên ra ngoài mà gặp chuyện gì thì phải làm sao?"

"Không gặp chuyện gì được. Sur thư, muội nghe lời lắm, chưa đạt Chu thiên cảnh ngũ trọng trở lên, muội không ra ngoài Thiên khung, tối đa muội chỉ đi quanh Linh Nhạc thành." Hàn Vi Vi thề lười.

"Được thôi, từ mai tỷ cho muội ra ngoài săn yêu thú rèn luyện." Cơ Nhã nhìn sư muội bằng mục quang ôn nhu, tựa hồ trong lòng đã quyết định nên gặt đầu, "nhưng trước khi đi phải cho tỷ biết."

"A, muội biết là sur thư tốt với muội nhất." Hàn Vi Vi hưng phấn thom lên làn da như mỡ đông của Cơ Nhã, "Hừ, muội nhất định phải giáo huấn, giáo huấn tên khốn đó."

Cơ Nhã mỉm cười, "Muội ngọc ạ, Thạch vĩ bích tích không đáng gì."

"Không phải đâu, đây là lần đầu tiên muội hạ được nhị giai yêu thú, tên nhất chết đó tu vi thấp như thế, dù cướp cũng không cướp được Thạch vĩ bích tích của muội." Hàn Vi Vi hằm hừ, gương mặt trắng nõ lại đỏ lên, "hơn nữa hắn còn ra vẻ đau bụng trước mặt muội, ra về định coi quần thật sự."

"Có loại người thế hả?" Cơ Nhã hơi nhếch lên. "Đúng thế." Hàn Vi Vi dụng lực gặt đầu, đứng lên, "Sur thư, muội không quấy quả nữa, muội về tu luyện

đây, sang mai còn phải ra thị trường tự do ở ngoại thành, chưa biết chừng gặp được tên khốn đó."

"Đi đi." Cơ Nhã nhìn theo Hàn Vi Vi ra khỏi đơn phòng, đích xác sư muội không thích luyện đơn, nàng cũng không cưỡng cầu, chỉ cần sư muội thích là được. Bất quá khi Hàn Vi Vi rời khỏi thị tuyến, dáng vẻ Cơ Nhã khôi phục vẻ lạnh như băng sương thường ngày, "Độc Cô Vũ Vân", giọng nàng cất lên, một nam tử mặc hắc bào đứng ở cửa phòng.

"Tìm người của Thiết Sách bảo họ bảo vệ tiểu thư." Cơ Nhã lạnh lùng dặn.

"Được." Hắc bào nam tử gật đầu, không nói gì mà cung kính quay đi.

...

Gần Linh Nhạc thành có ba nơi cho tu sĩ giao dịch: tự do tập thị ngoài đông môn, thành bắc tập thị và thị trường giao dịch cao cấp ở thành nam.

Tự do tập thị là nơi cho tu sĩ tự do giao dịch nên không bị ai quản hạt, giao dịch ở đây không cần giao nạp phí dụng cho Thiên Nhất môn, đồ để giao dịch cũng cực kỳ phong phú, có khi tìm được đồ tốt, cũng có khi mua phải hàng giả. Thành bắc tập thị do mấy chục cửa tiệm tổ thành, quy mô mỗi nhà không lớn, chỉ có nguyên liệu tối cơ bản để luyện chế phù lục và đơn dược, phù lục cùng pháp khí cấp thấp giao dịch ở đây được đảm bảo, cơ hồ không có hàng giả. Còn mấy điểm gia thực lực hùng hậu nhất Linh Nhạc thành như Trần Bảo các đều tập trung tại thành nam. Các điểm gia này trừ các thương phẩm đặc sắc thì thỉnh thoảng lại được ủy thác tiến hành đấu giá những thứ khiến tu sĩ cấp thấp chỉ biết nuốt nước bọt.

Mới sáng sớm, Ngụy Tác đã đến thành bắc tập thị.

Dưỡng quý quán có lục bào lão đầu ở trong hiện tại tựa bị gã nhét xuống gầm giường, thứ nhất vì bản thân Dưỡng quý quán là âm khí pháp bảo tự dưỡng tiêu quý, lục bào lão đầu không thể hiện hình vào ban ngày, mang theo cũng vô vị, với gã mà nói, thứ khác bị mất cũng không sao nhưng nó bị cướp mất thì triệt để xong đời. Để an toàn, Ngụy Tác bồi thêm một lớp nhựa cây rất dày bên ngoài Dưỡng quý quán, dù bị đập mạnh cũng khó vỡ, hơn nữa gã bồi thêm tro đen khiến cái lọ trông không khác gì lọ sành thông thường, dù có tiểu tặc hạ lưu đến độ mò vào cả chỗ tán tu nghèo mạt như Ngụy Tác thì khẳng định cũng không chú ý đến cái lọ được tùy tiện nhét dưới gầm giường.

"Thanh thủy cư mua Thất tinh ngư cốt, giá ba viên hạ phẩm linh thạch... Pháp chúc điểm bán Thủy tiễn phù với số lượng lớn..."

Thành bắc tập thị treo đầy những khối bài thông báo bằng đá, bên trên dán đầy thông tin, phi thường hữu dụng với những tán tu cấp thấp như Ngụy Tác, bất quá hôm nay gã không nhìn đến mà đi thẳng đến một tiêu điểm có tên "Tiêu Dao phường".

Hiện tại tin gì cũng không có tốc độ kiếm linh thạch bằng tự gã đi bắt Hỏa hạt luyện chế Hỏa cầu phù. Ngụy Tác tuy có lúc thiếu kiên nhẫn nhưng mấy năm nay, người không có bối cảnh gì như gã mà vẫn trú tại Linh Nhạc thành, trừ đầu óc nhanh nhẹn ra, tối trọng yếu là gã sợ chết... Gã làm gì cũng cực kỳ cẩn thận, đi giết yêu thú đều chuẩn bị kỹ càng, lần này đi săn Hỏa hạt đương nhiên không ngoại lệ.

"Ngụy Tác, đến rồi hả." Vừa vào cửa, điểm chủ Tiêu Dao phường đã chú ý thấy, cười ha hả nghênh đón.

"Lão hồ ly", thấy điểm chủ ra đón, Ngụy Tác gọi thầm. Điểm chủ là một lão đầu ngoài năm mươi, họ Hồ, quanh năm mặc áo mào vàng sẫm, vẻ mặt lão hồ ly chiếm một nửa khuôn mặt xem ra có vẻ đối với ai cũng nhiệt tình hòa thiện cực độ nhưng khi làm sinh ý thì cả người quen cũng không mềm lòng. Ngụy Tác biết lão mấy năm nay, cả thuật pháp Thanh thủy nhận gã biết cũng mua ở đây nhưng chưa bao giờ kiếm được chút lợi lộc gì từ lão nên luôn gọi lão là lão hồ ly.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Hạ phẩm linh thạch hoạt động.

"Có Thanh hòa đơn không?" Ngụy Tác không thích vòng vòng, trực tiếp hỏi luôn.

"Thanh hòa đơn? Có chứ, bất quá tiểu huynh đệ cần đơn dược làm gì?" Lão hồ ly toàn thân mặc áo vàng sẫm, có vẻ hơi bất ngờ.

"Gần đây có người mua Hỏa hạt, tại hạ muốn đi săn chút về bán, đương nhiên cần một viên Thanh hòa đơn phòng thân, vạn nhất bị Hỏa hạt chích cho một cái, trúng hỏa độc, thì không đùa được đâu." Ngụy Tác tùy tiện tìm một lý do.

"Còn có kẻ ngốc mua giá Hỏa hạt hả. Cũng phải, có Thanh hòa đơn giải hỏa độc thì không có vấn đề gì." Lão hồ ly cười hắc hắc, đưa một ngón tay ra, "dù gì cũng là người quen, tiểu huynh đệ cũng biết giá rồi, một viên hạ phẩm linh thạch."

Ngụy Tác liếc lão hồ ly, "một bình Hồi khí tán, thêm một tấm Phong độn phù, cộng lại là bao nhiêu?"

"Một bình Hồi khí tán và một tấm Phong độn phù, giá trị một viên hạ phẩm linh thạch. Thêm Thanh hỏa độn là hai viên hạ phẩm linh thạch."

Ngụy Tác gật đầu gọn ghẽ, "Bốn tấm nhất giai Hỏa cầu phù, thế nào?"

"Bốn tấm nhất giai Hỏa cầu phù?" Lão hồ ly hơi ngần người rồi gật đầu ngay, "Bốn tấm giá trị hai viên hạ phẩm linh thạch, đương nhiên được."

"Được." Ngụy Tác móc bốn tấm Hỏa cầu phù già luyện chế ra đưa cho lão hồ ly.

"Chuyện này..." Lão hồ ly nhìn bốn tấm phù lục đỏ rực phát ra nhiệt lực, "Ngụy Tác, mấy tấm nhất giai Hỏa cầu phù này huynh đệ lấy ở đâu, phù văn đặc biệt lắm."

"Được rồi, biết là không thử ông sẽ không giao dịch." Ngụy Tác liếc lão hồ ly chụp một tấm Hỏa cầu phù.

"Xem kìa, bao năm rồi mà lão phu không tin tưởng huynh đệ hử, lão phu sợ tiểu huynh đệ bị người ta gạt nên mới hỏi rõ." Tuy nói vậy, nhưng lão hồ ly không dừng động tác, xoay người đi trước, trực tiếp dẫn Ngụy Tác đến cửa một gian thạch ốc ở hậu viện.

"Ném vỡ gian nhà nát của ông." Ngụy Tác đứng ở cửa, thẳm mẳm rồi tập trung chú ý vào Hỏa cầu phù trên tay.

Một luồng tử khí nhàn nhạt từ tay gã dấy lên, phù lục phát ra hồng quang. "Xoạt!", Hỏa cầu phù cháy rực lên, một quả hỏa cầu lớn vụt trên tay gã, nhiệt lực phát ra khiến bàn tay nóng lên trong tích tắc nhưng đồng thời trong lòng cũng dấy lên cảm giác kỳ quái.

Lần trước phát Hỏa cầu phù, vì lần đầu luyện chế thành công, thái quá hưng phấn nên gã thậm chí không cảm giác được mình phát ra thế nào. Bất quá lần này gã cảm giác được, ngọn lửa do Hỏa cầu phù hình thành tựa hồ được một lớp chân nguyên mỏng bao phủ, hỏa diễm không hề tỏa ra ngoài tí nào.

Tay phải gã khẽ phát vào căn nhà đá, vù một tiếng, hỏa cầu lao vút ra, lập tức biến thành lớn ngang đồng lửa, từng tia hỏa diễm tỏa ra.

Ầm!

Cả gian nhà cơ hồ lấp đầy hỏa diễm, bức tường bị oanh tạc tan tác đá vụn, xuất hiện một cái lỗ đen ngòm.

"Con bà nó chứ!" Hỏa cầu hình thành sau khi Hỏa cầu phù kích phát, nếu không kịp thời ném đi thì chân nguyên của gã không bao được, sẽ nổ tung trên tay, nhưng thông qua bộ vị được chân nguyên xung kích tựa hồ có thể khống chế lộ tuyến phi hành trên không của hỏa cầu. Ngụy Tác còn chìm trong cảm giác đó thì một luồng lửa từ trong nhà cuốn ra, suýt nữa liếm vào thân thể gã.

"Phẩm chất nhất giai Hỏa cầu phù này khá lắm." Lão hồ ly cười cười nhìn luồng lửa, thu ba tấm Hỏa cầu phù vào tay áo, "Ngụy Tác, thành giao, còn một tấm Hỏa cầu phù, lão phu cho huynh đệ một bình Hồi khí tán, một viên Thanh hỏa độn và một tấm Phong độn phù."

...

"Mau xem kìa, xem kìa, có kẻ xuất thành lại mang theo cả đồng đôi Hồ văn thảo cùng Hoàng mao cô."

"Ha ha, nhìn đầu tóc kìa, như bị lửa đốt..."

...

"Các ngươi biết cái gì, cái gì mà giống bị lửa đốt, dù là thật sự bị đốt cũng có sao, đợi khi phát đạt xem các ngươi còn cười được nữa không."

Bên ngoài bắc môn Linh Nhạc thành, Ngụy Tác đeo một mớ cỏ lá vẫn như vẫn hỏ cùng một túi nắm vàng mượt, vừa hăm hừ vừa chạy về phía ngọn núi.

Tuy phải tiêu hao một tấm Hỏa cầu phù tại chỗ lão hồ ly, bất quá Ngụy Tác cũng nghe được từ miệng lão cách phía bắc Linh Nhạc thành ba trăm dặm, cạnh mỏ từ đồng khoáng Đại Thanh sơn có không ít Hỏa hạt.

Hiện tại Ngụy Tác mang theo Hồ văn thảo cùng Hoàng mao cô là thứ lục bảo lão đầu nói có thể hấp dẫn Hỏa hạt, tuy số lượng hai thứ này không nhiều như Ngân chúc thảo và Hỏa vĩ hoa nhưng vì vô dụng với tu sĩ nên hiện gã mang theo một bó mới khiến người khác cho là ngu xuẩn.

Thiên Nhất môn bố trí truyền tông pháp trận tại nhiều nơi ngoài Linh Nhạc thành, nhiều tu sĩ cấp thấp không có pháp bảo phi độn đều nhờ vào truyền tông pháp trận khứ đến nơi muốn đến, nhưng dù cự kỳ gần nhất thì sử dụng một lần cũng phải giao nạp ít nhất hai đến ba viên hạ phẩm linh thạch, mặt rệp như Ngụy Tác bình thường đều đi bộ.

Lâu dần, dù không sử dụng độn thuật nào, Ngụy Tác vẫn chạy nhanh như bay, gần trưa là đến được mỏ từ đồng khoáng.

Mỏ này vốn sản xuất từ đồng khoáng thạch, bất quá từ sáu mươi năm trước, khoáng thạch bị khai thác toàn bộ, mỏ sâu chừng hai ba chục dặm, trông không khác gì hạp cốc, hơn nữa đá chất đồng thái ra trong quá trình khai thác chất đầy khắp nơi, cùng nhiều khoáng động sâu hun hút, chỗ này lại không sản xuất thêm gì khác nên lúc này trừ Ngụy Tác không còn ai nữa.

Cộng thêm mang theo từ nhà, Ngụy Tác đang mang theo hai bình Hồi khí tán, một viên Thanh hỏa đơn, một tấm nhất giai Phong độn phù, hai tấm nhất giai Hỏa cầu phù, một viên hạ phẩm linh thạch và tấm Thổ thuần bảo phù lần trước chưa sử dụng xong.

"Lục mao lão đầu, phát đạt hay không dựa hết vào ngươi."

Kiểm tra mọi thứ trên mình thấy không có vấn đề gì, Ngụy Tác nhảy xuống một chỗ trống, nhặt một mớ củi về, dùng hỏa thạch đốt lên rồi ném Hồ văn thảo cùng Hoàng mao cô vào.

Một luồng khói màu vàng xanh xộc vào mũi bốc lên, không đầy nửa canh giờ thì trong bụi cây phía trước có tiếng xoàn xoạt, một con Hỏa hạt đỏ sậm chui ra.

"Oa ha ha ha! Quả nhiên hữu dụng!"

Máu một con Hỏa hạt đủ luyện chế bốn tấm hỏa phù, tỷ lệ thành công một nửa mà quy ra thì là hai tấm, giá là một viên hạ phẩm linh thạch, nên con Hỏa hạt này trong mắt Ngụy Tác là một viên hạ phẩm linh thạch hoạt động, thấy Hỏa hạt bỏ chạy, gã cho là linh thạch đang chạy. Hỏa hạt vừa thò ra, Ngụy Tác cơ hồ mất sáng rờ, từ trên tảng đá nhảy xuống, lao bỏ vào.

Hỏa hạt còn chưa hiểu gì thì thất một người lao vào, vù vù, Ngụy Tác phát phát ra hai đạo Thanh thủy nhận chuẩn xác cực độ chém vào đầu nó, cắt mất một nửa. Con Hỏa hạt xuất hiện đầu tiên không kịp kêu lên là đã co rút nằm thẳng đơ.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Huynh đệ Xích giáp trùng.

"Ha ha, phát đạt rồi."

Ngụy Tác chưa kịp nhìn rõ con Hỏa hạt xui xẻo số một thì lại có hai con một tiền một hậu hào hứng lao tới.

"Đừng chạy, nói ngươi đây." Ngụy Tác lại phát ra hai đạo Thanh thủy nhận lật ngửa một con Hỏa hạt, rồi cười hà hà rất xấu xa, đi về phía một con Hỏa hạt khác. Con Hỏa hạt đó nhất thời làm lơ Ngụy Tác, mà bỏ nhanh về phía đồng lửa, lại bị gã phát ra hai đạo Thanh thủy nhận hạ gục.

"Oa, ha ha ha ha!"

Ngụy Tác liên tục bật lên tiếng cười của dân giàu xổi trong sơn cốc, từng con Hỏa hạt liên tục từ cây cối và đá chất đồng quanh đó bò ra, chỉ mất mấy tuần trà, gã đã hạ được hơn mười con Hỏa hạt.

Từ Huyền chân quyết bị lục bào lão đầu khinh thị quả nhiên không ra làm sao, với tu vi Thần hải cảnh lưỡng trọng, liên tục phát hơn hai chục đạo Thanh thủy nhận, chân nguyên của gã sắp cạn, gã vội ngửa mặt dốc một bình Hồi khí tán vào miệng.

Dốc một bình Hồi khí tán xong, Ngụy Tác tiếp tục vui vẻ giết Hỏa hạt xuất hiện liên tục, gã còn một bình Hồi khí tán nữa, ít nhất đủ để giết hơn ba mươi con Hỏa hạt, theo tình hình này, mùi Hồ văn thảo và Hoàng mao cô có sức hấp dẫn trí mạng với Hỏa hạt. Gã đã tính sẵn, đợi giết xong hơn ba mươi con Hỏa hạt, chân nguyên tiêu hao gần hết thì sẽ dập tắt đồng lửa này, đốt một đồng tương tự ở chỗ khác, yêu thú cấp thấp như Hỏa hạt không đủ trí óc thu nhặt thi thể hộ đồng bạn, lúc đó lên quay lại thu nhặt cũng không muộn.

Ngụy Tác càng giết càng quen tay, vừa giết Hỏa hạt liên tục xuất hiện vừa bày đủ tư thế, nhanh chóng ngốn ngang thi thể Hỏa hạt nằm quanh đó, số lượng vượt hơn hai mươi con.

"Bốp! Bốp!"

Ngụy Tác vừa mới tiêu sái ngửa đầu dốc bình Hồi khí tán thứ hai xuống, không thềm nhìn xuất ra hai đạo Thanh thủy nhận chém vào một con Hỏa hạt mới xuất hiện. Nhưng lần này Hỏa hạt không gục ngã.

"Chuyện gì đây hả?" Gã ngăn người quay lại, thứ từ bụi cây chui ra lần này tuy cũng đỏ như lửa nhưng không phải Hỏa hạt, mà là một con giáp trùng đầu tròn toàn thân đầy nốt sần sùi như đá viên. Thi thể giáp trùng lớn hơn Hỏa hạt hai lần, chỗ bị Ngụy Tác chém trúng hai đòn Thanh thủy nhận chỉ hơi sứt sờ.

Lúc đó hai con mắt đen nhánh nhìn gã như thể ta tức giận lắm rồi, hậu quả rất nghiêm trọng.

"Không không, chỉ là hiểu lầm thôi!"

Ngụy Tác ngẩn ra rồi nhăn nhó kêu lên, giáp trùng bị gã chém hai nhát trông con vẻ quen lắm. Loại giáp trùng trông như viên đá đỏ này là Xích giáp trùng, nhị giai hạ giai yêu thú, còn kém hơn Thạch vĩ bích tích một chút, đơn đầu thì kiểu gì cũng bị Ngụy Tác giết.

Nhưng loại yêu thú này không hề đơn đầu bao giờ, xưa nay đều đánh hội đồng, quả nhiên, Ngụy Tác mới nhăn nhó nói là hiểu lầm thì thân thể con Xích giáp trùng tựa hồ không hiểu sao có nhiều Hỏa hạt chạy ra thế này, chỉ đến xem nào nhiệt thì bị Ngụy Tác chém hai đao chọt chấn động ong ong.

"Không phải chứ?!" Trong vài khoảng động quanh đó đều vang lên tiếng bò, thoáng sau có ít nhất hai, ba chục con Xích giáp trùng như hung thần ác sát từ bốn phương tám hướng xông đến vây kín gã. "Đừng giẫm linh thạch của ta!" Khiến Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt nhất là hai con Xích giáp trùng treo qua mình Hỏa hạt, trực tiếp ép Hỏa hạt đó thành cái bánh nướng, xem ra cốt huyết không còn dùng được nữa.

"Bộp!"

Hai, ba chục con Xích giáp trùng xuất hiện, một con có thân hình gấp mấy lần Xích giáp trùng yếu bình thường, trông như con trâu từ một khoảng động chui ra. Xích giáp trùng này không rõ đã sống bao nhiêu năm, giáp xác dày đến độ khiến người ta rùng mình. "Đại ca, tiểu đệ không có ý, đừng giẫm hỏng mấy con Hỏa hạt!" Thấy con Xích giáp trùng xông ra, Ngụy Tác đặt sớ Hồ văn thảo và Hoàng mao cô xuống đất, căn bản không dám thu thập, ré lên rồi kích phát một tấm Hỏa cầu phù, hất bay hai con Xích giáp trùng ở sau lưng ra rồi không hề dừng lại, kích phát tiếp Phong độn phù, toàn thân bao phủ cương phong, như ngọn khói chạy khỏi mỏ từ đồng khoáng.

Tích tắc quay đi, Ngụy Tác thấy trên lưng con Xích giáp trùng lớn nhất tựa hồ có một tia hắc quang, đặc biệt, như mũi hắc sắc tiêu tiễn thò ra một nửa.

...

Xích giáp trùng có tám cái chân, bình thường chạy ngang ngựa với Ngụy Tác, bắt quả hiện tại gã dám một tấm Phong độn phù tăng tốc gấp đôi thì đàn Xích giáp trùng không thể so được.

Bắt quả đàn Xích giáp trùng cứ đuổi riết, Ngụy Tác chạy hơn mười dặm mới thoát được cảnh bị cả đàn vây đánh.

Theo gã tính toán, sau cùng có đến hơn trăm con Xích giáp trùng đuổi theo, đàn giáp trùng ở phía sau nộ khí xung xung truy đuổi, mặt đất cũng hơi chấn động. Trước đây mỏ từ đồng khoáng đều song yên gió lặng nhưng không ngờ phía dưới lại có nhiều Xích giáp trùng như thế, xem đáng về Xích giáp trùng xông tới như đàn ong vây đánh mình, chắc những cái hố vốn không nối nhau ở dưới cũng bị Xích giáp trùng dùng tám cái chân như lưỡi dao cắt đứt.

Đàn Xích giáp trùng không đuổi kịp Ngụy Tác, nộ khí xung xung quấy loạn quanh mỏ từ đồng khoáng rất lâu, đến hơn canh giờ sau trong mỏ mới yên tĩnh lại, không còn động tĩnh nữa.

"Hỏa hạt của ta, linh thạch của ta."

Đội ở ngoài mỏ từ đồng khoáng, nghĩ đến cảnh hai con Xích giáp trùng giẫm nát Hỏa hạt, Ngụy Tác quả thật muốn khóc mà không có nước mắt. Đàn Xích giáp trùng như đàn ong tung hoành ở trong, chắc Hỏa hạt đều bị giẫm nát tan tành, xem ra ngay cả vốn cũng không thu lại được.

Đội đến khi trong mỏ hoàn toàn bình tĩnh, gã mới lên quay lại.

"Không phải chứ?"

Vốn Ngụy Tác tính rằng đàn Xích giáp trùng để lại cho gã mấy con Hỏa hạt hơi hoàn chỉnh là phải tạ thiên tạ địa rồi nhưng đến gần chỗ đàn Hỏa hạt thì mất gã trọn trùng lên.

Gã bắt đầu đếm, cạnh đồng lửa giờ tắt gần hết, chỉ còn vài ngọn khói xanh, đích xác có không ít Hỏa hạt bị Xích giáp trùng giẫm nát chân nát cẳng, nhưng số Hỏa hạt chỉ bị giẫm nát đầu còn nhiều hơn!

Những thi thể Hỏa hạt bị Xích giáp trùng giẫm tan nát hoàn toàn chừng hơn hai chục con nhưng số hoàn chỉnh thì thể ít nhất cũng hơn tám mươi con!

"Xích giáp trùng huynh đệ! Không ngờ các vị lại lấy đức báo oán, lấy đức phục người!"

"Lân này phát rồi!"

Ngẩn ra một chốc, sau cùng cũng kịp phản ứng là chuyện gì, Ngụy Tác suýt nữa trào lệ nóng. Chắc sau khi gã chạy rồi, đồng lửa không tắt, liên tục có Hỏa hạt bò ra, đàn Xích giáp trùng không đuổi kịp gã trút hết lửa giận lên đầu Hỏa hạt.

Hóa ra hơn một canh giờ vừa qua, đàn Xích giáp trùng không quấy loạn sơn cốc mà vây đánh Hỏa hạt!

Hơn nửa canh giờ sau, Ngụy Tác cứ trong trạng thái lờ lờ, đã có kinh nghiệm xử lý năm con Hỏa hạt, gã cơ hồ không phí lực cắt giáp xác trên lưng chúng, lấy cái xương hữu dụng ra cho vào một cái túi da thú chuẩn bị sẵn.

Gã đếm kỹ, trong hơn nửa canh giờ, gã lấy được một trăm linh sáu sớ Hỏa hạt cốt, sau cùng cái túi da thú căng phồng, không nhét được nữa.

Vốn Hòa hạt vĩ cũng giá trị đôi chút linh thạch, nhưng nhìn cái túi đầy lèn Hòa hạt cốt, Ngụy Tác tỏ ra hào khí phát tay với thi thể đàn Hòa hạt, "được rồi, nể tình các người chết thảm thế này, để lại đuôi đây."

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Lợi hại quá.

"Người làm cách nào lấy được nhiều Hòa hạt cốt như thế?" Trong đêm, lúc Ngụy Tác về đến tiểu thạch ốc, lấy Đường quý quán bị biến thành lọ sứ đen nhét dưới gầm giường ra, lục bào lão đầu thấy cả đồng Hòa hạt cốt trên bàn thì trợn trừng mắt như cái chuông đồng.

"Ha ha, ta may mắn, gặp được một đàn Hòa hạt đực tranh một con cái, ta đợi chúng đánh nhau chỉ chết rồi ra thu nhặt là được." Ngụy Tác vừa thanh lý Ngân chúc thảo và Hòa vĩ hoa thuận tay lấy trên đường về, vừa hắc hắc cười đáp lục bào lão đầu. Hiện tại gã đã phát giác, phẩm chất Ngân chúc thảo và Hòa vĩ hoa càng cao, phù chi luyện ra càng trơn láng, tỷ lệ thành phù thành công càng cao.

"Người coi ta là tên ngốc hả." Lục bào lão đầu giận đến trợn trừng tròn trắng.

"Ha ha, muốn biết là việc gì thì cho ta biết đôi chút việc hữu dụng đi." Ngụy Tác nói đầy nhún nhờ.

"Được rồi, người nên biết đạo lý tiến bộ từ từ." Lục bào lão đầu liếc Ngụy Tác đáp.

"Đương nhiên ta biết, bất quá lão đầu nói là đợi ta tu luyện đến Thần hải cảnh đệ tứ trọng thì cho ta thêm lợi lộc, nhưng cứ thần thần bí bí như thế lòng ta khác nào bị mèo cào, ngứa ngứa chết được?" Ngụy Tác nói với lục bào lão đầu, "ít nhất cũng nên cho ta biết luyện tới Thần hải cảnh đệ tứ trọng thì được lợi lộc gì chứ."

"Được thôi." Lục bào lão đầu đáp, "lúc đó sẽ cho người biết một công thức luyện đơn hữu dụng, đồng thời cho người biết một vài việc, ví như yêu thú loại nào nên đối phó thế nào, chỗ nào nên đến bằng cách nào. Ví như ta biết ở đâu có tán tu một vài vạn năm trước kiến lập động phủ, nhưng nhiều năm rồi, tán tu đó vị tất đã còn sống..."

"Chết mất! Lợi hại quá!"

Ngụy Tác tức thì trợn tròn mắt. Chỉ riêng công thức đơn được đã đủ khiến gã hưng phấn, gã không phải đồ ngốc, thấy thần sắc lục bào lão đầu là biết công thức đó cũng cực kỳ hữu dụng với gã như Hòa cầu phù. Nhưng trừ thứ đó ra lại còn cả động phủ! Động phủ là gì? Là hành cung quan trọng nhất với tán tu toàn tu đạo giới, về cơ bản sẽ đặt mọi thứ tốt đẹp nhất trong động phủ, mấy năm nay Thiên Huyền đại lục thịnh thoảng vẫn phát hiện di tích của một môn phái thượng cổ cùng động phủ bị tàn phá, đều khiến vô số môn phái tranh đoạt, nếu gã phát hiện được một hai động phủ còn nguyên của tán tu lợi hại tọa hóa rồi để lại thì sẽ triệt để phát tài. Tán tu cỡ đó dù gì cũng sẽ để lại một vài món pháp bảo lợi hại.

Trừ ra, bên ngoài Thiên khung, yêu thú hoang nguyên rộng mênh mông, ngay cả thế lực đứng đầu Linh Nhạc thành Thiên Nhất môn, cũng chỉ quen thuộc với một bộ phận nhỏ của hoang nguyên gần với ngôi thành. Yêu thú hoang nguyên không chỉ có nhiều yêu mà số lượng cao giai yêu thú cũng khó tương tượng, dù tu sĩ Kim đơn kỳ cũng có khả năng mất mạng, nên địa đồ của các khu vực có thể thăm dò ở đây có giá cực cao, lão đầu này qua hơn năm mươi đời chủ nhân, có mấy vạn năm kinh nghiệm, xem dáng vẻ lão thì đừng nói vài ba đại lục, mà nhiều nơi ở ngoài Thiên khung cũng đã đặt chân tới.

Tu đạo giới coi trọng cái gì nhất? Là kinh nghiệm!

Chưa nghĩ thì chưa hiểu, hiện tại Ngụy Tác nghĩ lại, lập tức hiểu ngay lục bào lão đầu này giá trị thế nào. "Lão đầu, xem ra kiếp nào ta có chạm được vào Thủy Linh Nhi hay không toàn nhờ vào lão. Bất quá vì sao không cho biết luôn công thức luyện đơn đó mà phải đợi đến lúc đó?"

"Ta không muốn người chết uống." Lục bào lão đầu cười lạnh, "xem dáng vẻ người, nếu hôm nay ta cho người biết, chưa biết chừng mai là người sẽ đến đó xem sao. Đơn được đó phải đợi đến khi người tu luyện đạt mức Thần hải cảnh tứ trọng mới hữu dụng, còn nơi ta nói đến thì ít nhất tu vi đó mới đủ cho người giữ được cái mạng."

"Được thôi, ta còn một câu hỏi..."

"Sao mà người lăm lè thế nhỉ?"

"Câu sau cùng của ngày hôm nay." Ngụy Tác vò đầu, "Lão đầu, lần trước người thò ra là đòi uống máu Hòa hạt, nói là máu Hòa hạt có thể tưới nhuận cho nguyên khí của người nhưng thật ra là uống bằng cách nào?"

Đến lượt lục bào lão đầu hơi ngần ngại, nhìn Ngụy Tác rồi chỉ vào một điểm của Dưỡng quý quán, "Người nhỏ máu Hỏa hạt vào đó là được."

"Thật hả?"

Ngụy Tác trống vào chỗ lục bào lão đầu điểm chỉ, cẩn thận nhỏ máu Hỏa hạt trong một cái xương vào, nơi đó rực lục quang, thoáng có quang phù lưu động, giọt máu Hỏa hạt tựa như tan trong lục quang. Nhỏ một giọt máu Hỏa hạt vào xong, khí sắc lục bào lão đầu khá hơn rõ rệt.

Ngụy Tác liếc lão, lại nhỏ thêm máu trong một cọng xương, lúc gã định nhỏ thêm một cọng Hỏa hạt cốt vào thì lục bào lão đầu lắc đầu: "Được rồi, đủ rồi."

"Đủ rồi?"

"Với mức độ phá tổn của pháp trận trong Dưỡng quý quán, trong ba ngày chỉ hút được bằng đó máu Hỏa hạt, thêm nữa chỉ tổ lãng phí."

"Vậy thì ta mặc người." Tuy gã lấy được nhiều Hỏa hạt cốt như thế, không cho lục bào lão đầu một chút thì không ổn, nhưng một cọng Hỏa hạt cốt tương đương một viên hạ phẩm linh thạch thì Ngụy Tác kỳ thực cũng xót ruột, nghe lục bào lão đầu chủ động bảo đủ rồi, gã hưng phấn hẳn lên, thu máy trong một trăm linh bốn cọng Hỏa hạt cốt lý vào mấy cái bình lưu ly, đẩy điệm cẩn thận xong, thì lập tức luyện chế phù chỉ.

Luyện chế một mạch mười sáu tấm phù chỉ phẩm chất miễn ý xong, gã lấy phù bút ra. Theo kinh nghiệm lần trước, mỗi lần luyện chế chừng mười bốn tấm Hỏa cầu phù, thể lực và tinh thần gã gần như tới cực hạn.

"Bốp! Bốp! Bốp!"

Trong tiểu thạch ốc lý liên tục rực lên hồng quang.

"Luyện phù đúng là việc không phải của con người." Mấy canh giờ sau, Ngụy Tác lại mệt mỏi nằm bất động trên giường. Trên bàn đá cạnh đó, chín tấm Hỏa cầu phù mới luyện xong đang lấp lánh quang hoa.

Lần này Ngụy Tác kiên trì luyện mười sáu tấm Hỏa cầu phù, thành công chín tấm, tỷ lệ đã quá một nửa.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Kêu giả quá mức.

"Oa ha ha ha! Lại thêm một tấm!"

Trong tiểu thạch ốc lý vang lên tiếng cười như của khách lão làng thấy hồng bài tiểu thư của kỹ viện cõi sạch y phục.

Sáu ngày tiếp đó, Ngụy Tác chìm trong trạng thái cuồng nhiệt, mỗi lần luyện được hai tấm Hỏa cầu phù tương đương đứt túi một viên hạ phẩm linh thạch, khác nào vô tình rơi vào một linh thạch khoáng mạch, móc lên là có linh thạch, đối với người thiếu thốn linh thạch nhiều năm như gã thì đương nhiên làm quên ngày quên đêm.

Đối với lục bào lão đầu thì là nhất được bảo vật, đúng như lão phán đoán, Ngụy Tác đích xác có thiên phú không tệ về luyện phù. Hiện tại gã luyện chế mười sáu tấm Hỏa cầu phù, đại khái luyện thành mười hai tấm, tỷ lệ thành công cao hơn bảy phần mười, đây là gã chỉ sử dụng phổ thông phù bút, đổi lại là một cây phù bút hảo hạng thì tỷ lệ thành công sẽ trực tiếp cao hơn tám phần. Trong số các chủ nhân của lục bào lão đầu, chưa có ai luyện Hỏa cầu phù thành công với tỷ lệ cao như thế.

Ngụy Tác đã có kinh nghiệm luyện phù, mỗi khi luyện phù mệt mỏi là dừng lại để chế tác phù chỉ, công việc này không tiêu hao tinh lực gì hết, đợi khi tinh thần khôi phục là lại tiếp tục luyện phù. Từ chỗ mỗi ngày gã chỉ luyện tối đa được mười tám Hỏa cầu phù, thì ở ngày thứ tư, Ngụy Tác đã luyện chế được hơn ba mươi tấm.

"Tiểu tử này lại là thiên tài luyện phù, đúng là gặp quý." Hiện tại thấy Ngụy Tác nắm tám Hỏa cầu phù mới luyện xong, đắc ý cười ha ha là lục bào lão đầu lại lắc đầu. Nếu không tận mắt thấy, lão không đời nào liên hệ được tiểu tử nhàn nhõ đó với một thiên tài luyện phù với nhau.

"Người định làm gì?" Lắc đầu xong, lục bào lão đầu lại trợn trừng mắt.

Mỗi ngày Ngụy Tác đều đếm kỹ số Hòa cầu phù luyện chế được để mấy lần, mỗi lần đếm là mắt sáng như ông sao, lần này đếm xong gã trải Hòa cầu phù lên giường, nghe lục bào lão đầu hỏi thì cười hắc hắc nằm luôn xuống ngủ trên đồng phù.

"... "Lục bào lão đầu hoàn toàn tắt tiếng. Lúc này mới hiểu vì sao tiểu tử này chế phù với tỷ lệ thành công cao như thế, gã là kẻ mê tiền chính tông, một viên hạ phẩm linh thạch khiến gã mắt sáng lên, một tấm Hòa cầu phù là nửa viên, gã luyện chế đương nhiên cẩn thận hơn ai hết.

"Ha ha!" Nằm trên đồng Hòa cầu phù, Ngụy Tác sáng khoái khôn tả. Bấy hôm nay luyện chế được bao nhiêu Hòa cầu phù thì gã đã đếm vô số lần, tổng cộng một trăm bốn mươi tám. Một trăm bốn mươi tám Hòa cầu phù, chẵn bảy mươi viên hạ phẩm linh thạch!

Nằm một lúc, Ngụy Tác bò dậy, gom hết cho vào một cái túi da.

"Người định làm gì?" Thấy gã định ra ngoài, lục bào lão đầu lên tiếng.

"Đi bán phù, lúc này đại đa số các tiệm còn mở cửa." Ngụy Tác đáp, "mỗi ngày ta luyện ba chục tấm Hòa cầu phù đã mệt chết rồi, chi bằng đổi chút linh thạch về, sau này luyện phù mệt thì thừa cơ tu luyện, ta luyện phù cũng chỉ để đổi linh thạch về tu luyện mà, như thế sẽ không ảnh hưởng đến cả hai."

"Suy nghĩ không tệ." Lục bào lão đầu cười lạnh, "Bất quá người nghênh ngang đi bán số Hòa cầu phù này xong, không đầy hai ngày là Thiên Nhất môn gì đó trong Linh Nhạc thành sẽ tìm đến nơi, lúc đó người chỉ còn nước ngoan ngoãn luyện phù cho chúng. Cả đời ta cũng đừng mong ngưng hình nữa."

"Người có ý gì?" Ngụy Tác vỗ đầu bứt tai không hiểu.

Lục bào lão đầu hỏi ngược: "Linh Nhạc thành có bao nhiêu luyện phù sư, luyện đơn sư?"

Ngụy Tác ngẫm nghĩ đáp, "Chừng mười mấy hai mươi chăng?"

Lục bào lão đầu tròn tròng trắng lên, "đã hiểu chưa?"

Ngụy Tác lắc đầu, "Không."

"Người đúng là con lợn ngu xuẩn." Lục bào lão đầu buột miệng mắng, "Luyện phù sư có tỷ lệ thành công nhất định vốn hiếm lắm, nhất là người biết công thức mới như người chính là con gà đẻ trứng vàng, môn phái nào cũng rình tóm người về, lúc đó người luyện được mười tám thì là của người chắc? Một tấm giữ riêng cũng là tốt lắm rồi. Khí linh như ta thì người khác ít nhất cũng có mười mấy phương pháp thu lấy những thứ trong óc ta, thế đã đành, có khi vì sợ công thức lưu truyền ra để môn phái khác biết, chưa biết chừng chúng sẽ giết ta diệt khẩu. Tên khốn người bị bắt đi làm khổ sai đã đành, nhưng còn liên lụy đến ta."

"Đích xác là vấn đề khó đây." Ngụy Tác đảo mắt một vòng, đột nhiên cười hắc hắc, "Lão đầu, yên tâm đi, bán mớ Hòa cầu phù này, ta đảm bảo không có vấn đề gì."

"Không có vấn đề gì?" Lục bào lão đầu tỏ vẻ không tin.

"Tối rồi, không thể rời Linh Nhạc thành quá xa, có nhiều hỏa phù trên mình chắc không vấn đề gì, thuận tiện đưa người đi xem một phen." Ngụy Tác cười hắc hắc nhệch cái lọ đen ngòm vào ngực, rồi đóng cửa, lao đi như làn khói.

...

Tối đến, ba tu sĩ đeo ba cái túi đang đi về Linh Nhạc thành.

Cả ba đều là tu sĩ cấp thấp đi hái hai ba loại dược thảo cho cửa tiệm, tu sĩ như họ căn bản không dám qua đêm ở ngoài thành.

Đi qua Hắc Bào đầm, ba tu sĩ thấy một thanh niên đầu tóc rối bù như bị lửa đốt đang lẩn mò trong đầm.

"Tiểu tử này khẳng định không trả nổi là tiền thuê phòng, tối thế này còn ở lại đây thử vận khí." Hắc Thủy đầm này cách phía nam thành không đầy trăm dặm, là đầm lầy mênh mông liên tục nổi lên bong bóng lớn cỡ nắm tay, bình thường không có yêu thú qua lại, bất quá nghe nói mấy nghìn năm trước nhiều tu sĩ đã đại chiến ở đây, cùng với bong bóng nổi lên thì có cả những thứ như mảnh vỡ pháp bảo lẫn trong bùn đất, cũng có tu đạo giả lẩn mò trong đầm xem có kiếm được gì không.

Ba tu sĩ cho rằng tối thế này mà kẻ kia còn lẩn mò ở đây thì khẳng định mạt rệp cực độ, không còn cách nào mới đến đây thử vận khí.

So với người ta, cả ba tức thì thấy đời sống còn khá chán, không khỏi cười trên đau khổ của người khác, một người thậm chí còn cười hắc hắc lớn tiếng nói với thanh niên đó, "Huỳnh đệ, vất vả quá, kiếm được gì không?"

"Còn chưa... ồ, cái gì đây?" Xoạt một tiếng, cả ba kinh ngạc nhận ra thanh niên móc được một cái rương sắt nhỏ đã hoen rỉ từ dưới bùn lên, xem ra cái rương rất cổ.

"Hỏa phù! Nhiều hỏa phù thế nhỉ?"

"Thật sự kiếm được?!" Ba tu sĩ tròn trừng mắt không dám tin nhìn vào thanh niên, nhưng thật sự là họ thấy thanh niên mở cái rương sắt hoen rỉ ra, trong đó chất hàng chồng phù lục đỏ rực, lấp lánh hồng quang nhàn nhạt.

"Hôm nay vận khí tốt quá! Dù thế nào cũng tặng các vị một tấm." Thanh niên rút một tấm nhét vào tay một trong ba tu sĩ còn đang há hốc miệng, nhét hết phù lục còn lại vào ngực áo rồi nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

"Thật sự là hóa phù? Y thật sự mò được nhiều hóa phù như thế?"

Tu sĩ mặt vuông trong ba người, còn nắm hóa phù trong tay, cùng hai đồng bạn ngẩn ngơ nhìn hồng sắc phù lục một lúc rồi nghiêng răng dòn chân nguyên vào.

Àm một tiếng, một quả hóa cầu như cái bánh xe từ tay tu sĩ mặt vuông bắn ra nổ tung trên đầm lầy, hóa quang chiếu sáng mấy trăm trượng.

"Nhất giai Hóa cầu phù! Đúng là nhất giai Hóa cầu phù! Vận khí tiêu từ đó may thật, nhất được ngàn ấy nhất giai Hóa cầu phù!"

"Mớ Hóa cầu phù ban nãy chỉ ít cũng mấy trăm tấm!"

Ba tu sĩ mất hết tâm tình vui vẻ trước đau khổ của người khác, ai nấy đều đắm ngực than thở.

...

"Thế nào? Lão đầu, chiêu này tuyệt chứ?" Quay về thạch ốc, Ngụy Tác móc Đường quý quán ra, nhẩn đác ý hỏi lục bào lão đầu.

"Tuyệt cái gì mà tuyệt, hóa phù! Ngần này hóa phù cơ á! Lúc nguoi kêu hai câu này sao nghe giả thế?"

"Ha ha, vậy hả? Ta thấy được đấy. Ngày mai trong Linh Nhạc thành khẳng định đều biết có người ăn may vớ được một mớ Hóa cầu phù, ta đi bán sẽ không vấn đề gì nữa nhỉ?" Ngụy Tác cười ha ha, cỡi y phục toàn bùn đất xuống, nhảy vào một cái thùng gỗ đầy nước, vui vẻ tắm tấp.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Lần đầu tiên của Hàn Vi Vi.

"Mau đến Hắc Bào đàm đi! Nghe nói có người nhặt được ở đó hai trăm tấm Hóa cầu phù!"

"Cái gì?! Có người nhặt được một nghìn tấm Hóa cầu phù tại Hắc Bào đàm!"

...

Đúng như Ngụy Tác dự liệu, ba tu sĩ vốn vui vẻ với tình trạng của gã sau đó ghen tị đến phát cuồng, hận sao mình không mò được cái rương sắt nhanh chóng lan tin đồn đi. Sự thực Ngụy Tác đợi ba kẻ đó lâu lắm rồi, vì ít nhất cũng phải là tu sĩ cấp thấp như gã, Ngụy Tác mới nắm chắc không bị giết người cướp của khi thấy ngàn ấy Hóa cầu phù. Ngụy Tác già bộ gần hai canh giờ gần Hắc Bào đàm mới đợi được ba kẻ thích hợp.

Chỉ là gã cũng không ngờ việc này đồn đại sai sự thật đến thế, hiện tại không chỉ số lượng phù lục bị đến mức gần như thần kỳ, từ một trăm tấm ban đầu trở thành nghìn tấm rồi mấy vạn tấm, mà mọi lời đồn kỳ lạ cũng lan ra, có người nhìn thấy Ngụy Tác tại Hắc Bào đàm tìm được một món pháp bảo hoàn chỉnh lợi hại, có người bao gã tìm được viên thất giai yêu đơn.

"Không phải chứ?"

Tác giả lời đồn là Ngụy Tác, trong lúc bán Hóa cầu phù tại thành bắc nghe người qua đường trò chuyện đã xem chút đập đầu xuống đất.

Vì mấy người này nói là có ai đó nhìn thấy gã tìm được áo lót của Bạch Linh tiên tử, nữ tu đẹp nhất Thiên Huyền đại lục mấy nghìn năm trước... Quá mức rồi nhỉ?

Hiện tại lúc nào cũng có mấy trăm người tụ tập ở Hắc Bào đàm, nghe nói có hai thế lực không nhỏ vì tranh đoạt quyền ưu tiên tìm kiếm một khoảng đầm mà giao chiến với nhau, Ngụy Tác nghe tin này xong rất muốn đến xem nhiệt náo, bất quá để an toàn, gã vẫn nhanh chóng đi vào một điện vũ kim bích huy hoàng có treo tấm biển khắc hai chữ Thiên Nhất toàn bằng vàng ở cạnh thành đông.

Trong lúc gã vào đó, Hàn Vi Vi đang đi quanh tự do tập thị ở ngoài thành.

Đối với một nữ hài tử, lần đầu tiên nào cũng phi thường trọng yếu, Hàn Vi Vi lần đầu tiên hạ được yêu thú kỳ thực là hai con Thạch vĩ bách tích, nàng ta vốn không ngờ như Ngụy Tác tưởng tượng, lần đầu lên trôn đi một mình săn yêu thú, được như thế đã không tệ rồi. Nhưng hai con Thạch vĩ bách tích nàng ta vất vả lắm mới săn được lại bị Ngụy Tác cướp mất, hơn nữa gã không hề quang minh chính đại lấy từ tay cô mà giả bộ coi quần rồi xách hai con Thạch vĩ bách tích chạy mất. Hàn Vi Vi thật sự có ấn tượng khó quên với Ngụy Tác. Mấy hôm nay nàng ta thường đến thị trường tự do, vốn cho rằng tán tu cấp thấp như gã rất có thể giao dịch ở đây, nhưng không ngờ mấy hôm nay gã ở tiệm trong nhà luyện phù.

Tuy hiện tại đầu tóc Ngụy Tác rối bù, hơn nữa Hàn Vi Vi chỉ nhìn thấy từ xa dáng nghiêng của gã tại tự do thị trường, nhưng nàng ta lập tức nhận ra tên vô sỉ đã cướp đồ của mình.

Cứ nghĩ đến hôm đó tắc tử này chạy, nàng ta không đuổi được, gã lại còn vẫy tay gọi mỹ nữ, say này gặp nhau cùng đi uống trà, Hàn Vi Vi tức giận rãnh đuổi theo Ngụy Tác.

Công trình treo tám biển có hai chữ Thiên Nhất lớn bằng vàng ròng là một trong những truyền tông pháp trận được Thiên Nhất môn bố trí. Trong phạm vi vài nghìn dặm quanh Linh Nhạc thành, Thiên Nhất môn dựng lên không ít truyền tông pháp trận, Linh Nhạc thành nằm ở rìa Thiên Huyền đại lục nên có những truyền tông pháp trận thậm chí bố trí ra ngoài Thiên khung, chỉ cần giao nạp đủ linh thạch, tu sĩ trong thành thậm chí có thể trực tiếp đích xuất hiện tại bên ngoài Thiên khung cách mấy nghìn dặm.

Tòa điện kim bích huy hoàng của Thiên Nhất môn là một đại điện trống trải khí thế phi phàm, mười sáu cây bàn long đại trụ vàng chói quần lấy toàn đại điện, chính giữa có ba truyền tông pháp trận khảm tinh thạch các màu cùng phù văn huyền ảo.

"Đồ vô sỉ!"

Hàn Vi Vi vừa xông vào đại điện, thấy bóng Ngụy Tác vừa tan biến trong bạch quang một truyền tông pháp trận.

"Mau khởi động pháp trận!"

Một đệ tử Thiên Nhất môn đứng trước truyền tông pháp trận chưa kịp lên tiếng, Hàn Vi Vi đã ném ba viên hạ phẩm linh thạch cho y, đồng thời đứng ngay ở pháp trận Ngụy Tác vừa biến mất.

"Tên đầu tóc như bị thiêu vừa truyền tông đi đâu?"

Hàn Vi Vi vừa ra khỏi truyền tông pháp trận thấy mình đang ở trong một sơn cốc trọc lốc, động tác của đệ tử Thiên Nhất môn không chậm nhưng chỉ tích tắc sau, nàng ta đến sơn cốc này thì đã không còn tung tích Ngụy Tác, nàng ta không hỏi đây là đây mà trực tiếp hỏi luôn một đệ tử Thiên Nhất môn trẻ tuổi đứng coi truyền tông pháp trận ở đây.

"Gã lại dùng pháp trận này truyền tông về Linh Nhạc thành rồi." Đệ tử đó chỉ cho Hàn Vi Vi thấy một truyền tông pháp trận khác gần đó.

"Cái gì? Gã mới từ Linh Nhạc thành truyền tông đến đây, lại truyền tông về Linh Nhạc thành rồi?" Hàn Vi Vi kinh ngạc tròn tròng mắt.

"Tại hạ cũng không hiểu, y mới đến đây lại truyền tông về thành làm gì." Đệ tử Thiên Nhất môn cười khổ.

"..." Hàn Vi Vi cũng tắt tiếng, mỗi lần sử dụng truyền tông pháp trận cần hai viên hạ phẩm linh thạch, Thiên Nhất môn tuy là môn phái có thế lực lớn nhất Linh Nhạc thành nhưng đệ tử như ở đây dù trông coi pháp trận cả ngày cũng tối đa được phát ba viên hạ phẩm linh thạch, đệ tử Thiên Nhất môn ban nãy trông có vẻ ngờ ngẩn là vì không hiểu sao một tán tu cấp thấp chỉ có tu vi Thần hải cảnh lưỡng trọng lại tiêu hao tới bốn viên hạ phẩm linh thạch chỉ để truyền tông chơi bời.

Trong lúc Hàn Vi Vi ngẩn người, có hai tu sĩ từ Linh Nhạc thành trung truyền tông đến đây, cả hai cùng mặc hồi sắc pháp y, tu vi đều là Chu thiên cảnh nhất trọng, có điều Ngụy Tác hoàn toàn không biết gì. Sơn cốc có tên Long Nguyên cốc, Long Nguyên cốc cách phía đông nam Linh Nhạc thành chừng ba trăm dặm, từ đây có thể đi vào Hắc Phong lĩnh, trong dãy núi kéo dài mấy trăm dặm đó có nhiều nơi có hắc sắc chướng khí đặc biệt, những nơi này có nhị giai yêu thú như Ngũ sắc độc thủ. Tu đạo giả qua lại khá đông, còn tiểu hình truyền tông pháp trận kiểu này mỗi lần chỉ có thể truyền tông bốn người nên Thiên Nhất môn kiến hai truyền tông pháp trận liền, một tiểu hình pháp trận khác nối với truyền tông pháp trận ở Linh Nhạc thành tây.

Về Linh Nhạc thành, Ngụy Tác dùng tốc độ nhanh nhất rời truyền tông pháp trận, vòng vào một con ngõ nhỏ gần đó, lấy từ cái bao sau lưng ra một tấm hắc bào trùm kín cả đầu đoạn theo lối khác, vòng vèo qua mấy con ngõ vắng người rồi mới về tiểu thạch ốc.

Thấy một viên hạ phẩm linh thạch là hai mắt sáng rỡ, gã đương nhiên không đời nào vô cớ phí mất bốn viên hạ phẩm linh thạch truyền tông đi chơi, gã tự nhận nếu bị nhảm vào thì tu sĩ cấp thấp như mình không thể cắt đuôi được, phương pháp gã nghĩ ra lúc đó là lợi dụng truyền tông pháp trận để thoát khỏi kẻ truy tung. Truyền tông pháp trận lần truyền tông cách nhau ít nhất mười mấy giây, hai lần liên tục như thế ít nhất mang lại cho gã hai mươi giây, ngần ấy thời gian đủ cho gã vốn qua quen thuộc ngõ ngách ở thành tây an toàn về đến nhà.

"Ha ha, lục lục đại thuận, cái tên này cũng lành!" Căn bản không biết mình vừa thoát khỏi Hàn Vi Vi, Ngụy Tác rải toàn bộ hạ phẩm linh thạch đảo lên giường.

Tổng cộng bảy mươi viên hạ phẩm linh thạch, dùng mất bốn, còn sáu mươi sáu viên lớn cỡ trứng chim câu lấp lánh lục quang trên giường gã.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thần hải cảnh tam trọng.

"Không dễ chịu như nằm trên phù lục."

Ngụy Tác xưa nay chưa từng kiểm được ngân này linh thạch, trải ra giường khiến mất gã cơ hồ hoa lên, bất quá nằm xuống thì linh thạch lại cứng đờ đờ, không dễ chịu tí nào. "Lão đầu, lão đầu?" Gọi liên hai câu mà lục bào lão đầu không phản ứng, Ngụy Tác biết lúc này chắc lão đang dưỡng nguyên khí, gã cũng ngồi dậy, chụp một viên linh thạch, nhắm mắt tu luyện.

Chỉ sau tích tắc, hơi thở, nhịp tim và mạch đập của gã đều chìm trong tiết tấu đặc biệt, linh thạch trong tay cũng phát ra thanh sắc khí lưu nhàn nhạt thấm vào da tay.

Ngụy Tác vẫn bất động, càng lúc càng có nhiều thanh sắc khí lưu từ linh thạch chảy ra thấm vào thể nội, da gã cũng ánh lên ôn nhuận, viên hạ phẩm linh thạch lấp lánh lục quang ngày càng nhạt màu.

Chừng nửa canh giờ sau, viên hạ phẩm linh thạch trong tay gã tan nốt tia màu lục sau cùng, biến thành trong suốt, bên trong còn mấy vết ố, tựa hồ là tạp chất, linh thạch cũng vỡ vụn trong tay gã.

Phù một tiếng, Ngụy Tác thổ ra ngụm trọc khí ánh tím, mờ mắt nhìn linh thạch đã vỡ làm bảy tám mảnh với vẻ đầy dư vị.

"Con bà nó chứ, xem ra phải cố gắng kiểm linh thạch, mua một bản cao giai chân nguyên quyết mới được."

Tuy cảm giác hút một viên hạ phẩm linh thạch cực kỳ thần thanh khí sáng, ném mấy mảnh vỡ đi xong, Ngụy Tác vẫn lắc đầu.

Theo lời lục bào lão đầu, hai ba vạn năm nay, tu sĩ chia công pháp theo mức độ, phân thành thiên, địa, huyền, hoàng tứ giai. Thiên giai công pháp tối cao nhất, hoàng giai công pháp tệ nhất.

Từ Huyền chân quyết Ngụy Tác tu luyện hiện tại tuy là huyền giai tâm pháp nhưng thấp nhất trong huyền giai.

Theo cách toàn tu đạo giới phân chia tu vi chân nguyên, gọi cảnh giới đầu tiên của tu sĩ là Thần hải cảnh vì chỉ khi tu luyện đến mức hút được linh khí trong linh thạch hoặc luyện hóa đơn được để chuyển hóa thành chân nguyên, thể nội lại mở được ít nhất một khiếu vị trừ tồn chân nguyên mới được coi là tu sĩ nhập môn. Tên Thần hải cảnh vì khi chân nguyên tại thể nội lưu động có thể phát ra tiếng ầm ầm như nước sông nước biển.

Nhưng hiện tại Ngụy Tác đã mở được khiếu vị thứ hai tại thể, tu luyện đến Thần hải cảnh đệ nhị trọng, nhưng khi thể nội chân nguyên lưu động có nghe thấy tiếng ầm ầm như sông gầm biển động không?

Không có... ngay cả tiếng xè xè như đi giải gã còn không nghe thấy nữa là.

Cũng vì phẩm giai của Từ Huyền chân quyết quá thấp.

Huyền cấp trung giai công pháp, nếu tu đến Thần hải cảnh đệ nhị trọng, tổng lượng thể nội chân nguyên cao hơn tu luyện huyền cấp hạ giai công pháp ba đến bốn lần. Còn người luyện huyền giai cao giai công pháp hơn Ngụy Tác chừng mười lần. Với tu vi của Ngụy Tác, thi triển Thanh thủy nhận tội đa chỉ hơn hai mươi lần, đổi lại là người tu luyện huyền giai cao giai công pháp, cũng tu vi Thần hải cảnh nhị trọng thi triển Thanh thủy nhận tội ít nhất cũng được hai trăm lần.

Không chỉ là vấn đề số lượng, ví như Ngụy Tác hiện tại dù có trong tay mấy môn thuật pháp lợi hại, nhưng vì chân nguyên không đủ mà không thể thi triển, song đôi cho tu đạo giả luyện cao giai công pháp, chưa biết chừng có thể thi triển được.

Chân nguyên lưu động trong kinh mạch gã hiện thời, đích xác không có cả tiếng nhỏ như tiếng nước chảy róc rách, nhưng tu luyện công pháp địa giai hoặc thiên giai, chỉ cần đến Thần hải cảnh nhất trọng, chân nguyên đã hơn gã mấy chục lần, chưa biết chừng đã có âm thanh sông gầm rồi cũng nên.

Toàn Thiên Huyền đại lục, công pháp huyền cấp cấp thấp không khó kiếm nhưng từ huyền giai cao giai thì đều là công pháp tu luyện của các môn phái, dù kiếm đủ linh thạch cũng không mua được, trừ phi nguyện ý gia nhập các môn phái đó, trở thành đệ tử, ra sức cho môn phái, lập được công lao, mới có khả năng được truyền thụ công pháp.

Gia nhập môn phái nghe có vẻ hay ho, còn được phát linh thạch tu luyện nhưng đến lúc cần bán mạng thì không thể thoái thác. Ngụy Tác mấy năm trước Thiên Nhất môn sẵn ngũ giai yêu thú Hòa kỳ thú ở ngoài Thiên khung đã chết mất hơn bốn mươi đệ tử. Thể nội một con ngũ giai yêu thú chỉ có một viên yêu đơn, đệ tử cũng không thể được phát cho yêu đơn Hòa kỳ thú.

So ra, Ngụy Tác vẫn thấy mạng mình trong tay mình là hơn.

"Không biết Thủy Linh Nhi tu luyện công pháp cỡ nào, Huyền Phong môn nghe nói là đại môn phái hàng đầu Thiên Huyền đại lục, thể lực gấp nhiều lần Thiên Nhất môn, năng ta tu luyện ít nhất cũng là địa cấp công pháp. Không biết tiểu mỹ nữ mộng công tu luyện công pháp phẩm giai thể nào, ít nhất cũng huyền cấp cao giai."

Hiện tại có một đồng linh thạch bên mình, Ngụy Tác nhìn mấy bức tranh Thủy Linh Nhi bên giường, lại nhớ đến Hàn Vi Vi, bất giác so sánh một phen, cho rằng tiểu mỹ nữ mộng công có phong tình quyến rũ riêng, bất quá bộ ngực trắng nõn cao vút của Thủy Linh Nhi tựa hồ càng khiến người ta căng tràn huyết mạch.

"Thôi vậy, Từ Huyền chân quyết của ta kém một tí, tu luyện đến Kim đơn cảnh cũng là nhân vật hạng nhất."

Ngụy Tác tuy không kiên nhẫn gì nhưng cũng không mơ ước cao xa, biết tạm thời không thể lấy được chân nguyên công pháp cao cấp hơn thì lại cảm một viên hạ phẩm linh thạch, tiếp tục tu luyện.

...

Đêm khuya, trong tiểu thạch ốc sáng nhờ nhờ, một đĩa đèn dầu leo lét, Ngụy Tác bất động trên giường, từng dòng thanh sắc khí lưu từ linh thạch trong tay chảy ra, bị gã hút vào thể nội. Trên chiếc bàn đá, trừ vài tấm phủ chỉ đỏ rực là từng chập Hỏa cầu phù.

Thời gian vô thanh qua đi, đĩa đèn dầu cạn hết, ngọn lửa lóe lên mấy lần rồi tắt ngóm.

Trong bóng tối, vị trí từ cung khiêu trước ngực gã đột nhiên rực lên từ sắc quang hoa, đồng thời thân thể hơi chấn động, thể nội sau rốt cùng có tiếng nước róc rách.

"Con bà nó chứ, sau cùng cũng tu luyện đến Thần hải cảnh đệ tam trọng!"

Ngụy Tác hưng phấn cực độ mở mắt ra, tử mang lóe lên.

Liên tục năm ngày đóng cửa luyện phù và tu luyện, Ngụy Tác đã thành công đột phá đến Thần hải cảnh đệ tam trọng, hiện tại nếu gã nhắm mắt nội thị sẽ thấy ở thiên linh, từ cung, đơn điền trong thể nội đều có một dải từ sắc chân nguyên, từng luồng chân nguyên lại liên thông với cả ba khiếu vị lưu động theo quy tắc.

Tổng lượng chân nguyên đại khái gần gấp đôi trước kia.

"Không dễ tí nào, sau cùng cũng có tiếng nước chảy."

Lần này đột phá đến Thần hải cảnh đệ tam trọng nhanh hơn gã tưởng tượng. Vốn gã tính rằng dù có đủ linh thạch cũng phải mất đến tám, chín ngày; nhưng có lẽ vì trường kỳ tu luyện trong cảnh thiếu thốn linh thạch, thân thể gã hấp thu linh khí gòn gàng hơn tu sĩ bình thường, cũng có thể vì ngày ngày luyện phù, thần thức được rèn luyện, gã phát hiện thần thức mình hơn trước rất nhiều nên nội thị khi tu luyện càng rõ ràng, chỉ mất có năm ngày, tiêu hao bốn mươi viên hạ phẩm linh thạch, Từ Huyền chân quyết đã đột phá đến Thần hải cảnh đệ tam trọng.

"Chà, lại phải nghĩ cách đi kiếm linh thạch."

Cảm giác kỳ cang lại biến hóa trong thể nội, châm đĩa đèn lên, Ngụy Tác nhìn mớ phù lục và tài liệu trên bàn rồi lắc đầu.

Cộng thêm một viên hạ phẩm linh thạch vốn có, hiện tại Ngụy Tác sở hữu hai mươi bảy viên, hơn nữa máu Hỏa hạt từ lần trước đã cơ bản dùng hết.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Bắg ti thù.

Ngụy Tác ném một viên dạ minh châu lớn cỡ trứng chim bồ câu phát ra bạch quang nhu hòa vào ngực áo, rồi tiệm cửa lão hồ ly rồi đi đến Thố Phường kiều ở thành bắc.

Lần này gã không bám Hỏa cầu phù lấy linh thạch, lục bào lão đầu nói rất có lý, lặp lại việc đó một lần nữa sẽ đối mặt với nguy hiểm bị các đại thể lực trong Linh Nhạc thành chú ý. Kế hoạch hiện giờ của gã là dùng hai mươi bảy viên hạ phẩm linh thạch còn lại mua một ít trang bị, dựa vào đó và Hỏa cầu

phù sẵn lấy mấy thứ về bán.

Thổ Phường kiều là một cái cầu đá đen bình thường, nhưng lại cùng được xây với Linh Nhạc thành, là một trong những công trình sớm nhất ở đây. Phía nam Thổ Phường kiều có một bức thạch tường lớn, nhiều phường thị và thương gia đều công bố tin tức ở đây, tương đương với tấm công cáo bài lớn nhất Linh Nhạc thành bắc. Nhận ủy thác của phường thị cùng thương gia, giúp họ thu hái nguyên liệu cần thiết vốn là nguồn đổi lấy linh thạch tu luyện quan trọng nhất của mọi tán tu ở Thiên Huyền đại lục.

Hồi khí tán đã hết, Thổ thuần bảo phù có lực phòng ngự không tệ chỉ còn sử dụng được một lần, nên Ngụy Tác mua liền bốn bình Hồi khí tán. Tổng lượng linh khí trong hai bình Hồi khí tán không bằng một viên hạ phẩm linh thạch, nhưng về phương diện khôi phục chân nguyên nhanh chóng thì hạ phẩm linh thạch không so được.

Hồi khí tán là đồ phải có của mọi tán tu cấp thấp, Ngụy Tác rất mong lục bảo lão đầu biết công thức nào đó như công thức chế tạo Hồi khí tán, nếu nguyên liệu cũng không đáng tiền như Hòa cầu phù thì chân chính phát tài, nhưng lục bảo lão đầu hiển nhiên không biết, nếu không đã cho gã cùng với công thức chế tạo Hòa cầu phù rồi.

Mua xong bốn bình Hồi khí tán, Ngụy Tác lại nghiêng răng chỉ ra ba viên hạ phẩm linh thạch mua một tấm nhị giai Hàn băng phù, bỏ mười lăm viên hạ phẩm linh thạch mua một khối Linh thiên ngọc bội, một viên hạ phẩm linh thạch mua một tấm Phong độn phù và Kim quang phù.

Hiện giờ trừ Hòa cầu phù, gã không có pháp bảo công kích lợi hại, nhị giai Hàn băng phù trừ tương đương với uy lực thuật pháp của tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng còn có hiệu quả đóng băng đối thủ, làm chậm động tác của địch nhân, Linh thiên ngọc bội là một loại pháp khí của Thiên Nhất môn, kỳ phát ra linh quang trảo có lực phòng ngự ngang với Thổ thuần bảo phù, bất quá pháp khí này không chỉ sử dụng được năm lần mà sau khi kích phát có thể tự động cảm ứng nguyên khí chung quanh biến hóa, trong tình huống bị đánh lén, linh quang trảo sẽ tự phát ra.

Linh thiên ngọc bội có tác dụng giữ mạng ở chốn hoang nguyên đây rầy yêu thú là thứ Ngụy Tác đã lâu, trước kia gã không bao giờ có quá bảy viên hạ phẩm linh thạch nên không mua được. Mua ngọc bội rồi còn mua thêm một tấm phù lục phòng ngự Kim quang phù, vì gã cho rằng khi gặp phải yêu thú có lực công kích không mạnh thì dùng tấm phù chỉ giá trị viên hạ phẩm linh thạch này để phòng ngự, không cần tiêu hao uy năng của Linh thiên ngọc bội.

Viên dạ minh châu cũng tốn của gã một viên hạ phẩm linh thạch, gã mua để phòng khi lúc ở ngoài sa vào chỗ nào tắm tối, hoặc ban đêm ở nhà luyện phù, tiểu thạch ốc càng sáng thì tỷ lệ luyện phù thành công càng cao.

Tính toán cặn kẽ như thế nên trong túi gã giảm từ hai mươi bảy viên hạ phẩm linh thạch xuống còn năm viên.

"Vị huynh đệ này, không biết có thể tìm chỗ nói chuyện chăng?" Đến gần một ngõ cạnh Thổ Phường kiều, đột nhiên có ba người từ phía sau xuất hiện lên tiếng nói với gã.

Ngụy Tác hơi kinh ngạc quay lại, người nói là một đạo sĩ trẻ tuổi mặc áo xanh, chừng hai bảy, hai tám tuổi, khuôn mặt hơi dài, dáng vẻ thập phần hòa khí, bên cạnh là một nam một nữ, nam chừng hơn ba mươi, thân hình cao to trắng kiện, hơn Ngụy Tác nửa cái đầu, khuôn mặt rất thật thà, mặc áo chêm màu xanh, bên trong y phục lấp lánh hắc sắc quang mang, tựa hồ mặc nội giáp kim loại gì đó, sau lưng đeo một túi vải dài, có vẻ là bình khí loại nặng. Đứng cạnh nam tử cao lớn này là một nữ tử thanh tú mặc áo vàng nhạt, thêu hoa văn tường vi bằng chỉ xanh, gương mặt trái xoan, làn da trắng ngần, có vẻ hơn Ngụy Tác vài ba tuổi.

"Phổ thông pháp y, không đáng tiền, Huyền thiết nhuyễn nội giáp, một viên hạ phẩm linh thạch."

"Nữ tử này trông cũng khá..."

Vì nghèo nên có thói quen nhìn xem gia tài của ba người đã để xem có phải là tán tu cấp thấp như gã không, lại lén nhìn sang nữ tử mặt trái xoan thanh tú, đoạn hơi bạch bào tu sĩ trông thập phần hòa khí, "Xin hỏi có việc gì chăng? Hình như tại hạ không biết các vị."

"Tại hạ Lâm Đạo Nhất, hai vị này là Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vĩ", đạo sĩ trẻ tuổi mặt dài mỉm cười rất lễ mạo, "Thứ cho tại hạ mạo muội, bọn tại hạ có một nhiệm vụ có thể kiếm được không ít linh thạch, thêm một người là chắc ăn hơn một phần, muốn mời đạo hữu gia nhập, không biết đạo hữu có hứng không?"

"Nhiệm vụ kiếm được không ít linh thạch? Là nhiệm vụ gì?" Ngụy Tác ngần ngừ, gã đương nhiên biết vài tán tu thường liên thủ tiếp nhận nhiệm vụ có lợi nhuận cao nhưng bản thân không làm nổi, có điều gã xưa nay có nguyên tắc an toàn là nhất, nhiệm vụ thái quá nguy hiểm mà không chắc ăn thì gã không dính vào.

"Có thể tìm chỗ nói chuyện chăng?" Lâm Đạo Nhất nói với gã đầy thần bí.

Ngụy Tác nhún vai gật đầu, trong Linh Nhạc thành không thể giết người cướp của, hơn nữa gã thấy ba người này, nhất là nữ tử mặc áo vàng nhạt cũng khá hợp mắt.

Thấy gã gật đầu, Lâm Đạo Nhất đi trước dẫn đường, mấy người không đi xa, đến một ngách vắng người cạnh Thổ Phường kiều, xác định không có ai bám theo thì Lâm Đạo Nhất nói khẽ, "Kỳ thực không phải nhiệm vụ, tại hạ biết tin chính xác là ở một nơi bên ngoài Linh Nhạc thành có ba con Bãng ti thù."

"Ba con Bãng ti thù?" Ngụy Tác hơi kinh ngạc, Bãng ti thù là tam cấp trung giai yêu thú, bãng ti trong túi tơ rất bền dài, lại có công hiệu ngự hỏa, là nguyên liệu thượng hạng để luyện chế tích hỏa pháp y, trọng yếu nhất là tam cấp yêu thú đều có nội đan, mỗi viên nội đan tam cấp trung giai yêu thú giá chừng năm mươi viên hạ phẩm linh thạch trở lên, cộng cả ba con Bãng ti thù thành niên lại tất giá trị sẽ vượt một trăm chín mươi viên hạ phẩm linh thạch.

Trong Thiên khùng hiểm khi có yêu thú tam giai trở lên.

"Sao các vị lại mời mõ?" Một trăm chín mươi viên hạ phẩm linh thạch đủ khiến Ngụy Tác nghiêm túc, gã cũng không cho rằng mình đội một cái ỏ gà trên đầu trông có gì anh minh thần vũ, đi trên đường là có người không quen mời cùng phát tài.

"Ban nãy tại phường thị bọn tại hạ mới chú ý đến huynh đệ, đã mua nhị giai Hàn băng phù cùng Linh thiên ngọc bội." Lâm Đạo Nhất giải thích: "Bọn tại hạ cho rằng huynh đệ có năng lực mua những thứ đó tất thực lực không kém, bất quá nếu quá lợi hại thì bọn tại hạ không dám mời đi giết yêu thú cùng, tu vi của các hạ cũng tương tự bọn tại hạ, đều là Thần hải cảnh đệ tam trọng, vừa hay phù hợp điều kiện."

"Sao các hạ biết mõ có tu vi Thần hải cảnh đệ tam trọng?" Ngụy Tác ngăn người, trừ nhiều công pháp đặc biệt khi tu luyện hữu thành thì công pháp bình thường rất khó đoán được tu vi cao thấp, khi trước gã gặp ngân bào tiểu mỹ nữ, qua uy lực Băng phong nhận của nàng ta mới đoán được tu vi hơn mình hai cấp.

"À, tại hạ có một môn Vọng khí thuật pháp, bất quá tu sĩ cao hơn hai cấp thì tại hạ không nhìn ra được." Lâm Đạo Nhất mỉm cười.

"Vọng khí thuật này thập phần hữu dụng, say này ta cũng phải nghĩ cách học được thuật pháp kiểu này." Ngụy Tác trầm nghĩ, mắt đảo liên hồi, "Nhưng mõ dựa vào đâu mà tin các vị?"

"Tung tích Băng ti thù là do huynh muội họ phát hiện, huynh đài chắc cũng biết người của Phi Ưng rất đáng tin." Lâm Đạo Nhất chỉ vào Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi im lặng đứng bên nói.

"Các vị là người của Phi Ưng, còn là huynh muội?" Ngụy Tác biết Phi Ưng là một tổ chức nhỏ của tán tu cấp thấp ở Lạc Nguyệt thành gần với Linh Nhạc thành nhất, do các tán tu quen nhau tổ thành, bất quá người của Phi Ưng rất có chữ tín, gã chỉ không nghĩ thông là Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi có bề ngoài khác quá xa nhau, một trông thô thấp như đại tinh tinh, người còn lại da trắng ngần, trông thập phần thanh tú, làm gì có chỗ nào giống nhau.

"Đúng, bọn mõ là người của Phi Ưng." Nghe gã hỏi, Diệp Tiêu Chính gật đầu, móc trong ngực áo ra một tấm bài nhỏ do hắc sắc tinh kim chế thành có khắc hình chim ưng đang bay. "Những người khác của Phi Ưng đang đi nhận nhiệm vụ, đến Thái Nhất thành. Bọn tại hạ sợ lâu qua, Băng ti thù đi mất nên mới tìm Lâm Đạo Nhất đạo hữu là chỗ quen biết, muốn nhanh chóng săn được chúng."

"Các hạ còn chưa yên tâm thì tại hạ cho biết là để an toàn, bọn tại hạ đã mời cả một người của Thiết Sách. Giá bốn mươi viên hạ phẩm linh thạch." Lâm Đạo Nhất nói với Ngụy Tác, "Nếu thuận lợi mỗi người chúng ta cũng được chia hơn ba mươi viên hạ phẩm linh thạch."

"Vậy thì tại hạ sẽ đi cùng các vị." Ngụy Tác không hề do dự gật đầu đáp ứng.

Thiết Sách tuy cũng là một tổ chức ở Linh Nhạc thành lý do tán tu tổ thành, tổ chức kiểu này trong thành có đến mười mấy nhưng danh khí cùng quy mô của Thiết Sách thì các tổ chức khác không so được. Trừ ai cũng là tán tu, gia nhập hay rút lui đều không bị hạn chế, Thiết Sách có thực lực không kém gì một vài môn phái. Người của Thiết Sách cũng rất có chữ tín, nói thu bao nhiêu linh thạch là thu bấy nhiêu, không vì thấy nhiều là trái lời. Vì nguyên nhân này mà bao năm nay danh khí Thiết Sách càng lúc càng lớn.

Ba mươi viên hạ phẩm linh thạch, Ngụy Tác hiện tại toàn lực luyện phù hai ngày mới kiếm được ngần ấy. Có người của Phi Ưng và Thiết Sách chắc không vấn đề gì, còn ba con Băng ti thù thì gã vẫn nắm trong tay hơn trăm tấm Hòa cầu phù, cùng lắm thì dùng đến, muốn giữ mạng khẳng định không sao.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 17: TRƯỚC UỖN SAU NHÔ

"Mỗi lần đi săn yêu thú đều có hai mỹ nữ đi cùng chẳng thoải mái lắm ru?"

Trước một sơn động âm thấp đầy lá mục, Ngụy Tác liên tục đảo qua eo và mông Diệp Cố Vi cùng Nam Cung Vũ Tinh ở trước mặt.

Lúc gặp Nam Cung Vũ Tinh tại truyền tống pháp trận của Thiên Nhất môn ở thành nam, Ngụy Tác suýt rớt tròn, Lâm Đạo Nhất chỉ bảo là người của Thiết Sách còn gã không ngờ người đến là nữ, lại là mỹ nữ cực kỳ bốc lửa.

Khuôn mặt Nam Cung Vũ Tinh hơi tròn, mái tóc đen dài tết thành hai bím, sáng vẻ đầy ngọt ngào, chết người nhất là nàng khá cao, gần bằng Ngụy Tác, đôi chân dài chắc nịch, lại mặc hồng sắc bì giáp bó sát.

Mặc giáp bó kiêu này, Nam Cung Vũ Tinh khác nào chỗ cần nhô thì nhô, chỗ cần lõm thì lõm, khiến người ta nhìn vào mấy bộ vị là sẽ chảy máu mũi ào ào. Nghèo như Ngụy Tác vốn nhìn ai cũng sẽ xem trên mình người ta giá trị bao nhiêu linh thạch nhưng lần này lâu lắm gã mới phát hiện Nam Cung Vũ Tinh mặc áo do da tam giai yêu thú Xích hỏa ly luyện chế thành. Da Xích hỏa ly được luyện chế rồi sẽ vừa mềm vừa dai, là nguyên liệu luyện chế tiểu nội giáp tốt nhất, rất được nữ tu tại Thiên Huyền đại lục hoan nghênh. Da Xích hỏa ly có thể chịu được thuật pháp của tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng công kích, bất quá trên mình Xích hỏa ly chỉ có một phần da ở lưng là sử dụng làm giáp được, tấm giáp hoàn chỉnh như của Nam Cung Vũ Tinh ít nhất cần hai mươi con Xích hỏa ly mới đủ, giá trị tuyệt đối trên trăm viên hạ phẩm linh thạch, dám mặc bị giáp như thế, ít nhất cũng là tu sĩ thị Thần hải cảnh tứ trọng.

"Không, chắc là Thần hải cảnh ngũ trọng."

Gã nhìn vùng ngực căng lên đầy quyến rũ của Nam Cung Vũ Tinh, thấy thần sắc nàng rất thản nhiên thì thầm bỏ sung một câu.

Đúng như gã tính, địa phương Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi phát hiện Băng ti thụ quả nhiên không xa Linh Nhạc thành. Hiện tại cả nhóm đang đứng ở Loạn Đăng sơn, cách Linh Nhạc thành nam chừng bảy trăm dặm, Loạn Đăng sơn ngoài mọc nhiều cây cối cao vút còn có vô số dây leo kỳ hình quái trạng, trong núi cực kỳ tối tăm, lại thêm hơi ẩm nhiều, mặt đất rất dính, có không ít độc xà trùng trỉ phổ thông.

Sơn động âm u này ở trong một vạt rừng già phía sau Loạn Đăng sơn, vạt rừng này toàn dây leo kết đầy nhưng quả có vỏ cứng màu xám tro. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

"Đi thôi, Băng ti thụ khác với những yêu thú thông thường, chỉ khi kiểm mồi mới chủ động mò ra, bình thường có động tĩnh gì cũng mặc, chúng ta phải vào trong mới giết được ba con Băng ti thụ."

Quan sát kỹ càng ở cửa động một lúc, Lâm Đạo Nhất như lão đại của nhóm, gật đầu rồi cùng Nam Cung Vũ Tinh đi vào.

Lúc này Lâm Đạo Nhất muốn làm lão đại, gã hoàn toàn không có ý kiến, trong tình huống này, người đi đầu và đi cuối cùng nguy hiểm nhất, Lâm Đạo Nhất và Nam Cung Vũ Tinh vừa nhích người là Ngụy Tác bám theo ngay.

"Gã to xác kia cũng khá thật thà." Ngụy Tác thấy Diệp Tiêu Chính có ý hơi lùi lại, đi cùng Diệp Cố Vi ở phía sau.

Vào trong sơn động, Lâm Đạo Nhất đốt một sợi dây trắng lên, Ngụy Tác nhận biết sợi dây đó luyện từ mỡ nhất cấp yêu thú Bạch tuyến ngư, đốt lên không chỉ cuồng phong không thổi tắt được mà thời gian cháy rất lâu, một sợi đủ cho mấy canh giờ. Tuy lúc trước mua một viên dạ minh châu, rất hữu dụng ở chỗ thế này, bất quá Ngụy Tác cho rằng không nên hấp dẫn chú ý của Băng ti thụ, chịu lép là hơn.

Sơn động hẹp lại dài, chỉ đủ cho hai người đi ngang nhau, chiều cao chỉ chừng ba, bốn trượng, được ánh sáng trắng nhạt từ tay Lâm Đạo Nhất chiếu rọi, bốn phía đều nhóp nhép, ánh lên quang hoa xanh đen, bốc mùi rửa nát.

Chỉ thế cũng không có gì, nam thạch trên đầu liên tục nhỏ nước xuống, hoàn cảnh ác liệt này khiến Ngụy Tác rụt cổ lại.

Đi chừng hai tuần hương, cả Ngụy Tác cũng hơi hoảng với hoàn cảnh yên lặng ở đây thì đột nhiên Lâm Đạo Nhất cùng Nam Cung Vũ Tinh căng người đứng dừng lại.

Cả hai dừng bất ngờ, Ngụy Tác cùng Diệp Cố Vi đi sát Nam Cung Vũ Tinh không kịp thu thế, toàn thân Ngụy Tác dính sát vào Nam Cung Vũ Tinh. Eo này... đùi này... Nam Cung Vũ Tinh mặc nhuyễn giáp bó sát mềm mại, dính vào nhau thế này khiến gã thậm chí cảm giác được hơi ấm trên da nàng, cảm giác này không khác gì ôm một thân thể trần trụi. Thế cũng chưa hết, quan trọng hơn là Diệp Cố Vi ở sau lưng cũng va vào gã, Ngụy Tác lại cảm giác được hai khối mềm mại dìu dặt ấn vào lưng.

Phía trước là đường mê mịt người, đàn hồi kinh nhân, sau lưng là hai khối mềm mại áp vào. "Của Nam Cung Vũ Tinh dẻo quá... của Diệp Cố Vi cũng không nhỏ, bất quá chắc của Thủy Linh Nhi lớn hơn." Ngụy Tác thấy sao mà hạnh phúc. Cùng lúc gã áp vào mình Nam Cung Vũ Tinh, nàng khẽ hô lên đồng thời tay đưa về phía sau đẩy khê. Nhưng cú đẩy này khiến toàn thân nàng cứng lại, tay nàng đẩy trúng một vật nhạy cảm, tức thì đầu óc nổ vang, bỏ ra cũng dờ, không bỏ cũng dờ.

"Chuyện gì vậy?" Giọng Diệp Tiêu Chính vang lên sau lưng, Nam Cung Vũ Tinh nghe thấy Ngụy Tác nói đầy trấn định bên tai, "còn không bỏ à?" Mặt nàng nóng bừng, rụt tay lại như đang nắm củ khoai nóng bỏng.

"Các vị cẩn thận, Băng ti thụ ở gần đây." Lâm Đạo Nhất đi lên một bước, hơi tránh sang một bên.

"Chết mất!" Ngụy Tác nhìn qua khe Lâm Đạo Nhất vừa chừa ra, dưới ánh lửa lấp lánh, gã chợt hít một hơi khí lạnh, cảm giác hương diễm tiêu tan quá nửa. Sơn động phía trước rộng ra nhiều, như một tiểu sơn cốc, mặt đất ẩm ướt đầy đá nhô lên chất đầy thi thể các loại động vật và người. Những thi thể đó đều bị hút khô, không hề thối rữa, trông cực kỳ đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 18: BĂNG HỎA CỨU TRÙNG THIÊN

Trên vách thò ra mấy mấu đá lung lẳng vài túi tơ trắng muồn, bên trong đựng thi thể, chỉ có điều chưa bị hút khô, cơ hồ là lương khô của Băng ti thù chuẩn bị sẵn.

"Trên mình con quỷ xui xẻo kia hình như có gì đó."

Ngụy Tác nhìn qua, thấy thi thể trong một túi tơ xem chừng là tu sĩ, bộ vị trên ngực có quang hoa mờ mờ, không rõ là phù lục hay thứ gì khác. - <http://.com>

"Băng vụ quả!" Diệp Cố Vi chưa tan hết hai đoá mây hồng trên má, chợt buột miệng hô khẽ.

Nhìn theo nàng ta, Ngụy Tác thấy trong một khe đá mọc ra một cây thấp, lá màu xanh đen, hình dáng như dương xỉ nhưng trên cọng thân mọc ra bốn quả màu trắng như bốn cái gút thất. Bốn quả cây phát ra từng tia băng lãnh vụ khí, như bốn cục băng lơ lửng trên đó.

"Quả nhiên là Băng vụ quả, xem ra trong sơn cốc này có một khối hàn ngọc lớn."

Ngụy Tác tức thì sáng mắt, Băng vụ quả là dị quả chứa băng hàn linh khí, làn nguyên liệu không thể thiếu khi luyện chế yêu đơn hỏa hệ yêu thú thành đơn được, một quả băng linh quả giá chừng hai mươi viên hạ phẩm linh thạch. Băng hệ yêu thú tam cấp trở lên cũng hay ăn linh quả này để củng cố yêu đơn.

Yêu đơn tương đương với thần hải tồn trữ chân nguyên của yêu thú, yêu đơn càng lớn, yêu thú càng lợi hại. Bất quá Băng vụ quả chỉ sinh trưởng ở gần chỗ có hàn ngọc, chỗ này mọc ra Băng vụ quả chứng tỏ trong đá núi có hàn ngọc thể tích không nhỏ, trung phẩm hàn ngọc trở nên có thể dùng để luyện chế pháp phù hoặc pháp bảo, giá trị không thấp.

"Chà trách có ba con Băng ti thù xuất hiện tại đây." Lâm Đạo Nhất hạ giọng, đồng thời lấy ra một đạo phù lục. Động tác của hắn thập phần ngưng trọng cẩn thận, Ngụy Tác nhìn thấy phù lục trên tay hắn thì suýt bật cười, phù lục rực quang hoa sắc đỏ đó là Hỏa cầu phù do chính gã luyện chế.

"Xem ra Hỏa cầu phù ta luyện chế rất được tán tu Linh Nhạc thành hoan nghênh."

"Cẩn thận!" Ngụy Tác đang thâm tự đắc ý, đột nhiên Nam Cung Vũ Tinh mặt còn chưa hết đỏ, khẽ hô lên tông khi không có dấu hiệu gì, một đoá lam sắc băng hoa lớn cỡ bàn tay ngưng kết trước mặt, nhanh chóng hình thành một tấm băng thuẫn dày đặc hoa văn đẹp đẽ.

Chát một tiếng, trong tích tắc băng thuẫn hình thành, một bóng đen giống một cây côn giáng mạnh vào.

"Băng ti thù?"

Phản ứng đầu tiên của Ngụy Tác là Băng ti thù xuất hiện, nhưng nhờ ánh lửa trong tay Lâm Đạo Nhất, gã nhìn thấy một con mãng xà lớn cỡ cánh tay người, dài hơn trượng, màu sắc không khác gì nham thạch chung quanh.

"Hỏi thạch nham xà!"

Gã hơi ngần ra, Lâm Đạo Nhất ở sau lưng cất tiếng với vẻ hơi kinh ngạc.

"Không phải chứ? Băng ti thù còn có nhị cấp yêu thú là tiểu đệ?"

Hỏi nham xà, nhị cấp trung giai yêu thú, lớp da bên ngoài có thể biến hóa theo màu sắc nham thạch, cực kỳ chắc chắn, tu sĩ Thần hải cảnh lưỡng trọng trở xuống phát ra thuật pháp khó lòng đã thương, yêu thú này có thể dựa vào lực quật đuôi, bắn đi một lần mấy trượng.

"Chết mất, lại không phải chỉ một con?" Ngụy Tác còn đang nhớ lại nhưng tin tức về yêu thú này, trong vách đá cạnh đó lại vang lên tiếng xoạt, một con Hôi nham xà mảnh tương tự chui ra.

"Lại thêm một con? Oa, ha ha ha!"

Nếu là Ngụy Tác trước kia thấy chui thêm một con tất nhiên mồ hôi lạnh đầm đìa nhưng giờ trên mình gã dù gì cũng còn một mớ Hỏa cầu phù, Nam Cung Vũ Tinh xem ra cũng có bản lĩnh, thành thử với gã hiện giờ, Hôi nham xà cũng như linh thạch đang hoạt động, chỉ mong bò thêm ra hai con nữa.

"Băng hàn chi khí trên băng thuẫn của nàng ta đến mức đó hả?" Vì không hề kinh hoảng, sở dĩ Ngụy Tác quan sát rất kỹ, Hôi nham xà va vào băng thuẫn bị bắn đi, hành động trì trệ hẳn, đầu ngưng kết một lớp bạch sắc sương hoa.

Sau lưng có tiếng xoạt, Ngụy Tác ngoái nhanh lại, Diệp Tiêu Chính cỡi binh khí sau lưng xuống, là một cây hắc sắc trọng kiếm dày kính người, trông không khác gì cánh cửa. Thấy Diệp Tiêu Chính cầm trọng kiếm định xông lên, Ngụy Tác biết y thật sự thật thà, người tinh minh một chút tuyệt đối không muốn xông lên đầu tiên.

"Diệp Tiêu Chính, đừng xông lên, chúng ta ở đây hơi hẹp, Hôi nham xà chỉ công kích được phí trước. Cứ để hai người bọn ta đối phó giá hai con Hôi

nham xà là được."

Lâm Đạo Nhất lập tức lên tiếng ngăn Diệp Tiêu Chính lại.

Chát! Trong tích tắc đó, con Hôi nham xà còn lại cũng va vào băng thuẫn của Nam Cung Vũ Tinh. Từ vị trí của Ngụy Tác nhìn rõ rằng Hôi nham xà cắm sâu vào băng thuẫn, băng thuẫn nứt mấy vết dài nhưng đồng thời, con Hôi nham xà thứ hai cũng bị băng hàn khí tức đông cứng người, nửa thân trước bốc lên sương hoa trắng muốt. Một lưỡi hỏa diễm nhận nhanh chóng ngưng thành trên tay Nam Cung Vũ Tinh, và một tiếng chém vào đầu Hôi nham xà. Hỏa diễm nhận không cắt được lớp da nhưng ngọn lửa trực tiếp tràn vào miệng Hôi nham xà không kịp khép lại, theo cổ họng chảy xuống.

"Ngoan nào, băng hỏa cứu trùng thiên, thực tại quá tàn nhẫn."

Ngụy Tác lắc đầu rất đồng tình, Hôi nham xà chưa thoát khỏi tê cứng vì bị đóng băng lại bị liệt hỏa chảy vào họng, mắt trợn ngược lên, đáng vẻ điên cuồng như muốn chụp vào cổ họng nhưng không có trào thì chụp thể nào?

"Ngụy Tác, đứng lui lại một chút được không..."

Nam Cung Vũ Tinh phát hỏa diễm nhận xong, hơi ngoái lại, tai còn hơi đỏ nói khẽ với gã.

Ngụy Tác đứng ngay sau lưng nàng, Hôi nham xà tuy không thể phá tan được băng sương thuẫn, nhưng nhị giai dị thú này sức mạnh kinh nhân, mỗi lần va nhau là nàng phải lui lại, kết quả lại cùng Ngụy Tác thân mật tiếp xúc.

Ngụy Tác đang hưởng thụ, nghe Nam Cung Vũ Tinh bảo thì ra về đại nghĩa lắm liệt gật đầu, lại lùi thêm một chút.

Ầm! Thanh thủy nhận của gã chém vào mình Hôi nham xà, Lâm Đạo Nhất cũng kích phát Hỏa cầu phù, một quả hỏa cầu chói mắt đập vào mình con Hôi nham xà còn lại.

"Lần này cha mẹ cũng không nhận ra nó nữa."

Hôi nham xà bị hỏa cầu giáng trúng còn thảm hơn, đầu biến thành khúc côn cháy đen, xem ra không sống được nữa.

Tầm Hỏa cầu phù này do Ngụy Tác luyện chế, thấy có uy lực đó thì gã cực kỳ đắc ý, nhưng nhìn sang con Hôi nham xà kia, gã phải bội phục mỹ nữ Thiết Sách bị gã chiếm tiện nghi ban nãy. Hôi nham xà bị hỏa diễm nhận chém trúng đang nằm dưới đất, chắc chắn không còn sống nữa.

Xem ra uy năng hỏa diễm nhận của Nam Cung Vũ Tinh tựa hồ năng tương đương với Hỏa cầu phù, uy lực của nhất giai Hỏa cầu phù chỉ ít cũng ngang với thuật pháp của tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng, mỹ nữ chân dài chắc có tu vi cỡ này.

"Xem ra phải chăm chỉ hơn, tu vi còn không bằng mỹ nữ này, thật mất mặt." Ngụy Tác lắc đầu, lại thừa cơ liếc chân Nam Cung Vũ Tinh cùng cặp mông vừa va vào gã mấy lần na nầy. "Đổi lại là ngân bảo tiểu mỹ nữ đó ban nãy khẳng định còn tiểu hơn?" Gã thăm so sánh, chân thì Nam Cung Vũ Tinh hơn vì vừa dài vừa thẳng, còn mông ngân sam tiểu mỹ nữ tựa hồ tròn và cong hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 19: SA VÀO VÒNG VÂY.

Hai con Hôi nham xà bị một đại cao thủ mỹ nữ Thần hải cảnh ngũ trọng cùng một tầm Hỏa cầu phù giải quyết gọn nhẹ, hỏa diễm do Hỏa cầu phù sản sinh chưa tắt hết, ánh mắt nhăn nhó của Ngụy Tác mới rời khỏi một bộ vị của Nam Cung Vũ Tinh, một dải trắng từ phía trên nham động rút xuống cực nhanh.

Băng ti thù! Chính là tam cấp trung giai yêu thú Băng ti thù đỉnh đỉnh đại danh.

"Chà, trông cũng xấu quá mức."

Ngụy Tác lần đầu tiên thấy Băng ti thù đầu của tai neho thế nào, vốn gã tưởng tượng rằng Băng ti thù cũng không khác gì nhện nhện bình thường nhưng giờ trông thấy mới biết đã nhầm lớn.

Đầu Băng ti thù không lớn, thân thể đại khái chừng hai quả dưa lớn cộng lại, nhưng nó có một cái cổ dài, trên cái cổ dài là một cái đầu nhỏ, không khác gì trên quả dưa cắm củ cải, trên củ cải lại cắm một lá phan nhỏ, chỉ thế cũng khiến người ta bất giác. Miệng Băng ti thù còn thò ra hai cái răng trắng ớn to

bản, hai con mắt nhỏ xú ánh lên hoàng quang hung hã.

Thân thể tròn xoe cùng tám cái chân dài đều mọc lông trắng dài dày đặc, phát ra hàn lãnh khí tức. Bụng nó treo trên một sợi tơ lấp lánh, từ trên đỉnh nham động thả mình xuống, Băng ti thù hung hãn nhìn bọn Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh nhưng không phát động công kích, mà bò nhanh đến chỗ Băng vụ quả trong vách núi.

"Không xong, Băng ti thù định trực tiếp nuốt Băng vụ quả, các vị mau cản lại."

Lâm Đạo Nhất vội lao vào nham động, một dải hoàng quang từ tay hắn nhắm vào Băng ti thù. - <http://.com>

"Lôi hệ thuật pháp?"

Ngụy Tác nhận ra hoàng quang trong tay Lâm Đạo Nhất do mười mấy sợi sấm sét cỡ ngón tay cái đan nhau tạo thành, bắn ra còn kêu tanh tách, điện hóa quang tóe ra.

Trong số các thuật pháp cùng cấp, uy lực lôi hệ thuật pháp đều đứng đầu, nên Lâm Đạo Nhất vừa phát ra đạo thuật pháp này, Ngụy Tác cũng hơi kinh ngạc. Bất quá Băng ti thù phản ứng cũng nhanh, cùng lúc Lâm Đạo Nhất phát ra thuật pháp, từ bụng nó xẹt tiếp ra một sợi tơ óng ánh, dính vào một góc khác trên động, chao mình trên không, hoàng quang của đối thủ lập tức đánh hút, trùng vách đá, biến thành hoàng sắc điện hỏa hoa lấp lóe.

"Không phải chứ?"

Bọn Ngụy Tác theo Lâm Đạo Nhất nhảy vào nham động, vốn chuẩn bị cùng hắn vây đánh Băng ti thù, nhưng phát hiện nó tránh khỏi công kích của hắn xong thì không nhắm vào Băng vụ quả nữa mà lơ lửng trên không, lạnh lùng nhìn cả nhóm. Bên góc trái nham động và phía sau cùng xuất hiện một con Băng ti thù, đáng về đang bao vây cả nhóm.

Con ở phía sau treo lơ lửng ở lối ra, chặn đứng đường lui của cả nhóm.

Xem ra con Băng ti thù định ăn Băng vụ quả lúc trước chỉ là giả bộ, dẫn dụ cả nhóm vào, ba con Băng ti thù rõ ràng đã có linh trí nhất định, thông minh hơn yêu thú bình thường nhiều.

Thấy ba con Băng ti thù nhìn mình bằng mục quang băng lãnh như nhìn lương khô, Ngụy Tác không dám coi nhẹ, móc Linh thiên ngọc bội giá mười lăm viên hạ phẩm linh thạch ra, dòn chân nguyên tím sẫm vào, Linh thiên ngọc bội phát ra bạch quang nhu hòa.

"Vù!" Nam Cung Vũ Tinh vội phát ra hỏa diễm nhận chém con Băng ti thù ở phía trước. Nhưng tốc độ phản ứng cùng động tác của nó cực nhanh, mấy cẳng chân kéo khê hai sợi tơ trắng muốt, tránh khỏi hỏa diễm nhận. Đồng thời, bụng hai con Băng ti thù bắn ra bảy, tám sợi băng ti, bắn vào bọn Ngụy Tác như lợi tiễn.

Còn cách gần mấy trượng, uy năng của Linh thiên ngọc bội trung tự động kích phát, hình thành mộ màn sáng trắng ngần, gần như trong suốt trước cả nhóm, toàn bộ băng ti bị quang trảo chặn lại.

"Con bà nó chứ!"

Tuy băng ti không bắn vào được nhưng Linh thiên ngọc bội mỗi lần kích phát coi như tiêu hao ba viên hạ phẩm linh thạch, hàn khí từ băng ti phát ra khiến nhiệt độ quanh cả nhóm hạ xuống nhanh chóng, Ngụy Tác có cảm giác như đang ở chốn băng thiên tuyết địa, lạnh run lên.

"Ba con Băng ti thù này ít nhất cũng có hỏa hầu bảy, tám mươi năm, thuật pháp bình thường rất khó đánh trúng." Vừa cảm giác thấy hàn khí cực đậm từ băng ti phát ra, Nam Cung Vũ Tinh hơi biến sắc, nói với bọn Lâm Đạo Nhất và Ngụy Tác, "muốn đối phó ba con một lần là bất khả thi, mỗi đối phó con đứng trước, các vị tập trung giải quyết con bên trái."

"Hỏa vũ thuật!"

Dứt lời, hai tay nàng múa tít, mười mấy trượng quanh con Băng ti thù phía trước đột nhiên xuất hiện vô số hỏa diễm dày đặc như đóm lửa, dù nó tránh về phía nào cũng bị hỏa diễm thiêu đốt, khiến nó kêu lên chỉ chí thảm thiết.

"Thủy tiễn thuật?"

Ngụy Tác vừa phát ra Thanh thủy nhận, thấy ngay một dải thủy cầu rải trước mặt Diệp Cố Vi phân tán thành ba thủy tiễn, vù một tiếng, hai mũi thủy tiễn cũng như Thanh thủy nhận của gã, bị con Băng ti thù bên trái tránh được, một mũi còn lại giáng vào bụng nó, phát ra tiếng động đùng đục.

Vì cùng sử dụng thủy hệ thuật pháp, Ngụy Tác thêm mấy phần hảo cảm với thiếu nữ dịu dàng này. Uy lực đạo thuật pháp của Diệp Cố Vi tựa hồ kém hơn Thanh thủy nhận một chút, nhưng lại tách một thành ba, một lần phát ra ba mũi thủy tiễn, tốc độ cũng nhanh hơn Thanh thủy nhận.

"Không phải chứ?"

Cùng lúc, Ngụy Tác ngăn người nhận ra Diệp Tiểu Chính hùng hục như tòa thiết tháp vung cây trọng kiếm như cánh cửa trực tiếp lao vào con Băng ti thù đó.

"Cự lực thuật? Kim giáp thuật?"

Cảnh tượng tiếp theo khiến Ngụy Tác càng kinh ngạc.

"Bộp, bộp, bộp!" Băng ti thù bị Diệp Cố Vi bắn trúng một đạo thủy tiễn tuy bề ngoài không có gì tổn thương, nhưng tựa hồ hơi đau, thấy Diệp Tiêu Chính lao về phía mình, nó liền nổ khí xung xung trút lửa giận lên đầu y, bảy tám sợi băng ti bắn vào y.

Nhưng da Diệp Tiêu Chính đột nhiên biến thành vàng nhạt, tuy bị đông cứng đến mức sắc mặt tím tái nhưng mấy sợi băng ti không đâm vào được thân thể y, đồng thời tay y cũng xuất hiện hai luồng huyết hồng sắc kinh khí quán quanh tay y và trọng kiếm, lực khí của y cơ hồ tăng thêm mấy lần trực tiếp hất con Băng ti thù văng ngược lại, va vào vách đá.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 20: MÃNH VỠ PHÁP BẢO.

Tam cấp yêu thú dù gì cũng là tam cấp yêu thú, thấy con Băng ti thù bị Diệp Tiêu Chính hất vào vách núi, đá vụn văng tứ tán, lực đạo này nếu đánh vào nhị cấp yêu thú, chắc sẽ bị đánh nát nát. Băng ti thù khưốc chỉ kêu lên thê thảm, như quả bóng văng lên, cơ hồ chỉ thụ thương nhẹ.

Con Băng ti thù ở sau lưng dệt lưới ở cửa động, nghe thấy đồng bạn kêu thảm thì dừng dệt tám lưới trắng ngần đã hoàn thành một nửa, lao vào Diệp Tiêu Chính với tốc độ nhanh kinh người.

Con Băng ti thù còn lại tuy bị thiêu cháy mấy chỗ trên mình nhưng lập tức phát ra một tầng hàn khí, nhất thời hỏa vũ thuật của Nam Cung Vũ Tinh không gây ra tổn thương nghiêm trọng cho nó.

Nhiệt độ trong nhâm động thấp dần, nền đất và vách động thậm chí xuất hiện từng vết bạch sắc sương hoa.

"Toàn lực giải quyết nó đi!"

Giọng Lâm Đạo Nhất cất lên, ầm một tiếng, hỏa cầu giáng vào con Băng ti thù bị anh em họ Diệp hất bay rồi bắn lên.

Lâm Đạo Nhất lại phát ra một tám Hỏa cầu phù do Ngụy Tác luyện chế.

"Phập, phập, phập!"

Lúc đó con Băng ti thù đã đến sát Diệp Tiêu Chính, liên tục phát ra băng ti tuy không thể đủ thương y, nhưng băng hàn khí tức cũng khiến y không chịu nổi, thân thể hơi cứng lại.

"Đa tam cấp trung giai yêu thú quá nhỉ?"

Thấy tính mệnh Diệp Tiêu Chính nhất thời không có gì đáng lo, Ngụy Tác cùng Diệp Cố Vi liên tục phát ra Thanh thủy nhận cùng thủy tiễn giáng tới tấp vào con Băng ti thù bị Hỏa cầu phù. Bị Hỏa cầu phù giáng cho một đòn, miệng Băng ti thù rỉ máu đỏ sẫm, nhưng Ngụy Tác cùng Diệp Cố Vi liên tục phát mười mấy đạo Thanh thủy nhận cùng thủy tiễn như cuồng phong bạo vũ tấn công cũng chỉ khiến nó có thêm ba, bốn vết thương, nhất thời không giết được nó.

Ngược lại con Băng ti thù này làm lơ bọn Ngụy Tác, liều mạng phun băng ti vào Diệp Tiêu Chính, khiến rằng y kêu lập cập, trọng kiếm múa lên cũng cực kỳ chậm chạp, căn bản không đánh trúng con nào.

"Xoạt!"

Cùng lúc một đạo lam quang đột nhiên từ trước mặt Nam Cung Vũ Tinh xẹt tới, bắn vào con Băng ti thù đang đối phó. Tốc độ đạo lam quang nhưng hơn hỏa diễm nhận năng phát ra mấy lần, ngay cả bọn Ngụy Tác cũng không nhìn rõ, con Băng ti thù không tránh kịp, phập một tiếng, đầu nó trực tiếp bị xuyên thủng, lam quang quay về tay Nam Cung Vũ Tinh.

"Thứ gì đây nhỉ? Uy lực như thế lẽ nào là pháp bảo?"

Ngụy Tác cùng Diệp Cố Vi thấy uy lực của đạo lam quang thì đều hít một hơi khí lạnh, đầu con Băng ti thù bị xuyên thủng rồi thì nằm bất động dưới đất. Phát ra đạo lam quang, chân nguyên của Nam Cung Vũ Tinh tổn hao kịch liệt, vội móc một bình Hồi khí tán ra uống.

Thấy Nam Cung Vũ Tinh tựa hồ nhất thời không thể đối phó hai con Băng ti thủ kia, Diệp Tiêu Chính lại nguy ngập, Diệp Cố Vi nóng lòng lấy ra một tấm thanh sắc phù lục.

"Nhất giai Thanh mộc phù!"

Chân nguyên của nàng ta dồn vào, thanh sắc phù lục hóa thành một luồng thanh sắc cương khí, ngưng thành một cây côn xanh biếc trên không trung đập vào mình con Băng ti thủ bị Hòa cầu phù oanh tạc lúc trước.

Trúng đòn này, con Băng ti thủ sau rốt cũng xong đời, tám cái chân giật giật, miệng sùi máu liên tục.

Con Băng ti thủ còn lại thấy tình thế không ổn, vội theo tám lưới trắng muốt trên nóc động chạy trốn.

Bọn Ngụy Tác tất nhiên không để nó thoát. Nhưng tam cấp yêu thú Băng ti có lực phòng ngự cao, tốc độ lại khoái, đã có linh trí nhất định, nhất thời cả bọn liên tục phát ra thuật pháp, có mấy đạo đánh trúng nó nhưng nó cứ liều mạng bò lên đỉnh nham động đảo tẩu.

"Con bà nó chứ!"

Ngụy Tác hơi do dự, lấy ra tám nhị giai Hàn băng phù duy nhất.

Băng ti thủ đang cắm cổ bỏ chạy, sử dụng Hòa cầu phù cũng vị tất đánh trúng nó.

Phạm vi bao trùm của nhị giai Hàn băng phù chừng hai trượng, uy lực vượt xa nhất giai Hòa cầu phù, tuy nhiên giá trị tận viên hạ phẩm linh thạch. Một con Băng ti thủ giá trị đến sáu chục viên hạ phẩm linh thạch, so sánh thì Ngụy Tác không thể tiếc ba viên hạ phẩm linh thạch nữa.

"Nhị giai Hàn băng phù?"

Chân nguyên của gã dồn vào, bạch sắc vụ khí băng lãnh từ Hàn băng phù tràn ra liên tục, ngưng thành vô số viên băng lấp lánh trước mặt Ngụy Tác trong tích tắc, nhiệt độ toàn sơn động hạ xuống mấy độ. Nam Cung Vũ Tinh thấy vậy, gương mặt xinh đẹp tỏ vẻ ngạc nhiên, tựa hồ không ngờ tán tu mặt rệp như gã trừ Linh thiên ngọc bội còn có phù lục giá trị như nhị giai Hàn băng phù.

"Trúng!"

Trong lúc nàng kinh ngạc, Ngụy Tác phát tay, nhị giai Hàn băng phù hóa thành một dải hàn khí mang theo vô số hạt băng phun ra, giáng vào con Băng ti thủ đang chạy thật nhanh.

"Nhị giai pháp phù quả nhiên là nhị giai pháp phù, lợi hại quá!"

Ngụy Tác trông rõ con Băng ti thủ cứng lại, sợi tơ trắng trên mình nó cũng kết thành tầng tầng hàn băng, trong tích tắc nó biến thành một cục băng, bạch sắc chu ti cũng dính vô vãn mũi băng nhỏ.

Bọn Ngụy Tác phát ra Thanh thủy nhận và thủy tiễn oanh kích khối băng này, khối băng xuất hiện mấy vết nứt rồi tan nát, Băng ti thủ hung hãn vô cùng cũng nát thành mấy khối, ô hô ai tai.

"May nhờ Ngụy Tác huynh đệ có nhị giai Hàn băng phù, bằng không con Băng ti thủ chạy mất rồi." Con Băng ti thủ cuối cùng đã bị giải quyết, về mặt Lâm Đạo Nhất giãn ra, mỉm cười với Ngụy Tác.

"Chỉ tiếc bị đông mất mấy khối, tổn thất mấy viên linh thạch." Ngụy Tác nhìn khán trước Băng ti thủ vỡ thành mấy khối, tỏ vẻ tiếc rẻ.

"Không có gì, tôi đa tổn thất một tấm da Băng ti thủ, yêu đơn và túi tơ đáng giá nhất thì không tổn hại gì." Lâm Đạo Nhất mỉm cười, chỉ vào cây Băng vụ quả ở vách đá đối diện, "Băng vụ quả và hàn ngọc trong vách đá đủ bù lại bất kỳ tiêu hao và tổn thất nào."

Nghe hẳn nói vậy, Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi hiện rõ thần sắc hưng phấn.

Ba con Băng ti thủ cùng hai con Hôi nham xà và cây Băng vụ quả, giá trị đã hơn ba trăm năm mươi viên hạ phẩm linh thạch, dù chia làm năm phần thì mỗi người cũng được ít nhất bảy mươi viên hạ phẩm linh thạch, tuyệt đối là thu hoạch khiến người ta kinh hỉ.

"Đúng rồi, Nam Cung Vũ Tinh, ban nãy cô nương phát ra một đạo lam quang uy lực thập phần kinh nhân, giết chết con Băng ti thủ, không biết là pháp bảo gì? Sao lại không sử dụng để đối phó với mấy con Băng ti thủ khác?" Lâm Đạo Nhất hỏi Nam Cung Vũ Tinh.

"Tu vi như ta sao có thể có được pháp bảo lợi hại, chỉ là mảnh vỡ của pháp bảo mà thôi." Nam Cung Vũ Tinh lắc đầu, đưa tay ra, "mảnh vỡ này còn một phần uy lực của pháp bảo, trong hai mươi tư canh giờ chỉ sử dụng được một lần, tiêu hao rất nhiều chân nguyên, bằng không ban nãy ta đã dùng để đối phó con Băng ti thủ chạy trốn."

"Mảnh vỡ pháp bảo còn sử dụng được?" Ngụy Tác hiếu kỳ nhìn thứ trong tay Nam Cung Vũ Tinh.

Trên tay cô là một mảnh mỏng, giống một miếng sứ lấy từ bình hoa xuống. Nhưng mảnh vỡ này có màu lam đậm rất đẹp, chất liệu trong nhò nhò, không rõ là tinh kim hay ngọc thạch, trên mặt có hoa văn cổ kính như dây leo, phát ra quang hoa viên nhuận.

Nguy Tác biết có những pháp bảo từ thượng cổ lưu truyền đến nay, tuy tổn hoại nhưng một số bộ phận vẫn còn giữ được phần nào uy lực của pháp bảo hoàn chỉnh, pháp bảo phần lớn có uy lực cao hơn pháp phù, thành ra mảnh vỡ chỉ có một phần nhỏ uy lực nhưng một phần đó cũng cực kỳ đáng sợ. Theo tình hình Nam Cung Vũ Tinh sử dụng mảnh vỡ pháp bảo này thì uy lực còn hơn nhị giai phù lục. Mỗi hai mươi tư canh giờ mới sử dụng được một lần, giá mảnh vỡ pháp bảo này ít nhất cũng gần ba chục viên hạ phẩm linh thạch liêu.

"Hóa ra như thế... Ồ, trên ngực kẻ kia là gì nhỉ?" Lâm Đạo Nhất gật đầu, đột nhiên nhìn đến cái xác khô phía trước chúng nhân, bật ra tiếng kêu kinh nghi.

"Cái gì vậy?" Nguy Tác sững sờ, thuận theo mục quang Lâm Đạo Nhất, mắt chợt tối sầm, ánh lửa trong tay Lâm Đạo Nhất tắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 21: NGƯỜI ĐÚNG LÀ CẦM THỦ

Tiếng kinh hô vang lên, là của Nam Cung Vũ Tinh phát ra, tiếng đó là tiếng động đùng đục tựa hồ thuật pháp giáng trúng mình.

Nguy Tác có hồ theo ý thức mọc dạ mình châu trong ngực áo ra.

Dạ mình châu sáng lên quang hoa nhu hòa, nhìn kỹ lại cảnh tượng trong nham động, gã lại hít một hơi khí lạnh.

Lâm Đạo Nhất vốn đứng cách gã không xa, hiện tại lại đứng gần cây Bãng vụ quả, nhìn Nam Cung Vũ Tinh cùng anh em họ Diệp với ánh mắt đồng tình, còn Nam Cung Vũ Tinh vốn đứng cách gã giờ lại lui về cạnh gã, sắc mặt nhợt nhạt, khóe miệng rỉ máu, xem ra thụ thương không nhẹ, lớp giáp bó sát màu đỏ trên mình nàng xuất hiện mấy vết rách, một vết còn sát với ngực, từ vị trí Nguy Tác có thể nhìn rõ nửa quả tuyết lê tròn xoe trắng ngần dưới lớp áo bó màu trắng, kiểu nửa kín nửa hở đó càng kích thích nam nhân, thành thử một chỗ trên cơ thể gã lập tức phản ứng.

"Lâm Đạo Nhất, việc gì thế hả?" Diệp Tiêu Chính thật thà, đứng ngăn ra đó nhìn Lâm Đạo Nhất và Nam Cung Vũ Tinh, nhất thời không hiểu gì.

"Còn việc gì nữa, không phải quá rõ rồi sao? Cướp của nhau mà thôi." Nguy Tác vừa dõn chân nguyên vào Linh thiên ngọc bội vừa dạy bảo Diệp Tiêu Chính.

"Lâm Đạo Nhất, ngươi dám làm thế hả? Dù ngươi nắm chắc đối phó được bọn ta, lẽ nào ngươi không sợ Thiết Sách truy sát liên tục hả?" Cùng lúc, giọng Nam Cung Vũ Tinh băng lãnh vang lên.

"Khí thế được lắm nhưng thế không phải thừa lời sao? Người ta sợ thì đã không làm thế." Nguy Tác vừa lén liếc vùng trắng tròn trong nhuyễn giáp của Nam Cung Vũ Tinh vừa thở dài. Cả năm gã mới một, hai lần cùng người ta liên thủ săn quái thú, không ngờ lần này mới đáp ứng đã gặp chuyện.

"Lâm Đạo Nhất, ngươi dám làm thế hả?" Diệp Tiêu Chính lúc đó mới kịp phản ứng, gầm lên giận dữ.

"Của ta chỉ là đồ mô phỏng linh cấp pháp bảo, uy lực không bằng mảnh vỡ pháp bảo của ngươi, bất quá cần đồn chân nguyên thì có thể sử dụng liên tục." Lâm Đạo Nhất ngo ngoe Diệp Tiêu Chính, thần nhiên nói với Nam Cung Vũ Tinh, "Hiện tại với mức độ tổn hại kinh mạch của ngươi, dù có thể phát thuật pháp, tối đa chỉ tương đương với tu sĩ Thần hải cảnh lưỡng trọng nhĩ? Về phần Thiết Sách, tuy lợi hại, nhưng chỉ cần ta giết hết các ngươi, lúc đó dù chúng phát hiện, muốn bắt ta thì ta đã ở đâu đó rồi. Thiên Huyền đại lục rộng như thế, tổ chức như Thiết Sách e rằng không bắt được ta?"

"Lâm Đạo Nhất, bọn ta tin ngươi mà ngươi lại vì mấy thứ đó mà đối phó bọn ta!" Thấy Lâm Đạo Nhất tự đắc, coi họ như người đã chết, Diệp Tiêu Chính không nén được nữa gầm lên giận dữ, mình rực kim quang, hai tay xuất hiện khí lưu huyết hồng sắc, múa trọng kiếm lao tới.

Diệp Cố Vi cũng nghiêng rằng, thủy châu chia thành ba mũi thủy tiễn xẹt vào Lâm Đạo Nhất.

"Bạch thủy trảo!"

Lâm Đạo Nhất ung dung bắt pháp quyết, thủy vụ tràn ra hình thành một màn nước như bong bóng. Thủy tiễn của Diệp Cố Vi chạm vào, dấy lên ba cột thủy hoa, nhưng không thể tiến vào.

Lâm Đạo Nhất lại ung dung bắt một đạo pháp quyết, ầm một tiếng, tia sét vàng rực chói mắt từ tay hắn xẹt ra giáng vào Diệp Tiêu Chính.

Dài sét đánh vào mình Diệp Tiêu Chính, nổ thành mười mấy sợi lớn cỡ ngón tay kêu tanh tách, thanh thế thập phần kinh nhân. Diệp Tiêu Chính học lên thống khổ, bị đánh lùi năm sáu bước, thân thể có lớp kim quang hộ thể nhàn nhạt xuất hiện mười mấy vết thương, toàn thân y hơi co lại, đáng vẻ như bị

sét giắt.

"Chà!" Ngụy Tác trợn trừng mắt.

Đạo lối hệ thuật pháp của Lâm Đạo Nhất không chỉ uy lực hùng hậu mà cả công hiệu làm tề liệt đối thủ, hạn chế đối thủ hành động.

Quan trọng nhất là dải sét do mười mấy sợi sét đan nhau có uy lực không kém hỏa cầu do Hỏa cầu phù kích phát. Thuận tay cũng phát ra được lôi cầu có uy lực đó, chứng tỏ Lâm Đạo Nhất cũng có tu vi Thần hải cảnh ngũ trọng!

Không chỉ Ngụy Tác, cả Diệp Cố Vi cũng nhận ra, sắc mặt nhợt đi.

"Nam Cung Vũ Tinh, các ngươi không phải đối thủ của ta." Thấy sắc mặt Diệp Cố Vi và Nam Cung Vũ Tinh, Lâm Đạo Nhất càng đắc ý, trước đó hắn đầy đạo mạo, phi thường hòa khí, nhưng hiện tại mục quang nhìn vào mấy vết thủng trên nhuyển giáp của Nam Cung Vũ Tinh thì tỏ vẻ dâm dục, "Bất quá nếu ngươi chịu nghe lời ta, ta sẽ tha mạng cho ngươi, dù gì toàn Linh Nhạc thành không có mấy nữ tử có sắc đẹp như ngươi."

"Lâm Đạo Nhất, ngươi đúng là si tâm vọng tưởng!" Nghe Lâm Đạo Nhất nói, Nam Cung Vũ Tinh giận đến độ toàn thân run lên.

"Vậy hả? Vậy thì ta bắt ngươi đã rồi tính." Lâm Đạo Nhất cười hắc hắc, nhìn cặp chân dài của Nam Cung Vũ Tinh, dừng lại ở vị trí dưới tiểu phúc khoảnh khắc, "ta thấy ngươi chắc chưa thử mùi vị nam nữ, chưa biết chừng thử rồi thì không rời ta được."

Nam Cung Vũ Tinh lạnh buốt trong lòng, bị mục quang dâm tà của Lâm Đạo Nhất nhìn, nàng có cảm giác như bị nhìn thấu, toàn thân không mặc gì.

Đột nhiên nàng nghe thấy Ngụy Tác cười hắc hắc, "Lâm huynh, không ngờ khẩu vị của huynh cũng khá thế."

Ngụy Tác vừa nói xong, không chỉ bọn Nam Cung Vũ mà cả Lâm Đạo Nhất cũng ngẩn người, không hiểu ý gì là gì.

"Hắc hắc, nàng ta bốc lửa thế này, lại mặc bì giáp như thế, mỡ không chịu được từ lâu rồi." Ngụy Tác xoa tay nuốt nước bọt với vẻ nhẩn nha, "Kỳ thực mỡ cũng muốn tìm cơ hội bắt nàng ta rồi hưởng thụ một phen. Không ngờ Lâm huynh lợi hại như vậy, động thủ ngay ở đây, bất quá Lâm huynh có thể làm thế, tu vi của huynh cũng là Thần hải cảnh đệ ngũ trọng, không phải tu vi như tiểu đệ sánh được."

Ngụy Tác nói ra câu này, bọn Nam Cung Vũ Tinh càng trở nên khó coi, Lâm Đạo Nhất cũng hơi bất ngờ, hỏi: "Ngươi có ý gì?"

"Phàm nhân nữ tử ở Liễu hạ hạng đều là hạng dung tục, sánh sao được nữ tu. Vốn tiểu đệ rất thích nàng ta nhưng Diệp Cố Vi cũng khá." Ngụy Tác mê mẩn nhìn Diệp Cố Vi, "chỉ bằng chúng ta liên thủ bắt họ, Nam Cung Vũ Tinh giao cho huynh, tiểu đệ chỉ cần tiểu mỹ nữ Diệp Cố Vi là được. Tiểu đệ cũng có chút tình cảm với tiểu mỹ nữ này."

"Không ngờ hắn cũng có ý này." Lâm Đạo Nhất tính toán thật nhanh, nếu gã cùng hắn liên thủ thì thật sự vạn vô nhất thất. Hắn liền mỉm cười, "Không ngờ Ngụy huynh đệ lại cùng mỡ chỉ đồng đạo hợp, bất quá mỡ không yên tâm, vạn nhất các hạ tuy cần tiểu mỹ nữ, sau này lại cáo mật với Thiết Sách thì mỡ nguy hiểm mất. Huynh đệ thích Nam Cung Vũ Tinh, mỡ có chủ ý hay là chốc nữa mỡ dùng qua nàng ta rồi, huynh đệ lại dùng tiếp thì mỡ yên tâm."

"Ha ha! Lâm huynh không ngại thì tiểu đệ còn mong gì hơn!" Ngụy Tác cực kỳ hưng phấn, "Nếu Lâm huynh không ngại, cả bốn cùng một lúc rồi... đổi cho nhau, tại Liễu hạ hạng, mỡ và một vị huynh đệ từng thử rồi, có học được đôi chút."

"Hắc hắc", Lâm Đạo Nhất tức thì ngứa ngay trong lòng, nhìn Nam Cung Vũ Tinh cùng Diệp Cố Vi, đầu óc toàn ý nghĩ giày vò hai mỹ nữ này thế nào. Lúc đó thì không ai ngờ lại vang lên một tiếng ầm, một quả hỏa cầu nóng bỏng đột nhiên từ tay Ngụy Tác bay ra, giáng vào hắn.

"A!"

Lâm Đạo Nhất không kịp trở tay, lại phát ra Bạch thủy trảo, nhưng Bạch thủy trảo căn bản không chống nổi hỏa cầu, từng lưỡi lửa nổ tung liếm vào mình hắn, Lâm Đạo Nhất cháy rực thân mình đã đánh, cả tóc tai cũng bị thiêu đốt, trông còn khó coi hơn mái đầu xù của Ngụy Tác.

"Hỏa cầu phù! Ngụy Tác, ngươi dám gạt ta!" Luống cuồng móc ra một vật, cố dập lửa trên mình, Lâm Đạo Nhất gầm lên cuồng quát. - <http://.com>

Nam Cung Vũ Tinh cùng Diệp Cố Vi vừa nghe Ngụy Tác bảo Lâm Đạo Nhất là bốn người cùng lúc rồi trao đổi thì đều muốn đồng quy vu tận với gã, không ngờ hai kẻ mới vừa cười dâm dục, kết quả hiện tại Ngụy Tác giáng cho Lâm Đạo Nhất một tấm Hỏa cầu phù.

Càng khiến Nam Cung Vũ Tinh cùng Diệp Cố Vi suýt ngất là Ngụy Tác chống nạnh, nhìn Lâm Đạo Nhất bị thiêu đen xì, nói bằng giọng cực kỳ chính khí lẫm liệt, "trò chơi mà ta nói với ngươi đó mà ngươi tin được hả, lại còn muốn làm thật, đúng là cầm thú!"

CHƯƠNG 22: CHẢ TRÁCH DÁM LÊN MẶT.

"Ta cảm thú? Ban nãy rõ ràng nguoi bảo là thèm muốn Nam Cung Vũ Tinh đã lâu, còn bảo thậm chí bốn người cùng làm, trao đổi cho nhau gì đó, giờ nguoi lại bảo ta cảm thú?"

Lâm Đạo Nhất há miệng không nói thành lời, không thể hiểu nổi Ngụy Tác chỉ là tu sĩ cấp thấp Thần hải cảnh tam trọng, lấy đâu ra gan làm việc này.

"Ngần ra làm gì, mau đến chỗ ta."

Ngụy Tác gọi bọn Nam Cung Vũ Tinh.

Tuy đều cho rằng Ngụy Tác tựa hồ không đủ thực lực đấu với Lâm Đạo Nhất nhưng Nam Cung Vũ Tinh cùng Diệp Cố Vi và Diệp Tiêu Chính vừa bị Lâm Đạo Nhất dùng lời hệ thuật pháp đánh cho muốn cử động cũng chật vật, cùng tụ tập bên cạnh gã.

"Ban nãy hần nói là đồ mô phòng pháp bảo gì đó, uy lực khẳng định phi thường lợi hại, các vị có phòng hộ pháp khí gì thì mau lấy ra." Ngụy Tác lại nói nhanh.

Nghe vậy, Diệp Cố Vi đáng vẻ phi thường thanh tú như tinh mộng, lấy ra một tấm hắc sắc phù lục.

Ngụy Tác đón lấy, dồn chân nguyên vào, lập tức một tấm thuần bài chừng ba thước như hắc sắc quy giáp lơ lửng trước mặt họ.

"Huyền giáp phù?"

Ngụy Tác hơi bất ngờ, Diệp Cố Vi đưa ra một tấm nhị giai phòng ngự pháp phù. Hắc thuần do nhị giai Huyền giáp phù tạo thành, uy năng phòng ngự và thời gian duy trì đều nhiều hơn thổ thuần do Thổ thuần bảo phù của gã tạo thành hai, ba lần. Nam Cung Vũ Tinh cùng Diệp Tiêu Chính đều lắc đầu, xem ra không có pháp khí phòng ngự.

"Ngụy Tác, ta phải giết nguoi."

Lâm Đạo Nhất đã định thần lại, kích phát một tấm thanh sắc ngọc phù, một bức phong tường màu xanh đậm xuất hiện trước mặt hần.

"Phi!"

Ngụy Tác bữu môi coi thường, hiện tại dù là một con lợn cũng biết Lâm Đạo Nhất quyết tâm trừ diệt gã, hần nói câu đó ra có khác gì thừa lời. Bất quá bề ngoài tuy có vẻ khinh thị nhưng kỳ thực gã phi thường khẩn trương, đây là lần đầu tiên gã giao thủ với người khác.

Gã không biết tấm thanh sắc ngọc phù trong tay Lâm Đạo Nhất nhưng phong tường xuất hiện trước mặt hần có vô số luồng cương phong lưu động bên trong, uy năng tựa hồ cực mạnh. Tấm thanh sắc ngọc phù của hần cũng lấp lánh thanh quang, chắc tượng tự Thổ thuần bảo phù của gã, là pháp phù sử dụng nhiều lần.

Lâm Đạo Nhất lại gợn tay, bọn Ngụy Tác nhìn rõ tay hần cảm một thứ như khối đồng vàng, chân nguyên được dồn vào, vật đó xuất hiện năm, sáu quang phù đặc biệt, tích tắc sau đã biến thành mấy đạo kim sắc quang nhận xẹt tới chém vào hắc sắc thuần trước mặt bọn Ngụy Tác.

"Choang, choang, choang, choang!"

Một tràng tiếng động vang lên, Ngụy Tác rụt cổ lại nuốt nước bọt.

Bên mặt hắc sắc thuần bài do nhị giai Huyền giáp phù hóa thành bị mấy đạo kim sắc quang nhận chém nứt mấy vết.

Tại Thiên Huyền đại lục, pháp bảo phân thành tứ cấp linh, pháp, huyền, tiên. Thật sự thì Ngụy Tác đã có lần thấy một tán tu lợi dùng pháp bảo chân chính giết một con tam giai yêu thú, nhưng lúc ấy gã chỉ thấy tán tu đó phát ra một đạo hắc quang, giết gọn yêu thú, lợi hại thì lợi hại nhưng cụ thể lợi hại đến đâu thì gã không có cảm giác đặc biệt. Khi thật chạm mặt, chỉ mỗi đồ phong chế linh cấp pháp bảo đã có kinh uy lực kinh nhân thể này, nhận thức của gã về uy lực của pháp bảo thật sự sâu thêm một tầng.

"Xoạt! Xoạt!", Ngụy Tác cũng phát động phản kích, gã phát ra một lưỡi Thanh thủy nhận, Diệp Cố Vi phát ra ba đạo thủy tiễn, nhi Nam Cung Vũ Tinh cũng phát ra một đạo hỏa diễm nhận, nhưng vì thụ thương nên uy lực hỏa diễm nhận đại giảm, chỉ ngang với Thanh thủy nhận của Ngụy Tác.

Khiến Ngụy Tác ám ức kêu thầm là mớ thuật pháp đánh trúng phong tường thì bị cương phong trong đó chấn tan. Uy lực phòng ngự của thanh sắc bảo phù do Lâm Đạo Nhất phát ra cũng ngang với nhị giai phòng ngự pháp phù. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm com.

"Ngụy Tác, chốc nữa nguoi sẽ hối hận."

Nhìn Ngụy Tác với ánh mắt sát nhân, đồng thời vật phong chế pháp bảo trong tay Lâm Đạo Nhất lại bắn ra mấy đạo kim sắc quang nhận. Lại một chuỗi tiếng choang choang vang lên kịch liệt, hắc sắc thuần bài có thêm mấy vết nứt, toi tả như chiếc lá rách.

Ầm!

Hắc sắc thuần bài chưa đến mức tan vỡ nhưng hoàng sắc lõi cầu gáng tới tiếp tục, hắc sắc thuần bài đã nứt nẻ sau cùng không chịu nổi, cách một tiếng vỡ nát.

"Bốp!" Cùng lúc đó nhiệt độ trong nhăm động tăng cao, một quả hỏa cầu cỡ bánh xe nổ tung trước phong tường của Lâm Đạo Nhất khiến phong tường rung lên.

"Hỏa cầu phù? Không ngờ..."

Lâm Đạo Nhất vốn định nói không ngờ người có tới hai tấm Hỏa cầu phù nhưng cha dứt lời thì lại một lưỡi lửa nữa giáng vào khiến phong tường trước mặt rung lên mạnh mẽ, không ít cương phong bắn đi tứ tán, uy năng giảm hẳn.

"Còn một tấm Hỏa cầu phù nữa? Mua nhiều thế hả?"

Ngụy Tác phát ra một tấm Hỏa cầu phù xong, Lâm Đạo Nhất bắt giắc ngăn người. Hắn kinh ngạc nhận ra, Ngụy Tác lại móc tiếp ra một tấm hồng sắc Hỏa cầu phù.

Nhất thời hắn không kịp kích phát vật phòng chế pháp bảo.

Nhân lúc đó, Ngụy Tác lại vung tay, kích phát Hỏa cầu phù.

Bị hỏa cầu oanh kích trúng, phong tường trước mặt Lâm Đạo Nhất sau rốt cũng không chịu nổi, vỡ tan thành vô số cương phong.

Thấy phong tường bị Ngụy Tác oanh phá, Diệp Cố Vi cùng Nam Cung Vũ Tinh cũng thừa cơ phát ra thủy tiễn và hòa diễm nhận. Nhưng trong tích tắc đó, thanh sắc bảo phù trong tay Lâm Đạo Nhất lại rực thanh quang, một đạo phong tường tương tự dựng lên trước mặt hắn.

"Bốp!"

Gần như không ngừng, nhiệt độ trong nhăm động lại tăng lên, thêm một quả hỏa cầu oanh kích vào phong tường mới ngưng thành.

"Chà trách người dám lên mặt với ta, hóa ra mang theo nhiều hỏa phù như thế."

Hỏa cầu oanh kích tại phong tường, Lâm Đạo Nhất lãnh tĩnh hẳn, khinh thị nhìn Ngụy Tác, "Phong bá bảo phù của ta có thể kích phát mười hai lần, người cho rằng mình đủ Hỏa cầu phù phá được phòng ngự của ta thì cứ tiếp tục."

Lâm Đạo Nhất không nói liều, tấm Phong bá bảo phù này là hắn lấy được từ di hài một tu sĩ trong lần đi săn yêu thú, vẫn còn mới nguyên nên có thể kích phát mười hai lần. Mỗi đạo phong tường đủ uy lực chống lại ba tấm Hỏa cầu phù công kích, nên Ngụy Tác muốn hao tận uy năng Phong bá bảo phù thì cần ba mươi sáu tấm Hỏa cầu phù.

Nam Cung Vũ Tinh đã bị hắn đánh lên thành trọng thương, với tu vi của bọn Ngụy Tác thì chỉ có pháp phù này mới phá được phong tường của Phong bá bảo phù.

"Ba mươi sáu tấm Hỏa cầu phù, tên tán tu cấp thấp ngu xuẩn nào chịu mua ngần ấy pháp phù để mang theo." Lâm Đạo Nhất nghĩ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 23: LỬA ĐÓT THẦN HẢI CẢNH NGŨ TRỌNG

Ầm!

Ầm!

Ầm!

...

Từng quả hỏa cầu mang theo lười lửa sáng lên trong nham động.

"Sao lại thế được!"

Lúc đầu Lâm Đạo Nhất còn thần nhiên, nhìn Ngụy Tác bằng ánh mắt trào phúng nhưng chỉ một chốc sau, mắt hắn trợn trừng lên như mắt cá vàng.

"Trên mình gã sao có nhiều Hỏa cầu phù thể nhỉ!"

Nam Cung Vũ Tinh cùng Diệp Cố Vi ở sau lưng gã cũng có câu hỏi này, từ phương diện nào thì Ngụy Tác đều là một tiểu tán tu không thể tầm thường hơn, chân nguyên pháp quyết gã tu luyện cũng chỉ là công pháp cấp thấp thập phần phổ thông, thuật pháp cũng không có uy lực gì đặc biệt, chỉ là thanh sắc thủy nhận.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc gã đã liên tục kích phát mười mấy đạo Hỏa cầu phù, liên tục phá vỡ năm đạo phong tường của Lâm Đạo Nhất.

Chưa phát xong tám nay, gã đã móc ra tám khác, như thể trên mình còn rất nhiều.

Dù một tán tu cấp thấp vô tình phát tài, cũng sẽ mua các loại phù lục và pháp khí mang theo chứ không thể mua cùng một loại phù lục.

Trừ phi gã là đồ ngốc. Có điều đầu tóc gã trông có vẻ ngốc nhưng thật ra tinh minh hơn người khác nhiều.

"Chết đi!"

Lâm Đạo Nhất vốn định đứng bất động cho Ngụy Tác đánh đến khi Hỏa cầu phù hao kiệt, xem gã có đáng về gì, nhưng khi gã liên tục oanh phá năm đạo phong tường thì hắn không nén được nữa, dồn chân nguyên xuống, mấy quang phù lại từ pháp bảo phòng chế màu vàng kích phát ra.

Món pháp bảo phòng chế này trông có vẻ uy lực không bằng pháp bảo nguyên phẩm, phát ra mấy quang phù dễ dàng xuyên qua phong tường, rồi đột nhiên cùng nguyên khí quanh đó tụ lại, ngưng kết thành từng đạo kim sắc quang nhận, chém vào Ngụy Tác.

Linh thiên ngọc bội được gã dồn sẵn chân nguyên, kim sắc quang nhận xé không gian lao tới thì linh quang quang tráo cũng bao lấy gã cùng bọn Nam Cung Vũ Tinh.

Nhưng sau mấy tiếng chan chát, linh quang quang tráo rung động, có vẻ sắp không chặn nổi.

"Không phải chứ?"

Ngụy Tác giật mình, vội moi Kim quang phù mua lúc trước ra, luống cuống kích phát.

Bên ngoài linh quang quang tráo sắp tan lại xuất hiện một lớp quang tráo vàng nhạt.

"Ta muốn xem Hỏa cầu phù của ngươi lợi hại, hay pháp bảo phòng chế của ta lợi hại!"

Thấy Ngụy Tác luống cuống, Lâm Đạo Nhất nghiêng răng, chân nguyên lại liên miên dồn vào pháp bảo phòng chế.

Được nhiều chân nguyên dồn vào, món pháp bảo phòng chế như khối đồng lại phát ra mấy đạo kim sắc quang phù sáng hơn.

Lâm Đạo Nhất vì chân nguyên gần như tổn hao sạch, sắc mặt nhợt đi, moi ra hai bình Hồi khí tán, ngửa đầu dốc vào.

"Chát! Chát!"

Kim sắc quang tráo của Kim quang phù do Ngụy Tác tốn nửa viên hạ phẩm linh thạch mua được tan nát trước, linh quang quang tráo bên trong cũng vỡ như vỏ trứng.

Diệp Tiêu Chính giờ ngang trọng kiếm như cánh cửa trước mặt Ngụy Tác giúp gã chặn lại kim sắc quang nhận chưa cạn đà. Choang một tiếng, Diệp Tiêu Chính dù thi triển Cự lực thuật cũng thấy hai tay tê rần, suýt không nắm vững trọng kiếm, bị ép ngã lên mình Ngụy Tác, đưa mắt nhìn xem thì vốn ý thành thật đến hơi ngu độn cũng thâm kinh hãi. Bề mặt trọng kiếm đúc từ huyền thiết bị kim sắc quang nhận cắt một vết sâu.

Ngụy Tác bị trọng kiếm giờ ngang trước mặt, suýt nữa bị ép ngồi phệt xuống.

"Ha ha, chết đi!"

Thấy phe gã trận cước đại loạn, Lâm Đạo Nhất bật cười điên cuồng, lại dồn chân nguyên vào pháp bảo phòng chế.

Hắn cho rằng, Ngụy Tác tuyệt đối không chặn được đòn tiếp theo của pháp bảo.

Nhưng tiếng cười mới cất lên thì như con vịt bị bóp ngang cổ, dừng lập tức.

Hắn thấy trước mặt Ngụy Tác xuất hiện một tấm thổ hoàng sắc tiểu thuẫn. Gã móc Hỏa cầu phù từ ngực áo ra, hơn nửa là sáu, bảy tám liên, từ đề lại

cho mình một tấm thi nhét cho Nam Cung Vũ Tinh, Diệp Cố Vi, thậm chí cả Diệp Tiểu Chính.

"Mẹ nó chứ, pháp bảo phòng chế thi sao, tất cả cùng tấn công!"

Ngụy Tác nhét cho mỗi người bọn Nam Cung Vũ Tinh hai tấm Hỏa cầu phù rồi nói vậy.

"Thật ra trên mình gã có bao nhiêu tấm Hỏa cầu phù đây!"

Đến lượt tâm lý Lâm Đạo Nhất triệt để suy sụp.

"Cách!" một tiếng, chân nguyên dồn vào pháp bảo mất không chế, dồn vào hơi mãnh liệt. Nếu là pháp bảo nguyên phẩm, với chân nguyên tu vi của hắn thì dù dồn quá nhiều cũng không có vấn đề gì. Nhưng trong tay hắn chỉ là đồ phòng chế, chất liệu kém xa thai thể của pháp bảo nguyên phẩm. Vật như khối đồng vàng này không những không phát ra kim sắc quang phù, mà nứt mấy vết dài.

"Oành! Oành! Oành! Oành!"

Đồng thời với lúc sắc mặt hắn trắng nhợt, bốn quả hỏa cầu liên tục giáng vào phong tường.

Chỉ mới quả hỏa cầu thứ ba oanh kích, cả phong tường vỡ tan, quả thứ tư giáng vào mình hắn.

"A!"

Toàn thân Lâm Đạo Nhất bị đánh văng lên, cùng với tiếng thét chói tai, nửa thân trên của hắn cơ hồ bị liệt diễm bao trùm rồi rớt phịch xuống đất, bị hàn khí từ băng thù ti bao quanh mấy cái xác khô thâm vào, hỏa diễm tắt đi rất nhanh. Nhưng đầu óc Lâm Đạo Nhất bị thiêu đốt như củ khoai nướng, mất mạng từ lúc nào rồi.

"Con bà nó chứ." Ngụy Tác thấy hắn xong đời, sau rút cùng thở phào lau mồ hôi.

Đầu pháp với người kinh hiểm hơn cùng yêu thú đầu pháp nhiều lần, yêu thú còn có tập tính cố định và nhược điểm còn người thì ai cũng thủ đoạn đầy mình. Cũng may gã may mắn, mang theo nhiều Hỏa cầu phù, bằng không thì mới thăng cấp đến Thần hải cảnh đệ tam trọng, chưa kịp đặc ý mấy ngày thì đã chết không nhắm mắt trong tay kẻ cướp của đồng bạn này.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 24: KHẲNG ĐỊNH ĐÓ LÀ THÁI CỰC NGỌC PHÙ.

Một tu sĩ lợi hại Thần hải cảnh ngũ trọng, trong tay có một đạo bảo phù lợi hại và một món pháp bảo phòng chế lại bị một tu sĩ Thần hải cảnh tam trọng hạ sát.

Nam Cung Vũ Tinh cùng Diệp Cố Vi đều thấy như đang mơ, nhưng trong tay còn một tấm Hỏa cầu phù lại cực kỳ chân thực, còn phát ra nhiệt lực.

"Con bà nó chứ... "

Lúc đó đầu óc Ngụy Tác dồn hết về món pháp bảo phòng chế như cục đồng trong tay Lâm Đạo Nhất. Món pháp bảo phòng chế không có gì đặc biệt đó còn lợi hại hơn nhị giai bảo phù, giá trị rất nhiều linh thạch, quan trọng là muốn cũng không mua được, cầm cả mớ linh thạch trong tay cũng không có ai bán cho.

Gã thèm muốn vật đó gần chết, nhưng dù giết không ít yêu thú, gã mới giết người lần này là đầu tiên, thèm thì thèm chứ nhìn thi thể Lâm Đạo Nhất thì lại không dám đến lấy vật đó khỏi tay hắn.

"Diệp đại ca, tiểu đệ hoài nghi hắn trả từ. Món pháp bảo phòng chế của hắn rất lợi hại. Chi bằng đại ca đến lấy vật đó, bọn tiểu đệ quan sát, nếu hắn dám làm gì thì sẽ tặng ngay cho một tấm Hỏa cầu phù." Đào mắt một vòng, Ngụy Tác nói với Diệp Tiểu Chính.

"Trả từ?"

Càng nhìn càng thấy Ngụy Tác bất phàm, Nam Cung Vũ Tinh nghe gã nói xong thì ngẩn ra, suýt nữa bật cười thành tiếng. Đầu Lâm Đạo Nhất đã biến thành củ khoai nướng, như thế mà còn trả từ thì hắn thực quá siêu phàm. Ban nãy nàng cho rằng Ngụy Tác có phần thần bí mạc trắc, có thể gã là cao

nhân nguy trang thành tu sĩ cấp thấp để du hí nhân gian gì đó nhưng giờ chỉ nhìn đáng về gã là nàng biết gã đích thị tu sĩ cấp thấp, rất có thể lần đầu giết người nên lúc nói, thậm chí không dám nhìn sang phía Lâm Đạo Nhất.

"Hắn chết thật rồi." Diệp Tiêu Chính rất thành thật, thấy Ngụy Tác bảo thì gật đầu đi tới kiểm tra một lúc đoạn đáp.

Ngụy Tác không nhìn thi thể Lâm Đạo Nhất, vội xua tay, "Vậy Diệp đại ca nhĩ tìm xem trên mình hắn có vật gì không."

"Được", Diệp Tiêu Chính lại tìm kỹ càng trên mình Lâm Đạo Nhất.

Một lúc sau, y lấy từ eo hắn được hai cái túi da màu đen, những chỗ khác không tìm được gì. Diệp Tiêu Chính lật tay Lâm Đạo Nhất ra, lấy món pháp bảo phòng chế cùng thanh sắc bảo phù đoạn quay về bên Ngụy Tác. Y đưa hết toàn bộ cho gã.

"Chà, hỏng rồi còn gì!"

Ngụy Tác hớn hơ đón lấy đồ của Diệp Tiêu Chính đưa cho, nhưng nhìn xuống món pháp bảo phòng chế thì lập tức kêu lên ai oán.

Hiện tại nhìn kỹ vật này gần giống một mảnh gạch vuông, trọng lượng khá nặng, như thuần bằng kim loại, dưới đáy không hề có hoa văn, nhưng phía trên có phù lục hình dáng đặc biệt như tám cây kiếm nhỏ đâm lên. Chỉ là từ đầu đến đuôi nó phủ đầy mấy vết nứt, không hề có quang hoa, rõ ràng đã triệt để phá tổn, không sử dụng được nữa.

Ngoài ra, là tám thanh sắc ngọc phù có thể kích phát ra phong tường với lực phòng ngự không tệ, bề mặt còn quang hoa lưu động như nước chảy, bên trong là hoa văn đặc biệt màu xanh đậm, xem ra còn sử dụng được mấy lần.

"Không biết còn vật gì hay ho nữa không."

Hai cái túi da đen của Lâm Đạo Nhất rất chắc, miệng buộc bằng dây da cũng màu đen. Ngụy Tác rất dễ dàng mở được một cái.

"Oa ha ha ha!" Đổ cái túi ra, tức thì hai mắt gã sáng rực.

Trong cái túi này hóa ra toàn là linh thạch tròn xoe!

Thoạt nhìn chỉ chừng hơn mười viên linh thạch, nhưng trừ tám, chín viên hạ phẩm linh thạch lấp lánh sắc quang hoa thì còn ba viên cũng có kích cỡ tương đương nhưng ánh lên hoàng sắc quang hoa nhàn nhạt, linh khí sung mãn hơn hạ phẩm linh thạch.

Loại linh thạch này là trung phẩm linh thạch. Lượng linh khí và giá trị một viên tương đương mười viên hạ phẩm linh thạch.

Có nghĩa là cái túi của Lâm Đạo Nhất tương đương với ba mươi chín viên hạ phẩm linh thạch.

Ngần này linh thạch khiến niềm uất ức của Ngụy Tác khi thấy pháp bảo phòng chế lợi hại bị phá tổn tan sạch. "Lâm Đạo Nhất huynh đệ đúng là người tốt, mang theo nhiều linh thạch thế này, cái túi kia cũng nên bỏ vào nhiều nhiều đồ giá trị." Ngụy Tác cười hớn hơ mở cái túi còn lại.

"Hồi khí đơn!"

Đầu tiên đổ ra được một bình đơn được màu trắng. Mở nắp liền dậy mùi thơm quen thuộc, Ngụy Tác cười càng xán lạn.

Hồi khí đơn, dụng được dịch Hồi khí tán cô lại, cũng có công hiệu bổ sung chân nguyên nhanh chóng nhưng gấp ba, bốn lần Hồi khí tán. Từ Huyền chân quyết của gã đạt tới tu vi Thần hải cảnh tam trọng, trong tình huống chân nguyên tiêu hao hết, chỉ ít cũng cần một bình rượu Hồi khí tán tãi mới bổ sung đủ chân nguyên nhưng Hồi khí đơn chỉ nửa viên là đủ.

Giá một viên Hồi khí đơn là hai viên hạ phẩm linh thạch, trong bình của Lâm Đạo Nhất có tới bốn viên màu xanh biếc. Lâm Đạo Nhất cất bình đơn được trong túi vì bình thường cũng chỉ dám dùng Hồi khí tán.

"Gia tài của huynh đệ Thần hải cảnh ngũ trọng quả nhiên rất khá, giàu thế này còn để tiền tài làm mò mắt. Ồ, cái gì đây nhỉ?" Trong túi, trừ cái bình đựng bốn viên Hồi khí đơn còn hai tám thanh sắc ngọc phù, một tấm vải bố rách.

Bề ngoài hai tám thanh sắc ngọc phù tròn mịn, trừ một hình thái cực nhỏ ra thì không còn hoa văn nào, trên tấm vải bố rách có ghi lại vài đại danh bằng văn tự cổ, giống như một góc địa đồ.

"Thái cực đồ án... thanh ngọc phù lục có thái cực đồ án, ha ha, ta hiểu rồi, hai tám ngọc phù này là một cặp Thái cực ngọc phù vừa công vừa thủ, có thể hóa thành thái cực phòng ngự, lại có thể hóa thành thái cực tấn công địch!" Ngụy Tác nghiên cứu một lúc thì cười ha hả thỏa mãn.

"Ha ha!"

Thấy gã khẳng định như vậy, Nam Cung Vũ Tinh sau rốt cũng bật cười. - <http://.com>

"Chuyện gì hả? Lẽ nào không phải Thái cực ngọc phù?" Ngụy Tác lấy làm lạ nhìn nàng.

Nam Cung Vũ Tinh cố lắm mới nén được cười, gật đầu, "đó là Thanh ngọc thuật phù của Thiên Cơ các, trong này chắc là ghi lại thuật pháp của Thiên

Cơ các bán ra, hình thái cực là tiêu ký của Thiên Cơ các."

"A?" Ngụy Tác đỏ mặt ngẩn người.

Thiên Cơ các là phường thị lớn ở Linh Nhạc thành nam thường đầu giá mọi vật. Chỉ là nơi đó quá xa xỉ với gã nên gã không biết tiêu ký của Thiên Cơ các, lại cho rằng đó là hoa văn của phù lục, quả thật mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 25: BĂNG VỤ QUẢ CÙNG HÀN NGỌC.

"Bất quá Thanh ngọc thuật phù này bán ra đều được Thiên Cơ các gia cố một đạo cấm chế, chỉ người mua mới đọc được nội dung." Nam Cung Vũ Tinh mỉm cười nhìn Ngụy Tác, cảm Thanh ngọc thuật phù dần dần nguyên quán vào, thái cực đồ án thượng phát ra một lớp thanh quang, hình thành một vòng sáng nhỏ bảo vệ Thanh ngọc thuật phù.

"Còn có cấm chế?" Ngụy Tác âm ức nhìn tấm Thanh ngọc thuật phù, "không có cách nào phá giải?"

Nam Cung Vũ Tinh đáp: "Theo ta biết, Linh Nhạc thành trừ người của Thiên Cơ các thì không ai phá giải được cấm chế này. Bất quá nhược nếu mang Thanh ngọc thuật phù nguyên lành bán cho Thiên Cơ các, cũng được hai viên hạ phẩm linh thạch."

"Con bà nó chứ, khôn kiếp!" Ngụy Tác bật ra tiếng chửi. Thuật pháp thường có giá kinh nhân, như Thanh thủy nhận thuật của gã hiện cũng đáng giá hai chục viên hạ phẩm linh thạch. Chính vì giá trị thuật pháp rất cao cao, nếu để người khác biết rõ thuật pháp của mình thì khi ra ngoài sẽ càng nguy hiểm, thành ra đến hiện tại Ngụy Tác cũng chỉ biết mỗi một môn Thanh thủy nhận không ra làm sao này. Thiên Cơ các hồi thu Thanh ngọc thuật phù mà chỉ trả hai viên hạ phẩm linh thạch, có khác gì quang minh chính đại cướp linh thạch sai.

"Đây là cái gì nhỉ?" Còn lại tấm vải bố rách, Ngụy Tác thấy kiểu gì cũng giống mảnh địa đồ, nhưng chất liệu quá đặc biệt, đã được giáo huấn lúc trước nên gã không dám đoán bừa, hỏi luôn Nam Cung Vũ Tinh. Nhờ may trông giống địa đồ, nhưng thật ra lại là một tấm phù lục gì đó thì càng mất mặt.

Nhưng khiến gã suy nghĩ ngả ngào là Nam Cung Vũ Tinh nhìn qua rồi nói, "Chắc là một mảnh địa đồ của một nơi thuộc yêu thú hoang nguyên ở ngoài Thiên khung nhưng văn tự cổ này thì ta không biết."

Con bà nó chứ, hóa ra là một mảnh địa đồ.

Ngụy Tác tắt tiếng, cho rằng mình càng không hiểu gì, càng mất mặt hơn. Bất quá chỉ mình Lâm Đạo Nhất đã có ngân ấy thứ cũng đủ cho gã hưng phấn.

"Trong mớ lương khô của Băng ti thù hình như có tu sĩ, chỉ bằng chúng ta kiểm tra một lượt xem có gì tốt không." Ngụy Tác nhanh chóng nhìn lên thì thể tu sĩ bị treo trên vách đá, ngực hơi sáng lên.

Đối với đề nghị này, bọn Nam Cung Vũ Tinh đương nhiên không có ý kiến, với bất kỳ ai, đến sào huyệt yêu thú khẳng định sẽ tìm kiếm tận cùng.

Ngụy Tác chạy tới chỗ tu sĩ đó đầu tiên, lần đầu tiên gã sát nhân nên còn sợ hãi không dám nhìn Lâm Đạo Nhất bị mình giết, nhưng tu sĩ bị Băng ti thù giết thì có linh thạch dự hoặc, gã không sợ hãi gì. Tờ của Băng ti thù rất chắc chắn, dù gã thì triển Thanh thủy nhận cũng vì tất năng cắt được, cũng may Băng ti thù không quán nhiều tờ quanh thi thể đó, không ảnh hưởng đến việc lục soát của gã.

Cẩn thận gạt y phục của tu sĩ đen đuôi đó, bị hàn khí trên sợi tơ đông cứng, một bình Hồi khí tán rơi xuống đầu tiên. Tiếp đó Ngụy Tác thấy một tấm nhất giai Hòa vũ phù đỏ rực đầy hoa văn, cùng một cái bạch sắc ngọc hạp.

Ánh sáng gã nhìn thấy lúc trước là do bạch sắc ngọc hạp phát ra. Nhưng lạ là trong hộp ngọc sáng rực, bề ngoài không có hoa văn gì, lại hoàn toàn trống rỗng.

Ngụy Tác hơi thất vọng, tìm mọi chỗ khác nhưng tu sĩ này tựa hồ còn nghèo hơn cả gã xưa kia, trừ mấy thứ đó thì không mang theo gì, thậm chí cả một viên hạ phẩm linh thạch cũng không.

Mất chừng một tuần hương, bốn người tìm kiếm khắp động một lần, trừ tu sĩ được Ngụy Tác chú ý thì nham động còn hai tu sĩ cấp thấp xui xẻo bị Băng ti thù giết chết, chỉ là hai người này thật sự mệt rệp hoặc hao tổn hết mọi thứ mang theo trong lúc chiến đấu với Băng ti thù nên chỉ tìm được bốn viên hạ phẩm linh thạch, mấy cọng Nguyệt hoa thảo giá trị hai viên hạ phẩm linh thạch vào một quyển thuật pháp quyển trục.

Trong thuật pháp quyền trục bằng da dê ngà vàng chỉ ghi lại Phong nhận thuật còn kém hơn cả Thanh thủy nhận của Ngụy Tác, gã chỉ nhìn rồi đặt xuống không buồn tu luyện.

Ba con Băng ti thù, hai con Hôi nham xà, mấy thứ của Lâm Đạo Nhất và những thứ tìm kiếm được sau đó, tất cả chất lại một chỗ, tiếp theo là phân chia kiểu gì.

"Chỉ bằng chúng ta chia đều số linh thạch này, còn lại chúng ta bán đi rồi chia sau?" Nghĩ đến trị những thứ này, hai mắt Ngụy Tác sáng rực lên. Chỉ ba con Băng ti thù và hai con Hôi nham xà cộng lại đã hơn hai trăm viên hạ phẩm linh thạch, cộng với linh thạch, Hôi khí đơn và Hôi khí tán Lâm Đạo Nhất thì cao hơn hai trăm sáu mươi viên hạ phẩm linh thạch, với tán tu mà nói thì là món tài phú không nhỏ, hà huống còn bảo vật như Phong bá bảo phù còn sử dụng được mấy lần. Bán hết rồi chia đều linh thạch là công bằng nhất. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm com.

Gã vừa nói xong, nham động vừa sôi lên lại chìm vào an tĩnh.

"Chia đều?" Diệp Tiêu Chính ngăn ra, nhìn Diệp Cố Vi, tỏ vẻ không tin hỏi lại một lần.

"Không phải chứ? Lẽ nào ba người đó định liên thủ ăn hết?" Ngụy Tác thăm kinh hãi.

"Nếu không có huynh đệ, bọn tại hạ đã đã chết trong tay Lâm Đạo Nhất, do bọn tại hạ hồ đồ mà suýt nữa liên lụy huynh đệ, thế mà huynh đệ còn định chia đều những thứ này, bằng hữu như thế, Diệp Tiêu Chính nhất định kết giao. Vừa này huynh đệ tiêu hao nhiều Hỏa cầu phù như thế, những thứ này sao có thể chia đều. Bọn tại hạ đến đây vì Băng ti thù nhĩ lai, tối đa được chia một con là đủ." Những lời tiếp theo của Diệp Tiêu Chính khiến Ngụy Tác ngớ người.

Thanh niên cao lớn này đúng là thật thà. Hóa ra y không định ăn tất mà chỉ muốn một con Băng ti thù?

Bằng hữu như thế, thật tốt quá!

"Ta tiếp nhận ủy thác, lúc trước đã chốt giá bốn mươi viên viên hạ phẩm linh thạch, Thiết Sách bọn ta mặc cho sau cùng lấy được bao nhiêu thứ, chỉ cần trả đúng giá đã định là được." Trong lúc Ngụy Tác ngớ người, Nam Cung Vũ Tinh lại nói.

"Đều là người tốt!" Ngụy Tác kích động dâng tràn lệ nóng, cho rằng nếu đồng ý ngay thì chả hóa mình tham tài quá, nên giả bộ hơi do dự, "Chuyện đó... Chuyện đó... hình như không ổn lắm."

"Được thôi. Nếu Ngụy huynh đệ thấy không ổn, trừ một con Băng ti thù cho hai huynh muội nhỏ và bốn mươi viên hạ phẩm linh thạch cho Nam Cung Vũ Tinh, thì cây Băng vụ quả và thứ trong hàn băng chúng ta sẽ chia đều, Băng vụ quả không chỉ có thể phối hợp với hỏa hệ yếu đơn để luyện chế linh đơn, mà có thể nâng cao xác suất thành công từ Thần hải cảnh ngũ trọng đột phá đến Chu thiên cảnh." Diệp Tiêu Chính gật đầu.

"Ta..." Ngụy Tác hận không thể vả vào miệng mình. Đã biết Diệp Tiêu Chính thật thà mà còn giả bộ khách khí cái gì nữa? Lòng gã có phần muốn khóc mà không có nước mắt nhưng không thể thay đổi, đành tỏ ra coi linh thạch là bùn đất, tình cảm là nhất, linh thạch xếp sau, miễn cưỡng nói: "Được thôi."

Đoạn gã nhìn sang Nam Cung Vũ Tinh với hi vọng mỹ nữ chân dài nóng bỏng này nói rằng người Thiết Sách nói một là một hai là hai, chỉ cần bốn mươi viên hạ phẩm linh thạch, phần của nàng ta sẽ quy cho Ngụy Tác, nếu gã ép nhận, nàng sẽ trở mặt. Nhưng mắt gã chợt tối sầm vì Nam Cung Vũ Tinh lại mỉm cười, "Nếu là bằng hữu... bằng hữu tặng thì không sao, không vi phạm quy củ của Thiết Sách."

...

Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Diệp Cố Vi, Diệp Tiêu Chính đứng trước cây Băng vụ quả.

Trên cành cây màu xanh đen, như lá dương xỉ lạ ánh lên như ngọc, bốn quả tựa bốn cái gút phát ra bạch sắc băng hàn vụ khí nhân nhạ, khiến người khác có cảm giác linh thảo như ở trong vãn vụ.

Có thể vì ba con Băng ti thù chưa đến lúc tiến giai yếu đơn nên vẫn bảo vệ Băng vụ quả chưa ăn, tiện nghi cho bọn Ngụy Tác.

Thần hải cảnh tu đến đệ ngũ trọng diên phong, đến lúc đột phá Chu thiên cảnh, thể nội chân nguyên xung kích khiếu vị, vạn nhất không chế không ổn sẽ rất dễ sa vào tình trạng khí huyết lưu động quá nhanh, nhiệt độ thân thể tu sĩ tăng cao, nhẹ thì phá hoại cơ năng thân thể, nặng thì tẩu hỏa nhập ma, khiến nhục thân tự đốt cháy.

Băng vụ quả trừ có thể hóa giải hỏa độc trong một số hỏa hệ yếu đơn, còn có công hiệu át chế khí huyết tu sĩ lưu động quá nhanh. Khi xung kích Chu thiên cảnh, nếu có thể ăn một trái Băng vụ quả, thì sẽ càng đảm bảo.

Băng vụ quả bình thường khá hiếm, nhiều lúc không thể mua được, muốn mà không thể tìm đâu ra. Hiện tại để lại một quả, đối với tu sĩ sớm muộn gì cũng xung kích Chu thiên cảnh như Ngụy Tác thì quả thật không gì tốt hơn.

Trừ ra, Băng vụ quả thường mọc trên hàn ngọc, nơi có Băng vụ quả nhất định có hàn ngọc.

Hàn ngọc đủ kích thước và phẩm chất, không chỉ có thể dùng để luyện chế pháp phù và pháp khí, thậm chí có thể luyện chế pháp bảo!

Giờ phải xem khối hàn ngọc trong vách núi lớn cỡ nào, phẩm chất ra sao đã.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 26: KIM NGỌC CÁC.

"Chát!"

Một cây hậu bối đoản đao hoen rỉ chém vào vách đá phía dưới Băng vụ quả, mấy mảnh đá vụn rơi xuống.

Diệp Tiêu Chính là người động thủ, cây hậu bối đoản đao cũng phát hiện ở trong nham động, không biết từ tu sĩ xui xẻo nào bị Băng ti thủ biến thành lương khô rơi xuống. Y không dùng trọng kiếm vì tuy chẻ đá nhanh hơn nhưng không cẩn thận thì sẽ chém nát cả hân ngọc, được sẽ không bằng mất.

Cây cương đao cực kỳ tầm thường nhưng Diệp Tiêu Chính sử dụng Cự lực thuật thì chém đá rất gọn ghẽ, mỗi nhát đao cơ hồ cắt đứt hai mảnh đá cỡ nắm tay, đó còn là ý cố ý không chế.

Ngụy Tác nhìn Diệp Tiêu Chính chém đá không chớp mắt, còn kích thích hơn giết yêu thú, bởi khi giết yêu thú, dù có thành hay không thì cũng biết mình giết yêu thú gì, nhưng hiện giờ không biết hân ngọc ở trong lớn cỡ nào.

"Ra này."

Đột nhiên, Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh đều hơi giật giật chân mày, Diệp Tiêu Chính hạ nhát đao xuống, một luồng bạch sắc quang hoa cùng hân khí cực nồng sáng lên.

Trong khe đá xám xịt lộ ra một tảng bạch sắc hân ngọc tròn mịn.

"Trung phẩm hân ngọc!"

Tất cả đều vui mừng. Thượng phẩm hân ngọc sẽ trong suốt như huyền băng, tảng hân ngọc có một phần màu trắng nhưng màu trắng thập phần thuần tịnh, xem ra không có màu tạp nào, hân khí toát ra như từng cây băng châm, rõ ràng phẩm giai không tệ, là trung phẩm hân ngọc có thể dùng để luyện chế pháp phù và pháp bảo.

Quan trọng là xem khối trung phẩm hân ngọc này lớn cỡ nào.

Diệp Tiêu Chính thử men theo rìa tảng hân ngọc lộ ra, cẩn thận rọc xuống.

Nhát đao chém xuống, phía trong nham thạch toàn là màu trắng óng ả, tảng hân ngọc rộng chừng một thước, dài hai thước.

Diệp Tiêu Chính thận trọng rọc tiếp, miệng Ngụy Tác há ra càng lúc càng lớn, suýt nữa toét miệng cười.

Diệp Tiêu Chính cứ rọc, ba thước bên dưới cây Băng vụ quả đều bị cắt hết, bên trong lộ ra trung phẩm bạch sắc hân ngọc thuần tịnh, tận đó vẫn chưa thấy rìa tảng ngọc.

Chỉ khối ngọc này ít nhất cũng giá trị gần trăm viên hạ phẩm linh thạch, Ngụy Tác càng lúc càng thấy Lâm Đạo Nhất là hảo huynh đệ.

Thấy hân ngọc ngày càng lớn, cả Nam Cung Vũ Tinh cũng hưng phấn, hơi đỏ mặt lên.

"Chưa hết hả?"

Bốn thước... năm thước, trong lúc chúng nhân hưng phấn, bề ngang tảng ngọc vuron đến độ dài năm thước mới hết.

Hai bên rồi cũng thấy điểm dừng, Diệp Tiêu Chính lại cẩn thận rọc lên phía trên Băng vụ quả, thoáng sau Ngụy Tác lại suýt cười lên. Độ dày hân ngọc phía trên Băng vụ quả cũng hơn hai thước, khi Diệp Tiêu Chính đo xong khối hân ngọc, cả khối đạt đến rộng năm thước, dày cả thước.

...

"Thất Xảo trai"

"Tụ Bảo lâu."

"Kim Ngọc các"

...

Thành nam Linh Nhạc thành được vây quanh bởi mười mấy cửa tiệm đều có nét đặc sắc riêng, hình thành một dãy phường thị. Trong số đó, đặc sắc của Kim Ngọc các là phong phú nhất về nguyên liệu luyện khí.

Cửa vào Kim Ngọc các dẫn vào một đại sảnh sáng sủa đủ cho mấy chục người đứng mà không chật, bày một cái quầy bằng hồng mộc, trong đó bày đủ loại vật phẩm. Tu sĩ phụ trách tiếp đãi đều là thiếu niên mặc áo gấm. Phía sau đại sảnh Kim Ngọc các có một tòa lầu các ba tầng, tầng một và tầng hai đều là quý tộc, tầng ba là một sương phòng, trong sương phòng bày một bộ bàn ghế cổ kính trải hồ cừu trắng, trên cái bàn nhỏ kê vào tường đang đốt hương, khiến gian phòng thoáng mùi thơm, toát lên nét thanh nhã điển hình.

Điền chương quỹ của Kim Ngọc các là một trung niên văn sĩ mặc thanh sắc trường sam, dưới cằm phơ phất một hàm râu dài, xem ra rất có khí tức nho nhã.

Một thiếu niên áo gấm phụ trách tiếp đãi đang cung kính đứng trước mặt ông ta, tựa hồ vừa lên bẩm báo gì đó. Vị chương quỹ Kim Ngọc các nghiêm mặt, phi thường bất mãn mắng thiếu niên áo gấm không dám thờ mệnh này, "Cái gì, một khối trung phẩm hàn ngọc? Chỉ một khối trung phẩm hàn ngọc mà ngươi gọi ta xuống xem? Kim Ngọc các chúng ta kiếm được bao nhiêu viên linh thạch trong một phút, ngươi bảo chương quỹ Kim Ngọc các như ta xuống xem một khối trung phẩm hàn ngọc, đầu óc ngươi bị làm sao hả?"

"Không phải." Cẩm phục thiếu niên nỗ lực giải thích, "khối trung phẩm hàn ngọc này hơi lớn."

"Hơi lớn? Hơi lớn? Bằng cái bàn này không?" Điền chương quỹ càng nổi giận, vỗ mạnh xuống cái bàn.

Cẩm phục thiếu niên liếc nhìn rồi cười khò: "Hình như... hình như còn hơn."

"Cái gì?" Điền chương quỹ trừng mắt.

"Lại có khối trung phẩm hàn ngọc lớn thế hả?"

Trong quý tộc các tầng một của Kim Ngọc các, Điền chương quỹ kinh ngạc nhìn tảng bạch sắc hàn ngọc đặt trước mặt bọn Ngụy Tác và Nam Cung Vũ Tinh.

Lúc đó là đầu hạ nhưng trong quý tộc các lại như xuân ấm, bọn Ngụy Tác cũng thở ra hơi sương.

Trung phẩm, thượng phẩm hàn ngọc gì đó, Điền chương quỹ đều thấy không ít, nhưng chưa khối hàn ngọc nào to thế này, quan trọng là không có tỷ vết, thì ông ta chưa từng thấy.

Nghiên cứu một chút, khẳng định khối hàn ngọc không có gì bất ổn, Điền chương quỹ biểu tình ngưng trọng hẳn, nói với bọn Ngụy Tác: "Không biết tỷ vết muốn bọn tại hạ cắt khối hàn ngọc ra, hai bán đầu giá?"

"Đầu giá hộ?"

Ngụy Tác ngăn người, nhìn sang bọn Nam Cung Vũ Tinh. Cả bốn sẽ chia đều khối hàn ngọc lại cho rằng khối ngọc lớn thế này mà để Diệp Tiêu Chính cắt ra, khẳng định sẽ tổn hao nhiều, nên trực tiếp đưa đến Kim Ngọc các, họ định bán đứt, không ngờ Điền chương quỹ lại nói thế. Ai cũng biết đem ra đấu giá sẽ được giá hơn, cả Ngụy Tác cũng biết, có thể tham gia phường thị phách mại hội đều là đồ trân phẩm. Lẽ nào khối hàn ngọc này cũng đạt đến tiêu chuẩn trân phẩm?

Vật như thế giá đều năm, sáu trăm viên hạ phẩm linh thạch, còn giá trung phẩm hàn ngọc thì cả bốn đều biết, viên lớn cỡ đùi người cũng chỉ tới đa mấy chục viên.

Đưa mắt nhìn nhau, khiến Ngụy Tác bức mình là Diệp Tiêu Chính thật thà lại lên tiếng, "Điền chương quỹ, bọn tại hạ định bán đứt khối hàn ngọc này, nhưng ông bảo là có thể đem đấu giá, lẽ nào đã đạt đến tiêu chuẩn trân phẩm?"

Điền chương quỹ cũng ngăn người, nhưng tựa hồ biết mình vừa nói xong, giờ lại đổi thì bọn Ngụy Tác khẳng định không tin mà sẽ sang tiệm khác hỏi giá, nên ông ta đành gạt đầu giải thích: "Hàn ngọc cỡ này vốn đã rất hiếm, quan trọng nhất là khối hàn ngọc này chỉ có một vết nứt ngang chừng hai thước, lại không sâu lắm, nhưng chỗ khác tuy mập mạp nhưng không nứt nẻ gì. Có những loại hàn ngọc tuy còn lớn hơn khối này nhưng nứt nẻ nhiều, tất nhiên phần vô dụng cũng nhiều hơn, nếu chỗ nào cũng là vết nứt nhỏ thì cả tảng chắc chỉ cắt ra được vài miếng để làm ngọc phù, nhưng khối hàn ngọc này... Nếu trực tiếp cắt theo vết nứt, gần như không có phế liệu, nếu cắt vết nứt đi thì cả khối nguyên lành lại càng kinh nhân, hoàn toàn có thể dùng để luyện chế thai thể pháp bảo. Nếu đem bán đấu giá, khối điểm cũng phải sáu trăm viên hạ phẩm linh thạch. Lão phu không lừa các vị, nếu cần gấp linh thạch thì Kim Ngọc các sẽ dùng sáu trăm viên hạ phẩm linh thạch mua luôn. Nếu các vị không cần gấp, bán các sẽ đem đấu giá, chừng mười ngày nữa, các phường thị quanh đây sẽ tiến hành tiểu hình phách mại hội, dù phải trừ đi một phần mười phí dụng, các vị chắc sẽ thu được nhiều hơn, lựa chọn thế nào là tùy các vị."

"Giá gốc sáu trăm viên hạ phẩm linh thạch?"

Phịch, Ngụy Tác nuốt nửa trực tiếp từ trên ghế ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 27: THÂN THIẾT GẶP NHAU, LƯU LUYẾN CHIA TAY.

Sáu trăm viên hạ phẩm linh thạch!

Trước đây, Ngụy Tác phải mất bao nhiêu ngày mới kiếm được? Ngay cả hiện tại, một ngày gầy luyện chế bao mười đạo Hỏa cầu phù, bỏ qua giá mua máu Hòa hạt, thì cũng chỉ kiếm được mười lăm viên hạ phẩm linh thạch.

Đổi sang tuyệt đại đa số phổ thông tán tu, vì ba, bốn trăm viên hạ phẩm linh thạch, chưa biết chừng sẽ sát nhân phóng hỏa, thậm chí đến Liễu hạ hạng phục vụ cũng sẵn sàng luôn.

Nhưng khối hàn ngọc này không phải của gã, gã chỉ được một phần tư, biết thế lúc trước đã mặt dày nhận hết.

Nghĩ vậy, Ngụy Tác có phần đồng tình với Lâm Đạo Nhất.

Tu sĩ Thần hải cảnh ngộ trọng muốn nuốt cả không hẳn vì ba con Bồng ti thù và những thứ trên mình bốn người. Nếu toàn bộ đồ của họ cùng khối hàn ngọc bị Lâm Đạo Nhất giành được, hẳn thật sự phát tài, ít nhất cũng hơn nghìn viên hạ phẩm linh thạch, biết đâu sau này sẽ trở thành nhân vật lợi hại hạng nhất Thiên Huyền đại lục. Nhưng hẳn lại vô tình chạm phải Ngụy Tác có cả mớ Hỏa cầu phù không biết dùng làm gì, không hiểu là may mắn hay bất hạnh nữa.

"Ý các vị là gì?" Ngụy Tác tỉnh lại, quay sang hỏi bọn Diệp Tiêu Chính và Diệp Cố Vi. Đối với món tài phú vừa đến, hơn nữa gã còn có biện pháp luyện phù, nhất thời không lo hết linh thạch, đương nhiên có thể đợi, tham gia phách mại hội tất giá sẽ cao hơn.

"Ta không sao, đằng nào cũng ở Linh Nhạc thành, thêm mấy ngày không vấn đề gì." Nam Cung Vũ Tĩnh nhún vai, nhìn Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi, "Diệp đại ca cùng Diệp muội muội định thế nào?"

"Để Ngụy Tác huynh đệ quyết định. Nghe lời huynh đệ đi." Diệp Tiêu Chính nói luôn.

"Tay cao to này đúng là được quá." Ngụy Tác lại có thêm hảo cảm với Diệp Tiêu Chính, gật đầu rồi nói với Điền chương quý, "Vậy thì khối hàn ngọc tự giao cho Kim Ngọc các đại đem đấu giá là được."

"Các vị đợi cho một chút." Điền chương quý dặn cấm bào thiếu niên đứng sau lưng mấy câu. Ông ta tựa hồ thấp phần miễn ý với kết quả này, đặc sắc của Kim Ngọc các là nguyên liệu luyện khí, khối hàn ngọc lớn thế này do Kim Ngọc các xuất thủ, vô hình trung đề cao thanh danh của Kim Ngọc các, với thương gia như họ, còn quan trọng hơn mấy viên linh thạch.

Cấm bào thiếu niên đi nhanh, một chốc sau đã bùng một khay gỗ đỏ quay lại.

Ngụy Tác đang cầm một chén trà, thấy cái khay y bùng lại thì suýt nữa nuốt cả chén.

Linh thạch!

Cấm bào thiếu niên của Kim Ngọc bùng cái khay gỗ đỏ, chỉnh chỉnh tề tề đặt đủ sáu mươi viên linh thạch. Sáu mươi viên này, đều là trung phẩm linh thạch lấp lánh quang hoa vàng nhạt.

"Đây là?" Diệp Tiêu Chính hơi ngần người, nhìn Điền chương quý không hiểu.

"Kim Ngọc các đứng vững được ở Linh Nhạc thành là vì chữ tín." Điền chương quý giải thích với vẻ ngạo nghễ, "Theo quy củ của Kim Ngọc các, giá gốc là sáu trăm viên hạ phẩm linh thạch, dù khối hàn ngọc này đấu giá không thành, bản các cũng sẽ mua lại, phí dụng này bản các chỉ ra trước, nếu bán đi thì số linh thạch còn lại sẽ trả sau khi kết thúc phách mại hội."

"Kim Ngọc các quả biết làm sinh ý, thế này cũng tương đương với tham gia phách mại hội, chỉ là sớm hơn thôi, người ta sẽ thích giao dịch với thương gia thế này, chả trách Kim Ngọc các phát triển đến quy mô lớn cỡ này." Ngụy Tác nghĩ vậy, lại hai mắt sáng rực nhìn sang cái khay gỗ đỏ, trừ đầy quyền rũ còn một tấm hồng sắc ngọc bài có chữ Tứ, điều khắc cực kỳ tinh tế hoa văn vạn niên thanh. "Cái gì đây?" Ngụy Tác thầm nhủ mình có giả bộ hơn nữa cũng vẫn là nhà quê nên mặt dày hỏi luôn.

"Đó là bằng chứng để vào phách mại hội, tiêu ký trên đó là bốn người có thể vào. Các vị có thể đến nơi xem thương phẩm ủy thác bán được với giá bao nhiêu, không cần trả phí dụng vào đó nữa." Điền chương quỹ kiên nhẫn giải thích: "Đương nhiên các vị vào đó có thể đấu giá nhưng vật khác, chỉ là tám ngọc phù này chế tác không dễ, các vị nên bảo tồn cẩn thận, phách mại hội kết thúc xin trả lại bằng không sẽ phải bỏ ra mười viên hạ phẩm linh thạch. Thời gian phách mại hội bắt đầu thì nhiều nơi tại Linh Nhạc thành có công bố, các vị chỉ cần hơi lưu tâm là biết."

"Kim Ngọc các quả nhiên hơn hẳn thương gia bình thường." Ngự Tác hiểu rõ tham gia phách mại hội ít nhất cũng phải nộp viên hạ phẩm linh thạch làm phí dụng, giờ có thể miễn phí tham gia thì gã càng hứng khởi, lập tức vỗ mông ngựa Điền chương quỹ.

"Đâu có đâu có, hi vọng các vị có vật gì tốt sẽ mang đến bán cho Kim Ngọc các, Kim Ngọc các sẽ không để các vị thiệt." Điền chương quỹ rất dễ chịu, vuốt râu cười. Song phương đều hoan hỉ, khách sáo mấy câu rồi Ngự Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Diệp Tiêu Chính, Diệp Cố Vi liền rời Kim Ngọc các.

Mười lăm viên trung phẩm linh thạch hấp dẫn lọt vào túi Ngự Tác.

Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi vội về Lạc Nguyệt thành, nên Ngự Tác và Nam Cung Vũ Tinh lưu luyến chia tay mỹ nữ Diệp Cố Vi tại truyền tống pháp trận ở thành nam Thiên Nhất môn.

"Ngự Tác huynh đệ, hiện tại người như huynh đệ không nhiều, bằng hữu này mỗi nhất định kết giao... Sau này nếu rồi, đến Lạc Nguyệt thành nhất định nhớ tìm mỗi..."

"Diệp đại ca, chăm đến Linh Nhạc thành một tí. Đại ca đi rồi, tiểu đệ sẽ rất nhớ..."

Khung cảnh chia tay lưu luyến, bịn rịn vô cùng.

Nếu lục bảo lão đầu hiểu Ngự Tác phần nào có mặt nhất định nghĩ vỡ óc không ra, theo cá tính của Ngự Tác, khẳng định chỉ mong về nhà để đếm linh thạch mới kiếm được, làm gì có chuyện lại lưu luyến bịn rịn với Diệp Tiêu Chính mới quen một ngày như mới huynh đệ quen nhau mười năm.

Nhưng lục bảo lão đầu mà thấy cảnh tiếp theo sẽ mắt mũi tối sầm, biết vì sao gã nhiệt tình như thế.

Ngự Tác nắm tay Diệp Tiêu Chính, càng nói càng cảm động đoạn còn ôm nhau một lần, tiếp đó lệ nóng dâng tràn, rất tự nhiên ôm Diệp Cố Vi... Cùng là huynh đệ thư muội vào sinh ra tử, đã qua khảo nghiệm, không thể phân biệt đối xử...

...

"Chiếm tiện nghi của tiểu cô nương nhà người ta rồi, chắc vui lắm nhỉ?" Thấy Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi tan biến trong linh quang của truyền tống pháp trận, Nam Cung Vũ Tinh đứng trước tòa điện Thiên Nhất môn đặt truyền tống pháp trận, đột nhiên mỉm cười với Ngự Tác.

"A? Có gì đâu?" Dáng vẻ Nam Cung Vũ Tinh khiến gã hơi nóng mặt, nhưng rồi lại ra vẻ ta đây không biết gì.

"Gia nhập Thiết Sách đi." Nam Cung Vũ Tinh mỉm cười, đột nhiên lại nói với gã.

"Gia nhập Thiết Sách?" Ngự Tác sững sờ.

"Có ta dẫn tiến, khẳng định không vấn đề gì." Nam Cung Vũ Tinh nhìn gã: "Thiết Sách chỉ là một tổ chức tán tu, không nhiều hạn chế như môn phái, bất quá chỉ cần gia nhập Thiết Sách, sẽ được Thiết Sách bảo vệ, còn nhiều lợi ích lắm."

Theo Nam Cung Vũ Tinh, Ngự Tác sẽ không cự tuyệt đề nghị, vì tuyệt đại đa số tán tu trong Linh Nhạc thành đều muốn gia nhập Thiết Sách, nhưng khiến nàng ngạc nhiên là gã lập tức lắc đầu, "thôi vậy, đa tạ hảo ý, tại hạ vẫn thấy tự do như hiện tại là hơn."

"Thật ra y là người thế nào."

Nhìn theo bóng Ngự Tác đi xa, nghĩ đến lúc gã lén nhìn qua khe duyên giáp còn tưởng nàng không biết, Nam Cung Vũ Tinh vừa cười khổ mặt lại hơi đỏ lên.

Thoáng sau nàng lại nhìn hồng sắc ngọc bài có chữ "Tứ", khóe miệng nở nụ cười mê người, "Ngự Tác, ta nhất định sẽ biết rõ người."

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 28: RA XEM LINH THẠCH

"Oa, ha ha ha ha!"

Trong một gian tiểu thạch ốc phổ thông hết mức ở thành tây vang lên tiếng cười lạnh nhả nhỏ khiến người khác lạnh mình.

Ngụy Tác đang sáng rõ mắt nhìn đồng linh thạch trên giường.

Trước khi đến Kim Ngọc các, bọn gã đã bán ba con Băng ti thù hai con Hôi nham xà, cùng mớ băng thù ti, tổng cộng được hai trăm mười viên hạ phẩm linh thạch. Diệp Tiêu Chính chỉ lấy sáu mươi viên hạ phẩm linh thạch tương đương một con Băng ti thù, trả cho Nam Cung Vũ Tinh bốn mươi viên, còn lại một trăm mười viên được nhét đầy vào cái túi da của Lâm Đạo Nhất rồi đưa cho Ngụy Tác.

Trừ ra, mười ba viên hạ phẩm linh thạch và ba viên trung phẩm linh thạch lấy được của Lâm Đạo Nhất và mấy tu sĩ xui xẻo bị Băng ti thù coi là thức ăn trong nham động đương nhiên bị Ngụy Tác nhét vào ngực áo.

Cộng với mười lăm viên trung phẩm linh thạch lấy từ Kim Ngọc các, trên giường gã hiện có mười tám viên trung phẩm linh thạch cùng một trăm hai mươi tám viên hạ phẩm linh thạch.

Đồng linh thạch thậm chí khiến gã không bán mấy thứ lật vật lấy được của Lâm Đạo Nhất và hai con quý xui xẻo mà trực tiếp về nhà, cuồng quít xem chất mớ linh thạch lại sẽ thế nào.

Chưa đến tối nên lục bào lão đầu còn ở trong Dưỡng quý quán, tiểu thạch ốc lạnh lẽo chỉ có một đồng linh thạch sáng rực quang hoa.

Mớ hạ phẩm linh thạch rực lục quang đã dành, Ngụy Tác không thấy mới mẻ gì nhưng trung phẩm linh thạch vàng nhạt kia thì gã trước đó chỉ nhìn thấy, chưa từng nắm trong tay.

"Trước hết dùng một viên trung phẩm linh thạch cho dễ chịu đã!"

Sự thực, trung phẩm linh thạch so với hạ phẩm linh thạch thì sung mãn linh khí hơn, lượng thiên địa linh khí trong mỗi viên gấp mười lần. Với tu vi Thần hải cảnh tam trọng của gã một ngày không luyện hóa được một viên, cảm giác mới mẻ khôn tả, càng cảm trung phẩm linh thạch vàng nhạt càng thấy thích thú, một lúc sau mới cảm một viên nhắm mắt tu luyện.

Mấy canh giờ sau, gã vẫn bất động, từng tia linh khí vàng nhạt, liên tục từ trung phẩm linh thạch tràn ra, từ từ theo kinh mạch trên tay thấm vào thể nội, thể nội gã cũng vang lên tiếng chân nguyên lưu động theo tiết tấu, nhẹ như nước chảy.

Thiên linh, ngực và tiểu phúc đơn điền đều ánh lên từ sắc quang hoa, linh khí liên tục dồn vào, ba dải quang hoa tựa hồ từ từ lớn lên. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm com.

Ba dải từ sắc quang hoa như vũng xoáy này là thần hải gã tu luyện Từ Huyền chân quyết hình thành, khi đến trình độ nhất định, thì gã có thể lợi dụng chân nguyên trong ba thần hải để mở thêm một thần hải nữa, nhưng hiện tại ba thần hải còn chưa sôi trào, cần một thời gian nữa mới có thể đột phá đến Thần hải cảnh đệ tứ trọng.

"Dễ chịu thật!"

Bất tri bất giác trời đã tối sẫm, Ngụy Tác đột nhiên mở mắt vận vẹo người.

"Trung phẩm linh thạch đúng là trung phẩm linh thạch, quả nhiên dùng vừa lâu vừa đủ lượng."

Viên trung phẩm linh thạch chỉ nhạt mất một nửa màu vàng nhạt, xem ra còn đủ cho gã hấp nạp mấy canh giờ nữa. Nhìn ra ngoài thấy trời tối hẳn, gã đảo mắt mỉm cười moi Dưỡng quý quán từ dưới gầm giường ra vỗ vỗ, "Quý lão đầu lười nhác, ngủ gì nữa, ra mà xem linh thạch!"

"Kêu với réo làm gì."

Bị Ngụy Tác vỗ, lục bào lão đầu từ Dưỡng quý quán chui ra.

"Sao ngươi lại có nhiều linh thạch thế hả!"

Thấy cả đồng linh thạch trên giường, lục bào lão đầu tròn trĩnh mắt, suýt nữa trúng phong. Hiện tại lão không còn như lúc vô tình bị Ngụy Tác giải thoát khỏi Dưỡng quý, không biết gì về linh thạch nữa mà hiểu rõ một viên có giá trị thế nào, trên trên giường gã có một đồng, trong đó có mười mấy viên trung phẩm linh thạch, cộng lại tất cả phải đến hơn ba trăm viên hạ phẩm linh thạch.

"Giết người cướp của." Ngụy Tác cười ha ha, "dùng Hỏa cầu phù giết một tên Thần hải cảnh ngũ trọng, lấy được không ít đồ tốt của hắn."

"Giết người cướp của, sao ngươi dám làm thế!" Lục bào lão đầu cuống lên, "ngươi có biết đối phương thân phận thế nào không, giết người cướp của với các tu sĩ lợi hại thì càng ít càng tốt, vì ngươi không biết đối phương có bối cảnh thế nào. Ngươi có biết tán tu Kim đơn cảnh Nam Thiên Bá uy chấn nhất phương hai vạn năm trước vì sao mà chết không? Vì một lần y trúng độc của yêu thú, miệng sưng lên, kết quả một tu sĩ Thần hải cảnh lưỡng trọng cười nhạo y, bị y nổi giận giết chết, không ngờ tiểu tu sĩ Thần hải cảnh lưỡng trọng đó có dây mớ rễ má mấy chục đời với một đại tu sĩ Thần huyền cảnh, y bị

đại tu sĩ đó giết. Ngươi mới chỉ là tu sĩ Thần hải cảnh tam trọng mà dám giết người cướp của hả? ... "

Lục bào lão đầu càng nói càng hăng, nếu có nước bọt thì thế thôi cũng đủ đim chết Ngụy Tác, gã chỉ cười hăng hắc, "Lão đầu không cần lo, hần chỉ là phổ thông tán tu, có việc gì cũng sẽ có đại bang phái đỡ đòn, không đến lượt ta, nếu ta không giết người cướp của thì bị hần giết người cướp của thôi."

"Thật ra là chuyện gì?" Lục bào lão đầu ngăn người.

"Là thế này... ", Ngụy Tác kể lại việc nhận lời Lâm Đạo Nhất đi giết Băng ti thù kiếm linh thạch, Lâm Đạo Nhất định nuốt trọng, kết quả bị Hỏa cầu phù giết chết, rồi phát hiện một tảng trung phẩm hàn ngọc.

"Ngươi đúng là đầu lộn, chỉ với tu vi của ngươi mà dám cùng người không quen đi săn yêu thú?" Ngụy Tác vốn tưởng lục bào lão đầu sẽ khen gã kỹ thông minh lanh lợi, ai ngờ bị nằng nết thân, "Ít nhất hai đời chủ nhân của ta vì cùng người không quen đi săn yêu thú mà bị giết. Nếu ngươi không muốn thành người thứ ba thì vĩnh viễn không được lặp lại sai lầm của họ."

"Được thôi, sau này ta chỉ đi cùng người khẳng định không giết được ta là xong." Ngụy Tác sờ mũi nói với lục bào lão đầu.

"Thế cũng được. Ngươi nên nhớ bao năm nay tu đạo giới có nhiều người tu vi cao, sống lại lâu, không vì công pháp tu luyện lợi hại, môn phái hoành tráng mà vì họ cẩn thận hơn các tu đạo giả khác." Lục bào lão đầu thấy Ngụy Tác nghe lời thì sắc mặt dịu đi, nhãn quang quét sang mớ đồ bên đồng linh thạch.

Mớ đồ đó lấy từ mình Lâm Đạo Nhất cùng mấy cá tu sĩ cấp thấp bị Băng ti thù làm lương khô, Hồi khí đơn, Băng vụ quả và Phong bá bảo phù – những thứ hữu dụng thì gã định để lại dùng, còn lại bán đi đổi lấy linh thạch, chỉ là vẫn chưa kịp xử lý.

"Đây là... ?" Lục bào lão đầu vừa nhìn qua thì tỏ vẻ kinh nghi.

"À, là Băng vụ quả, mọc ra trên khối hàn ngọc đó." Ngụy Tác tưởng lục bào lão đầu nói đến thuyết Băng vụ quả, nên đáp.

"Ngươi đưa bạch sắc ngọc hạp ra đây xem nào." Lục bào lão đầu không nhìn đến Băng vụ quả, chăm chăm nhìn bạch sắc ngọc hạp không hề có hoa văn gì.

"Thế nào, lão đầu, không phải hộp ngọc phổ thông hả?" Ngụy Tác không ngốc, qua thần sắc lục bào lão đầu cũng biết được đôi chút, vội lấy hộp ngọc trắng ra cho lão xem.

Lục bào lão đầu xem xét rất kỹ hộp ngọc, đột nhiên nói với Ngụy Tác, "ngươi ra ngoài tùy tiện bẻ một cọng Ngân chúc thảo đặt vào đây."

"Tùy tiện bẻ một cọng Ngân chúc thảo đặt vào?" Ngụy Tác không hiểu lục bào lão đầu có ý gì nhưng vẫn làm theo, rồi hỏi, "Lão đầu có ý gì hả?"

"Ta hoài nghi đây là Bảo nguyên ngọc hạp." Lục bào lão đầu đáp.

"Bảo nguyên ngọc hạp? Là cái gì hả?"

"Là bảo bối khiến linh dược hái xuống không mất đi dược tính và linh khí, linh hiệu chủ yếu do chất liệu hộp ngọc là ôn dưỡng nguyên ngọc."

"Chà, ta còn tưởng là pháp bảo đặc biệt lợi hại, chẳng phải chỉ có tác dụng giữ được tươi mới hả?"

"Ngươi đúng là không có kiến thức, không nói với ngươi nữa." Lục bào lão đầu cực kỳ khinh thường: "Ngươi có biết có những linh dược cùng yêu đơn, chỉ cần hái xuống hoặc yêu thú vừa bị giết, linh khí sẽ nhanh chóng tan mất, bình thường vật này không đáng gì nhưng khi cần đến linh dược và yêu đơn như thế, không có hộp ngọc kiểu này hoặc bảo vật giữ cho linh khí không tan thì ngươi chỉ biết tro mắt nhìn chúng tiêu tan, hóa thành đất bụi rồi khóc nức lên mà thôi. Vật thể này hiếm lắm, khi cần thì có linh thạch cũng không mua được. Vì tu sĩ có kiến thức một tí đều giữ lại cho mình."

"Nghe ngươi nói thế thì vật này tựa hồ hữu dụng." Ngụy Tác nghĩ cũng phải, cười hắc hắc rồi đẩy hai thứ đến trước mặt lục bào lão đầu, "nói đến kiến thức, ngươi đã nhắc ta, giúp ta xem trong này là gì. Có biết cách giải trừ cấm chế của ngọc phù không?"

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 29: KIM XÀ LÔI QUYẾT.

Ngụy Tác đẩy đến trước mặt lục bào lão đầu hai thứ, là mảnh địa đồ lấy được trên mình Lâm Đạo Nhất còn lại là Thanh ngọc thuật phù do Thiên Cơ

các bán ra.

Lâm Đạo Nhất trình trọng thu giữ mảnh địa đồ này chứng tỏ nó không phải phế vật, trên đó toàn cổ văn tự, Ngụy Tác cho rằng già đời như lục bào lão đầu có thể biết.

"Âm Phong sơn... Đào Tử hồ..." Quả nhiên, lục bào lão đầu chỉ nhìn là đọc được mấy địa danh, "đây là địa đồ Thanh Thành khư." Lão nhanh chóng kết luận.

Ngụy Tác hiếu kỳ hỏi, "Thanh Thành khư? Là ở đâu?"

"Thanh Thành khư là phế khư của một thượng cổ đại phái, trong đó còn nhiều nguyên liệu luyện khí và pháp bảo do thượng cổ tu sĩ để lại. Mấy vạn năm nay có nhiều tu sĩ vào tìm bảo vật, bất quá Thanh Thành khư nằm ở yếu thú hoang nguyên giữ Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục, có không ít yếu thú lang vãng cùng nhiều cấm chế hung hiểm nan trắc, nên tu sĩ mạo hiểm vào đó có đến chín phần mất mạng, dù không có những thứ của thượng cổ môn phái để lại, chỉ riêng đồ trên mình các tu sĩ chết trong đó cũng nhiều lắm rồi, khẳng định trong phế khư ngăm đậm đó không thiếu đồ tốt."

Lục bào lão đầu giải thích: "Chắc đây là một tấm địa đồ của tu sĩ từng vào Thanh Thành khư, có ghi lại những nơi có yếu thú gì tụ tập, những nơi nào an toàn hơn. Nếu có địa đồ hoàn chỉnh, vào Thanh Thành khư tìm bảo vật sẽ an toàn một chút. Chỉ tiếc người chỉ có một góc địa đồ, với tu vi hiện tại dù được cả tấm thì đến Thanh Thành khư cũng không khác gì tự tìm cái chết."

"Phế khư của một đại môn phái? Chà, sau này ta định đến xem, biết đâu vận khí tốt lại tìm đủ những mảnh địa đồ khác cũng nên." Ngụy Tác tức thì sáng mắt. Cái khác không tính, chỉ qua việc đến được nơi xa thế ở ngoài Thiên khư thì ai cũng mạnh hơn Lâm Đạo Nhất nhiều lần. Chỉ riêng Lâm Đạo Nhất đã có lắm đồ tốt thế này, tính gì những người đó.

"Người cứ từ từ đợi đã." Lục bào lão đầu khinh thị nhìn Ngụy Tác chỉ nghe đến có đồ tốt là sáng mắt, "đưa hai tấm ngọc phù ra xem nào."

Bình thường lão bảo làm gì, Ngụy Tác sẽ chần chừ, giờ lập tức nhanh như chớp đặt hai mảnh ngọc phù trước mặt lão.

Lục bào lão đầu nhìn chăm chăm hai tấm thanh sắc ngọc phù một chốc, đột nhiên mắt biến thành một luồng lục diễm, thấm vào ngọc phù.

"Chà, gì nữa đây?"

Tích tắc lục diễm tràn vào, thanh sắc ngọc phù đột nhiên sáng lên hắc sắc quang hoa, nhìn kỹ thì đã hình thành một con hắc lang hung hãn, lao vào lục diễm do lục bào lão đầu hóa thành.

Lục diễm hóa thành một cái khô lâu đầu lục sắc, quán lấy hắc lang trong thanh sắc ngọc phù, hắc lang cắn xé khô lâu đầu, còn khô lâu đầu cũng há miệng, cắn lại hắc lang.

"Chà!"

Một lúc sau, lục diễm từ thanh sắc ngọc phù trung chui ra, kêu vang một tiếng hóa thành hình thể lục bào lão đầu, xem ra có vẻ nhếch nhác, thờ hồng hộc.

"A? Hắc lang trong đó là sao? Lão đầu, thế nào, không phải đối thủ hả?" Ngụy Tác hơi ngạc nhiên hỏi.

"Phi! Chỉ là phong ấn thần hồn Hắc phong lang thành cấm chế thôi mà, thần hồn nhỏ xíu như thế, ta không tin không hạ được." Lục bào lão đầu thờ hồng hộc một lúc, lại hóa thành lục diễm tiến vào thanh sắc ngọc phù.

Hắc lang và lục sắc khô lâu đầu lại cắn xé nhau.

"Con bà nó chứ... ta không tin không đánh lại!" Thoáng sau, lục bào lão đầu lại thờ hồng hộc chui ra nghỉ một lúc rồi chui vào.

"Con bà nó chứ, tiếp nào!" Chốc sau, lục bào lão đầu lại nhếch nhác lui ra.

"Ta không tin! Ngụy Tác, mau cho ta uống chút máu Hòa hạt! Xem ta hạ nó!"

"Ha ha, chuyện vặt, sau cùng cũng bị ta hạ! Còn dám cắn ta! Trước kia thì một ngón tay ta cũng hạ được người!"

...

Ngụy Tác tắt tiếng nhìn lục bào lão đầu ra ra vào vào như xông vào thành trì, liên tục mười bảy mười tám lần, lão uống máu Hòa hạt xong thì hắc sắc phong lang trong ngọc phù càng lúc càng âm đậm, bị lục sắc khô lâu đầu triệt để xé tan. Lục bào lão đầu cười ha hả đắc ý vô cùng.

"Cấm chế đã được giải?"

Ngụy Tác nhìn hắc sắc quang hoa hoàn toàn tan biến khỏi thanh sắc ngọc phù, thử dồn chân nguyên vào. Tiêu ký đặc hữu của ngọc phù Thiên Cơ các quả nhiên không rực thanh quang, từ sắc chân nguyên của gã dồn vào, thanh sắc ngọc phù từ từ hiện lên hình ảnh về thuật pháp.

"Đồ tốt! Lâm Đạo Nhất huynh đệ đúng là người tốt!"

Ngụy Tác cười hớn hở.

"Kim Xà lôi quyết", trong thanh sắc ngọc phù có ghi một môn lôi hệ thuật pháp.

Thuật pháp cấp thấp như Thanh thủy nhận gã đang tu luyện lúc thi triển thì thủ đoạn công kích đơn nhất, chân nguyên tu vi đến mức nào cũng chỉ là một lưỡi thanh sắc thủy nhận sáng loáng, chỉ khác nhau về tốc độ kích phát và uy lực. Kim Xà lôi quyết là môn có nhiều phương thức công kích.

Kim Xà lôi quyết phân thành năm tầng.

Tầng thứ nhất, chân nguyên tu vi Thần hải cảnh nhị trọng là có thể tu luyện, thi triển được tia sét chừng hai thước, nhìn vào khá giống con rắn. Tầng thứ hai, chân nguyên tu vi Thần hải cảnh tam trọng có thể tu luyện, luyện thành sẽ thi triển được mười tia kim sắc thiểm điện, quấn lại với nhau như cây thoa.

Tầng thứ ba phải tu sĩ Thần hải cảnh tứ trọng mới thi triển được, phát ra hai mươi đạo xà hình thiểm điện tụ thành lôi cầu, va vào đao đối thủ hoặc phòng ngự của đối thủ sẽ nổ tung, phạm vi chừng trượng.

Tầng thứ tư phải tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng mới thi triển được, phát ra một tấm lưới do năm chục tia xà hình thiểm điện hình thành, bao trùm phạm vi năm trượng.

Tầng sau cùng là Kim xà loạn vũ, phải tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng trở lên mới có thể tu luyện, thi triển ra, trong vòng mười trượng sẽ có hơn trăm đạo xà hình thiểm điện trút xuống.

Ngụy Tác vốn thiếu công pháp tu luyện và thuật pháp, môn Kim Xà lôi quyết này rõ ràng là lôi hệ thuật pháp mà Lâm Đạo Nhất sử dụng lúc đấu với bọn gã tại nham động. Ngụy Tác lúc đó nhìn rất rõ, môn lôi hệ quyết pháp này không chỉ uy lực khá cao mà kim xà thiểm điện còn có tác dụng khiến đối thủ tê liệt. Diệp Tiểu Chính tu luyện Kim giáp thuật mà bị hấn phát ra đích lôi cầu đánh trúng cũng bất động một hồi lâu. Nếu là phổ thông tu sĩ như Ngụy Tác, dù chặn được uy lực của lôi cầu cũng sẽ có rút hồi lâu dưới đất như động kinh.

Uy lực Thanh thủy nhận của gã còn tạm, nhưng chạm trán yêu thú có tốc độ nhanh thì khó lòng đánh trúng, lúc ở nham động, gã thấy Băng thuần thuật và môn lôi thuật của Nam Cung Vũ Tinh cùng Lâm Đạo Nhất có công hiệu trị hoãn đối thủ thì rất muốn tu luyện một môn thuật pháp như thế, ai ngờ hiện giờ đã được thỏa nguyện.

Lâm Đạo Nhất là tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng, lúc đấu với gã cũng chỉ tối đa thi triển được lôi cầu ở tầng thứ ba, chứng tỏ hẳn có môn thuật pháp này chưa lâu, cả kim xà vòng của tầng thứ tư cũng chưa kịp tu luyện. Tu vi của Ngụy Tác hiện giờ ít nhất cũng tu luyện đến Kim xà lôi thoa của tầng thứ hai. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

Hớn hở đọc lôi quyết xong, gã liếc lục bào lão đầu đang đắc ý cười ha hả, "Lão đầu, chỉ giết chết một con Hắc phong lang ma thôi mà, còn một con nữa khẳng định ngươi không làm gì được."

"Đánh rầm! Mười con nữa ta cũng hạ gục hết!" Lục bào lão đầu kêu lên, lại hóa thành lục điểm, lao vào tấm ngọc phù còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 30: VỌNG KHÍ THUẬT.

"Thái Ất Vọng khí thuật!"

Lục bào lão đầu mặt mày không kém gì Ngụy Tác lúc mới luyện hoàn xong, xem ra tổn hao nguyên khí phải nghỉ ngơi mười bữa nửa tháng, ngày ngày uống máu Hỏa hạt mới bồi bổ được. Ngụy Tác lại vô cùng cảm trước thuật pháp trong tấm thanh sắc ngọc phù này.

Vọng khí thuật, tu sĩ Thần hải cảnh lưỡng trọng trở lên đều có thể tu luyện, thi triển là nhìn rõ chân nguyên tu vi và đẳng cấp công pháp đại khái của tu sĩ cao hơn mình hai cấp.

Vốn gã hi vọng Thanh ngọc thuật phù này ghi lại môn thuật pháp có hiệu quả phòng ngự rất cao của Lâm Đạo Nhất là "Bạch thủy trảo". Gã chưa từng luyện một môn thuật pháp phòng ngự nào, đều dựa vào phòng ngự phù lục để phòng thân.

Thỏ thuần bào phù đã dùng nốt lần cuối, biến thành vô hiệu, pháp khí phòng hộ trên mình gã chỉ còn Linh thiên ngọc bội dùng được hai lần nữa và Phong bá ngọc phù của Lâm Đạo Nhất còn dùng được năm lần. Bất quá mấy tấm phòng ngự phù lục này là tiêu hao phẩm, vạn nhất hao tận hết, gã không có

thuật pháp phòng ngự thì khá nguy hiểm

Không ngờ thanh sắc ngọc phù còn lại của Lâm Đạo Nhất lại ghi một môn thuật pháp khác, Thái Ất Vọng khí thuật. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com

Tuy không phải thuật pháp phòng ngự, Vọng khí thuật này cũng không thể so với mấy loại đỉnh cấp Vọng khí thuật pháp của Thiên Huyền đại lục nhưng với Ngụy Tác cũng đã phi thường hữu dụng

Dùng môn Vọng khí thuật này mà không nhận ra nông sâu của tu sĩ nào thì khẳng định lợi hại hơn gã không chỉ một hai cấp, lúc đó cố gắng không chạm vào là được.

Có thêm một môn thuật pháp này, vô hình trung có thêm vốn giữ mạng

Gã hiện không thiếu linh thạch tu luyện, với một tu sĩ, tu vi và thuật pháp cao thấp thế nào mới là gốc, là trọng yếu nhất, còn hộp ngọc nghi là Bảo nguyên ngọc hạp nhất thời không biết rõ công hiệu, đợi đến mai xem Ngân chúc thảo trong đó có tươi nguyên không mới đoán được. Nên gã chỉnh lý lại mở đồ hỗn tạp trên giường, bắt đầu tu luyện hai môn thuật pháp.

...

"Thần hải cảnh lưỡng trọng, hắc hắc, hình như chỉ là hoàng giai công pháp."

"Thần hải cảnh tam trọng, cũng như ta, con bà nó chứ, bất quá hình như công pháp lợi hại hơn chút."

"Chà, người này thì phải là tu sĩ Chu thiên cảnh!"

Vào buổi tối năm ngày sau, Ngụy Tác đi về thành bắc tập thị, vừa đi vừa lăm lét quan sát tu sĩ đi qua.

Mỗi lần liếc ai, mắt gã lại lóe linh quang cơ hồ không nhìn thấy.

Kim Xà lôi quyết hơi khó luyện, Ngụy Tác mất năm ngày mới thông được tầng thứ nhất, miễn cưỡng phát ra được ba đạo xà hình thiểm điện chừng hai thước. Bất quá môn Vọng khí thuật này thì tương đối đơn giản hơn, gã đã có thể sử dụng khá nhuần.

Thuật pháp này lại không tiêu hao bao nhiêu chân nguyên, thành ra gã nhìn ngó đầy thoải mái.

Thi triển môn Vọng khí quyết này, gã thoáng nhìn được thần hải hoa quang trong thể nội đối phương, dựa vào độ sáng để con bả đoán ra đối phương so với mình thì thế nào. Bất quá tu sĩ cao hơn hai bậc là không thể nhìn ra, người vừa đi qua gã ít nhất cũng là tu sĩ Chu thiên cảnh, Ngụy Tác thoát nhìn là toàn thân như bị bao trong ngọn lửa như nước chảy, cảm giác cực kỳ lợi hại.

Từ Huyền chân quyết của gã cũng như mọi chân nguyên công pháp, tu vi càng cao, tiến giai càng khó. Trước đây Ngụy Tác không có đủ linh thạch, hiện tại có đủ, năm ngày này đương nhiên dốc sức tu luyện, tiêu hao bốn mươi viên hạ phẩm linh thạch, ba thần hải chỉ hơi lớn hơn một chút, theo gã đoán ít nhất chừng mười ngày nữa mới có thể đột phá đến Thần hải cảnh đệ tứ trọng.

Cũng nhờ phẩm giai Từ Huyền chân quyết khá thấp lại có đủ linh thạch để tu luyện liên tục, nếu là chân nguyên công pháp cao cấp hơn, dù có đủ linh thạch, từ Thần hải cảnh đệ tam trọng đột phá đến đệ tứ trọng, ít nhất cũng mất chục ngày, thậm chí là mấy trăm ngày.

Hiện nay tuyệt đại đa số đại môn phái như Thiên Nhất môn, trừ hạc tâm đệ tử có thiên phú ra, phổ thông đệ tử căn bản không thể mỗi ngày có tám viên hạ phẩm linh thạch nên thời gian tu luyện còn gấp mấy lần, vì nguyên nhân này mà Ngụy Tác bao năm nay, tận khi luyện chế được mớ Hóa cầu phù đầu tiên mới có thể đột phá đến Thần hải cảnh đệ tam trọng.

Hiện gã đến thành bắc tập thị vì lần trước đột phá đến Thần hải cảnh đệ tam trọng đã phát giác việc luyện phù có tác dụng rèn luyện thần thức, hơn nữa luyện chế Hóa cầu phù là thủ đoán kiểm linh thạch vững nhất của gã, có đủ linh thạch rồi thì gã muốn qua mấy tiệm ở thành bắc phát tin mua Hóa hạt lâu dài, giá là một viên hạ phẩm linh thạch bốn con Hóa hạt.

Giá này với tu sĩ khác quả thật quá cao, nhưng một con Hóa hạt là nguyên liệu cho bốn tám Hóa cầu phù, bốn con thì với xác suất thành công của gã, tối thiểu cũng luyện chế được hơn mười tám, tương đương một viên hạ phẩm linh thạch đổi lấy sáu viên, lợi nhuận thật sự khủng khiếp.

Giá này với tu sĩ khác quả thật quá cao, lại mua lâu dài nên không ít tu sĩ cấp thấp chuyên môn đi bắt Hóa hạt vốn không ai thèm hỏi đến. Ngụy Tác suốt năm hôm nay mỗi ngày một lần đến thu Hóa hạt. Ngày đầu tiên được mười hai con, tiếp đó bình quân mỗi ngày mười sáu đến mười bảy con.

Năm hôm nay, Ngụy Tác một lòng tu luyện Từ Huyền chân quyết và hai môn thuật pháp, chỉ rút mẩu Hóa hạt ra, không hề luyện chế Hóa cầu phù.

Vốn gã định tu luyện thành thiểm điện thoa thuộc tầng thứ hai Kim Xà lôi quyết sẽ bắt đầu ngày nào cũng vừa tu luyện, vừa luyện chế Hóa cầu phù, đợi khi Hóa cầu phù tích lũy đến mức độ nhất định, linh thạch cũng tiêu hao gần hết thì đến phường thị nhận những nhiệm vụ khá an toàn để kiếm linh thạch, tu vi của gã và ngân ấy Hóa cầu phù, thu thập nhị cấp yêu thú và tam cấp trung giai trở xuống đều không có gì đáng kể.

"Phách mại hội..."

Ngắm sử dụng Vọng khí thuật một lúc, đến cửa thành bắc tập thị, Ngụy Tác thấy trên bức tường đá công bố tin tức có nhiều người đứng xem, bèn đến

gần nhìn thì ngẩn người, hóa ra tin quan trọng nhất là ba ngày nữa sẽ có tiểu hình phách mại hội do Kim Ngọc các đứng ra cử hành. Điền chương quỹ đã báo bọn gã phách mại hội sẽ cử hành trong vòng mười ngày, xem ra đã sớm lên hai ngày.

"Ba ngày sau hà... để xem khối hàn ngọc đó bán được bao nhiêu tiền, thuận tiện xem có thuật pháp phòng ngự nào hay không." Ngụy Tác đọc xong thì vừa tính toán vừa nghĩ đến mỹ nữ chân dài Nam Cung Vũ Tinh đầy bốc lửa... Nhất là vùng trắng ngần tròn trịa dưới lớp nhuyễn giáp rách đó...

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 31: PHÁCH MẠI HỘI CỦA KIM NGỌC CÁC.

Sáng sớm, sương trắng mờ mờ bao phủ Linh Nhạc thành, bạch hạc và Trường vĩ chu điều của vài môn phái dùng để truyền tin liên tục lướt qua tầng không khiến Linh Nhạc thành tô thêm nét phiêu diêu tiên cảnh.

Trong căn tiểu thạch ốc của Ngụy Tác ở thành tây, hai tay gã kết thành pháp quyết, mười tia sét như con rắn lóe lên, kêu tanh tách quần lại, hình thành một mũi toa nhọn chùng hai thước.

Ngụy Tác phát tay phải, thiểm điện toa giáng vào góc tường gần đó, chát một tiếng, điện hỏa hoa chói mắt bùng lên, lớp đá rắn đành lồm vào một vết chùng một thước vuông.

"Hắc hắc", Ngụy Tác liếc nhìn, nở nụ cười phi thường mãn ý, đoạn ném hai cái túi da đen vào ngực áo, đến Kim Ngọc các ở thành nam.

Hôm nay là ngày phách mại hội diễn ra, nếu khối trung phẩm hàn ngọc bán được giá, gã lại có thêm một món. Ba ngày nay gã tu luyện Kim Xà lôi quyết, sau rốt cũng luyện thành Kim xà lôi toa. Ngọc bài để miễn phí vào phách mại hội do Nam Cung Vũ Tinh bảo quản nên hôm nay gã theo lời hẹn, đến ngoài phách mại hội trường đội nặng.

Hội trường chính thức nằm ở Lăng Tiêu phường cạnh Kim Ngọc các, là công trình được mười mấy thương gia lớn quanh đó dựng lên, chuyên môn dùng cho các lần phách mại hội, bên ngoài đều do bạch sắc cự thạch chất lại, điêu khắc các loại hoa văn tinh tế, bốn mái đầu đao rủ xuống, trông cả tòa lâu như muốn bay lên trời.

Ngụy Tác đến Lăng Tiêu phường khi nửa canh giờ nữa phách mại hội mới chính thức bắt đầu, nhưng mọi cửa tiệm trên con đường lớn quanh đó đã đông đặc người. Gã dùng Vọng khí thuật nhìn một vòng, có tới bảy, tám nhân vật lợi hại Chu thiên cảnh nhất trọng trở lên, nhìn vào là thấy sồn gai ốc.

Kỳ thực nhiều tu sĩ tụ tập ngoài Lăng Tiêu phường ngoại không phải định vào phách mại hội, mà coi nơi đông đúc này thành thị trường tự do giao dịch, đem bán mọi thứ.

"Chà! Hắc phong điều này về tệ quá nhỉ?"

Ngụy Tác đội ở gần Kim Ngọc các một chốc, ít nhất có năm, sáu người đến bán, khiến gã dờ khóc dờ cười là một người còn mời gã mua bạch điều thông thường có vẽ vân đen.

"Mỹ nữ này sao còn chưa đến, định cho ta leo cây chăng?"

Đội thêm một chốc, gã chợt lảo bảm. Bạn đang đọc truyện được lấy tại cham.com.

"Ngụy Tác", cùng lúc, gã nghe thấy giọng nói ngọt ngào gọi mình ở phía sau.

"Nam Cung Vũ Tinh? Chà!" Ngụy Tác quay lại, thấy Nam Cung Vũ Tinh cười cười đứng cách không xa. Nhìn một chốc là gã lại ngẩn người.

Nam Cung Vũ Tinh hôm nay không mặc hồng sắc nhuyễn giáp bó sát mà mặc bạch sắc hấp bảo. Tầm áo thanh nhả tô điểm thêm bộ ngực vun cao như mạn hoang tuyết son, pháp bào theo đúng lối lưu hành thịnh nhất trong các nữ tu Thiên Huyền đại lục, hai vạt ngực hơi trễ xuống, lộ ra một khe trắng muốt, dây chuyền đính lục sắc bảo thạch rủ vào đó càng khiến làn da thêm trắng ngần. Trường bào chiết eo một cách dị thường hoàn mỹ, áo rủ xuống chạm đất, hơi kéo lê đi như cái đuôi cá. Nếu Nam Cung Vũ Tinh mặc hồng sắc nhuyễn giáp bó sát lúc trước là chiến sĩ sắc đẹp kinh nhân thì hiện giờ nàng như mỹ nhân ngư từ trong tranh bước ra.

Không chỉ Ngụy Tác, ánh mắt mọi tu sĩ quanh đó đều trọn tròng, nhiều người rất mong mình biến thành sợi dây chuyền lục sắc bảo thạch trước ngực nàng.

Ánh mắt Ngụy Tác ngẩn ngơ khiến Nam Cung Vũ Tĩnh thoáng ửng hồng gương mặt, bất quá nàng cũng tỏ ra hơi kinh ngạc. Ngụy Tác đã cắt trụi bộ tóc như bị lửa thiêu lúc trước, tóc hiện giờ mới mọc chừng một tấc, trông cũng mi thanh mục tú, tạm coi là anh tuấn.

"Thế nào, không nhận ra hả?" Thấy gã ngẩn người, Nam Cung Vũ Tĩnh đưa tay vuốt tóc, động tác nàng tỏ thêm nữ tính, thu hút vô số mục quang nóng bỏng.

"Không biết mỹ nữ này là ai nhỉ." Không ít tu sĩ trẻ tuổi tu vi không thấp quanh đó đều nhấp nhòm, có mấy người thậm chí định lên làm quen. "Không phải chứ?" Nhưng họ kinh ngạc vì mỹ nữ bốc lửa không rõ lai lịch này lại cùng một tán tu cấp thấp không có gì đặc biệt cùng cất bước như thể quen biết nhau.

"Việc đó... thay đổi hơi nhiều, nhất thời không nhận ra." Ngụy Tác cười ha hả khóa lấp, ánh mắt ghen tị chung quanh khiến gã rất dễ chịu, có những tu sĩ dù tu vi cao hơn nữ thì bên mình cũng không có mỹ nữ như gã.

"Người cùng thay đổi nhiều, đầu tóc không còn cá tính như trước." Nam Cung Vũ Tĩnh kéo vạt áo mỉm cười, "Đúng rồi, có thấy huynh muội Diệp Tiểu Chính cùng Diệp Cố Vi không?"

"Không." Ngụy Tác lắc đầu, "lần trước họ nói là không chắc sẽ tới, giờ này chưa thấy thì chắc sẽ không đến."

"Vậy thì chúng ta nên vào nhỉ? Bên trong ít nhất cũng có nơi yên tĩnh nói chuyện." Nam Cung Vũ Tĩnh mỉm cười: "Ta muốn nói chuyện riêng với người."

"Nói chuyện riêng?" Ngụy Tác cảm giác nụ cười của Nam Cung Vũ Tĩnh hơi ám muội, lập tức mơ mộng, "có phải mỹ nữ này nhất kiến chung tình với ta, định gửi gắm tấm thân không?"

"Đi thôi", thấy gã không phản đối, Nam Cung Vũ Tĩnh lại mỉm cười, dương quang buổi sớm ánh xạ lên mái tóc dài, nhuộm ánh vàng nhàn nhạt, mùi thơm đặc hữu của thiếu nữ khiến Ngụy Tác hơi tê dại.

"Nam Cung Vũ Tĩnh", cùng lúc lại vang lên tiếng gọi rõ ràng.

Ngụy Tác ngoái nhìn theo hướng phát ra âm thanh, thấy một nam tử anh tuấn trẻ tuổi mỉm cười đến chỗ Nam Cung Vũ Tĩnh và gã.

Nam tử này trông trạc tuổi gã, đầu tóc được một chiếc vòng vàng cột lại sau gáy, mặc pháp bào xám nhạt. Pháp bào lại được tơ vàng điểm xuyết mấy viên tinh thạch xanh nhạt, trông càng thanh nhã, khiến nam tử anh tuấn này kiếm mắt sao này thêm phần khí vũ bất phàm.

Từ hoa văn do tinh thạch và phù văn trên áo phát ra dao động phong hệ pháp lực thì tinh thạch điểm xuyết trên tấm pháp bào này không chỉ đẹp mắt mà còn công dụng đặc biệt.

"Tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng!"

Ngụy Tác lặng lẽ dùng Vọng khí thuật nhìn sang, trên mình nam tử anh tuấn thân thượng sáng lên năm đạo thần hải quang hoa, cả năm đều sôi trào, rõ ràng công pháp vượt xa Từ Huyền chân quyết của gã. Ít nhất y cũng có lai lịch không thường.

Bất quá khiến gã có cảm giác không vui là nam tử có vẻ lễ mạo đi đến chỗ gã vào Nam Cung Vũ Tĩnh này cơ hồ không thèm nhìn gã, mục quang chăm chăm vào mình Nam Cung Vũ Tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 32: BỐN VỊ TRÍ, RỘNG RÃI.

"Lý Hồng Lân?" Nam Cung Vũ Tĩnh hơi nhủ mảy, cặp môi đỏ tươi thốt lên tên thanh niên anh tuấn.

"Lúc trước thấy cô nương mặc hồng sắc nhuyễn giáp đã tưởng là người trời rồi, không ngờ cô nương mặc pháp bào kiểu này lại càng đẹp." Lý Hồng Lân mỉm cười, "tại hạ thấy cô nương hôm nay sẽ lấn át toàn bộ nữ tu trong phách mại hội mất."

Tận lúc này, Lý Hồng Lân mới nhìn đến Ngụy Tác đứng cạnh Nam Cung Vũ Tĩnh. Tuy trong lòng cực kỳ khinh thị tán tu có vẻ nghèo mạt này, nhưng y vẫn thần nhiên, trong vẻ ung dung hàm chứa chút trêu cợt. Dáng vẻ này là phong độ của bề trên, phổ thông tán tu sao so được.

"Lý đại công tử, đừng đùa nữa." Nam Cung Vũ Tĩnh mỉm cười thần nhiên, "Thế nào, tiểu hình phách mại hội này mà công tử cũng có hứng thú tham gia?"

"Cô nương cũng đến tham gia phách mại hội đó thôi, cô nương cũng có hứng thú tham gia, tại hạ sao lại không. Điền chương quỹ của Kim Ngọc các có bản tin quy mô lần này không lớn nhưng có mấy vật rất được." Lý Hồng Lâm cười cười.

Ngụy Tác chú ý thấy nam tử tên Lý Hồng Lâm này khi nói chuyện, tay vẫn nghịch hai viên yêu đơn lớn cỡ trứng chim câu màu ô kim, bề mặt lấm chấm như kim sa.

Gã biết đó là yêu đơn của tam cấp thượng giai yêu thú Liệt kim thú. Yêu đơn này không thể trực tiếp phối hợp với linh dược để luyện thành đơn dược đầy linh khí, nhưng nghịch trong tay thì linh khí đặc biệt lại liên tục thấm vào tay, nghe nói linh khí này có thể dễ dàng nhập thân cho tu sĩ, khiến thể phách càng tráng kiện. Bất quá giá yêu đơn này chừng sáu mươi viên hạ phẩm linh thạch, tu sĩ thông thường không đem một trăm hai mươi viên hạ phẩm linh thạch ra nghịch.

Nhưng hiện tại Ngụy Tác càng bức đối phương, nam tử này coi gã như không khí, tuy y không trực tiếp ra thân phận mình nhưng câu đó cũng không khác gì, vì Điền chương quỹ của Kim Ngọc các chỉ bản tin cho vài thể lực lớn trong Linh Nhạc thành.

Ẩn ý của câu này ở chỗ ngươi là cái thứ gì, ta và Nam Cung Vũ Tinh nói chuyện, ngươi còn chưa biết điều đi?

Ngụy Tác trước giờ không có thói quen nịnh nọt đại thể lực gì đó, hiện tại có lục bào lão đầu thì càng không cần đến ai, Lý Hồng Lâm không biết từ đâu mọc ra này lại không thân thích gì với gã, gã đòi nào chịu chủ động đi chỗ khác, mang lại niềm vui cho người khác.

Ngụy Tác giả bộ vô liêu, ngáp dài.

"Đây là bằng hữu của cô nương?" Quả nhiên không ngoài ý liệu, Lý Hồng Lâm không thể coi gã là không khí nữa, có điều chỉ liếc Ngụy Tác rồi nói một câu suýt nữa khiến gã tức xì khói, "y cũng muốn vào phách mại hội? Nếu y muốn, tại hạ có một ghế quý khách, có thể đưa y đi cùng."

Dáng vẻ của Lý Hồng Lâm tựa hồ coi Ngụy Tác thành kẻ mặt rệp không trả nổi cả linh thạch vào phách mại hội.

"Bất tất như thế." Không đợi Ngụy Tác nói gì, Nam Cung Vũ Tinh liếc Lý Hồng Lâm rồi quay lại mỉm cười với Ngụy Tác, "y cũng có ghế khách quý, tại hạ vốn định cùng y vào đó."

Lý Hồng Lâm hơi ngẩn ra.

"Ha ha! Để ngươi lên mặt!"

Ngụy Tác mỉm cười nghiêm túc, kỳ thực trong lòng nở hoa, thoải mái đến từng lỗ chân lông.

Lúc này gã thấy Nam Cung Vũ Tinh sao mà khả ái, chỉ với biểu hiện này của nàng, bảo gã lấy thân mình ra đền đáp mười tám lần thì gã khẳng định cũng không cự tuyệt.

"Hả? Không biết vị huynh đài này tôn tính đại danh thế nào? Là người của Thiết Sách?"

"Y tên Ngụy Tác, tại hạ có mời y gia nhập Thiết Sách, chỉ là y không có hứng thú." Nam Cung Vũ Tinh cười tươi như hoa đáp.

Quả thật không hề nể mặt!

Ngụy Tác vừa cố nén xung động giữa mặt cười vang, vừa lén liếc Lý Hồng Lâm, quả nhiên vị thiếu gia phong lưu anh tuấn, luôn giữ khí độ tiêu sái của người bề trên hơi giận gắt khốc mắt.

"Bất quá Lý huynh muốn vào cũng cũng không sao, tại hạ đủ chỗ cho bốn người, mà bọn tại hạ chỉ có hai nên khá rộng." Ngụy Tác lại cười cười bỏ sung.

"Bất tất như thế." Lý Hồng Lâm cố rặn cười, "Đợi khi phách mại hội kết thúc sẽ gần gũi với Ngụy huynh cũng được."

Đoạn y ngừng lại, tựa hồ định mời Nam Cung Vũ Tinh vào cùng chứ đừng đi với Ngụy Tác nhưng rồi y nén được, dù sao y cũng không ngốc, biết đắc tội với một tu sĩ thân phận bất minh, tựa hồ có đôi chút lai lịch là việc không khôn ngoan gì.

...

Cả ba đến trước Lăng Tiêu phường.

Lý Hồng Lâm đi trước, Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh đi chậm rãi, giữ khoảng cách nhất định với y.

"Nam Cung Vũ Tinh, y là ai hả? Bọn ta vừa bảo y là có bốn chỗ khách quý, lúc vào nhờ may là chỗ thường thì chả phải bị y cười nhạo sao?" Ngụy Tác lén ghé tai Nam Cung Vũ Tinh thì thầm.

"Chuyện đó thì ngươi yên tâm. Kim Ngọc các rất biết cách làm sinh ý, ngọc bài ta nhận đúng là ghế khách quý do Điền chương quỹ sắp xếp." Nam Cung Vũ Tinh cũng kể tai gã, "Lý Hồng Lâm là thiếu cung chủ Kim Thú cung."

"Thiếu cung chủ Kim Thử cung?" Ngụy Tác hiểu ngay vì có gì Lý Hồng Lân lại cầm hai viên yêu đơn Liệt kim thử để chơi. Từ một, hai vạn năm trước đã có những môn phái và tán tu phát hiện ra phương pháp thuần phục và nuôi một số loại yêu thú, hiện tại có một số môn phái chuyên môn nuôi dưỡng yêu thú, Kim Thử cung là một.

Kim Thử cung nghe nói có mấy cách nuôi dưỡng mấy loại tam cấp yêu thú và nhị cấp yêu thú, bình thường nguồn thu nhập lớn nhất là bán yêu đơn, chỉ là yêu đơn của yêu thú được nuôi này không so được với yêu thú ngoài thiên nhiên. Yêu thú lớn nhờ được vật và linh được có nhược điểm nhất định so với yêu thú bình thường.

Kim Thử cung cũng có mấy tu sĩ lợi hại đạt đến Phân niệm cảnh, tại Linh Nhạc thành cũng là đại thế lực hàng đầu.

"Chắc y có ý với cô nương?" Ngụy Tác lại thì thầm vào tai Nam Cung Vũ Tinh, "Bất quá có vẻ cô nương không có ý gì với y."

"Đúng, ta muốn đem người ra làm bia đỡ đạn, thế nào, sợ hãi?" Nam Cung Vũ Tinh nói.

Ngụy Tác cười hắc hắc: "Thế nào, với tại hạ mà đủ làm bia đỡ đạn hả?"

Nam Cung Vũ Tinh nói thật lòng, "hình như gần đủ." Nói đoạn phì cười.

Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh vì không muốn Lý Hồng Lân nghe thấy nên thì thầm, nhưng trong mắt người khác, nhất là những người biết Nam Cung Vũ Tinh thì khác. Đại mỹ nữ nổi danh của Thiết Sách lại cực kỳ thân mật với một tu sĩ cấp thấp, thì thầm vào tai nhau, thật ra tu sĩ bình thường đó là thần thánh phương nào?

Nhất là Lý Hồng Lân đi trước, nghe thấy tiếng cười của Nam Cung Vũ Tinh ở phía sau thì trong lòng dâng lên niềm ghen tức.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 33: NGUYỆ ĐẠI PHÙ SƯ.

"Vói thực lực của phường thị như Kim Ngọc các, không cần Thiên Nhất môn bảo vệ, thì dù cao thủ Phân niệm cảnh đến quấy rối cũng bị lãnh đòn nhĩ?"

Tại cửa Lăng Tiêu phường có bốn hoa phục tu sĩ mang tiêu ký Kim Ngọc các. Ngụy Tác dùng Vọng khí thuật nhìn sang chỉ thấy cả bốn đều rực sáng cùng tiếng ầm ầm như nước chảy, không biết rõ cụ thể, không ngờ giá bốn tu sĩ ở cửa nghênh tiếp khách nhân vào phách mại hội lại đều là nhân vật tu luyện đến Chu thiên cảnh.

Xem ra đỉnh cấp phường thị ở Linh Nhạc thành cũng có thực lực tương đương với một môn phái, chỉ là thủ đoạn kiếm linh thạch khác nhau.

Ngụy Tác thấy Lý Hồng Lân cũng lấy ra một tấm hồng sắc ngọc phù, gã hôn hờ vì tấm ngọc phù đó tựa hồ chỉ khác một chữ "Tam", tức là Lý Hồng Lân tối đa đưa thêm được hai người nữa cùng vào.

Ngọc phù của Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh lại cho phép tới bốn người vào, cao hơn Lý Hồng Lân một cấp, chả trách y nghe Ngụy Tác nói vị trí của hai người rộng rãi thì giật giật khoe mặt, không bảo hai người theo y vào nữa.

Bốn hoa phục tu sĩ Chu thiên cảnh xem ngọc phù của Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh rồi thì rất lễ mạo mời cả hai vào, mới vào đến cửa lại có hai hoa phục thiếu niên dẫn đường.

Hành lang Lăng Tiêu phường cách mấy chục bước lại khảm một viên dạ minh châu, viên nào cũng lớn hơn viên của Ngụy Tác mua nhiều, chiếu sáng cả hành lang. Trên cột trụ hai bên hành lang có khảm tinh kim màu sắc đặc biệt tổ thành nhiều hình tròn cầm dị thú. Nền rải oán ngọc màu vàng nhạt khiến người đi vào Lăng Tiêu phường đều có cảm giác ấm áp, xa hoa. -

Trên hành lang còn có mấy bức tượng mỹ nữ bụng như ý hoặc bình hoa khiến Ngụy Tác quan sát rất lâu. Trong mấy bức này có một bức rất giống Thủy Linh Nhi, mấy bức khác cũng không kém sắc là bao, hiển nhiên đều chiếu theo dung nhan mỹ nữ nổi danh nhất tu đạo giới Thiên Huyền đại lục đề điều khắc.

Ngụy Tác chợt nghĩ Nam Cung Vũ Tinh đi cùng mình mà gã đã vênh vang thế này, nếu là mỹ nữ nổi danh như Thủy Linh Nhi đi cùng thì còn đến thế nào nữa?

Bên trong Lăng Tiêu phường chia làm hai tầng, bên dưới là đại sảnh có sáu cây bàn long đại trụ nâng đỡ, sáu cây trụ đều dùng gỗ màu đỏ tía điêu khắc

thành, sáng bóng lên, từ phía đều đều treo nhưng đỏ, phía bắc đại sảnh là một bình đài gồm chín bậc thang, ánh nắng từ ngoài được cửa sổ bằng lưu ly trên đỉnh điện chiếu xạ chiếu thẳng xuống bình đài.

Hiện nhiên bình đài này là chỗ bày vật phẩm đầu giá.

Điện sảnh rộng lớn bày ít nhất ba trăm cái ghế, giữa mỗi ba, bốn cái ghế lại được dây mây đan lại thành một phòng riêng nhỏ. Tầng hai là một khán đài vòng quanh đại sảnh, gồm nhiều phòng quý khách, từ đó nhìn xuống sẽ thấy toàn bộ điện sảnh.

"Ha ha, Kim Ngọc các quả nhiên chu đáo, đài ngọc thể này, về sau có đồ tốt không bán cho họ cũng khó."

Hai hoa phục thiếu niên quả nhiên dẫn Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh vào một gian khách quý ở phía đông lầu hai. Tuy biết rõ Nam Cung Vũ Tinh từng dự phách mại hội không chỉ một lần, nàng nói là không sai nhưng thấy gian phòng riêng này, Ngụy Tác vẫn thấy dễ chịu khôn tả.

Gian phòng rất rộng, trải thảm lông màu đỏ không hiểu da của loại yêu thú nào chế thành, trừ bốn chiếc ghế gỗ đỏ dựa vào khán đài thì còn mấy kỷ trà, đừng nói hai người mà dù mười người vào đây cũng thoải mái.

"Chuyện gì hả?"

Nhìn xuống bên dưới, đại sảnh phách mại hội đã có hơn trăm tu sĩ, Ngụy Tác lại định sử dụng Vọng khí thuật nhưng lập tức hơi biến sắc, chân nguyên mới lưu động thì cảm giác lạnh như nước bao phủ lấy mình, Vọng khí thuật trực tiếp mất công hiệu.

"Thế nào, định dùng thuật pháp hả?" Nam Cung Vũ Tinh thấy gã hơi biến sắc thì cười mỉa, "bên trong Lăng Tiêu phường đặc biệt bố trí Thất diệt pháp trận, dù tu sĩ Kim đơn cảnh ở đây thi triển thuật pháp, uy lực cũng sẽ đại giảm, tu sĩ cấp thấp hơn không cách nào thi triển thuật pháp ở trong này."

"Có pháp trận lợi hại như thế?" Ngụy Tác thờ phào, pháp trận lợi hại đến đâu, gã cũng không định cướp bóc gì, chỉ cần không phải Vọng khí thuật có vấn đề gì là được. "Đúng rồi", Ngụy Tác đột nhiên nghĩ ra, quay sang hỏi Nam Cung Vũ Tinh: "Ban này cô nương nói là muốn nói chuyện riêng gì đó với tại hạ?"

"Kỳ thực cũng không có gì, Ngụy đại phù sư." Nam Cung Vũ Tinh mỉm cười, ghé sát tai gã: "Hỏa cầu phù của ngươi luyện chế rất khá."

"Ngụy đại phù sư?!"

Nếu người khác nhìn vào sẽ thấy Nam Cung Vũ Tinh kẻ tai gã thì thâm, dáng vẻ rất thân mật, nhưng bốn chữ này lọt vào tai khiến thân thể Ngụy Tác cứng lại.

"Ngươi đừng phủ nhận, ta đã điều tra kỹ rồi, ngươi tên Ngụy Tác, cách đây chưa lâu còn là tu sĩ Thần hải cảnh lưỡng trọng, vì tốc độ rất có cá tính nên ta tìm được cả mấy người thấy ngươi nhặt được Hỏa cầu phù tại Hắc Bảo đàm, người ta bảo ngươi kiếm được hơn trăm tấm Hỏa cầu phù, sau đó ta tra ra ngươi đã bán hết. Nhưng trên mình ngươi lại còn nhiều Hỏa cầu phù như thế, còn nữa, gần đây ngươi vẫn mua Hỏa hạt, lẽ nào Hỏa cầu phù đặc biệt của ngươi có liên quan đến Hỏa hạt?" Nam Cung Vũ Tinh hơi đắc ý, nói với gã.

"Mỹ nữ, rồi hơi điều tra ta làm gì?" Ngụy Tác cực kỳ bức bối, "ngươi rồi việc thì đi mua pháp y thật đẹp, tìm linh thảo dưỡng da mặt, dưỡng da có phải tốt không."

"Thế nào, ngươi thấy mặt ta khó coi lắm hả?" Nam Cung Vũ Tinh cố ý ghé sát Ngụy Tác, da nàng được bạch sắc pháp bào tô điểm càng mịn màng như ngọc, bất quá hiện tại Ngụy Tác không còn lòng dạ nào nhìn vào cái khe trắng ngần khiến máu mũi đỏ ra đó, cười khổ, "xem ra ta không thừa nhận thì ngươi cũng không tin, thật ra ngươi có ý gì?"

"Sau này bán Hỏa cầu phù cho ta, có thể giảm giá không?"

"... , nói đi, giảm thế nào?"

"Đùa mà ngươi tưởng thật hả?" Nam Cung Vũ Tinh bật cười nhưng rồi lập tức nghiêm túc, "Bất quá ta không hiểu ngươi nghĩ gì, ngươi là luyện phù sư, khẳng định sẽ có nhiều đại môn phái tranh nhau mời gia nhập, hà tất mạo hiểm đi giết yêu thú kiếm linh thạch tu luyện."

"Ngươi còn chưa biết công thức này và lục bào lão đầu là thế nào, biết rồi khẳng định không nói thế." Ngụy Tác nghĩ thầm, bề ngoài lại lắc đầu, "ta không thích suốt ngày từ sáng đến tối luyện phù, đi giết yêu thú tự do hơn, ta không thích bị ước thúc."

Nam Cung Vũ Tinh gật đầu hiểu ý, nàng biết trên đời còn nhiều người coi nhiều thứ quan trọng hơn lợi ích thuần túy, nhìn gã một chốc rồi lại ghé tai thì thầm, "yên tâm đi, ta sẽ giữ bí mật."

"Giữ bí mật? Không cần ta làm gì hả?" Ngụy Tác hơi bất ngờ.

"Gì hả, thích ta đòi hỏi sao?" Nam Cung Vũ Tinh cười ha ha, "vậy sau này ta có việc gì, ngươi không được cự tuyệt."

"...!"

Ngụy Tác đang nghĩ có nên thay tên đổi họ, tìm nơi khác ở hay không thì đột nhiên thấy trong gian khách quý bên trái có người nhìn đến chỗ gã cùng Nam Cung Vũ Tinh, nhìn lại thì lập tức lâm bâm, đúng là đồ ngốc! Kẻ đó là Lý Hồng Lâm phong lưu anh tuấn, gian của y cách Ngụy Tác, Nam Cung Vũ

Tĩnh không xa, nói ta một chú là song phương đều nghe rõ.

Quan trọng nhất là gian của Lý Hồng Lâm trông có vẻ lớn hơn, xa hoa hơn gian của Ngụy Tác, rõ ràng vì muốn lên mặt, y đã tìm người ở phách mại hội để lấy một gian to hơn, lại ở gần chỗ gần.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 34: HỢP HU' ĐAN.

Cả tầng hai Lăng Tiêu phường có chừng bốn, năm chục gian quý khách, có lẽ vì là tiểu hình phách mại hội nên chỉ chừng hơn hai chục gian có người, ai cũng lặng lẽ, ngồi lúi lúi, không như Lý Hồng Lâm cố ý khiến Ngụy Tác thấy mình vênh vang.

Một chốc sau, tại đại sảnh đã tụ tập gần hai trăm tu sĩ, Điền chương quỹ mặc tử sắc bào của Kim Ngọc các từ từ đi lên bình đài, chào hỏi tất cả xong thì lập tức phách mại hội chính thức bắt đầu.

"Đây là Ngân cương tinh, thượng phẩm tinh kim để luyện khí. Giá khởi điểm là năm trăm viên hạ phẩm linh thạch."

Một hoa phục thiếu niên thác bụng hộp ngọc đến bên Điền chương quỹ mở ra, vật đầu tiên của phách mại hội, là một khối ngân sắc tinh kim lớn cỡ nắm tay lấp lánh trong hộp, cùng khí tức lạnh lẽo.

"Chà, đó là Ngân cương tinh?!" Ngụy Tác hoàn toàn bị thu hút chú ý.

Ngân cương tinh là tinh kim rất dẻo, cho một chút vào khối tinh kim thông thường là độ dẻo sẽ tăng lên. Tinh kim này là nguyên liệu được các tu sĩ tìm cách có được khi luyện chế phi kiếm. Chỉ cần cho một chút Ngân cương tinh vào tinh kim tầm thường thì phi kiếm luyện chế ra sẽ có phẩm chất cao hơn nhiều, lưỡi kiếm cũng sắc bén hơn nhiều.

Phi kiếm là pháp bảo luyện chế khá đơn giản với đối với tu sĩ Thiên Huyền đại lục, Ngụy Tác đã thấy một vài tu sĩ lợi hại luyện được phi kiếm xuất thủ, uy lực quả thật thập phần kinh nhân, tuy nhiên phi kiếm tầm thường nhất cũng cần tu vi Chu thiên cảnh lưỡng trọng mới thi triển được, vì chân nguyên của tu sĩ thấp hơn chỉ không chế được phi kiếm ở cự ly rất gần người, không có tác dụng gì lắm. Với tu vi của gã không thể sử dụng được phi kiếm, những nghĩ đến uy lực cùng một khối Ngân cương tinh có thể nâng cao phẩm chất của phổ thông phi kiếm thì gã vẫn thêm muốn.

Không ít tu sĩ Chu thiên cảnh tham gia phách mại hội nên tất nhiên sẽ bán được.

"Năm trăm viên hạ phẩm linh thạch, ta mua!" Quả nhiên, Điền chương quỹ giới thiệu đơn giản vừa dứt, một trung niên tu sĩ gầy gò mặc hồng sắc pháp y, mặt mũi nhăn nhúm giờ tay nói to.

Tức thì mọi ánh mắt đổ dồn vào tu sĩ đó.

"Sáu trăm viên hạ phẩm linh thạch!"

Đột nhiên, trong gian khách quý gần như đối diện với gian của Ngụy Tác vang lên giọng nói khàn khàn trả giá.

"Sáu trăm năm mươi viên hạ phẩm linh thạch!"

Hồng y tu sĩ quay phắt lại, nhìn vào gian đó với mục quang cực kỳ lăng lệ.

Giọng nói khàn khàn trong gian quý khách đó không hề e dè, bình thân tiếp lời: "Bảy trăm viên hạ phẩm linh thạch."

"Tám trăm viên hạ phẩm linh thạch!" Hồng y tu sĩ cười gằn, mắt ánh lên sát ý. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chamcom](http://chamcom.com).

"Một nghìn viên!" Người ở trong gian quý khách vẫn nhặt nhẹo nói.

Một nghìn viên!

Cả đại sảnh sôi lên. Tuy Ngân cương tinh khá hiếm, với người đang cần thì một nghìn hạ phẩm linh thạch không là gì nhưng mở miệng là nâng giá thêm hai trăm viên hạ phẩm linh thạch, giọng nói trong gian quý khách đó nhặt nhẹo, cơ hồ đối tăng thêm bao nhiêu linh thạch cũng nhất định mua bằng được khối Ngân cương tinh.

Hồng y tu sĩ ngây người, hung quang diệu hắc đi, không trả giá thêm nữa, y biết người tùy tiện trả giá một nghìn viên hạ phẩm linh thạch thì mình không chạm vào được.

Không còn ai tăng giá, trong lúc Ngụy Tác sờ túi linh thạch của mình, nhìn xuống với vẻ thèm thuồng, hoa phục thiếu niên đứng cạnh Điện chương quỹ bưng Ngân cương tình đến cho vị khách trong gian khách quý.

Vật đầu tiên đã dẫn đến tranh giành, bầu không khí trong phách mại hội trường sôi lên.

"Đây là nội đơn tứ cấp trung giai Thực thạch thú, giá khởi điểm là ba trăm viên hạ phẩm linh thạch."

"Chà, toàn đồ tốt!"

Vật đầu giá thứ hai là một viên yên đơn Thực thạch thú thổ hoàng sắc, phát ra mùi đất tanh nồng, tứ cấp trung giai yêu đơn giá trị khoảng hai trăm viên hạ phẩm linh thạch, nhưng nội đơn Thực thạch thú có nguyên chi khí đặc biệt, công hiệu rất lớn với người tu luyện thổ hệ thuật pháp hơn nữa Thực thạch thú trời sinh có năng lực thổ độn, thấy có động tĩnh là chui xuống đất ngay, rất khó bắt. Điện chương quỹ ra giá ba trăm viên hạ phẩm linh thạch, Ngụy Tác biết là hơi thấp.

Quả nhiên chỉ thoáng sau, viên nội đơn Thực thạch thú được một tu sĩ mặt mũi hơi vàng vọt, trông có vẻ tu luyện thổ nguyên thuật pháp nào đó dùng năm trăm viên hạ phẩm linh thạch mua được.

"Tiếp theo là Thiên sương giáp..."

Bảo vật này luyện từ vỏ tứ cấp yêu thú Băng ngô, lực phòng ngự thấp phần kinh nhân, hơn nữa còn có thể kích phát ra băng hàn chi khí, nhưng bảo giáp này không nhẹ, thích hợp với tu sĩ theo lối cương mãnh như Diệp Tiểu Chính, Ngụy Tác tuy thêm muốn nhưng không thấy hứng thú nhiều.

Năm sáu vật tiếp theo toàn là nguyên liệu đặc hữu để luyện chế vài loại pháp bảo và pháp khí, ví như Hòa long tình hàm chứa chân hòa nhiệt lượng kinh nhân, Thiên niên thiết tiêu mộc rất dễ kết hợp với nguyên khí, dùng để luyện chế mộc hệ pháp bảo, Phong linh thạch có thể khiến pháp bảo tự nổi được, giảm bớt trọng lượng. Ngụy Tác biết lục bảo lão đầu có nhiều cách luyện chế pháp bảo chỉ là giả hiện tại tu vi không đủ nên lão không cho biết, những thứ này cũng như Ngân cương tình không có tác dụng gì với giả.

"Tiếp theo là Hợp hư đơn, do đơn sư Trần Bảo các Cơ Nhã đích thân luyện chế, tu sĩ Phân niệm cảnh trở xuống, uống và là trực tiếp đột phá nhất giai, nhưng được tính có tác dụng phụ nhất định với thần hải và nhục của tu sĩ, trong năm năm tiếp theo tu vi khó lòng tiến bộ, giá khởi điểm một nghìn hạ phẩm linh thạch."

Điện chương quỹ lấy ra một vật khiến mọi tu sĩ, kể cả Ngụy Tác đều khê kinh hô.

Một viên đơn được màu đỏ, lớn cỡ trứng chim câu đặt trong hộp vàng.

Hợp hư đơn, dùng yêu đơn Hợp phong thú và Thiên hư huyết điều phối hợp với linh dược khác luyện chế ra, luyện chế cực khó nhưng rất nổi danh tại Thiên Huyền đại lục. Ví như một tu sĩ đấu với yêu thú hoặc địch nhân, kém hơn một chút mà không đánh lại, có thể bị đối thủ giết chết, lúc đó mà có một viên đơn được trực tiếp đề thăng nhất giai tu vi để xoay chuyển càn khôn thì còn gì bằng. So với tính mạng, đừng nói năm năm không thể tăng tiến tu vi, dù năm mười năm thì tính mạng vẫn quan trọng hơn, hà huống có người trong năm năm chắc gì đột phá được nhất giai tu vi.

Đơn dược này khẳng định sẽ được tranh nhau, giá sẽ rất kinh nhân. Hơn nữa đơn dược còn do băng tuyết mỹ nữ của Linh Nhạc thành là Cơ Nhã luyện chế, Ngụy Tác chưa từng gặp Cơ Nhã, nhưng nghe đồn băng tuyết mỹ nữ được coi là đệ nhất mỹ nữ trong thành, chỉ thế đã có không ít người theo đuổi.

"Một nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch!"

Ngụy Tác cũng muốn mua nhưng đúng như giả đoán, cái giá đầu tiên từ góc phía tây dãy quý khách phát ra đã khiến giả dù bán cả nội khổ đi cùng không mua được.

"Bốn nghìn viên hạ phẩm linh thạch!"

Sau cùng Hợp hư đơn do băng tuyết mỹ nữ Cơ Nhã đại danh đỉnh đỉnh luyện chế được bán với giá kinh người là bốn nghìn viên hạ phẩm linh thạch.

Ngụy Tác thêm muốn gần chết cũng đành rơi lệ đứng nhìn.

Gần đây giả liên tiếp phát tài, hơi có cảm giác của kẻ mới phát, nhưng so với các tu sĩ ở phách mại hội thì giả thấy mình quá mặt rệp.

"Xen ra phải cố gắng kiếm linh thạch mới được!"

"Kim ti phù bút! Dùng lông đuôi tứ cấp yêu thú Kim tông thú luyện chế, tinh phẩm của Lạc Nguyệt thành Thiên Công phường, giá khởi điểm ba trăm viên hạ phẩm linh thạch."

Vật tiếp theo khiến giả ngẩn người.

Một cây kim sắc phù bút thẳng đứng nằm yên lặng trên lớp gấm đỏ lót khay gỗ. Cây phù bút lớn cỡ ngón tay do lông đuôi màu vàng rực chế tạo thành,

khó mà tưởng tượng được sợi lông đuôi yêu thú lại thô như thế.

Tiếp xúc với lực bào lão đầu lâu, kiến thức của Ngụy Tác tăng tiến nhiều, biết phù bút tốt sẽ hút máu Hỏa hạt đều hơn, vẽ trên phù chi trơn hơn, khiến phẩm chất phù lục và xác suất luyện phù thành công cao hơn.

"Thế nào, Ngụy đại phù sư, động lòng rồi hả?" Thấy thần sắc Ngụy Tác, Nam Cung Vũ Tinh lại khẽ cười vào tai gã.

"Động lòng thì làm sao, động lòng cũng không mua được." Ngụy Tác cực kỳ ảm ức.

"Động lòng thì mua đi, muốn mượn mấy trăm linh thạch thì ta có." Nam Cung Vũ Tinh mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

CHƯƠNG 35: ĐỪNG VỘI VÃ.

Ngụy Tác triệt để động lòng.

Dù xác suất luyện phù thành công tăng thêm một phần nhưng tích lũy lâu dài cũng không nhỏ, hiện tại Ngụy Tác đổi hết trung phẩm và hạ phẩm linh thạch được chừng hơn hai trăm viên hạ phẩm linh thạch. Có điều không thể sử dụng hết, chỉ ít phải bớt lại một trăm viên để vu tu luyện và trả tiền mua Hỏa hạt.

- <http://.com>

Giá khởi điểm Kim ti phù bút tuy chỉ ba trăm viên hạ phẩm linh thạch nhưng theo kinh nghiệm lúc trước, giá thành giao ít nhất cũng sáu trăm viên.

Ít nhất phải mượn được năm trăm viên hạ phẩm linh thạch mới đủ.

"Mấy trăm linh thạch... ta chỉ còn một trăm hạ phẩm linh thạch, thật ra cô nương có bao nhiêu viên?" Ngụy Tác nhìn Nam Cung Vũ Tinh, lòng tay ướt mồ hôi.

"Đúng là." Nam Cung Vũ Tinh hơi buồn cười: "Đại khái chừng bảy trăm viên hạ phẩm linh thạch."

"Bảy trăm viên hạ phẩm linh thạch, đúng là tiểu phú bà." Ngụy Tác kích động suýt rơi lệ, hưng phấn chưa yên tâm mà hỏi tiếp, "nếu ta không trả được ngay thì sao? Người có điều kiện kèm theo không?"

Nam Cung Vũ Tinh tròn tròn trắng lên, "người đúng là phiền hà, thật ra có mượn không, không mượn coi như ta chưa nói gì, đằng nào người cũng không dám mang bán nhiều Hỏa cầu phù, nếu không trả được thì ta lấy Hỏa cầu phù bù và, pháp phù này ta vẫn dùng."

"Mượn, đồ ngọc mới không mượn!" Lúc đó trong đại sảnh đã có người tăng giá thành ba trăm năm mươi viên hạ phẩm linh thạch, Ngụy Tác vội kêu to, "Bốn trăm viên!"

"Bốn trăm năm mươi viên!" Dưới đại sảnh vang lên tiếng tranh giá cùng gã.

"Năm trăm viên!" Ngụy Tác chưa từng mua thứ gì quý đến thế, lúc hô lên không khỏi nghiêng răng.

"Năm trăm năm mươi viên!" Tu sĩ mặc áo da ở dưới do dự một chút, tăng thêm năm mươi viên linh thạch.

"Một cây phù bút thôi mà, có gì để tranh đấu." Ngụy Tác bực bội kêu thầm nhưng vẫn tăng giá: "Sáu trăm viên!"

Mấy tu sĩ vốn đang tranh chấp lập tức lác đác, từ bỏ ra giá, họ không biết thân phận Ngụy Tác mà chỉ cho rằng trong gian quý khách đó là nhân vật có lai lịch không nhỏ, hơn nữa sáu trăm viên hạ phẩm linh thạch không hề nhỏ với chế phù sư bình thường, quả thật không chế phù sư nào có thể luyện chế Hỏa cầu phù thu được lãi lợi lộc như Ngụy Tác.

"Phù..." Ngụy Tác thở phào, cũng may chế phù sư khá hiếm tại Linh Nhạc thành không thì sẽ không ít người cạnh tranh.

"Bảy trăm viên hạ phẩm linh thạch!"

Thấy không còn ai trả giá thêm, hoa phục thiếu niên chuẩn bị bùng Kim ti phù bút lên gian quý khách của Ngụy Tác thì một giọng ồ ồ vang lên từ gian bên trái.

"Chà, đồ trẻ con ngu xuẩn!" Ngụy Tác suýt nữa trước mắt tối sầm, bị chọc giận ngất xỉu.

Người lên tiếng tranh giá là Lý Hồng Lâm trông thập phần phong lưu, anh tuấn tiêu sái.

"Tám trăm viên hạ phẩm linh thạch!" Đã trả đến bảy trăm, Ngụy Tác không muốn bỏ cuộc, nghiêng răng tăng thêm một trăm.

"Chín trăm viên hạ phẩm linh thạch!" Lý Hồng Lâm thân nhiên tăng giá.

"Chà!" Ngụy Tác triệt để tắt tiếng, gãi khẳng định Lý Hồng Lâm vị tất cần gì cây phù bút này, qua cách đối gian là biết ý cố ý chèn ép gã. Ngụy Tác hiện tại thông hận mình không có nhiều linh thạch, phù bằng không đủ ném linh thạch cũng phải ném chết ý. Nhưng chín trăm viên hạ phẩm linh thạch là cực hạn của gã, tăng thêm thành một nghìn dù Lý Hồng Lâm bỏ cuộc thì hiện tại gã cũng không thể chịu được giá đó.

"Để ta đến mắng y." Nam Cung Vũ Tinh cũng hơi nổi giận, đứng dậy định đi sang.

"Không cần vội, đợi chốc nữa xem có gì hay không hẵng tính." Nhưng khiến nàng ngạc nhiên là Ngụy Tác lại kéo nàng xuống, thân nhiên buông một câu. Nàng lấy làm lạ ngoái lại nhìn, Ngụy Tác vẫn ra vẻ bức mình cùng tựa tựa kiểu nhà giàu tiếc tiền. Nhưng khi gã khẽ kéo nàng thì thắm mấy câu thì nàng biết gã đang giả bộ.

Nam Cung Vũ Tinh không đoán được gã định giờ trò gì, đang giữ mối hồ nghi ngồi xuống.

"Thần mộc lô!"

"Hủ độc bức non!"

... Mấy vật tiếp theo đều là bảo bối đặc biệt, Thần mộc lô là đơn lô có thể dùng để luyện chế linh đơn, đồng thời nâng cao phẩm chất mộc hệ đơn dược, Hủ độc là tứ cấp sơ giai yêu thú, lúc thành niên xòe hai cánh có thể đến mấy trượng, tu sĩ thuần hóa xong có thể đem làm phi hành tọa kỵ, độc dịch do độc bức phun ra cũng có uy lực thập phần lợi hại.

Nhưng Ngụy Tác đã có tính toán nên không lên tiếng trả giá.

"Nạp bảo nang, không gian nội bộ ước chừng ba mươi trượng vuông, khởi điểm chín trăm hạ phẩm tinh thạch!"

Đợi khi Điền chương quý đưa ra giá xong, toàn đại sảnh lại sôi lên.

Nạp bảo nang nhìn bề ngoài chỉ mấy thước, nhưng không gian bên trong rất lớn, đeo trên mình cũng không cảm nhận được trọng lượng của vật phẩm mang theo. Pháp bảo này đối với mỗi tu sĩ, nhất là những tân tu quen đeo mọi thứ đáng tiền trên mình thì cực kỳ trân quý.

Không chỉ vậy, khi giết được yêu thú to lớn, hoặc phát hiện khoáng thạch thể tích lớn một chút, nhất thời không mang đi được đành chỉ lấy những bộ phận trị giá nhiều linh thạch nhất, còn lại đành nén lòng bỏ đi. Có pháp bảo này sẽ lấy được toàn bộ, không bỏ đi một viên linh thạch nào.

Nạp bảo nang thượng phẩm và nạp bảo giới chỉ thậm chí nhét vừa mấy vạn cân, nạp bảo nang trông như làm bằng da dê úa vàng này tối đa nhét vừa vật có thể tích ba mươi trượng vuông, so với nạp bảo nang cấp thấp chỉ nhét vừa hai trượng vuông thì đã hơn nhiều rồi.

Toàn Thiên Huyền đại lục không có bao nhiêu luyện khí sư có thể luyện chế nạp bảo nang, nó là bảo vật vô giá, không phải lúc nào cũng mua được.

"Một nghìn hai trăm hạ phẩm linh thạch!" Ngụy Tác này giờ không động tĩnh gì trực tiếp đưa ra cái giá cao hơn giá khởi điểm ba trăm viên hạ phẩm linh thạch.

"Ngụy Tác! Ngươi... " Nam Cung Vũ Tinh nhột nhạt mặt mày, biết cả mình và gã cộng lại cũng không đủ ngàn ấy linh thạch.

"Nạp bảo nang hiếm có, tại hạ rất thích." Ngụy Tác vừa dứt lời, Lý Hồng Lâm ở gian bên cũng lăm bắm rồi nhặt giọng: "Một nghìn ba trăm viên hạ phẩm linh thạch."

"Đừng hô nữa, bằng không vạn nhất ngươi mua được mà không trả nổi linh thạch, sẽ bị thanh trừ hết mọi thứ trên mình, vĩnh viễn không thể giao dịch với bất kỳ phường thị nào tại Linh Nhạc thành, thậm chí ngươi sẽ bị trực tiếp đuổi khỏi Linh Nhạc thành!" Nam Cung Vũ Tinh sợ Ngụy Tác lại trả giá, lập tức nhột nhạt mặt mày nhắc gã.

"Nam Cung Vũ Tinh muội muội, thật xin lỗi." Khiến nàng há hốc miệng là Ngụy Tác đúng lúc đó buông ra một câu, "linh thạch của ta hơi thiếu, Kim ti phù bút ban này muội thích mà ta không mua được, hiện tại muội thích nạp bảo nang này mà linh thạch của ta không đủ... Chi bằng chúng ta đợi xem chốc nữa có gì muội thích không?"

Vừa gọi Nam Cung Vũ Tinh muội muội vừa nói vậy, Ngụy Tác còn ra vẻ rất đổi hồ thẹn.

Lý Hồng Lâm trong gian bên trái sáng mắt lên. Lúc đó có người trả giá một nghìn ba trăm năm mươi viên hạ phẩm linh thạch, y càng ngao nghễ, hô to hơn: "Một nghìn năm trăm hạ phẩm linh thạch!"

"..." Nam Cung Vũ Tinh hơi kinh hãi.

"Hắc hắc, tiểu tử này chắc dù phải mặc nội khổ cũng quyết mua được nạm bảo nang đưa đến chăng?" Ngụy Tác cúi đầu, ra về ừ ừ nhưng lại lên nói với Nam Cung Vũ Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 36: HOA CỪNG THỂ THÔI.

"Một nghìn tám trăm hạ phẩm linh thạch!"

"Hai nghìn hạ phẩm linh thạch!"

...

Nạm bảo nang lấp lánh hoàng quang khiến người ta nuốt nước bọt được tranh đoạt rất kịch liệt.

Một tu sĩ mặc lục bào, có vẻ hơi mập ngồi ở gian quý khách đối diện Lý Hồng Lâm liên tục ra giá. Từ khởi điểm chín trăm viên hạ phẩm linh thạch đã leo lên giá hai nghìn viên. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

"Y còn theo được chứng tỏ gia tài rất khá, bất quá hai kẻ kia xem ra cũng không thiếu linh thạch." Ngụy Tác thấy trán Lý Hồng Lâm đã toát mồ hôi, lại nháy mắt với Nam Cung Vũ Tinh.

"Ai là Nam Cung Vũ Tinh muội muội của ngươi?" Nam Cung Vũ Tinh vừa bực vừa buồn cười, kẻ tai gã nói, "Ngươi gọi có vẻ thuận miệng lắm nhỉ?"

Dáng vẻ nàng ghé tai Ngụy Tác nói chuyện lọt vào mắt Lý Hồng Lâm, y nghiêng rặng, "Hai nghìn ba trăm viên hạ phẩm linh thạch!"

"Là thiếu cung chủ Kim Thửu cung, chả trách rộng tay như thế."

"Ngươi xem đi, dùng ngần đấy linh thạch mua nạm bảo nang mà không thèm chớp mắt, khí phái làm sao, ngươi đúng là tử quý, cả một nghìn viên hạ phẩm linh thạch cũng không có." Lý Hồng Lâm ra giá xong, toàn phách mại hội trường xôn xao, một nữ tu khá xinh đẹp tỏ vẻ bực mình oán trách một nam tu đứng bên, có vẻ là người thích nàng ta.

Lý Hồng Lâm hô xong, hai đối thủ từ bỏ cạnh tranh. Điền chương quỹ của Kim Ngọc các hớn hờ phất tay, hoa phục thiếu niên bùng ngay khay gỗ, nhanh chóng đi qua đại sảnh trong ánh mắt thèm muốn của mọi người, vào gian quý khách của Lý Hồng Lâm.

"Lý thiếu cung chủ, đây là nạm bảo nang của ngài."

Hoa phục thiếu niên cực kỳ lễ mạo đưa cái khay đến trước mặt y.

Nạm bảo nang nhìn gần rất đẹp, miệng buộc kim sắc ti đại, cả cái túi trữ phù văn thoát ẩn thoát hiện còn tết gút thành hình hoa đặc biệt bằng bảo châu.

"Chuyện này... theo quy củ, nếu không đủ linh thạch có thể dùng vật có giá trị tương đương thay thế chăng?" Lý Hồng Lâm hỏi.

Hoa phục thiếu niên hơi ngần người, rồi đáp đầy chuyên nghiệp: "Chuyện đó... Nếu là vật có giá trị xác định thì không thành vấn đề."

"Đây là hai trăm viên trung phẩm linh thạch, ngươi đếm đi." Lý Hồng Lâm hơi giật giật khóe mắt, đưa túi linh thạch cho hoa phục thiếu niên, rồi móc ra một quả trứng noãn trắng ngần lớn cỡ trứng chim câu, tỏa hàn khí lạnh buốt, "đây là trứng tứ cấp thượng giai Băng sương phi ngô, ấp nở là có thể thuần phục, ít nhất cũng giá trị ba trăm viên hạ phẩm linh thạch."

"Nếu là trứng Băng sương phi ngô thì không thành vấn đề." Hoa phục thiếu niên đếm linh thạch đoạn đón lấy trứng noãn, đáp rất lễ độ trước khi quay đi.

"Đúng rồi!" Hoa phục thiếu niên vừa quay đi, vẻ xột ruột hiện rõ trên mặt Lý Hồng Lâm, y gọi hoa phục thiếu niên, "hôm nay ta không mang đủ linh thạch nên lấy trứng Băng sương phi ngô ra đặt, ngươi bảo Điền chương quỹ là quả trứng noãn này tạm thời đừng bán, trong mấy hôm ta sẽ mang linh thạch đến chuộc về."

Hoa phục thiếu niên gật đầu, "người khác thì Kim Ngọc các không có quy củ đó, bất quá Lý thiếu cung chủ là khách quen lại có chữ tín, tại hạ sẽ bẩm cáo Điền chương quỹ, chắc không thành vấn đề."

"Vây xin đa tạ." Lý Hồng Lân sau rớt cũng mỉm cười, khôi phục thần thái bình thường, tỏ ra ngạo khí chỉ vào Kim ti phù bút và nạp bảo nang, "ngươi mang giúp ta hai vật này sang gian quý khách bên kia, giao cho Nam Cung Vũ Tinh, nói ta là tặng nàng ta hai vật này."

Đợi khi hoa phục thiếu niên gật đầu hiểu ý đi khỏi, Lý Hồng Lân lẩm bẩm, "Nam Cung Vũ Tinh cần Kim ti phù bút làm gì? Lễ nào muốn học tập luyện phù với luyện phù sư nào đó của Thiết Sách?"

...

"Chà, không phải chứ?"

Trong gian của Ngụy Tác, gã trở mắt nhìn hoa phục thiếu niên đưa hai vật tới.

"Lý Hồng Lân huynh đệ đúng là hào sảng!"

Rồi gã cười hớn hở, không ngờ trừ nạp bảo nang ra còn tặng cả Kim ti phù bút mà gã ao ước.

Hoa phục thiếu niên nhìn Ngụy Tác với vẻ đồng tình, đúng là đáng thương, chắc sau này Nam Cung Vũ Tinh không theo ngươi nữa. Đúng lúc đó Ngụy Tác đột nhiên ngừng lên hỏi, "Đúng rồi, hỏi thăm một chút, Lý Hồng Lân vừa trả linh thạch đó, trên mình còn lại bao nhiêu?"

"Tại hạ không biết." Với nguyên tắc không lừa khách, lại đồng tính với Ngụy Tác nên hoa phục thiếu niên đáp thật thà: "Chắc không còn nhiều linh thạch nữa, ba trăm linh thạch ban này là dùng trưng Bể sương phi ngô để đặt."

"Biết rồi, đa tạ."

"Ngươi đúng là, kiểm chác của y ngăn ấy linh thạch rồi mà còn chưa vừa ý hả." Hoa phục thiếu niên đi xong, Nam Cung Vũ Tinh không nén được nữa, dờ khóc dờ cười nói với Ngụy Tác.

"Cái gì mà kiểm chác, tự y đưa tới đây chứ." Hiện tại Ngụy Tác đã lui vào, từ chỗ Lý Hồng Lân không thể nhìn thấy, nên gã không hề e dè, hớn hở cầm Kim ti phù bút. "Đúng là đồ tốt!" Gã bất giác cảm thán. Phù bút trông như đúc bằng vàng ròng, kim quang lấp lánh, cực kỳ đẹp đẽ, nhưng cầm lên rất nhẹ, khẽ vạch trong lòng tay thì ngòi bút như nước chảy qua, không hề trở ngại gì.

"Nam Cung Vũ Tinh, không có ngươi sao y chịu đưa hai vật này qua đây." Thích thú nghịch Kim ti phù bút xong, Ngụy Tác nén lòng nói, "chi bằng nạp bảo nang thuộc về ngươi, lúc ta cần dùng thì ngươi cho ta mượn được không?"

"Ta không thèm đồ của y." Nam Cung Vũ Tinh tròn tròn mắt, "Xem ngươi đau lòng chưa kia, thích thì lấy đi."

"Hơn hai nghìn linh thạch đấy!" Ngụy Tác từ thì không hề khách khí gật đầu, đồng thời nói với Nam Cung Vũ Tinh: "Nam Cung Vũ Tinh, bắt quá ta không hiểu, tu vi của y không tệ, đáng về rất được, lại là thiếu cung chủ Kim Thấu cung, xuất thủ rộng rãi, sao ngươi không thích?"

"Có khác gì ngươi không nguyện ý gia nhập Thiết Sách? Nếu ta chấp nhận y, vào Kim Thấu cung, còn không phải từ bỏ rất nhiều thứ sao?" Nam Cung Vũ Tinh nhìn gã, "có người không cần chỗ dựa như Kim Thấu cung thì vẫn là người đó, y rời Kim Thấu cung ra không còn là Lý Hồng Lân nữa. Ta thích ai khẳng định sẽ thích bản thân người đó chứ không phải thứ sau lưng y."

"Có cá tính!" Ngụy Tác giờ ngón tay với nàng, đồng thời thầm nhủ ta thích Thủy Linh Nhi là thích thân thể, thích gương mặt mê người và đôi ngọn núi tuyết vời đó... chứ không phải nàng ta là đệ tử của ai hết.

"Trung phẩm hàn ngọc, khối hàn ngọc này rất lớn, không có tỳ vết, rất hiếm thấy, giá khối điểm sáu trăm viên hạ phẩm linh thạch." Giọng Điền chương quỹ lại vang lên, Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh tức thì hưng phấn hẳn.

"Bảy trăm viên hạ phẩm linh thạch!"

"Tám trăm viên hạ phẩm linh thạch!"

...

Ngụy Tác lại dâng lệ nóng, hàn ngọc được bọc nhưng đó đã được Kim Ngọc các mài giữa, vết nứt bị bỏ đi, hiện tại cả khối hàn ngọc trông mượt mà, không một tí tỳ vết. Khối ngọc này đối với luyện khí sư là một món bằng hàn pháp bảo rất dễ luyện chế. Tham gia phách mại hội đều là tu sĩ hiểu biết nên Điền chương quỹ vừa dứt lời lập tức hàng loạt tu sĩ đua tranh nhau, giá tăng vù vù, sau cùng một lão đạo mặc đạo bào nguyệt bạch sắc mua được với giá một nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch.

Tuy khối hàn ngọc này sẽ chia đều với Nam Cung Vũ Tinh, Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi, Kim Ngọc cũng thu phí dụng là một phần mười nhưng dù vậy Ngụy Tác ít nhất cũng có thêm hai trăm viên hạ phẩm linh thạch nữa.

Kim ti phù bút, nạp bảo nang, hai trăm viên hạ phẩm linh thạch, Ngụy Tác thấy những ngày này của mình tươi như hoa nở.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 37: ĐIỀU KIỆN ĐỒNG Ý.

Kim Ngọc các trả rất nhanh, Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh đều tại trường, hàn ngọc vừa bán xong, khẩu trừ xong phí dụng cần thiết là linh thạch được đưa vào gian quý khách của hai người.

Số lượng khá lớn nên được đổi thành tám mươi viên trung phẩm linh thạch. Tám mươi viên linh thạch chính tề phát ra sắc vàng nhạt mê người xếp trên khay gỗ đỏ, bên cạnh là mười viên hạ phẩm linh thạch.

"Tiểu tử này đúng là keo kiệt."

Hoa phục thiếu niên của Kim Ngọc các bung linh thạch đến thấy Ngụy Tác không có phản ứng gì thì lúc đi còn bĩu môi.

Tuyệt đại đa số khách nhân bán được giá đều thưởng cho đôi chút, gặp khách rộng tay có khi thưởng hết mười viên hạ phẩm linh thạch cũng chưa biết chừng, còn Ngụy Tác một viên cũng không. Bất quá hòa kẻ này biết rằng cách đây chưa lâu trên mình gã lúc nào cũng chỉ có tối đa vài viên hạ phẩm linh thạch, mỗi ngày chỉ dám dùng một viên để tu luyện thì sẽ hiểu vì sao gã keo như thế.

"Số linh thạch này người nhận hộ bọn Diệp Tiêu Chính, lúc gặp thì đưa cho họ." Ngụy Tác cầm hai mươi viên trung phẩm linh thạch và hai viên hạ phẩm linh thạch, còn lại giao cho Nam Cung Vũ Tinh.

"Gã tuy có lúc nhản nhờ nhưng cũng không tệ." Nam Cung Vũ Tinh không chối, nhận linh thạch xong thì dịu giọng, "chúng ta nên đi thôi."

"Đi bây giờ?" Ngụy Tác nhìn nàng tỏ vẻ không hiểu, "không xem tiếp nữa?"

"Ta không muốn nói chuyện với y." Nam Cung Vũ Tinh bĩu môi, "Lúc phách mại hội kết thúc mới đi, chắc y sẽ đến tìm."

"Thế cũng được." Ngụy Tác trầm nghĩ, tuy gã phát tài nhưng so với các tu sĩ ở phách mại hội thì vẫn nghèo mạt, nếu không vì nạp bảo nang rất hiếm có, sau này dù có linh thạch cũng vì tất mua được thì gã đã trực tiếp đổi thành linh thạch rồi, Kim ti phù bút và linh thạch đã đến tay, đã chứng kiến kích thích của đấu giá rồi, gã chỉ muốn về luyện phù để kiếm linh thạch.

"Truyền tấn linh phù, bốn tấm, hữu hiệu trong cự ly ba trăm dặm, giá khởi điểm ba trăm linh thạch."

Nam Cung Vũ Tinh vốn định cùng Ngụy Tác rời khỏi, nhưng thấy tên vật phẩm tiếp theo thì dừng lại, đi đến trước khán đài.

"Chà!"

Ngụy Tác đi ra, thấy Lý Hồng Lân ở phòng bên liên tục mỉm cười với Nam Cung Vũ Tinh, nhìn gã ra vẻ thắng trận, thập phần đắc ý.

"Thế nào, người cần mấy thứ này?"

Ngụy Tác lấy làm lạ nhìn bốn tấm truyền tấn linh phù, Thiên Huyền đại lục có hai loại để truyền tin, một là thuần dưỡng linh thú, ví như Lôi điện phong điều và Thạch giáp trùng, linh hạc, ngoài ra là pháp khí, pháp bảo được tu sĩ luyện chế. Pháp khí pháp bảo chuyên dụng để truyền tin có thể đặt giấy, ngọc phù vào đó rồi trực tiếp bay đến bên người cần đưa tin, có thể thiên lý truyền âm, loại tốt nhất nhất thậm chí có thể truyền lời.

Bề ngoài bốn tấm truyền tấn ngọc phù này dễ nhìn, đều màu đỏ tía, đều khắc thành hình bốn con cá nhưng tác dụng khá hữu hạn, tựa hồ chỉ dùng một loại tinh thạch đặc biệt điêu khắc thành, chỉ cần một người dón chân nguyên vào truyền tấn ngọc phù thì ba tấm còn lại cũng sáng lên.

Truyền tấn ngọc phù này tối đa chỉ báo cho bằng hữu biết đề đến gặp tại địa phương cố định, không thể truyền thêm tin tức, tuy Ngụy Tác biết pháp bảo truyền được nhiều tin tức hơn, tại đại môn phái đều dễ thấy nhưng giá cao hơn nhiều bốn tấm này. Gã vốn nghèo quen, linh thạch có dùng cũng phải theo nguyên tắc dùng vào việc có ích, thứ này dù một trăm viên hạ phẩm linh thạch gã cũng không chi ra mua.

Tu đạo giả trong phách mại hội trường không ngốc, không hứng thú với bốn tấm này, mãi sau mới có người trả giá ba trăm ba mươi viên hạ phẩm linh thạch.

"Người cần thật sự?" Khiến Ngụy Tác bất ngờ là Nam Cung Vũ Tinh lại trả giá ba trăm năm mươi viên hạ phẩm linh thạch.

Không ai tăng giá thêm nữa, bốn tấm truyền tấn ngọc phù nhanh chóng được một hoa phục thiếu niên của Kim Ngọc các dùng khay gỗ đỏ bung đến gian của hai người.

"Cái gì, ba tấm này cho ta?" Ngự Tác sững người khi Nam Cung Vũ Tinh chỉ lấy một tấm, ba tấm còn lại đưa hết cho gã.

"Không thì ngươi tưởng ta bỏ ngần ấy linh thạch ra mua làm gì? Đừng quên đã đáp ứng điều kiện của ta." Nam Cung Vũ Tinh mỉm cười.

"A? Điều kiện gì?"

Nam Cung Vũ Tinh liếc gã, "ngươi đồng ý khi ta có việc cần giúp thì ngươi sẽ tận lực giúp đỡ. Nếu lúc đó ta không tìm được ngươi thì làm thế nào?"

Ngự Tác: "..."

"Dù gì ta cần một tấm là đủ, lúc ngươi hấy truyền lệnh ngọc phù sáng lên là biết ta cần giúp, đến chỗ tấm bồ cào bài lớn nhất ở thành bắc tập thị gặp ta là được, có việc gấp, ta sẽ để lại tin tức." Nam Cung Vũ Tinh liếc gã, "ngươi có ba tấm truyền tấn ngọc phù, đừng có giả bộ rơi mắt nên không thấy đấy nhé?"

"Sao thế được." Ngự Tác toát mồ hôi nói, "dù gì hôm nay ngươi cúng ta kiếm được một cây Kim ti phù bút, một cái nạp bảo nang, sao ta thế được."

"Thế thì được, chúng ta đi." Nam Cung Vũ Tinh nhếch lên đẹp đẽ, đi ra khỏi gian quý khách. - <http://.com>

Nàng lưu luyến chia tay Ngự Tác ngoài Lăng Tiêu phường.

Ngự Tác cũng muốn ôm nàng như hôm chiếm tiện nghi của Diệp Cố Vi nhưng đối diện với ánh mắt tựa hồ nhìn thấu những ý nghĩ xấu xa trong lòng mình, gã tuy háo hức nhưng không dám làm gì.

Tuy trong phách mại hội trường gọi một tiếng Nam Cung Vũ Tinh muội muội, nhưng nhiều lúc Ngự Tác cảm giác nàng giống như thư thư của gã mới đúng, tu vi của nàng cao hơn gã, biết nhiều hơn về mọi thứ trong Linh Nhạc thành, chính gã được nàng cho biết nhiều chuyện hay ho.

Nghĩ đến thư thư, lòng gã lại có cảm nhận khác, từ còn rất bé, cha mẹ gã đã ra ngoài Thiên khung rồi không về, gã không còn người thân nào nữa.

"Muốn ta giúp... với tu vi của ta bây giờ, còn không bằng cả tên mặt trắng Lý Hồng Lân kia."

Sờ Kim ti phù bút trong lòng, chất liệu mềm mại, Ngự Tác chợt thấy chán nản hẳn, quay về phải dốc sức luyện phù, ham muốn dốc sức kiếm linh thạch càng mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 38: ẢO QUANG PHÙ.

Đêm khuya, viên dạ minh châu được một sợi tơ Băng ti thủ treo trên nóc căn nhà nhỏ của Ngự Tác, chiếu sáng gian nhà.

Kim ti phù bút lấp lánh như con cá bơi lội tung tăng tại phù chỉ, đột nhiên khẽ ngoắc lại rồi được nhấc lên, phù chỉ đỏ rực lóe hồng quang, toàn bộ phù văn tựa hồ lưu động, một tấm nhất giai Hỏa cầu phù đã được thuận lợi luyện chế hoàn thành.

"Kim ti phù bút đúng là đồ tốt."

Ngự Tác cầm tấm Hỏa cầu phù mới luyện chế xong so với tấm luyện chế trước đó, phát hiện phù văn do Kim ti phù bút vẽ nhu hòa tròn mịn hơn, cả hỏa viêm khí tức cùng nồng hơn.

Hỏa cầu phù tăng tiến phẩm chất, uy lực cũng cao hơn.

Trên mặt bàn đá cạnh đó đặt bảy tấm Hỏa cầu phù luyện chế bằng Kim ti phù bút, cộng thêm tấm đang cầm thì gã đã liên tục luyện chế mười tấm, chỉ hồng mắt hai, xác suất thành công đã đạt tám phần, dù luyện hồng cũng chỉ hồng chút xíu chứ không bốc cháy bùng bùng như trước.

Trong nhà, vị trí gần tường dựng một cái giá sắt mới, trên đó bày toàn bình bình lọ lọ phong kín miệng đựng máu Hỏa hạt.

Vừa ý nhìn Kim ti phù bút và Hỏa cầu phù mới luyện xong, Ngự Tác móc trong ngực áo ra nạp bảo nang thêu hoa văn màu vàng, trông cực kỳ tinh tế, dòn một chút chân nguyên tím ngắt vào, miệng nạp bảo nang đột nhiên mở ra, phun trào hoàng quang, linh thạch và Hỏa cầu phù đều nổi lơ lửng trong

dải hoàng quang một cách kỳ dị.

Ngụy Tác đưa tay chụp, lấy ra một viên trung phẩm linh thạch, rồi kéo khẽ sợi tơ vàng trên miệng nạp bảo nang, mọi vật đang lơ lửng bị hút vào trong theo dải hoàng quang lại.

"À!"

Cầm viên trung phẩm linh thạch, Ngụy Tác vốn định tu luyện thì đột nhiên nghe thấy lục bảo lão đầu khán ồ một tiếng như thấy gì đó.

"Có phải phát hiện thứ gì hay không!" Vốn đã có chút tích lũy nhưng gã vẫn phấn chấn tinh thần.

Được Thanh ngọc thuật phù gọi ý, mấy hôm trước đi thu Hỏa hạt, Ngụy Tác mua về một chồng ngọc giản, những ngọc giản không có cấm chế này đều ghi lại phong vật của Thiên Huyền đại lục, ví như giới thiệu yêu thú và linh dược, nguồn gốc địa danh... như từng bộ bách khoa toàn thư, không đáng bao nhiêu linh thạch. Khả Ngụy Tác lại thấy những thứ đó hữu dụng với gã và lục bảo lão đầu, những gì lão biết đều từ một hai vạn năm trước, nhiều địa danh, nhiều thứ đã thay đổi, theo kinh nghiệm của lão đến một nơi vốn đầy yêu thú cấp thấp gã có thể đối phó giờ toàn là cao giai yêu thú thì thật muốn khóc cũng không có chỗ mà khóc nữa. Lục bảo lão đầu biết rất nhiều công thức chế phù và luyện đan, gã đã cho biết những linh thảo và yêu đan thường gặp nhưng kiến thức của gã hữu hạn, hơn nữa những gì ghi lại trong mớ ngọc giản này khá đầy đủ, các loại dược thảo và khoáng thạch để luyện khí đều có.

Lục bảo lão đầu hồng mắt hai vạn năm, có được những thứ đó thì như lão học cứu đọc say sưa, có lúc đọc cả đêm, mấy hôm nay lão cũng tiến bộ nhiều, thậm chí cả mấy câu tục ngữ gần đây mới lưu hành cũng học được không ít, lúc trò chuyện với Ngụy Tác thường lới ra.

"Hay cho đồ đại đầu quý!" Quả nhiên lần này Ngụy Tác vừa hỏi, lục bảo lão đầu buông ra một câu rồi tròn tròng trắng lên, "đồ tốt của ta không thiếu, chỉ cần ngươi nhanh chóng đột phá đến Thần hải cảnh tứ trọng tất nhiên sẽ có."

"Ta chẳng quên ngày quên đêm tu luyện đó sao, từ từ sẽ có cách mở thêm một thần hải." Nghe vậy, Ngụy Tác tức thời ảm ức.

"Bất quá lần này ta đích xác phát hiện nguyên liệu cho một loại phù lục hiện nhiều lắm, không biết ngươi có hứng thú luyện không." Tiếp đó lão đầu lại nói vậy.

Ngụy Tác hứng khởi hẳn, phù lục gì, chỉ cần hữu dụng, ta luyện ngay."

"Là Áo quang phù." Lục bảo lão đầu đáp, "không có lực công kích. Chỉ vì thế nên từ một vạn năm trước đã thất truyền, nên nguyên liệu luyện chế phù lục này đây rấy."

"Không có lực công kích? Thật ra là phù lục gì?"

"Sẽ sinh ra thanh quang đặc biệt, là phù lục có thể hoàn toàn mô phỏng hình thái của bất kỳ thuật pháp hoặc yêu thú nào. Nhưng chỉ dọa được đối thủ chứ không có lực công kích, đối thủ mà dùng thuật pháp hoặc pháp bảo ngăn chặn thì sẽ biết ngay là hàng giả." Lục bảo lão đầu giải thích, "theo hình thái hoa văn luyện chế mà ngươi có thể khiến Áo quang phù hóa thành ảo ảnh của hòa cầu hoặc của cao giai yêu thú nào đó. Bất quá Áo quang phù dựa hết vào chất liệu phù lục, không có pháp lực dao động, khi phát ra không hề tiêu hao chân nguyên, lại rất kín đáo."

"Thú vị!" Ngụy Tác cười hắc hắc, bảo lục bảo lão đầu mau cho gã biết cách chế luyện. Gã tự nhủ phù lục này thất truyền nhiều năm như vậy, hiện tại chắc rất ít người biết, lúc đối địch thì dù đối thủ phát hiện ra ngay thì tích tắc phát ra cũng khiến đối thủ phân tâm, tuyệt đại đa số yêu thú tam cấp trở xuống thì không thông minh đến thế, dùng phù lục này đối phó chúng rất hữu dụng.

...

"Vô lượng tinh?"

Ngụy Tác bắt gặp lặp lại tên nguyên liệu. Lục bảo lão đầu nói ra nguyên liệu luyện chế Áo quang phù quả nhiên rất phổ thông, phù chi luyện bằng Hoàng ti thảo và Khổ kim cúc, phù dịch pha chế bằng Vô lượng tinh và Đan thanh thạch cộng Mặc ngư chi.

"Thế nào? Lẽ nào Vô lượng tinh hiện không có mấy?" Lục bảo lão đầu lấy làm lạ khi gã lặp lại mấy cái tên, "ta đọc được trong ngọc giản ngươi mang về là tinh thạch này rất nhiều, giá trị không cao."

"Không hẳn, ta cũng có một khối." Ngụy Tác cười hắc hắc, thăm toát mồ hôi. Hóa ra Vô lượng tinh còn tên gọi khác là Thác ánh tinh, bình thường mà chiếu vào một người dưới ánh nắng sẽ lưu lại hình ảnh người đó trong tích tắc, nếu phối hợp với một loại lưu ly tinh, khắc pháp trận chuyên dụng thì giữ được hình ảnh trong một tháng.

Khi đó Ngụy Tác lại nghĩ đầy xấu xa rằng nếu lúc xem lên mỹ nữ tắm, lưu cảnh tượng hương diễm đó vào tinh cầu do Vô lượng tinh luyện chế thành thì về nhà sẽ được xem thỏa thích. Lúc gã thấy có người tại tự do tập thị bán Vô lượng tinh thì mua một khối, chỉ là sau đó không thể tìm được lưu ly tinh, lâu dần thì quên đi, không ngờ khối Vô lượng tinh đó lại có chỗ dùng đến.

"Chà, luyện chế Áo quang phù còn phiền hơn Hóa cầu phù, cần hai lần phù văn trận?"

Ngụy Tác nhớ rõ nguyên liệu được lục bảo lão đầu nói xong thì hùng hùng hổ hổ đi tìm ngay, cả mấy loại nguyên liệu đều dễ tìm, trừ Vô lượng tinh thì còn lại chỉ mất hai viên hạ phẩm linh thạch là mua được cả mớ. Lúc thấy lục bảo lão đầu dùng lục quang ảo hóa ra phương pháp luyện chế và phù văn, thì

gã hơi kinh ngạc.

Áo quang phù luyện chế cần hai lần chế tác phù văn. Chế thành phù chỉ rồi phía nghiền nhỏ Vô lượng tinh đen đun cho triệt để tan vào Mặc ngư chi, dùng phù dịch này vẽ một phù văn, thành phù rồi lại dùng hai mảnh phù thác ảnh bán thành phẩm đó nhập quang ảnh vào, tiếp tục vẽ thêm một lần phù văn khác, khi đó một tấm Áo quang phù mới xong. Nếu hoàn thành phù văn lần thứ hai trong thời gian hơn hai tuần hương thì phù lục luyện thành không có hiệu quả gì.

Độ phức tạp mỗi lần vẽ phù văn không kém gì Hóa cầu phù, thêm một lần vẽ là thêm nguy cơ sai sót, xác suất thành công Áo quang phù chỉ bằng nửa Hóa cầu phù.

"Con bà nó chứ, đành làm vậy!"

Do dự một lúc, Ngụy Tác nghiêng răng quyết định. Lúc đối địch càng nhiều hoa dạng thì càng có khả năng giết chết đối thủ, qua khẩu phong lục bảo lão đầu, gã khẳng định lão còn biết mấy loại cao giai phù lục, nguyên liệu mấy loại này sẽ không đơn giản như Hóa cầu phù, gã luyện chế Áo quang phù cũng là rèn luyện.

Thấy gã theo đúng phân lượng nghiền nát Hoàng ti thảo và Khổ kim cúc, bắt đầu luyện chế nguyên liệu Áo quang phù, mắt lục bảo lão đầu loáng lên thần sắc hân thưởng. Tiêu tử nhăn nhó này còn nhiều ưu điểm, ví như đầu óc rất khá, ví như không mơ cao ước xa.

...

Trong lúc Ngụy Tác chuyên tâm trí chí luyện chế Áo quang phù, một hoa phục thiếu niên của Kim Ngọc các cực kỳ cung kính, thăm kích động đi vào phòng Cơ Nhã ở Trần Bảo các.

Cơ Nhã dung nhan kinh nhân chỉ mặc tử sắc cung trang tằm thường, ngồi trước bàn, mặt còn tỏ rõ vẻ mệt mỏi, nét mặt tựa hồ rất bình thường nhưng toàn thân toát lên nét lạnh như băng sương, cách xa người khác ngàn dặm. Trên bàn bày đủ loại dược thảo, căn phòng sực mùi thuốc thơm đặc biệt.

Tuy không phải lần đầu thấy Cơ Nhã, hoa phục thiếu niên run rẩy tận đáy lòng vì dung nhan kinh diễm và băng lạnh của nàng.

Nhân tài thế nào mới được nữ tử này nhìn bằng con mắt xanh, khiến băng tuyết mỹ nữ mỉm cười?

Thầm thờ dài một tiếng, hoa phục thiếu niên cực kỳ lễ mạo bước lên, đặt túi tinh thạch lên bàn trước mặt nàng, "Cơ Nhã chương quý, vì chương quý bận luyện đơn, nên tại hạ không dám quấy nhiễu, hiện tại mới đưa linh thạch đến. Hợp hư đơn mà chương quý giao cho Điện chương bán được bốn nghìn viên hạ phẩm linh thạch, trừ một ngàn viên trả trước và phí dụng, đây là hai trăm bảy mươi viên trung phẩm linh thạch, mời Cơ chương quý đếm."

Cơ Nhã hơi lắc đầu, "Không cần, ta tin được Lưu Tường các hạ và Điện lão bản. Đa tạ đã đợi lâu."

Thiếu niên tên Lưu Tường tôn kính nói, "Cơ Nhã chương quý, Điện chương quý của bản các muốn chuyển lời một câu, đơn dược do Cơ chương quý luyện luôn rất ít, nếu mỗi tháng đều có một viên như Hợp hư đơn để Kim Ngọc các đấu giá, mọi giao dịch khác giữa Kim Ngọc các và Trần Bảo từ rày đều miễn một nửa phí dụng."

"Ta biết rồi, các hạ về đi." Cơ Nhã gật đầu. Nhìn theo hoa phục thiếu niên cung kính lùi khỏi đơn phòng, nàng nở nụ cười khổ. Nàng biết Điện chương quý đề nghị như vậy vì phách mại hội của Kim Ngọc các còn bán đơn dược nữa, tất nhiên sẽ có tiếng vang hơn, hấp dẫn thêm nhiều tu sĩ đến, sinh ý của Kim Ngọc các càng lên cao. Điều kiện đưa ra cũng rất có lợi với Trần Bảo các, quan trọng là toàn Trần Bảo các chỉ có mình Cơ Nhã có thể luyện chế được đơn dược như thế, hơn nữa nguyên liệu đơn dược đó đều không rẻ.

Gần đây Cơ Nhã còn nhiều việc phải ứng phó, một tháng luyện chế được một viên Hợp hư đơn, vị tất nàng thực hiện được.

Một môi xoa thái dương huyết, nuốt một viên bạch sắc đơn dược xong thì gọi "Độc Cô Vũ Vân", một tu sĩ mặc hắc bào lại xuất hiện ở cửa.

"Tiểu thư đã đột phá đến Thần hải cảnh ngũ trọng. Băng Ly chân thuật mà cô nương giao cho, tiểu thư cũng đã kinh tu luyện đến tầng thứ ba." Tự hồ biết Cơ Nhã định hỏi gì, hắc bào nam tử nói luôn. - <http://.com>

"Sur muội đã đột phá Thần hải cảnh đệ ngũ trọng rồi hả?" Cơ Nhã cả kinh.

"Không sai." Hắc bào nam tử vẫn lạnh lùng đáp, "Thiên phú tu luyện công pháp và thuật pháp của tiểu thư cực cao."

"Biết rồi, tiếp tục bảo người Thiết Sách bảo vệ tiểu thư." Cơ Nhã gật đầu, nhìn theo hắc bào nam tử đi khỏi, thần sắc hân hoan dâng lên trong mắt.

CHƯƠNG 39: NỖ LỰC ĐẠT ĐỆ TỬ TRỌNG.

Vô lượng tinh nghiền thành bột trong suốt trộn với Mặc ngư chi, màu lam sẫm đặc biệt, sôi trào trong tinh cương tiểu lộ, dấy lên từng vòng gợn sóng màu lam, mùi thơm thoảng ra.

Lúc bột Vô lượng tinh tan hẳn vào Mặc ngư chi, Ngụy Tác thận trọng đổ phù dịch lam sẫm vào một cái bình ngọc sạch sẽ. Không đợi phù dịch lạnh đi, gĩa vội những Kim ti phù bột vào bình, hút đều phù dịch đoạn không hề do dự đặt bút xuống phù chỉ vàng kim đã chuẩn bị sẵn.

Kim ti phù bột như hành vân lưu thủy trên phù chỉ, ở những nét cong tinh tế của phù văn, Ngụy Tác vận bút linh xảo đến độ khiến lục bào lão đầu cũng nhìn đến nhập thần.

Phù văn tầng thứ nhất của Áo quang phù rất phức tạp, nếu luyện chế Hòa cầu phù với tốc độ của gã nếu không còn gì sai sót, chỉ cần nửa tuần trà là vẽ xong, giờ mất hẳn một tuần trà, mấy nét phù văn nhỏ xíu mới nổi thành đồ văn như hình hoa cúc nở rộ. Mỗi nét đều có quang hoa lấp lánh lưu động.

Trán Ngụy Tác lấm tấm mồ hôi, đối với gã, hiện tại hạn chế gã luyện Hòa cầu phù không phải xác suất thành công, cũng không phải tốc độ, mà là thần thức tổn hao khi tinh thần bị kích thích cực độ, nếu thần thức không gánh được nữa, phán đoán sai lầm thì luyện phù trăm phần trăm sẽ hỏng.

Khẽ lướt bút, ngòi bút uốn mấy đường cong xong thì rời khỏi phù chỉ.

Phù văn trên phù chỉ đột nhiên rực quang hoa tạo cho người ta cảm giác hoa tươi đột nhiên bùng nở.

"Chà, thành rồi hả!"

Ngụy Tác ngẩn người, nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên.

Luyện chế Áo quang phù khó hơn gã dự liệu, luyện liền hai ngày mới lần đầu tiên thành công phù văn tầng thứ nhất.

"Tiểu tử này chỉ mất hai ngày đã hoàn thành tầng thứ nhất?" Lục bào lão đầu buộc phải thừa nhận Ngụy Tác đích xác cực có thiên phú luyện phù, những người lão gặp trước đó lần đầu tiên thử luyện Áo quang phù đều cần ít nhất bảy đến tám ngày mới hoàn thành tầng đầu tiên, hơn nữa lão hiểu rõ tầng thứ hai đơn giản hơn nhiều, chỉ cần không ngớ ngẩn quá thì tỷ lệ thành công rất cao, "Tiếp theo chỉ có thời gian hai tuần hương, người cũng nên nghĩ xem hồ thế nào để chúc mừng chứ nhỉ?"

"Chà!"

Ngụy Tác liền dịp niềm cao hứng. Gã hơi đảo mắt lau mồ hôi, chỉnh lý y phục, rồi dòn chân nguyên vào tấm Áo quang phù bán thành phẩm.

Áo quang phù màu vàng đầy phù văn lam sẫm chợt rực lên một màn sáng, "đến rồi!" nhìn chuẩn phương vị màn sáng rọi đến, Ngụy Tác trước đó, Áo quang phù được chân nguyên khống chế phát ra màn sáng chiếu xạ lên mình gã, gã kêu to "Định!", một luồng chân nguyên va vào phù văn trên tấm Áo quang phù bán thành phẩm, màn sáng như bị giữ cứng rồi đột nhiên ầm nhanh vào tấm phù.

Bước này là ngưng ảnh, muốn Áo quang phù xuất hiện hình ảnh gì lúc sử dụng thì phải hoàn thành trong lúc này. Ngụy Tác ngưng hình ảnh của mình vì muốn lúc đối địch hoặc giết yêu thú mà xuất hiện mấy "gã" khiến đối thủ và yêu thú nhất thời hoang mang, không biết ai làm thật. Lục bào lão đầu có nói hình ảnh do Áo quang phù lộng tạo ra cực kỳ chân thật, chỉ khi bị đâm xuyên qua mới biến hình.

"Con bà nó chứ, nhất định phải luyện thành!"

Ngưng ảnh vừa hoàn thành, Ngụy Tác lập tức chụp lấy Áo quang phù bán thành phẩm đặt lên bàn, nhanh chóng dòn chân nguyên vào Kim ti phù bột bức hết phù dịch còn thừa ra, đoạn hút lấy phù dịch mới làm từ Đơn thanh thạch và Mặc ngư chi, vẽ nhanh lên phù chỉ vàng sẫm.

Đường nét huyền ảo chảy ra dưới ngòi bút, thanh sắc phù dịch thấm vào phù chỉ, liền kết hợp với hoa văn màu lam theo một cách kỳ dị, hình thành sắc lam óng ả.

Từng giọt mồ hôi toát ra trên trán gã, chỉ có Kim ti phù bột trên tay phải không hề thay đổi, vẫn di động cực nhanh, thập phần ổn định.

"Con bà nó chứ!" Ngụy Tác đột nhiên có chút cảm giác lực bất tòng tâm, tuy không còn bao nhiêu đạo phù văn nữa nhưng gã cảm giác được mình vô lực.

Thần thức mệt mỏi! Luyện chế phù lục lạ lẫm này tiêu hao tinh thần hơn Hòa cầu phù đã quen thuộc nhiều.

Ngụy Tác nghiêng răng, nỗ lực mở lớn hai mắt, vừa ép hai tay khống chế ổn định phù bột vừa cố tập trung tinh thần. Trán gã nổi gân xanh, nhưng tay vẫn nhẹ nhàng như gió phất qua. Lúc này gã không hề có cảm giác vô si nhần nhơ như bình thường.

"Rồi cũng thành!"

Nhắc Kim ti phù bút lên, phù văn trên cả phù lục biến sắc lam óng ánh, Ngự Tác mềm người ngồi xuống ghế, lưng dầm mồ hôi nhưng mắt đầy hưng phấn.

Hiện tại gã không còn là tiểu tán tu không biết gì như lúc bắt đầu luyện chế Hỏa cầu phù nữa, không cần phải thử mà chỉ nhìn tấm phù phát ra ánh sáng nhu hòa và khí tức bình ổn là biết Áo quang phù đã được luyện chế thành.

Vạn sự khởi đầu nan, có kinh nghiệm thành công của tấm đầu tiên, tấm thứ hai, thứ ba sẽ không vất vả thế nữa.

...

"Oa ha ha ha!"

Hai ngày sau, tiếng cười quái dị của Ngự Tác vang trong thạch ốc.

Trong nhà có một Ngự Tác nữa y hệt, chỉ là một Ngự Tác tay không còn một Ngự Tác tay cầm năm tấm Áo quang phù vàng rực.

Cầm Áo quang phù là chân thân của Ngự Tác, gã đưa tay sờ vào ảo ảnh do Áo quang phù hóa thành, như xuyên qua màn nước, "Ngự Tác" đó gọn sóng mênh mang.

"Giống thật, ha ha, đủ để mê hoặc yêu thú trí tuệ không cao."

Hai hôm nay, gã luyện được sáu tấm Áo quang phù, sau rốt không nén được đem một tấm ra thử hiệu quả, quả thật khiến gã phi thường mãn ý, chạm vào thì chỉ cần gã bất động là nhất thời không thể phân biệt được thật giả.

"Đúng rồi, lão đầu, chỉ tạo thành ta thì không có ý nghĩa, ta đi tạo ảo ảnh thứ khác." Có năm tấm Áo quang phù chứa hình ảnh mình, Ngự Tác không vừa ý, nói với lục bào lão đầu, "ta lấy hình ảnh của thuật pháp và yêu thú lợi hại nào đó dọa đối thủ mới được. Chưa biết chừng gặp kẻ nhất gan lại dọa được hấn bỏ chạy."

"Thế thì hay rồi, trong vòng hai tuần hương người tìm được tu sĩ lợi hại phát thuật pháp để người ngưng ảnh, hoặc bắt được tứ ngũ cấp yêu chịu nghe lời, thì triển ta tất sẽ dọa được người ta." Lục bào lão đầu liếc gã, nói thật thì thấy Ngự Tác ngưng ảnh chính mình, lão đã cho rằng phi thường thông minh rồi, vốn lão định cho gã biết luyện chế Áo quang phù chỉ để rèn luyện tu vi luyện phù và thần thức.

"Đúng là vấn đề." Ngự Tác thộn mặt ra. Nếu ở một môn phái lớn gã đương nhiên không lo gì không tìm được cao thủ phát thuật pháp hoặc bắt đầu yêu thú lợi hại để ngưng ảnh, nhưng gã là tán tu, dù có thể thi triển thuật pháp lợi hại thì không kịp vừa không chế ngưng ảnh vừa phát ra thuật pháp.

"Hai tuần hương... kịp làm gì nhỉ?" Đột nhiên gã cười hắc hắc nói với lục bào lão đầu đầy vô si, "Lão đầu, lúc ta đấu với người khác, đột nhiên có một đàn lợn chạy qua thì đối thủ sẽ phản ứng thế nào?"

"Chà!" Lục bào lão đầu ngẩn người, nuốt nửa ngất xiu.

"Oa ha ha ha!"

Một tấm Áo quang phù bán thành phẩm thành hình, Ngự Tác lao nhanh ra, vòng qua hai con ngõ nhỏ, thấy trong một trại có nuôi mấy chục con lợn béo mập, gã cười hắc hắc, màn sương bao trùm đàn lợn đoạn gã nhanh chóng quay về nhà, rồi cùng với tiếng cười khiến người khác lạnh mình là một tấm Áo quang phù mới tinh ra lò.

...

Lục bào lão đầu tắt tiếng.

Ngự Tác không chỉ luyện chế một mà là hai tấm Đại bạch trư Áo quang phù. Lão cũng không biết khi gã giao đấu với người khác, đột nhiên có một đàn lợn chạy qua thì đối thủ sẽ phản ứng thế nào nữa.

Bất quá đắc ý một hồi xong, Ngự Tác bát nằm trên giường buồn bã, "Lão đầu, nói xem khi nào ta mới tới Thần hải cảnh đệ tứ trọng. Kim Xà lời quyết đã luyện hết nhưng phần có thể, phải đến Thần hải cảnh đệ tứ trọng mới luyện được tầng tiếp theo. Hiện tại sao ta lại cảm giác hiệu suất hút linh khí không như trước kia nhỉ?"

Lục bào lão đầu nghiêm túc gật đầu: "Trừ phi có đơn được thần diệu, không thì không thể rút ngắn thời gian đột phá đến Thần hải cảnh đệ tứ trọng, hiệu suất hút linh thạch linh khí không như trước vì hiện tại chân nguyên và linh khí đều trong trạng thái đầy đủ, tu luyện cũng như ăn cơm, muốn ăn được nhiều hơn thì phải hoạt động nhiều mới nâng cao được khẩu vị. Người muốn tăng tốc tu luyện thì cố gắng sử dụng chân nguyên, liên tục vận dụng và tiêu hao chân nguyên, rồi lại bổ sung thì thể nội chân nguyên tuần hoàn nhiều hơn, sẽ tăng lên như khẩu vị, còn ăn rồi mà bất động, đương nhiên hiệu suất tu luyện không cao."

"Ý người là ta nên đi săn yêu thú, như thế tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn?" Ngự Tác sáng mắt lên, "Chả trách ai cũng bảo tu sĩ lợi hại là do giao chiến, chứ không phải ở nhà tu luyện mà thành."

"Nh vậy sẽ khiến người hấp thu linh khí hiệu quả hơn, tốc độ tiến giai cũng nhanh hơn." Lục bào lão liếc gã, "Bất quá về lý luận thì không nhất thiết phải đi săn yêu thú để hao phí chân nguyên, người cứ đứng trước tường phát Thanh thủy nhận, hao sạch chân nguyên lại tu luyện tiếp."

"Hừm, người trông ta ngốc hã, không giết yêu thú kiếm linh thạch mà đi đánh không khí? Chân nguyên cũng phải dựa vào linh thạch và Hối khí tán để bổ sung." Ngụy Tác kêu lên, "Con bà nó chứ, ngày mai ta đi săn chút yêu thú mới được."

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 40: ĐỘC GIÁC LÔI KHUÊ.

Linh quang lóe lên, ba tu sĩ mặc pháp y vàng sậm từ truyền tông pháp trận ở Thanh Minh sơn đi ra.

Ba tu sĩ đều chừng ba mươi tuổi này tu vi rất cao, hai người thân thể cường tráng ở bên trái đều có tu vi Thần hải cảnh tứ trọng, người ở bên phải đeo găng tay lấp lánh hắc sắc quang hoa thì có tu vi Thần hải cảnh ngũ trọng. Pháp y trên mình họ đều chế từ tinh kim mềm mại, xem ra hiệu quả phòng ngự không tệ, gần ngực thêu hai chữ cổ triện "Kim Thử", hóa ra đều là người của Kim Thử cung.

"Lại một tán tu cấp thấp không biết trời cao đất dày, tự đi tìm cái chết!"

Từ truyền tông pháp trận bước ra, tu sĩ đeo găng tay đen chỉ liếc nhìn rồi cười âm lạnh.

Ngoài xa, một tu sĩ cấp thấp mặc phổ thông thanh y đang lao nhanh đến một sơn cốc trong dãy núi liên miên trước mặt.

...

Tán tu cấp thấp bị ba tu sĩ Kim Thử cung nhìn thấy là Ngụy Tác ra ngoài tu luyện.

Trong mắt ba người, Ngụy Tác chết chắc vì Thanh Minh sơn vốn có số lượng tam cấp yêu thú cực nhiều, theo kinh nghiệm thông thường, tu sĩ Thần hải cảnh lưỡng trọng đại khái chỉ đối phó được hai con lưỡng cấp trung giai yêu thú, tu sĩ Thần hải cảnh tam trọng đại khái đối phó được hai con tam cấp trung giai yêu thú. Cả ba nhận ra tu vi của Ngụy Tác chưa đến Thần hải cảnh tứ trọng.

Tại Thanh Minh sơn lúc nào cũng có thể gặp sáu, bảy con tam cấp yêu thú, tu sĩ Thần hải cảnh tứ trọng còn phải kết đội mới dám vào săn yêu thú, hiện tại Ngụy Tác lại còn đang đến Vạn Xà cốc.

Vạn Xà cốc cực kỳ ẩm ướt, không chỉ có nhiều đá tảng kỳ hình quái trạng mà vì khí hậu ôn nhuận, thực vật nhiều kinh người, từ bên ngoài nhìn vào còn loạn xạ hơn Liễu hạ hạng trong Linh Nhạc thành. Sơn cốc không chỉ đầy rẫy yêu thú độc trùng nhất cấp, nhị cấp mà còn là nơi tam cấp trung giai yêu thú Nhục dưc lân xà tụ tập, tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng tiến vào vị tất còn đường sống, mà Ngụy Tác hình như không có vẻ gì lo lắng.

Cách cốc mấy chục trọng, gã dồn chân nguyên vào Linh thiên ngọc bội còn dùng được ba lần khiến ngọc bội trong trạng thái có thể kích phát bất cứ lúc nào. Đoạn gã lại kích phát một tám phủ lục vàng sậm. Lập tức hình thành một quang trảo vàng rực như cái chuông vàng cách người gã một đoạn, bên trong ánh lên phù văn.

Gã trực tiếp đội quang trảo, quang minh chính đại đi vào Vạn Xà cốc.

Đi vào chừng hơn hai trăm trọng, đột nhiên, hai sợi chỉ đen chừng ba thước từ gốc cây bên trái gã đột ngột lao xuống, chát một tiếng va vào hoàng sắc quang trảo.

Ngụy Tác dừng lại, va vào quang trảo là hai con quái xà hình dáng lạ lùng, toàn thân xanh đen, không khác gì màu vỏ cây, bên dưới cổ mọc ra hai cái chân ngắn như chân chim cùng một đôi cánh thịt, cái đầu hình tam giác khá lớn, hai con mắt đỏ lòm trông càng ghê rợn.

Quái xà này là tam cấp trung giai yêu thú Nhục dưc lân xà nổi danh trong Vạn Xà cốc.

Không phá được quang trảo của Ngụy Tác, hai con Nhục dưc lân xà nóng tính lên, rít vang tê tê, tốc độ lại cực kỳ kinh nhân, có thể bay lượn xoay vòng trên không trung, liên tục cắn xé quang trảo, trông như hai dải ô quang ở ngoài quang trảo liên tục lao vào.

Thoáng sau lại có thêm ba con Nhục dưc lân xà bay tới cắn xé quang trảo, thanh thế phi thường kinh nhân.

"Ha ha, lão đầu nói quả nhiên không sai."

Xuất hiện một lúc năm con tam cấp trung giai yêu thú, tình hình xem ra rất nguy hiểm nhưng Ngụy Tác nãy giờ không động tĩnh gì lại hưng phấn lấy ra

một tấm bạch sắc phù lục.

Nhất giai Băng vụ phù!

Phù lục được kích phát, bạch sắc vụ khí băng lạnh dâng lên bên ngoài thân thể Ngụy Tác. Tốc độ của năm con Nhục dục lân xà trong bạch sắc vụ khí trở nên trì trệ hẳn.

Kim xà lôi thoa!

Thanh thủy nhận!

Liếc chuẩn một chốc, Ngụy Tác chuẩn xác phát ra hai đạo thuật pháp vào con Nhục dục lân xà xấu xí vẫn công kích vào quang tráo, như muốn cắn nát đầu gã.

Bị lôi thoa gồm mười tia sét như kim xà đan nhau đánh trúng, Nhục dục lân xà co rút dưới đất, thêm một dải Thanh phong nhận chém vào cổ nó, nước văng lên, tựa hồ không đã thường gì nghiêm trọng, nhưng nó chưa kịp định thần thì Ngụy Tác lại phát tiếp Kim xà lôi thoa và Thanh thủy nhận, Nhục dục lân xà co rút như phát điên.

Hai đạo thuật pháp lần này đều đánh vào đôi cánh thịt, cắt đứt một vạt cánh.

Bốn con Nhục dục lân xà còn lại thấy huynh đệ bị đánh thê thảm như vậy thì tiến công càng điên cuồng, con mắt đỏ rực cũng trợn lên nhưng Ngụy Tác mặc kệ cả bốn, Kim xà lôi thoa rồi Thanh thủy nhận cứ chém vào con Nhục dục lân xà đang co rút.

Lãnh mười mấy đòn liên, con Nhục dục lân xà sau rốt cũng chết không nhắm mắt.

"Ha ha!"

Lúc đó mà ba tu sĩ Kim Thửu cùng nhìn thấy, tuyệt đối sẽ cho rằng Ngụy Tác đúng là biến thái, giết Nhục dục lân xà xong lại có thêm năm con Thiết tuyến xà toàn thân như thép gia nhập vòng chiến, mà gã còn cười vang như thể càng cao hứng.

Ầm!

Một quả hỏa cầu đột nhiên ném vào giữa năm con nhất cấp yêu thú Thiết tuyến xà, nổ cho ba con văng đi thê thảm.

"Oa ha ha ha! Đến thêm mấy con đi!"

Ngụy Tác phát ra một tấm Hòa cầu phù, lại chuyên tâm trí chí đối phó một con Nhục dục lân xà khác.

Sự thực thì Ngụy Tác huênh hoang như thế vì Vạn Xà cốc trong Thanh Minh sơn là chỗ được gã và lục bào lão đầu chọn mãi mới được. - <http://.com>

Vốn gã định đến mỏ đồng khoáng ở Đại Thanh sơn, khi lục bào lão đầu nghe nói về lão đại Xích giáp thì hoài nghi đoán tiền rực hắc quang cấm ở lưng lão đại này là pháp bảo. Theo kinh nghiệm nhiều năm của lão, dù là yêu thú cấp thấp nhưng sống lâu hoặc ăn được thiên tài địa bảo gì đó thậm chí còn lợi hại hơn cao giai yêu thú. Xích giáp trùng là yêu thú có thể tiến giai theo số năm sống được, thực lực tăng lên, sống đủ nghìn năm có thể phun ra liệt diễm. Qua miêu tả của Ngụy Tác về bề ngoài và hình thể lão đại Xích giáp trùng thì lục bào lão đầu khẳng định nó không sống một nghìn thì cũng tám trăm năm. Xích giáp trùng ở tuổi này, đáng sợ nhất không phải biết phun liệt diễm đối địch mà là cái vô cực dày.

Thuật pháp của tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng cũng không phá được lớp vỏ của Xích giáp trùng ở tuổi đó, mà đoán tiền lại xuyên qua, cắm vào huyết nhục nó, còn lấp lánh hắc sắc quang hoa thì tất không tâm thường.

Bất quá khoáng động nói thông nhau, không biết còn yêu thú khác không, nơi đó lại chật hẹp, nhờ may bị cả đàn Xích giáp trùng huynh đệ tràn lên thì mạng gã khó giữ. Ngụy Tác và lục bào lão đầu thương lượng xong thì bỏ ý định đến mỏ động gặp Xích giáp trùng huynh đệ.

Chọn Vạn Xà sơn cốc vì lục bào lão đầu quá hiểu Nhục dục lân xà. Nhục dục lân xà được liệt vào hàng tam cấp trung giai yêu thú, hung danh lừng lẫy, mấy năm nay có không ít tu sĩ chết dưới miệng chúng, trong đó có cả tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng, nhưng theo kinh nghiệm của lục bào lão đầu thì các tu sĩ bị giết phần lớn do xuất kỳ bất ý gặp phải chúng mà bị đánh lén, Nhục dục lân xà có đặc điểm khó đối phó nhất là tốc độ như chớp cùng khả năng phi hành. Nói trắng ra tương đương một cây phi kiếm tùy ý xoay chuyển đổi hướng trên không, nhưng lực xung kích lực của nó kém hơn tuyệt đại đa số tam cấp yêu thú.

Chỉ cần phòng ngự quang tráo đủ lực, hạn chế được tốc độ của Nhục dục lân xà thì chúng không khó đối phó nữa.

Ngụy Tác được lục bào lão đầu chỉ đạo, chuẩn bị sẵn sàng rồi mới đến, quang tráo là do nhị giai Kim chung linh phù kích phát, kéo dài được một tuần hương. Nhất giai Băng vụ phù có thể giảm tốc độ của Nhục dục lân xà, hơn nữa Kim Xà lôi quyết lấy được của Lâm Đạo Nhất có thể làm tê liệt Nhục dục lân xà, phối hợp với Thanh thủy nhận thì là tuyệt phối.

Thoáng sau, Ngụy Tác dốc một bình Hồi khí tán vào miệng, lại một con Nhục dục lân xà bị gã đóng đinh xuống đất giết chết.

"Đừng vội, tiếp theo là ngươi, chính ngươi đấy, con ở giữa ấy, đã bảo là ngươi đừng gấp rồi mà!" Lại giết thêm một con Nhục dục lân xà, Ngụy Tác cười cợt chỉ vào con ở giữa. "Chà, cái gì nữa đây?" Nhưng đúng lúc đó, khiến gã trợn trừng mắt là bụi cạnh cạnh đó kêu xoàn xoạt, cành lá gãy rạp rồi

một con thanh sắc đại mãng như hòn núi nhỏ bò ra.

Toàn thân thanh sắc đại mãng đầy vẩy xanh biếc như đồng tiền, lớn cỡ thùng gánh nước, nhìn vào cũng đủ hung hãn rồi, đáng sợ hơn là khúc trước của thanh sắc đại mãng dựng lên như người đang đứng, cơ hồ bò thì không đủ cao, không đủ hung mãnh nên phải đứng dậy nhìn.

Cái miệng như chậu máu có thể nuốt chừng Ngự Tác bất cứ lúc nào, đặc biệt nhất trên đầu nó có một burou thịt, trên đó mọc ra một cái sừng màu vàng chừng một thước.

"Độc giác lôi khuê! Chà!"

Nhìn thấy cái sừng trong trên đầu thanh sắc đại mãng, Ngự Tác kêu lên thăm thiết, kích phát một tấm Hỏa cầu phù ném tới rồi quay mình bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 41: NỘI Y CỦA NỮ TU, HỎA PHƯỢNG ĐỔ ĐẦU.

"Vù!"

Như đang ăn mỳ, cành cây lá khô, đá vụn quanh đó đều theo không khí bị hút vào miệng thanh sắc đại mãng, cần cổ dựng lên của nó căng lên gấp mấy lần. Rồi cơ nhục toàn thân đại mãng rút lại, đầu rắn xuất hiện đáng vẻ như đang xả chất thải ra.

"Phù!"

Nó co lại chỉ còn một nửa lúc đầu, cương phong vù ra như thổi nển, thổi chệch hỏa cầu đang lao vào.

"Số ta sao mà xui xẻo thế này!"

Ngự Tác lần này đúng là giẫm vào đỉnh.

Độc giác lôi khuê, tứ cấp yêu thú, có thể hút khí rồi co cơ nhục ở cổ phun không khí nén lại ra như cương phong. Đồng thời độc giác trên đầu còn phát ra được tia sét hình đỉnh ba, lực công kích tương đương phổ thông lôi hệ thuật pháp của tu sĩ Thần hải cảnh tứ trọng phát ra. Quan trọng nhất, nếu Ngự Tác không nhớ nhầm, Độc giác lôi khuê còn là tứ cấp trung giai yêu thú.

Tứ cấp trở lên, yêu thú chỉ hơn một bậc là năng lực tăng gấp mấy lần. Tứ cấp đề giai yêu thú không thể phun ra yêu đơn đối địch, nhưng tứ cấp trung giai trở lên thì có thể, uy lực yêu đơn oanh kích ngang với thuật pháp của tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng.

Người tính không như trời tính, những năm này thường có tu sĩ mất mạng cũng vì thế giới không bất biến, không ai ngờ trong Vạn Xà cốc hiện tại có một con tứ cấp trung giai Độc giác lôi khuê.

"Chát, chát!"

Tốc độ thi triển pháp thuật của tứ cấp trung giai yêu thú thật khó tưởng tượng, hỏa cầu Ngự Tác phát ra vừa bị thổi lệch thì đồng thời một tia sét hình đỉnh ba màu vàng nhạt từ cái sừng trên đầu Độc giác lôi khuê xẹt ra, giáng vào quang tráo. Ngự Tác loạng choạng chúi tới, suýt nữa ngã sấp.

"Chuyện gì đây? Muốn đầu thì đợi ta tu luyện đến Thần hải cảnh đệ ngũ trọng đã. Ngươi đường tứ cấp trung giai yêu thú, mang theo bao nhiêu là tiểu đệ, không xấu hổ há?" Khiến Ngự Tác muốn khóc mà không có nước mắt là thân thể Độc giác lôi khuê hơi uồn, như ngọn núi vắng đi mấy trượng, dù gã dùng Phong độn phù thì cũng không so được về tốc độ, sẽ bị nó bắt kịp.

Thấy Độc giác lôi khuê không có vẻ gì ngần ngại, quyết ăn thịt gã, Ngự Tác không còn cách nào, móc ra một nắm Hỏa cầu phù.

Oành một tiếng, ngọn lửa như bánh xe bị gã ném ra, phản ứng Độc giác lôi khuê không hổ là tứ cấp yêu thú, lại há miệng phun, thổi lệch hỏa cầu lướt qua mình rồi nổ tung.

"Xem này!"

Đúng lúc đó, Ngự Tác đứng lại, Kim xà lôi thoa đã luyện thập phần thuần thực giáng trúng cổ Độc giác lôi khuê, cái cổ mới ro rút lại co thêm như uống nước bị nghẹn. Bạn đang đọc truyện được lấy tại cham.com.

"Hàn băng phù!"

Thấy Kim xà lòi thoa hữu hiệu với cả lòi hệ yêu thú, một dải sương trắng cực kỳ băng hàn từ tay Ngụy Tác dấy lên, trùm kín đầu Độc giác lòi khuê.

Nhận ra nhị giai Hàn băng phù phi thường hữu dụng, nên gã mua hai tấm mang theo, nhưng vì thân hình Độc giác lòi khuê quá lớn, băng hàn bạch vụ của Hàn băng phù trùm lên, chỉ trên đầu nó kết một lớp băng dày, trông như một cục băng, thập phần hoạt kê.

Àm! Âm! Âm!

Thấy Hàn băng phù không ảnh hưởng nhiều đến Độc giác lòi khuê, Ngụy Tác rợn tóc gáy, liều mạng kích phát Hỏa cầu phù, nhất thời cả gã cũng không rõ mình liên tục phát ra bao nhiêu đạo nữa, trong vòng bốn, năm trượng quanh Độc giác lòi khuê biến thành biển lửa.

"Chà! Yêu đơn!"

Hỏa cầu phù như liên châu pháo oanh kích, thân thể Độc giác lòi khuê có mùi khét lẹt nhưng dù vậy, nó không hề chết mà triệt để bị kích nộ, thanh khí phun ra, tiếp đó một viên yêu đơn lớn cỡ trứng chim câu màu vàng nhạt từ cổ họng nó bay ra giáng vào kim sắc quang tráo bao phủ đối thủ.

"Chát một tiếng, yêu đơn va vào kim sắc quang tráo trông có vẻ bình thường nhưng khi thật sự chạm vào thì phát ra hơn trăm tia sét vàng rực lớn cỡ ngón tay.

Ngụy Tác cảm giác một luồng đại lực kinh nhân ép tới, mới kịp ré lên thì thân thể bị lực xung kích của yêu đơn hất văng đi. Kim sắc quang tráo cũng bị đánh tan.

Yêu đơn chỉ dừng lại trên không một chút rồi quay tít, quay về miệng Độc giác lòi khuê đang găm thét trong biển lửa, lại sắp bị nó phun ra tiếp.

Ngụy Tác khẳng định không thể đỡ được đòn tiếp theo của Độc giác lòi khuê thì đột nhiên, linh quang quang tráo từ Linh thiên ngọc bội tự kích phát, bên cạnh Ngụy Tác đang lẫn lộn ngoài xa lại xuất hiện một Ngụy Tác nữa.

Độc giác lòi khuê bị đốt đến đau rất thân thể cũng ngẩn ra, không hiểu sao lại đột nhiên mọc ra thêm một Ngụy Tác nữa còn đứng vững.

"Hàn băng phù!"

Ngụy Tác vừa thoát chết thừa cơ Độc giác ngẩn ra, dùng tốc độ nhanh nhất kích tám nhị giai Hàn băng phù sau cùng. Đầu Độc giác lòi khuê lại bị đóng băng.

Chát!

Yêu đơn trong miệng nó lại phun ra, lớp băng trên đầu bị đập tan, nhưng đồng thời, âm một tiếng, Ngụy Tác kích phát hỏa cầu trực tiếp giáng vào cái mồm há to như chậu máu.

Hai con mắt như chuông đồng của tứ cấp trung giai yêu thú trợn ngược, như nuốt phải quả thiết cầu nung đỏ, muốn thổ ra mà không được.

"Còn không chết đi!"

Ngụy Tác mặc kệ tất cả, liều mạng kích phát Hỏa cầu phù, từng dải lửa trút xuống đầu Độc giác lòi khuê.

Độc giác lòi khuê tựa hồ muốn phun ra yêu đơn, nhưng liên tục bị Hỏa cầu phù đã dồn cho không kịp thở, cái sừng trên đầu liên tục lóe điện mang.

"Bùng!"

Không biết liên tục phát ra bao nhiêu quả hỏa cầu, cái mồm như chậu máu của Độc giác lòi khuê cùng cổ họng bị thiêu cháy tan, thân thể đứng lên vô lực ngã xuống.

Ngụy Tác không dám dừng tay, ném thêm bảy, tám tám Hỏa cầu phù, đến lúc thân thể như thùng gánh nước của Độc giác lòi khuê không co rút nữa, gã mới ngồi phệt xuống, toàn thân ướt đầm mồ hôi lạnh.

Thở hồng hộc một lúc, dốc một bình Hồi khí tán xong gã mới định thần lại.

Tình hình ban nãy quá hung hiểm, bất kỳ phù lục phòng ngự nào của gã cũng không chống nổi yêu đơn Độc giác lòi khuê oanh kích. Không nhờ Áo quang phù khiến nó vốn có trí tuệ không cao ngăn ra một chốc thì gã đã bị yêu đơn đánh nát xác.

"Ta một mình giết được tứ cấp trung giai yêu thú?"

Nhìn thi thể Độc giác lòi khuê lớn gấp mấy mình, Ngụy Tác nhất thời không dám tin.

Từ bề đều trống trơn, vài ngọn lửa chưa tắt còn bốc lên khói xanh, gã liên tục phát ra ngàn ấy Hỏa cầu phù thanh thể thái quá kinh nhân, mấy con Thiết tuyến xà bị Hỏa cầu phù ném trúng, nằm chết dưới đất, mấy con Nhục dực lân xà sợ hãi chạy hết rồi.

Ngụy Tác tìm kiếm một lượt, phát hiện thi thể sáu con Thiết tuyến xà và ba con Nhục dục lân xà.

Nhét toàn bộ vào nấp bảo nang xong, gã đến bên thi thể Độc giác lôi khuê. Tứ cấp trung giai yêu thú này đã chết nhưng khí tức man hoang đó vẫn khiến gã sởn gai ốc.

"Cái gì đây?"

Không gian trong bảo nang trung còn đủ, Ngụy Tác sợ xuất hiện thêm một con yêu thú lợi hại, định nhét thi thể Độc giác lôi khuê suốt lấy mạng mình mang đi, nhưng đến gần thì thấy trong vết thương cháy đen ở bụng nó có ánh đỏ, xem ra không phải là yêu đơn.

Ngụy Tác hơi do dự, rồi không nén được hiếu kỳ, phát thêm mấy đạo Thanh thủy nhận cắt vết thương lớn ra một chút.

Hồng quang sáng hơn, tựa hồ có vật dính ở trong bụng. Đã có kinh nghiệm xử lý thi thể yêu thú nên gã thân nhiên thò tay vào kéo vật phát ra hồng quang khỏi bụng yêu xà.

"Cái này... "

Gã tròn tròn mắt vì thứ phát hồng quang nhu hòa là... nội y nữ tu mỏng như cánh ve!

"Chắc do tu sĩ xui xẻo nào đó mua tặng cho đạo侶?"

Ý nghĩ này hiện lên đầu tiên trong óc gã. Bên ngoài bộ nội y này còn túi da đen, chứng tỏ chưa từng được mặc, còn ở trong túi của tu sĩ nào đó thì bị Độc giác lôi khuê nuốt.

"Hỏa phượng đồ đâu?!"

Mở nội y ra, Ngụy Tác lại ngây người.

Nội y mỏng như cánh ve này là cái yếm rất thịnh hành trong các nữ tu, trên cái yếm đầy gợi cảm này có phù văn kết nối với nhau thành hình hỏa phượng còn đỏ hơn.

Hỏa phượng đồ đâu! Nội y này khi được dôn chân nguyên thì có thể phát ra hỏa phượng có lực phòng ngự đẳng cấp đạt đến nhị giai, chống nổi thuật pháp công kích của tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng bình thường!

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 42: DƯƠNG CỐT SƠN THƯ DUNG ĐỘNG.

"Nếu đây là Hỏa vân bảo y chứ không phải Hỏa phượng đồ đâu thì tốt quá!"

Trong tiểu thạch ốc ở thành tây, Ngụy Tác nhìn Hỏa phượng đồ đâu đã được giặt sạch, lại than thở một chập. Hỏa phượng đồ đâu và Hỏa vân bảo y rất nổi danh tại Linh Nhạc đại lục, đều do luyện khí sư trừ danh Ngụy Hòa Linh của Hòa Vân môn ở Ngân Tinh thành luyện chế, nguyên liệu là Hỏa tâm tì, Vân cầm thạch và Hỏa phượng linh. Hỏa phượng đồ đâu và Hỏa vân bảo y có công hiệu phòng ngự như nhau, hỏa phượng và hỏa vân phát ra tương đương pháp thuẫn của nhị giai pháp phù kích phát, chống được thuật pháp công kích của tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng, nếu đủ chân nguyên túc cú thì khi uy năng hỏa phượng và hỏa vân giảm đi, còn có thể kích phát tiếp.

Nghe nói Hỏa phượng đồ đâu và Hỏa vân bảo y đều căn cứ vào pháp bảo Hòa lân pháp y để phòng chế.

Độc giác lôi khuê tiêu hóa được cả đá nhưng Hỏa phượng đồ đâu vẫn như mới, tỏa sáng mê người, sờ vào lại mềm mại, đủ thấy chất liệu luyện chế tốt thế nào.

Tương tượng đến cảnh Hỏa phượng đồ đâu này mặc lên mình đại mỹ nữ như Thủy Linh Nhi, Ngụy Tác lại nuốt nước bọt ừng ực.

Hỏa phượng đồ đâu này mà để Kim Ngọc các đấu giá, ít nhất cũng được hạ phẩm linh thạch, hơn nữa muốn mua mà chưa chắc đã được, hiện tại Ngụy Tác đang thiêu một môn thuật pháp phòng ngự lợi hại hoặc phòng ngự pháp bảo, nếu có thì lần này chạm trán Độc giác lôi khuê gã đã không chật vật như thế. Nhưng dù có phòng hộ thuật pháp thì với tu vi Thần hải cảnh tam trọng, phát ra e rằng uy lực không bằng cả Thổ thuẫn bảo phù. Pháp bảo

phòng chế như Hòa phượng đồ đầu thích hợp với gã đến cực điểm.

Nhưng Hòa phượng đồ đầu là nội y pháp y của nữ tử, Hòa vân bào y mới là pháp y của nam tu, đại nam nhân như gã mà mặc cái yếm quyền rũ này thì có ghê quá không?

"Thôi đi, với tu vi hiện tại của ngươi, gấp tứ cấp trung giai yêu thú Độc giác lôi khuê mà giữ được mạng thì phải tạ thiên tạ địa rồi." Đã quen với tiếng cười khiến người ta lạnh mình và tiếng than thở rên rĩ của Ngụy Tác, lục bào lão đầu thần nhiên, "phát hiện được một chiếc pháp y miễn cưỡng coi là bán linh giai pháp bảo trong bụng Độc giác lôi khuê đã là may mắn lắm rồi, còn ở đó mà kêu gào than khóc cái gì."

Ngụy Tác nghĩ lại thấy cũng đúng nên không rên xiết nữa, bắt đầu đếm lại thu hoạch.

Thiết tuyến xà và Nhục nhục lân xà lấy được trong Vạn Xà cốc, cộng thêm cả Độc giác lôi khuê suýt lấy mạng gã, lúc về Linh Nhạc thành gã đã bán sạch cho Kim Ngọc các chủ tại Kim Ngọc các coi gã là người Thiết Sách, nên tán tu cấp độ như gã có thể mang đến thi thể tứ giai yêu thú cũng không có gì lạ.

Sáu con Thiết tuyến xà cộng lại mới được mười viên hạ phẩm linh thạch, ba con tam cấp Nhục nhục lân xà được một trăm năm mươi viên. Độc giác lôi khuê sau khi bị gã tìm kỹ mà không phát hiện thêm gì thì bán cùng cả yêu đơn được hai trăm năm mươi viên. Tổng cộng gã bán được bốn trăm mười viên hạ phẩm linh thạch.

Ngụy Tác đếm lại Hòa cầu phù, phát hiện tại Vạn Xà cốc đã tiêu hao mấy chục tấm, trên mình chỉ còn lại hơn tám mươi tấm.

Bất quá tính cả số Hòa cầu phù cùng nhị giai Kim chung linh phù, Hàn băng phù thì hôm nay gã kiếm được ba trăm mấy chục viên hạ phẩm linh thạch, không tính Hòa phượng đồ đầu, thì cũng phát tài nho nhỏ, được lão giang hồ như lục bào lão đầu chỉ đạo, tốc độ kiếm linh thạch của gã không ai trong số tán tu đồng cấp so được.

"Thần hải cảnh tứ trọng chết tiệt!" Đếm lại linh thạch xong xuôi, Ngụy Tác cầm một viên trung phẩm linh thạch, chuẩn bị tu luyện, hôm nay chân nguyên tổn hao kịch liệt, hiệu quả tu luyện chắc không tệ. "Cái gì đây?" Nhưng lúc đó, y chợt ánh lên quang hoa từ hồng sắc.

"Nam Cung Vũ Tinh tìm ta? Tìm lúc này để làm gì?"

Ngụy Tác theo ý thức sờ vào, lập tức ngẩn người, phát ra từ hồng sắc quang hoa rực rỡ là ba tấm truyền tẫn ngọc phù Nam Cung Vũ Tinh đưa cho gã.

Lúc đó trời đã tối hẳn, gã hơi ngẩn người rồi đứng lên ngay.

"Ngươi định làm gì?" Lục bào lão đầu tròn tròn mắt vì thấy Ngụy Tác cởi tấm thanh sắc bố y ra, buộc Hòa phượng đồ đầu lên người, tựa hồ đang nghiên cứu cách mặc.

"Còn làm gì nữa, mặc vào mà, chẳng nào ta cũng đang thiếu phòng ngự pháp bảo này, mặc bên trong đâu ai nhìn thấy." Ngụy Tác vừa nói vừa mặc Hòa phượng đồ đầu.

"Chà, ngươi đúng là..." Lục bào lão đầu hoàn toàn tắt tiếng. Sống đến từng này tuổi, lão chưa từng thấy một nam tu xuyên mặc nội y quyền rũ kiểu đó của nữ tu. Lục bào lão đầu quyết định sau này có ai hỏi về Ngụy Tác thì nhất định bảo là không biết gã, thật quá mất mặt.

"Nhớ nhé, quá là nhớ nhé." Khoác thanh sắc bố y rồi ra cửa, chính Ngụy Tác cũng hơi ghê ghê, mặc yếm của nữ tử khiến gã không quen, nhưng so ra thì tính mạng quan trọng hơn, gã quyết định mặt dày mặc tạm, sau này có thứ thích hợp thì đổi.

Biết Nam Cung Vũ Tinh tìm mình lúc này chắc chắn có việc quan trọng, rời nhà là gã lao đi như gió đến địa điểm hẹn trước: tám bó cáo bài lớn nhất ở thành bắc tập thị.

"Bán Dục hải ngiệp duyên đơn với giá cao đây, giúp các hạ và đạo lữ lên đến đỉnh cao, đỉnh sau hơn đỉnh trước..."

"Mua tam giai yêu đơn với giá cao đây, bán cả các loại pháp phù, giá hợp lý, không lừa một ai..."

"Vì cần gấp linh thạch nên bán rẻ một bộ pháp quyết luyện khí..."

Trên bố cáo bài treo đủ loại thông tin, nhưng Ngụy Tác nhìn ngang ngó dọc mà không thấy tung tích Nam Cung Vũ Tinh.

"Thúc thúc họ Ngụy?" Gã đang hoài nghi Nam Cung Vũ Tinh cho mình leo cây thì thấy một tiểu cô nương chừng bảy tám tuổi, mặc áo vải bố, hình như là ở một tiệm gần đó chạy ra hỏi.

Ngụy Tác hơi ngẩn người nhìn tiểu cô nương, "Thúc thúc đúng là họ Ngụy, sao thế?"

"Thúc thúc tên là gì?" Lắc lắc hai búi tóc hình sừng dê, tiểu nữ hài còn chảy nước mũi, hỏi rất thành thật.

"Thúc thúc tên Ngụy Tác, có chuyện gì hả?"

"Ngụy Tác, chắc không sai rồi." Tiểu cô nương hớn hờ rồi lại than: "Sao giờ thúc thúc mới đến, cháu đợi nửa ngày rồi đấy."

"Đợi nửa ngày rồi?" Ngụy Tác trợ tròn mắt.

"Đúng." Tiểu cô nương tóc búi liếc gã, "có một thư thư xinh đẹp bảo cháu ở đây đợi thức thức, giao cho thức này, ai ngờ thức thức đến chậm thế."

Thấy tiểu cô nương nói vậy, Ngụy Tác khẳng định là Nam Cung Vũ Tinh bảo cô bé đợi ở đây, tiếp đó tiểu cô nương đưa cho gã một tấm da dê với vẻ rất không vui, gã liếc qua, đọc được rằng Nam Cung Vũ Tinh muốn đi hái một thứ, cần gã trợ giúp, gặp mặt ở Thạch Thụ dung động trong Dương Cốt sơn.

"Tôi rồi còn đi hái gì nữa?"

Gã đọc tấm da dê rồi lẩm bẩm. Dương Cốt sơn thì gã có biết, cách Linh Nhạc thành đông một nghìn hai trăm dặm, vì có nhiều tảng đá lộ thiên trông giống xương dê nên được gọi là Dương Cốt sơn, phạm vi Dương Cốt sơn rất lớn, gồm năm, sáu dãy núi, Thạch Thụ dung động là một động lớn trong dãy núi ở cực nam Dương Cốt sơn, trong động có sông ngầm và vô số thạch chung nhũ, còn cả một loại nhĩ cấp yêu thú là Thạch thụ chuyên ăn thịt thối. Ngoại hình Thạch thụ khá giống con nhộng nhưng lớn hơn nhiều lần, có điều làn da thạch hóa được trời sinh, khi đối địch da Thạch thụ vốn mềm mại có thể rí ra dung dịch như thạch chung nhũ, hình thành lớp vỏ nham thạch bên ngoài. Thạch thụ cũng có thể phun ra dung dịch, đông cứng người khác trong lớp vỏ nham thạch.

"Còn muốn vào động, nam tu sĩ còn hứng thú vào động chứ đại mỹ nữ như nàng ta, tôi thế này còn vào trong cái động đáng sợ đó làm gì?"

Muốn đến Thạch Thụ dung động ở Dương Cốt sơn không khó, Linh Nhạc thành có truyền tông pháp trận nối với Dương Cốt sơn, nhưng đối với tu sĩ, buổi tối cả thị tuyến và phán đoán đều bị hạn chế, thị lực và cảm giác của nhiều yêu thú lúc về đêm lại cao hơn tu sĩ nhiều. Đêm xuống cũng có nhiều loại yêu thú chuyên hoạt động lúc tối trời xuất hiện, xuất thành trong đêm nguy hiểm hơn ban ngày mấy lần, vì thế mà nhiều tán tu đồng ý nộp một lượng linh thạch nhất định để qua đêm trong Linh Nhạc thành. Trong những động quật nổi tiếng chẳng hạn đó càng âm ám, tình huống càng phức tạp. Bất quá than oán một lúc rồi Ngụy Tác lại hỏi tiểu cô nương tóc búi, "ở đây có bao nhiêu người qua lại, sao cháu lại hỏi ngay thức thức có phải Ngụy Tác không? Sao cháu biết thức thức là Ngụy Tác?"

"Thư thư xinh đẹp đó nói rồi." Tiểu cô nương liếc gã, "người có đầu như quả táo, trông hơi nhăn nhó là đúng."

"...", Ngụy Tác toát mồ hôi, tắt tiếng trước tiểu cô nương, vuốt vuốt mũi rồi nhanh chóng chạy về phía truyền tông pháp trận ở Linh Nhạc thành đông nối với Dương Cốt sơn.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 43: NGỌC VÂN CHI.

Xuyên qua mê vụ trong đêm, từ sơn cốc có truyền tông pháp trận đi ra, Ngụy Tác nhìn thấy giữa núi non ngoài xa có ánh sáng chao chất và những công trình đồ nát nằm rải rác.

Những phế khư đều là di tích từ thượng cổ còn lại, nhiều chỗ đã phong hóa, không nhận ra hình dáng ban đầu thế nào, trong mấy dãy núi của Dương Cốt sơn không thiếu gì phế khư, thời thượng cổ chắc nơi này không phải là đại thành thì cũng là trọng trấn. Ánh sáng chao chất chắc là ánh đèn trong mộ Dung luyện tinh khoáng của Thiên Nhất môn. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Dung luyện tinh là một loại tinh thạch đặc biệt, hơi nung bằng lửa là chảy ngay, Dung luyện tinh chảy xong mà đông lại thì không chỉ chịu được nhiệt lực cực cao mà còn chắc bền hơn cả nhiều loại tinh kim, chính nhờ đặc tính dễ đúc khuôn và cực kỳ bền chắc này mà Dung luyện tinh thường được dùng để luyện chế pháp khí, nhất là pháp thuẫn phòng ngự.

Gần Linh Nhạc thành chỉ có một mỏ Dung luyện tinh khoáng ở Dương Cốt sơn do Thiên Nhất môn khống chế, Thiên Nhất môn thường cất cử cao thủ Chu thiên cảnh trở lên trấn thủ khoáng mạch, nhiều tu sĩ cấp thấp và phạm nhân phổ thông ngày đêm khai mỏ cho họ.

Tuy Ngụy Tác cũng thấy hành vi bá chiếm cả khoáng mạch của Thiên Nhất môn có phần vô si, nhưng đặt cả Dung luyện tinh khoáng mạch trước mặt gã cũng dụng, Dung luyện tinh trước khi tan chảy đều màu trắng hơi trong, khi đông lại thì đều đen ngòm, động từng khối lớn cỡ nắm tay trong tảng tạp thạch lớn, cần rất nhiều nhân lực khai thác mới thu được một lượng nhất định. Hiện tại ánh sáng chao chất đó cũng khiến gã vững tâm hơn đi trong mạn hoang sơn mạch tối tăm.

Đi chừng hơn nửa canh giờ, Ngụy Tác cũng đến được cửa Thạch thụ động mà Nam Cung Vũ Tinh bảo.

Dung động đó có lối vào khá bằng phẳng, cửa động rộng đến mấy trượng vuông, tựa như quái thú há miệng định nuốt chửng người ta.

Gần động khẩu không có tung tích Nam Cung Vũ Tinh, Ngụy Tác không hoảng lên mà lấy ra một tấm truyền tấn ngọc phù trung, dòn vào một chút chân nguyên tím tím, ba mảnh ngọc phù còn lại đều rực quang hoa. Tích tắc sau, Nam Cung Vũ Tinh mặc hồng sắc nhuyễn giáp từ nam động đi ra.

"Người thông minh lắm, biết cách dùng phương pháp báo cho ta là đã tới." Nam Cung Vũ Tinh thấy gã liền nói ngay: "Ta đã dùng truyền tấn ngọc phù phát tin cho người mấy lần, không đợi được beeb đi trước, sao giờ người mới tới?"

"Có việc gì gấp hả? Giờ này còn tìm ta." Ngụy Tác tỏ vẻ tiếc nuối nhìn nhuyễn giáp trên mình nàng, gã nhận ra mọi vết rách trên nhuyễn giáp đã được vá lành, cả vết hằn cũng không thấy nữa nói gì đến những thứ khác. Thấy Nam Cung Vũ Tinh tựa hồ hơi lo lắng, gã vội giải thích, "hôm nay ta đến Thanh Minh sơn, chắc vì xa quá nên truyền tấn ngọc phù không nhận được tin của người."

"Người mang theo bao nhiêu Hỏa cầu phù?" Nam Cung Vũ Tinh trực tiếp hỏi.

Ngụy Tác lấy làm lạ: "Còn hơn tám mươi tám?"

"Hơn tám mươi tám?" Nam Cung Vũ Tinh tựa hồ cũng không ngờ gã còn nhiều Hỏa cầu phù như thế, hơi ngẩn người. "Gấp lắm rồi, vừa đi vừa nói chuyện." Nàng xoay người đi trước dẫn đường. Không hiểu vì sao, tuy Ngụy Tác để nàng đợi lâu, hơn nữa vì sợ gã không đến kịp, nàng đã thông tri cho Thiết Sách cử người đến nhưng cũng luôn cho rằng Ngụy Tác không hề có ý không đến.

"Cái gì? Ngọc vân chi?" Ngụy Tác theo sau nàng vào Thạch Thư dung động, trong đó toàn là thạch chung nhũ kỳ hình quái trạng, hơi nước ẩm ướt. Nam Cung Vũ Tinh mới nói hai câu, Ngụy Tác đã cả kinh.

Hóa ra Nam Cung Vũ Tinh vội tìm gã Ngụy Tác vì khi truy sát tam cấp Ngũ sắc ngô công đến tận Thạch Thư dung động này, ở trong một ngã rẽ, nàng phát hiện một nhánh Ngọc vân chi sắp chín.

Có những thiên tài địa bảo đặc biệt chỉ có thể hái trong thời gian nhất định mới không bị tan mất linh khí, lỡ mất thời gian này thì rất nhanh sau đó, linh khí sẽ tan sạch, mà Ngọc vân chi là một. Ngọc vân là một loại bạch sắc linh chi, lấp lánh trong veo, ban đêm còn phát ra ánh sáng như ngọc, công hiệu lớn nhất là giúp cho yêu thú ngũ cấp trở xuống tiến giai!

Yêu thú cấp này ăn một nhánh Ngọc vân chi đã chín sẽ như tu sĩ dưới Phân niệm cảnh uống một viên Hợp hư đơn do Cơ Nhã luyện chế, lập tức tăng thêm một bậc.

Loại linh dược này cũng có ý nghĩa thập phần trọng đại đối với tu sĩ. Nhiều môn phái, ví như Kim Thuru cung của Lý Hồng Lân, nuôi yêu thú đã thuần phục, nếu là tứ cấp thượng giai yêu thú mà cho ăn một nhánh Ngọc vân chi, nó sẽ tiến giai thành ngũ cấp yêu thú, thực lực bản thân tu sĩ đó cũng tăng cao. Chỉ một con Độc giác lôi khuê tứ cấp trung giai đã khiến Ngụy Tác suýt chết rồi.

Linh dược này là bảo vật vô giá đối với các môn phái và tu sĩ như thế, số lượng lại hiếm, thời gian chín chỉ một ngày một đêm, qua mất thời kỳ này là sẽ khô héo, tan hết linh khí, nên tại Thiên Huyền đại lục, Ngọc vân chi không có giá cố định. Nhưng chắc chắn rằng nó tuyệt đối đủ tư cách giao cho Kim Ngọc các đầu giá tại đại hình bách mại hội.

"Hai nhánh cơ đấy", tựa hồ cho rằng Ngụy Tác chưa đủ chán kinh, Nam Cung Vũ Tinh đi trước dẫn đường lại bồi thêm một câu.

"Chà!" Ngụy Tác quả kinh kinh ngạc. Hai nhánh Ngọc vân chi, chẳng phải là thuần phục một con tứ cấp trung giai yêu thú xong, cho ăn liền hai nhánh ngọc linh chi, sẽ khiến nó liên tục tiến thêm lưỡng giai, biến thành ngũ cấp yêu thú sao? Bất quá Ngụy Tác cũng hiểu rõ quanh bảo vật quý giá ngang Hợp hư đơn này, sẽ có yêu thú lợi hại canh giữ, phạm vi hoạt động của yêu thú rộng hơn tu sĩ nhiều, chỗ nào chúng cũng đến được, khứu giác tinh nhạy với khí tức linh dược cũng vượt xa tu sĩ. Gã vội hỏi, "canh giữ Ngọc vân chi là yêu thú cấp nào?"

"Là tứ cấp thượng giai Phong linh hồng." Nam Cung Vũ Tinh đáp nhanh.

"Không phải chứ, lại là tứ cấp!" Ngụy Tác rên rỉ. Phong linh hồng là dị thú bề ngoài khá giống chim nhưng có bốn chân cùng một cái đuôi như đuôi khỉ, không chỉ có thể phát ra cương phong phong nhận cực kỳ sắc bén mà lông mao đều có thể rụng xuống, bắn ra như lợi tiễn. Đáng sợ nhất ở chỗ tứ cấp thượng giai yêu thú này cũng có thể phun ra yêu đơn như Độc giác lôi khuê.

Nam Cung Vũ Tinh tựa hồ hơi lạ lẫm trước câu nói của gã, hơi ngoái lại nhìn, "không cần lo lắng, Phong linh hồng để ta đối phó là được."

"À à", thần sắc Nam Cung Vũ Tinh thập phần trấn định khiến Ngụy Tác nghĩ ngay ra mảnh vỡ pháp bảo có thể giết tam cấp yêu thú trong tích tắc của nàng, gật đầu hiểu ý, thoáng sau lại buột miệng: "Người đối phó được Phong linh hồng, làm gì mà phải gọi ta tới? Lẽ nào người cho rằng đêm dài mà một mình thì tịch mịch."

"Tịch mịch cái đầu người! Lúc này mà còn lòng dạ đùa hả." Nam Cung Vũ Tinh trừng mắt, "Trừ chúng ta, còn chừng hơn ba mươi con Băng tuyết đao lang thêm muốn hai nhánh Ngọc vân chi, chỉ vì sợ Phong linh hồng nên không dám xông vào, đang ở trong một nam động giằng co với Phong linh hồng."

"Chà, đại thư, đùa ta hả? Hơn ba mươi con Băng tuyết đao lang? Người muốn ta bị cắt thành bao nhiêu đoạn?" Ngụy Tác nghe xong suýt nữa quay người bỏ chạy.

Ở cùng lục bảo lão đầu lâu ngày, gã biết mấy vạn năm trước, tu đạo giới không có nhiều yêu thú, sau đó hai thượng cổ đại năng đại chiến, một người cố ý làm rụng nhiều vì sao, phá vỡ nhiều không gian thông đạo, khiến các loại yêu thú xuất hiện. Tên yêu thú sau này đều do tu sĩ đặt cho, như Băng tuyết đao lang vốn là băng hệ yêu thú, khá giống một con bọ ngựa cao chừng nửa thân người, là tam cấp thượng giai yêu thú chính tông, không chỉ phun ra

được băng hàn khí tức, hai chân trước như hai lưỡi đại đao có thể chặt chém đối thủ, hủy thi diệt tích. Đối phó một hai con khẳng định không thành vấn đề, nhưng ba chục con xông lên thì Ngụy Tác chỉ còn nước ngoan ngoãn chịu đòn.

"Sợ cái gì, người tưởng ta gọi người đến tìm cái chết hả?" Nam Cung Vũ Tinh trừng mắt nhìn gã, "ta xem kỹ rồi, đàn Băng tuyết đao lang ở trong nham động bên ngoài chỗ có Ngọc vân chi, giằng co với Phong linh hồng ở trong. Nham động không nhỏ nhưng thông đạo nối giữa chỗ Phong linh hồng và Ngọc vân chi với cái động bên ngoài lại hẹp, hai chúng ta có thể trấn thủ được. Băng hệ yêu thú kháng cự hỏa hệ thuật pháp hơi kém, chỉ cần chặn lối ra rồi người liên tục kích phát Hỏa cầu phù thì chúng chỉ có hai lựa chọn, một là bị Hỏa cầu phù thiêu chết hoặc xông vào liều mạng với Phong linh hồng."

"Sao không nói sớm, khiến tim ta sợ quá đập thành thịch." Ngụy Tác cười hắc hắc, "Phát Hỏa cầu phù thì ta sợ trường."

Trong lúc gã nói vậy với Nam Cung Vũ Tinh, truyền tống pháp trận dẫn đến Dương Cốt sơn kẻo linh quang, hai tu sĩ bước ra, nam tu trẻ tuổi mặc hồng sắc trường bào, tỏ vẻ gượng ép, thiếu nữ đi cạnh trông cực kỳ quyến rũ lại tỏ vẻ hưng phấn, thiếu nữ này mặc ngân sắc pháp y, chính là Hàn Vi Vi bị Ngụy Tác cướp mất hai con Thạch vĩ bí tích.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 44: KHÔNG PHẢI OAN GIA KHÔNG GẶP NHAU

"Chà!" Ngụy Tác kêu thầm.

Thạch Thụ dung động chằng chịt thông nhau ở trong, đủ loại ngã rẽ lớn nhỏ, nếu không có Nam Cung Vũ Tinh dẫn đường, dù bảo gã trong đó có hai nhánh Ngọc vân chi, thì gã cũng không tìm được. Đường đến chỗ Ngọc vân chi sinh trường có chỗ thậm chí hẹp đến mức chỉ đủ cho một người lom khom đi qua. Nếu không vì truy sát yêu thú vào đây, Nam Cung Vũ Tinh khẳng định cũng không đặt chân vào nơi khi ho cò gầy thế này.

Ngụy Tác vốn không hiểu Nam Cung Vũ Tinh làm cách nào phát hiện hai nhánh Ngọc vân chi lại còn hiểu rõ mọi yêu thú bên trong, giờ theo nàng vào thì gã hiểu ngay.

Trước mắt gã là một dung động hình hồ lô, hai dung động đầy thạch chung nhũ đều rộng mấy chục trượng vuông, ở giữa có một thông đạo khá ngắn, đủ cho hai người sánh vai đi vào. Hai nhánh Ngọc vân chi phát ra quang hoa như ngọc trắng, cơ hồ là linh chi điều khắc từ ngọc mọc trên một thanh thạch chung nhũ.

Đứng trong bóng tối lên nhìn vào, Ngụy Tác cơ hồ nhìn thấy hết, Phong linh hồng cao ngang với gã đang đứng dưới thanh nhũ đá, nhìn chăm chăm ra ngoài dung động.

Trong dung động bên ngoài, cũng như mở phách mại hội, hơn ba mươi con Băng tuyết đao lang đứng theo hình rẽ quạt.

Phong linh hồng toàn thân đầy linh mao xanh đậm như từng mảnh thép, đầu không khác gì cự ung bình thường, mọc ra một cái mỏ lớn, bốn ngón lợi trào như đúc bằng sắt, trên cái đuôi xanh đen là linh mao đều có hình tam giác, rủ xuống móng, trông phi thường yêu dị.

Bề ngoài hơn ba mươi con Băng tuyết đao lang trắng muốt, như có hoa văn hình sương trên mình cũng không đẹp hơn gì, cái miệng kiểu côn trùng phân thành bốn mảnh cùng đôi mắt đen to đùng như pha lê, hai cái chân trước ngắn ngủn lại bè bè không khác gì hai thanh hậu bối đại khảm đao, băng hàn khí tức từ mỗi con Băng tuyết đao lang phát ra còn hơn cả Băng ti thú.

"Ngọc vân chi sắp chín rồi!"

Ngay lúc Ngụy Tác nhìn rõ tình hình trong hai nham động, bạch sắc quang hoa trên hai nhánh Ngọc vân chi thượng dày hơn, tỏa mùi thơm thấm vào tâm phé. Bạn đang đọc truyện được lấy tại cham.com

"Băng tuyết đao lang không nên được nữa rồi!"

Nam Cung Vũ Tinh và Ngụy Tác đang ngưng thần nín thở cũng hồi hộp nhìn nhau, Băng tuyết đao lang vốn giằng co với Phong linh hồng bắt đầu xôn xao.

Được một con Băng tuyết đao lang to lớn nhất, hoa văn trên mình đậm nhất chỉ huy, mấy cái cánh mỏng sau lưng cả đàn cùng rung lên ong ong, ba con đao lang nhảy vọt lên, lao vào Phong linh hồng, cái miệng phân thành bốn mảnh phun ra ba dải băng khí trắng xóa nhắm vào.

Bốn bề vách đá trong dung động tức thì kêu lách cách, xuất hiện từng dải băng sương.

"Chà, tứ cấp thượng giai yêu thú biến thái quá?"

Ngụy Tác hít một hơi khí lạnh vì Phong linh hồng lại đứng bất động, chỉ há miệng ra là ít nhất phun ra mấy chục đạo phong nhận sáng rực, qua tiếng xé không khí chói lói là biết, uy lực mỗi đại không kém gì Thanh thủy nhận của gã.

Nếu tứ cấp trung giai Độc giác lôi khuê tương đương với tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng thì thực lực Phong linh hồng khẳng định không kém hơn tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng.

"Chát, chát, chát!"

Phong nhận và băng khí của ba con Băng tuyết đao lang phát ra va nhau, nổ vang động, dễ dàng xuyên qua băng khí chém vào mấy cái chân được Băng tuyết đao lang giờ lên như lá chắn.

Mấy cái chân dày như hậu bối đại đao này xuất hiện mấy vết thương sâu hoắm, từng dòng máu lam sắc tràn ra, thậm chí một cái chân trước của một con Băng tuyết đao lang bị cắt rời, mấy đạo phong nhận tiếp đó chém vào mình nó khiến đao lang ngã vật ra, miện rỉ máu xanh, không bỏ dậy nổi, trông cực kỳ thảm.

Cùng lúc Phong linh hồng phát ra phong nhận, con Băng tuyết đao lang già nhất lại như đại tướng đang chỉ huy, hơi động chân trước, thêm bốn con đao lang nhảy lên, cơ hồ coi ba con trước là thuần bài nhảy vọt qua lao vào Phong linh hồng.

Phong linh hồng có vẻ không thể phát ra phong nhận nữa thì đột nhiên, hơn trăm cái linh mao xanh đậm trước ngực nó xẹt ra như hơn trăm mũi lợi tiễn bắn vào bốn con Băng tuyết đao lang.

Ngụy Tác chặt vật nuốt nước bọt, uy lực mớ linh mao đó không kém gì phong nhận, chân trước bốn con Băng tuyết đao lang không sao, chỉ xuất hiện nhiều vết nứt nhưng phần nhỏ thân thể phía dưới không có gì bảo vệ, bị đâm thủng lỗ chỗ, máu trào như suối, khẳng định không sống nổi nữa.

Vù một tiếng, lại một bóng xanh loáng lên, Phong linh hồng như tan biến khỏi mặt đất, chụp lấy một trong ba con Băng tuyết đao lang lúc trước rồi quay về chỗ cũ, bốn ngọn lợi trào cắm sâu vào thể nội đối thủ, giẫm xuống dưới chân như diệu vũ dương uy nhìn con Băng tuyết đao lang già nhất.

Thủ lĩnh đàn Băng tuyết đao lang tựa hồ quyết liều mạng, được nó chỉ huy, hơn hai mươi con đao lang còn lại cùng lao vào dung động, phun ra băng khí ào ào.

"Cách, cách, cách!"

Từng lớp băng dày nhanh chóng tràn vào, hai con Băng tuyết đao lang thụ thương cũng bị băng đóng kín, xem ra chúng định đông cứng toàn nham động.

Mắt Phong linh hồng ánh lên khinh thường, lại há miệng phun ra từng đạo phong nhận sáng loáng, chém tan tành quá nửa bức tường băng, băng vụn rơi tơi tả.

Bùng một tiếng, đúng lúc đó một bóng trắng từ trong băng tường lao ra, hai chân như hai thanh đao chém lên mình Phong linh hồng, chém rụng mấy chục cái linh mao, tạo ra hai vết thương.

Bóng trắng này chính là con Băng tuyết đao lang già nhất!

Hơn hai mươi con Băng tuyết đao lang còn lại cũng chém vỡ băng tường xông vào.

Phong linh hồng gầm lên thống khổ, công kích của con Băng tuyết đao lang này tựa hồ triệt để kích nộ nó, trong lúc rống lên, quá nửa linh mao trên mình nó bắn ra, mười mấy con trong số hơn hai mươi con Băng tuyết đao lang lao vào sau bị biến thành nhím.

Con Băng tuyết đao lang già nhất tựa hồ biết trước Phong linh hồng sẽ phản kích như thế, thân thể cơ hồ co lại sau hai chi trước như hai thanh đại đao. Chi trước của nó lợi hại hơn cả đàn nhiều lần, linh mao xanh đậm bắn vào nhưng không hề lưu lại vết sây sát nào.

Nhưng cũng lúc đó, một viên thanh sắc yêu đơn từ miệng Phong linh hồng phun ra, giáng mạnh vào hai chi trước con Băng tuyết đao lang này.

"Chát" một tiếng, đôi mắt đen ngòm không có nhãn cầu của Băng tuyết đao lang tựa hồ ánh lên thần sắc tuyệt vọng trong tích tắc, hai chi trước xuất hiện vô số vết nứt rồi tan nát, viên thanh sắc yêu đơn tiếp tục giáng xuống, chấn tan nó thành mấy mảnh.

Hạ xong Băng tuyết đao lang, Phong linh hồng ngực đầm máu lại nhìn lên hai nhánh Ngọc vân chi. Lá hai nhánh đã xòe hết ra, mặt là xuất hiện nhiều đường ngoằn ngoèo nhỏ, lộ rõ từng viên bảo tử tròn lấp lánh như trần châu nhỏ xíu.

Hai nhánh Ngọc vân chi đã chín hẳn!

Phong linh hồng há miệng định nuốt một trong hai nhánh Ngọc vân chi nhưng trong dung động ở bên ngoài vốn do Băng tuyết đao lang chiếm cứ đột nhiên hai bóng người. Một đạo lam quang từ tay một người xẹt ra, tốc độ khiến nhường Phong linh hồng không tránh kịp, vù một tiếng, đạo lam quang xuyên qua một mắt nó thấu ra sau gáy.

"Oành! Oành! Oành!"

Không để Phong linh hống kíp phản ứng, Ngụy Tác nắm đúng thời cơ lao vào cùng Nam Cung Vũ Tinh liên tục giáng hỏa cầu vào mình nó, vốn đã trọng thương sẵn.

Với lực phòng ngự của tứ cấp thượng giai yêu thú như Phong linh hống, vốn trúng mấy tấm Hỏa cầu phù cũng không sao, sẽ như lúc bị Băng tuyết đao lang chém trúng, lập tức phát động phản kích, nhưng đầu đã bị pháp bảo của Nam Cung Vũ Tinh trọng thương, ngực bị chém lủng hai chỗ, linh mao trên mình cũng rụng gần hết, như một con gà trọc.

Ngụy Tác ném liền mười mấy tấm phù, yêu thú bình thường vốn dễ dàng hạ sát gã lại bị biến thành một con gà nướng, lập tức ô hô ai tai.

Trần thủ lối ra, Ngụy Tác lại ném thêm một chập hỏa cầu, đại khái chưa đến hai mươi đạo Hỏa cầu phù, mấy con Băng tuyết đao lang may mắn sống sót dưới linh mao của Phong linh hống đều bị gã diệt gọn.

Hai nhánh Ngọc vân chi tỏa mùi thơm chết người.

"Ha ha ha!"

Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh nhìn nhau hoan hỷ đến phát cuồng, định hái hai nhánh Ngọc vân thì đột nhiên nghe thấy trong dung động sau lưng có tiếng động, một giọng nói lãnh lút dễ nghe cất lên với vẻ không tin được, "Đánh xong rồi hả?"

"Không phải chứ?" Ngụy Tác ngoái lại là tròn tròn mắt. Người bọc dọc đứng trong dung động sau lưng lại là ngân sam tiểu mỹ nữ mông cong vốn để lại cho gã ấn tượng rất sâu.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 45: KỸ THUẬT TỆ THỂ SAO?

Này, ta tưởng ai, hóa ra là ngươi." Nhìn rõ Ngụy Tác, Hàn Vi Vi cũng ngẩn người, rồi bao nhiêu buồn bực tan hết, đắc ý cười vang.

"Cô nương là ai?" Ngụy Tác ra vẻ "ta và cô không quen biết gì nhau", "chúng ta gặp nhau rồi hả?"

Hàn Vi Vi cười lạnh, "Ta là ai? Lúc ngươi cướp hai con Thạch vĩ bích tích của ta sao không hỏi ta là ai, lúc ngươi giờ trò lưu manh định còi quần trước mặt ta sao không hỏi ta là ai? Hiện tại định giả bộ không biết ta hả?"

"A?"

Liễu Ngũ mặc hồng sắc pháp y, trông khá đẹp trai là trợ thủ của Thiết Sách được Nam Cung Vũ Tinh gọi đến, nàng sợ Ngụy Tác không đến kịp nên truyền tin khẩn cho Liễu Ngũ vốn tu luyện một môn Huyền hóa chân giải đến giúp, nhưng không ngờ đại tiểu thư Hàn Vi Vi của Trần Bảo các lại đến theo. Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ theo Hàn Vi Vi vào đây đều sửng sốt.

Cả hai không sao ngờ được Hàn Vi Vi hình như có biết Ngụy Tác, hơn nữa những gì Hàn Vi Vi nói dễ khiến người khác hiểu lệch ý, cái gì mà "giờ trò lưu manh định còi quần trước mặt ta", những lời này nói ra Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ đều cho rằng Ngụy Tác đã gây ra việc gì đó thương thiên hại lý với Hàn Vi Vi.

"Đại thư, hai con Thạch vĩ bích tích thôi mà, sao phải thế?" Ngụy Tác dở khóc dở cười nhìn Hàn Vi Vi: "Hà tất nói ra như ta là lưu manh không bằng."

"Ai là đại thư của ngươi." Hàn Vi Vi hếch mặt lên, "ngươi vốn là lão lưu manh."

"Đội đã, Vi Vi." Nam Cung Vũ Tinh vốn có quen biết Hàn Vi Vi không nén được nữa, buột miệng hỏi, "thật ra hai người có chuyện gì?"

"Nam Cung Vũ Tinh thư thư, sao lại đi cùng tên lưu manh vô si này?" Không đáp mà Hàn Vi Vi lại nói với Nam Cung Vũ Tinh.

"..." Ngụy Tác tắt tiếng, thò tay định hái hai nhánh Ngọc vân chi, tranh cãi với ngân sam tiểu mỹ nữ là việc nhỏ, Ngọc vân chi mới quan trọng, nếu không hái kịp lúc, bảo tử rơi mất, linh khí tiêu tan thì tổn thất quá lớn.

"Lão lưu manh, ngươi định làm gì, không được động đây, lẽ nào ngươi định làm việc gì lưu manh nữa?" Nhưng Ngụy Tác mới đưa tay ra, Hàn Vi Vi đã kêu lên.

"Ta hái hai nhánh Ngọc vân là cũng là lưu manh? Dù cho lúc trước ta cướp của người hai con Thạch vĩ bích tích thì ta đền là cùng. Lưu manh thì lưu manh, không cần người cứ day đi day lại mãi." Ngụy Tác bực bội, buột miệng nói.

"Cái gì mà cứ cho là người cướp, vốn là người cướp. Nếu không phải người giờ trò lưu manh cỡi quần trước mặt ta thì người đâu được ta sao??" Hàn Vi Vi trừng mắt: "Người tưởng đó đơn giản chỉ là hai con Thạch vĩ bích tích hả? Người có biết hai con Thạch vĩ bích tích đó là yêu thú ta lần đầu săn được? Lần đầu đó, hiểu chưa? Lần đầu tiên của ta đã bị người cướp mất!"

Ngụy Tác cũng nổi đóa, cười lạnh đáp, "ta vốn tưởng sao mà tệ thế, hóa ra là lần đầu, lòng ngóng vọng về, kỹ thuật tệ quá thế..."

"..." Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ nhìn nhau dờ khóc dờ cười. Cũng may cả hai đã nghe ra là chuyện gì, bằng không mà có người đi vào, nghe thấy Hàn Vi Vi và Ngụy Tác tranh cãi sẽ nghĩ ngay tới chuyện "tê nhị" đó. Ngụy Tác cười lạnh nói tiếp: "Ta ở đó hơn nửa ngày rồi, người chạy đến cướp Thạch vĩ bích tích của ta mới đúng. Hảo nam không đấu với nữ, trả linh thạch cho hai con Thạch vĩ bích tích mà người không muốn thì muốn cái gì. Lẽ nào người cũng muốn cỡi một lần trước mặt ta theo kiểu lưu manh thì mới coi như hòa?"

"Người..." Hàn Vi Vi giật run người, chỉ ngón tay vào Ngụy Tác, "Nam Cung Vũ Tinh thư thư thấy đấy, tên lưu manh thuyết này nói những gì."

"Được rồi, Ngụy Tác, người nói thế đúng là hơi quá." Nam Cung Vũ Tinh trừng mắt nhìn Ngụy Tác, dàn hòa, "Vi Vi đừng giận, để ý trả linh thạch cho hai con Thạch vĩ bích tích đó là xong."

"Không được, phải giáo huấn hẳn mới xong." Hàn Vi Vi lắc đầu quảy quẩy.

"Giáo huấn ta? Bằng vào bản lĩnh mèo quào của người mà đòi giáo huấn ta hả?" Ngụy Tác khinh thị nhìn Hàn Vi Vi thuyết.

"Với tên quỷ nhát chết bị Thạch vĩ bích tích đánh cho chạy tóe khói như người, ta lại không giáo huấn được?"

"Ngụy Tác, bớt nói đi không được hả, bắt nạt tiểu cô nương nhà người ta mà người vui sao? Còn nói nữa sau này ta mặc kệ." Nam Cung Vũ Tinh khề мэng Ngụy Tác.

"Nam Cung Vũ Tinh thư thư, cả thư thư cũng cho rằng muội không phải đối thủ của tên lưu manh này?" Tại Hàn Vi Vi cực thính, nghe thấy Nam Cung Vũ Tinh nói thì ré lên với vẻ không tin được.

"..." Nam Cung Vũ Tinh nhất thời ngẩn người, không biết nên nói gì.

Hàn Vi Vi ngoái nhìn Ngụy Tác: "Quý nhát chết, thế nào, dám đấu với ta không, nếu không đánh alij ta thì sau này gặp ta phải kêu là bà cô."

"Đấy là người bức ta." Ngụy Tác hừ một tiếng, "chốc nữa người thua thì không cần gọi ta là ông cậu khi gặp mặt đâu, cứ ngoan ngoan gọi hảo ca ca là được rồi."

"Không được đả thương Vi Vi!"

Không ngăn được, Nam Cung Vũ Tinh miễn cưỡng đến bên Ngụy Tác dận dò, rồi hái hai nhánh Ngọc vân chi đã chín xuống.

"Thần hải cảnh ngũ trọng? Tiểu mỹ nữ dờ hơi này sao lại tiến bộ nhanh thế nhỉ, cách đây không lâu còn mới đạt đến Thần hải cảnh tứ trọng cơ mà."

Ngụy Tác lén dùng Vọng khí thuật, nhìn xong thì cả kinh. Trên mình Hàn Vi Vi lóe sáng năm dải bạch sắc quang hoa, rõ ràng là tu vi Thần hải cảnh ngũ trọng. Bất kỳ công pháp nào cũng tu vi càng cao, tiến giai càng khó, công pháp càng cao mình, đột phá tu vi càng gian nan. Hiện tại quang hoa trong năm thần hải của Hàn Vi Vi sáng rực, chứng minh công pháp nàng ta tu luyện cao hơn gã mấy tầng, nhưng gã đạt tới Thần hải cảnh tam trọng nhiều ngày rồi mà chưa đột phá đến đệ tứ trọng, trong khi Hàn Vi Vi đã đột phá đến Thần hải cảnh đệ ngũ trọng.

"Để người động thủ trước." Hàn Vi Vi mặt mũi trắng trẻo tỏ vẻ khinh thị, lấy ra một thứ như vỏ sò trắng, chân nguyên được dồn vào, vật đó hóa thành bạch quang thuần bài hình vỏ sò sáng rực, chỉ chít khoa đầu phù văn, lơ lửng trước mặt nàng ta.

"Pháp bảo?!"

Ngụy Tác cả kinh. Thiên Huyền đại lục chia theo uy năng pháp bảo mà phân thành linh, đạo, huyền, tiên tứ giai, nhưng pháp bảo thật sự, dù là linh giai hạ phẩm phòng ngự pháp bảo cấp thấp nhất cũng chống chọi được thuật pháp công kích của tu sĩ Chu thiên cảnh tứ trọng. Trừ phi bản thân thai thể pháp bảo phá tổn, cơ hồ mọi pháp bảo đều có thể liên tục phát huy uy năng khi được tu sĩ dồn chân nguyên vào. Điểm này khác hẳn với pháp khí như phù lục, kích phát xong thì uy năng sẽ nhanh chóng suy kiệt. Hiện tại tu vi của Hàn Vi Vi cao hơn Ngụy Tác hai bậc, nếu có pháp bảo chân chính trong tay, gã sẽ không tài nào thắng được.

Nhưng rồi gã thở phào, bạch sắc thuần không tầm thường đó không cần Hàn Vi Vi dồn chân nguyên vào để không chế, xem ra chủ yếu dựa vào uy năng của chất liệu, chắc chỉ là bản lĩnh khí tương đương với pháp bảo phòng chế, chứ không phải linh giai pháp bảo.

Ngụy Tác lại kích phát Linh thiên ngọc bội, đồng thời nắm Phong bá bảo phù lấy được của Lâm Đạo Nhất, dồn chân nguyên tím tím vào, kích phát một đạo phong tường chặn trước mặt.

Hàn Vi Vi không động thủ, mà chỉ nhìn gã, có vẻ như muốn giữ lời, để gã động thủ trước.

Hải xong Ngọc vẫn chỉ, Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ hơi khản trương tụ lại đứng ở một góc chéo giữa hai người, nếu thấy có gì không ổn là sẽ xuất thủ ngăn cản. Đấu pháp đối với tu sĩ lúc nào cũng thập phần hung hiểm.

Thấy Hàn Vi Vi tỏ ra khinh thị mình, Ngụy Tác không khách khí, ném một tấm Hòa cầu phù vào bạch quang thuẫn bài.

Lưỡi lửa như thác đổ, lan khắp bạch quang thuẫn bài, nhưng ánh mắt Ngụy Tác lạnh lại vì trừ vài chỗ hơi đen đen, thuẫn bài thậm chí không hề hấn gì. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

"Hừ!" Hàn Vi Vi phát tay, một dải bạch khí ngưng thành băng long trong suốt dài chừng năm thước trước mặt, vù một tiếng va vào phong tường trước mặt gã.

"Chà, thuật pháp gì mà lợi hại thế này!"

Băng long nhỏ xíu va vào phong tường, lập tức bị cương phong cắt thành vô số mảnh nhỏ xíu, nhưng băng hàn chi khí từ các mảnh vỡ toát ra suýt nữa khiến gã đông cứng, cả lông mày cũng kết bạch sắc sương hoa.

Àm! Âm! Âm!

Ngụy Tác nào dám dừng tay, liên tục ném Hòa cầu phù vào Hàn Vi Vi. Dù không phá được bạch quang thuẫn bài, ít nhất hỏa lực do Hòa cầu phù kích phát sản sinh ra khiến thân thể nàng ta ấm lên.

Cả dung động sáng rực lưỡi lửa.

"Lưu manh này lấy đâu ra lắm Hòa cầu phù thế nhỉ?"

Liễu Ngũ đứng cùng Nam Cung Vũ Tinh bắt giác từng mắt lên. Thật ra y là người của Thiết Sách bảo vệ Hàn Vi Vi trong hai hôm nay, vì Nam Cung Vũ Tinh sai người mang tin đến, bị Hàn Vi Vi nhìn thấy, lại bị nàng ta mè nheo không chịu nổi, đành phải đưa đi theo. Vốn y cho rằng, Ngụy Tác chắc chắn thất bại. Y biết rõ tu vi Hàn Vi Vi không kém mình, lại có nhiều thứ hay ho, chỉ là kinh nghiệm đối địch và kiến thức về yêu thú hơi kém, bằng không đâu cần Thiết Sách bảo vệ, đơn độc qua lại trong phạm vi nghìn dặm quanh Linh Nhạc thành sẽ không thành vấn đề. Nhưng tình cảnh trước mắt thì khác.

"Lão lưu manh!"

Hàn Vi Vi kỳ thực lần đầu tiên chính thức đấu pháp với người khác, cũng hơi khản trương, không ngờ Ngụy Tác công kích mãnh liệt như thế, nhất thời từng quả hỏa cầu như bánh xe đổ tới khiến bạch quang pháp thuẫn rung lên kịch liệt, trước mặt nàng ta như có một biển lửa, cũng hơi hoảng hốt, luống cuống chân tay lấy ra một mảnh trúc xanh biếc nhỏ xíu nhưng nặng trịch.

Chân nguyên dồn vào, thanh sắc trúc phiến rực thanh quang, đột nhiên lớn vụt lên, hóa thành một cây thanh sắc trúc kiếm sáng rực.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 46: TA THẬT SỰ KHÔNG HỀ BIẾN THÁI

Trông thì Ngụy Tác uy phong mọi bề, Hòa cầu phù lao ra vù vù, nhưng lòng gã đang đắng ngắt. Bạch quang thuẫn bài trước mặt Hàn Vi Vi có uy năng phòng còn lợi hại hơn nhị giai pháp phù, liên tục mười mấy tấm Hòa cầu phù giáng vào mà không hề có dấu hiệu gì bị nứt.

"Lại là pháp bảo phòng chế?"

Cùng lúc, Hàn Vi Vi vung thanh sắc trúc kiếm hóa thành một dải thanh quang, chỉ qua pháp lực dao động trên cây kiếm, Ngụy Tác không khỏi biến sắc.

Phập một tiếng, thanh sắc trúc kiếm trực tiếp xuyên qua phong tường. Linh thiên ngọc bội lóe lên hai lần, liên tục kích phát ra hai linh quang quang tráo, đều bị thanh sắc trúc kiếm đâm thủng.

Uy lực cây trúc kiếm hoàn toàn không kém gì pháp bảo phòng chế của Lâm Đạo Nhất.

"Cẩn thận!"

Nam Cung Vũ Tinh nhọt nhọt sắc mặt, buột miệng kinh hô.

"Xoạt!"

Thanh sắc trúc kiếm cách ngực Ngụy Tác một đoạn, kiếm quang đã xé rách tấm thanh sắc bố y phổ thông gã đang mặc.

Thấy cảnh tượng này, Liễu Ngũ biến hẳn sắc mặt, chuẩn bị kích phát pháp bảo, đón đỡ thanh sắc trúc kiếm rõ ràng là pháp bảo phòng chế.

Từng dải hồng quang khước đột nhiên từ ngực Ngụy Tác dâng lên, dung động sáng rực, hình thành một con hỏa phượng chừng năm thước cực kỳ giống thật!

Vù, hỏa phượng như vật sống đỡ gọn thanh sắc trúc kiếm.

"Người... đồ hạ lưu, người lại ăn trộm nội y của nữ tu, còn mặc ở bên trong!"

Hàn Vi Vi tròn tròn mắt, nhìn vào ngực Ngụy Tác với vẻ không dám tin, hóa ra gã đang mặc một tấm yếm của nữ tử. Đã ăn trộm nữ tu nội y lại còn mặc vào người, Hàn Vi Vi cho rằng Ngụy Tác quả thật quá biến thái! Trong lòng nàng ta, Ngụy Tác lập tức cũng như mấy tu sĩ xấu xa chuyên ăn trộm nội y của mỹ nữ trong Linh Nhạc thành.

"..."

Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ thấy cảnh đó cũng há hốc miệng.

"Chà!"

Vì muốn an toàn nên mới mặc tấm Hỏa phượng đồ đầu vào, không ngờ lại bị lộ ngay, thấy vẻ mặt của ngân sam tiểu mỹ nữ cùng Nam Cung Vũ Tinh, Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt, vội rặn cười giải thích, "cái gì mà ăn trộm nội y của nữ tu, tấm Hỏa phượng... đồ đầu này là ta vô tình phát hiện trong bụng Độc giác lôi khuê, vì không có pháp khí phòng hộ lợi hại nên tạm thời mặc vào..."

"Người gạt ai hả! Người mà giết được Độc giác lôi khuê? Bụng Độc giác lôi khuê mà phát hiện cái này thì ta bảo trong bụng Thạch vĩ bích tích có pháp bảo cũng được!" Hàn Vi Vi cực kỳ ghê tởm ré lên, đưa tay định cho Ngụy Tác một đòn thuật pháp nữa, phối hợp với thanh trúc kiếm chém tan tên vô si này.

"..."

Thấy Liễu Ngũ đứng xem náo nhiệt cũng gật gù, Ngụy Tác chỉ muốn chết quách cho rảnh. Bảo gã giết được Độc giác lôi khuê, còn phát hiện Hỏa phượng đồ đầu trong bụng nó thì thật không ai tin. Bỗng khí trắng xóa từ tay Hàn Vi Vi dấy lên. Ngụy Tác đành nghiêng răng miết một đạo phù lục.

"Chuyện gì đây?!"

Hàn Vi Vi đang thi triển thuật pháp, đột nhiên, một đàn lợn xuất hiện trước mặt, vui vẻ lao tới.

Nếu đang đấu pháp mà thấy một đàn lợn béo ú ụt ịt chạy tới chỗ mình, sẽ phản ứng thế nào?

Hàn Vi Vi ngây ra, bạch sắc băng khí cũng mất không chế, tiêu tan sạch.

"Pháp y của nàng ta không tệ, đòn này chắc không đến nỗi lật thù tôi hoa đâu?"

Nắm lấy cơ hội này, Ngụy Tác vung tay phát ra Kim xà lôi thoa, cơ hồ lướt cạnh bạch quang thuần bài giáng vào mình Hàn Vi Vi.

Cũng như Ngụy Tác dự liệu, ngân sắc pháp y của Hàn Vi Vi lóe ngân quang, hóa giải tuyệt đại bộ phận uy năng của kim xà lôi tác, nhưng hơn mười tia sét tán ra cũng vẫn khiến nàng ta tê dại.

Ngụy Tác nhanh chóng phát ra tiếng một đạo Kim xà lôi thoa giáng xuống.

"Thôi thôi! Đủ rồi!"

Nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra, Nam Cung Vũ Tinh loáng lên chặn trước mặt Hàn Vi Vi.

Ai cũng nhận ra Hàn Vi Vi thua chắc, dù Ngụy Tác tạm thời không phá được bạch quang thuần bài nhưng gã vẫn có thể liên tục kích phát kim xà lôi khiến nàng ta không có năng lực phản kháng, đồng thời trực tiếp vòng qua bạch quang thuần bài, lúc đó dù Ngụy Tác không phát ra Hỏa cầu phù, Hàn Vi Vi cũng không đỡ được.

Ngụy Tác nhún vai dừng tay, ngân sam tiểu mỹ nữ này cũng đầy quyền rũ, đánh cho nàng ta tê dại thì gã cũng không nhẫn tâm.

Nhân tích tắc dừng tay này, gã vội kéo y phục, che chắn hỏa phượng nội y lại.

Hàn Vi Vi sắc mặt nhọt nhọt, run rẩy toàn thân nhìn Ngụy Tác, nửa vì giận nửa vì tê dại.

Đáng vẻ này của tiểu mỹ nữ quyền rũ, Ngụy Tác càng bắt nhãn.

"Ta phải giết ngươi!"

Đột nhiên, Hàn Vi Vi ré lên, ra vẻ quyết tử với Ngụy Tác. Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ đều giật mình.

"Thế nào, thua rồi không nhận hả?" Ngụy Tác cũng hơi giận. Thế này đã xong chưa.

Ngụy Tác nói ra câu này, Hàn Vi Vi nghiêng răng, mắt ầng ầng nước.

"Lần tới ta nhất định đã bại ngươi!"

Nhọt nhạt mặt mày nhìn Ngụy Tác xong, Hàn Vi Vi quay người chạy ra ngoài dung động.

"Ta đuổi theo đã, nhờ may có chuyện gì." Liễu Ngũ cười khỏ nhìn Ngụy Tác, nói với Nam Cung Vũ Tinh xong thì đuổi theo ngay. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

"Còn lần sau nữa hả?" Ngụy Tác im lặng nhìn theo ngân sam tiểu mỹ nữ mộng con tan biến khỏi thị tuyến rồi lắc đầu. Cả dung động chỉ còn lại gã cùng Nam Cung Vũ Tinh. "Vật này đúng là ta giết Độc giác lôi khuê trong Vạn Xà cốc lấy được." Lấy hết dũng khí xong, gã hồ thẹn gần chết, chật vật lắm mới nói được câu đó với Nam Cung Vũ Tinh.

"Chúng ta chia đôi hai nhánh ngọc linh chi này. Ngươi có nạp bảo nang, cứ thu Phong linh hồng và Băng tuyết đao lang lại, về Linh Nhạc thành xong sẽ chia đều, ngươi thấy thế nào?" Nam Cung Vũ Tinh tựa hồ không nghe thấy gã nói, chỉ thốt lên một câu.

"Ngươi tin ta đi, ta không phải là biến thái." Ngụy Tác cho rằng nàng không tin mình, cuống lên nói: "Chi bằng ta tặng ngươi vật này."

"Ngươi tin ta có được không!" Ngụy Tác chưa kịp phản ứng đã bị Nam Cung Vũ Tinh gõ lên đầu, "Tặng vật này... ngươi còn mặc rồi chứ, đúng là đầu lợn!"

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

CHƯƠNG 47: THẠCH LINH NHŨ! THẦN HẢI CẢNH TỬ TRỌNG!

Gom hết thi thể yêu thú trong Thạch Thư dung động lại, giải thích việc giết Độc giác lôi khuê cùng đàn lợn đột nhiên chạy ra, Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh trực tiếp thông qua truyền tống pháp trận quay về Linh Nhạc thành.

Chi tay Nam Cung Vũ Tinh, về căn nhà ở thành tây, Ngụy Tác vẫn còn thấy mình hôm nay đúng là tòi tẹt. Tuy tặng Hỏa phượng đồ đầu cho Nam Cung Vũ Tinh rất thích hợp, nhưng vật này chỉ những tình lữ tối thân mật mới tặng nhau, với quan hệ hiện tại giữa gã và nàng mà bảo tặng vật này thì thật không ổn.

Bất quá Nam Cung Vũ Tinh đã hai lần mang lại lợi ích không nhỏ cho gã, lần này trừ Ngọc vân chi thì gã thu hoạch được Phong linh hồng và gần ba mươi con Băng tuyết đao lang. Tuy Băng tuyết đao lang đều bị đánh tan nát, không bán được bao nhiêu linh thạch, nhưng yêu thú tam cấp trở lên đáng tiền nhất là yêu đơn đề luyện chế đơn dược. Mỗi viên yêu đơn Băng tuyết đao lang đều giá trị năm mươi viên hạ phẩm linh thạch, cộng lại là một nghìn năm trăm viên, chia đều cùng Nam Cung Vũ Tinh thì mỗi người được bảy trăm năm mươi viên.

Lần này nàng mang lại cho gã lợi ích như thế mà gã tựa hồ không cho nàng lợi ích gì, hơn nữa nàng còn tín nhiệm gã, để hết yêu thú cho giữ, gã đâm ra hồ thẹn. Dù đem Hỏa phượng đồ đầu cho nàng thì nàng cũng không nhận, gã quyết định lần tới sẽ tặng Nam Cung Vũ Tinh hai tấm Áo quang phù rồi tính.

Áo quang phù cũng rất có tác dụng, đấu với Độc giác lôi khuê và với ngân sam tiểu mỹ nữ đều có tác dụng quyết định. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

"Không ngờ tiểu mỹ nữ này lại là sư muội của Cơ Nhã? Chả trách giàu thế, đối phó Thạch vĩ bích tích mà ném pháp phù loạn xạ."

Gã qua Nam Cung Vũ Tinh biết được thân phận của Hàn Vi Vi, đương nhiên biết Trần Bảo các là thế lực cỡ nào tại Linh Nhạc thành, nghĩ đến cảnh tiểu mỹ nữ nước mắt lưng tròng, còn muốn gây phiền nữa thì gã lại nhức óc.

"Mỹ nữ đó tìm người có việc gì? Sao tối thế mới về?" Ngụy Tác mới về, lục bảo lão đầu từ trong lọ chui ra hỏi.

"Ha ha, lão đầu, cho người xem ta lấy được thứ gì này." Thấy lục bảo lão đầu, Ngụy Tác lập tức đắc ý cười ha ha, lấy nẹp bảo nang ra. Chân nguyên được dồn vào, Ngọc vân chi lấp lánh bạch quang nổi lên trong dải sáng vàng của nẹp bảo nang. Hiện tại Ngụy Tác sử dụng nẹp bảo nang rất thuần thục, lúc trước gã có gì là lấy hết ra rồi chọn thứ mình cần, nhưng sử dụng mấy lần thì phát hiện cũng có thể dùng thần thức nội thị cảm ứng nẹp bảo nang, muốn lấy gì thì khiến thứ đó hiện lên, chứ không cần lấy hết ra nữa. Thật ra cũng vì gã chưa được sử dụng bảo vật thể này, vốn tu sĩ có pháp bảo để trữ vật đâu thể lấy thứ gì là phải đồ sạch mọi thứ ra.

"Ngọc vân chi?" Lục bảo lão đầu chỉ nhìn qua, lập tức biến sắc, "người làm cách nào lấy được nhánh Ngọc vân chi này?"

"Sao hả?" Ngụy Tác thấy lục bảo lão đầu trong tích tắc trở nên nghiêm túc thì lấy làm lạ, "Ngọc vân chi này do Nam Cung Vũ Tinh truyền tin cho ta phát hiện, sinh trưởng tại một dung động, được Phong linh hồng bảo vệ, Phong linh hồng bị bọn ta giết rồi, tổng cộng có hai nhánh, bọn ta chia đôi."

"Tổng cộng có hai nhánh?" Lục bảo lão đầu càng cuống lên, dung động đó ở đâu, mau đưa ta đến xem."

"Đưa người đến dung động? Thật ra là chuyện gì?" Ngụy Tác bất giác sửng sốt.

"Thạch linh nhũ!" Quang hoa trên mình lục bảo lão đầu lấp lóe, tựa hồ tâm tình dao động kịch liệt, "ta và một vị chủ nhân vô tình phát hiện, cũng như Băng vụ quả sinh trưởng trên hàn ngọc, nơi Ngọc vân chi sinh trưởng luôn có Thạch linh nhũ! Thạch linh nhũ là bảo vật do thiên địa linh khí ngưng tụ thành, đối với tu luyện còn có tác dụng hơn cả đơn dược luyện chế từ yêu đơn, linh khí của nó cơ hồ trong tích tắc dung hợp được với chân nguyên! Nếu người may mắn phát hiện một chút Thạch linh nhũ, chưa biết chừng sẽ nhanh chóng đột phá đến Thần hải cảnh đệ tứ trọng!"

"Cái gì, có đồ tốt thế hả!"

Nghe lục bảo lão đầu giải thích, Ngụy Tác cũng chấn kinh. Nên biết hiện giờ gã tu luyện, luyện hóa linh khí hấp thu từ mỗi viên linh thạch đều tốn nhiều thời gian, dù Ngụy Tác không quản ngày đêm tu luyện, tối đa cũng chỉ luyện hóa được linh khí trong mười viên hạ phẩm linh thạch mỗi ngày. Nếu số linh khí này được luyện hóa trong tích tắc thì tốc độ tu luyện nhanh hơn không biết bao nhiêu lần!

"Đi, đưa ta đến dung động!"

Đầu óc gã hiện chỉ toàn ý nghĩ làm cách nào tu luyện để thăng tu vi, sau tích tắc chấn kinh thì cơ hồ không hề do dự thu lại Ngọc vân chi, nhét cái lọ vào ngực áo, nhanh chóng lao đi.

"Có phải bên cạnh mọi linh dược đều có đồ tốt?" Trong lúc dốc sức lao về truyền tống pháp trận, Ngụy Tác hỏi lục bảo lão đầu, "Hiện tại tu đạo giới không ghi chép nhiều về phương diện này."

"Không phải cạnh mọi linh dược đều có thiên tài địa bảo." Lục bảo lão đầu đáp: "Có những linh dược chỉ sinh trưởng ở nơi đặc biệt, ví như Băng nham hoa sinh trưởng tại nơi cực hàn nhưng dày đặc cương phong, Xích viêm quả sinh trưởng tại nham tương hỏa địa. Có những linh dược tuy sinh trưởng trên thiên tài địa bảo nhưng cùng quá trình trưởng thành sẽ hấp thu linh khí trong đó, rất có thể lúc trưởng thành bị yêu thú hoặc tu sĩ phát hiện thì linh khí của thiên tài địa bảo đã bị hút sạch, biến thành đá sỏi thông thường. Đúng là nhiều loại linh dược thường có yêu thú bảo vệ. Chỗ Ngọc vân chi sinh trưởng hiện tại vị tất có Thạch linh nhũ, vì chưa biết chừng số lượng Thạch linh nhũ không nhiều, đã bị Ngọc vân chi hấp thu hết rồi, chúng ta đến thử vận may xem sao."

...

"Ở đây hả?"

Hơn nửa canh giờ sau, Ngụy Tác đưa lục bảo lão đầu quay lại dung động hình hồ lô trong Thạch Thư dung động, lục bảo lão đầu lơ lửng trước ngực gã, quan sát thanh thạch chung nhũ từ đỉnh rủ xuống đất, lớn cỡ thân người trưởng thành.

"Ở đây." Ngụy Tác gật đầu, gã còn nhận ra nơi Ngọc vân chi sinh trưởng, tuyệt đối không thể nhầm.

"Người dùng Thanh thủy nhận men theo chỗ Ngọc vân chi sinh trưởng từ từ hướng lên để cắt thạch chung nhũ, nhớ là phải chậm." Lục bảo lão đầu nheo mắt nhìn thanh thạch chung nhũ từ trên rủ xuống, nếu có Thạch linh nhũ thì sẽ ở phía trên Ngọc vân chi.

"Được!"

Ngụy Tác tận mắt thấy quá trình Diệt Tiêu Chính xử lý hàn ngọc, đã có kinh nghiệm, liền gật đầu, vù một tiếng, một đạo Thanh thủy nhận từ từ cắt vào vỏ thạch chung nhũ.

Thanh thủy nhận chỉ như cạo vỏ, cắt một lớp đá chưa đầy một tấc xuống, lập tức mùi thơm sực nức bay ra.

Bên trong lớp đá, giữa thạch chung nhũ tựa hồ có một trụ kết tinh lớn cỡ ngón tay như ống ngọc rỗng ruột, bị Thanh thủy nhận cắt thủng một vết nhẹ, bạch sắc vụ khí màu trắng nhũ đang chảy ra.

"Không xong! Thạch linh nhũ sắp thấm ra, cách vỏ thạch chung nhũ quá gần, người đã cắt thủng rồi! Mau lên, chảy ra là sẽ hóa thành linh khí, không thể lấy được!" Lục bảo lão đầu biến sắc, không ngờ Thạch linh nhũ trong thạch chung nhũ lại gần lớp vỏ đến vậy, xem ra không bị yêu thủ và tu sĩ phát hiện, không đầy một năm là Thạch linh nhũ cũng sẽ thấm ra ngoài hết.

"...!" Nhưng khiến lục bảo lão đầu há hốc miệng là Ngụy Tác phản ứng còn nhanh hơn, cơ hồ cùng lúc thấy bạch sắc vụ khí chảy ra thì gã biến sắc bò xuống dùng miệng ngậm vào cái lỗ hút mạnh.

Bạch sắc vụ khí mang theo dịch thể màu trắng nhũ toàn bộ bị Ngụy Tác hút vào bụng.

"Chà!"

Chưa nhận ra Thạch linh nhũ có mùi vị gì, Ngụy Tác đã cảm giác được một luồng linh khí kinh đảo hải lãng từ bụng tràn lên kinh mạch, như thể bạch sắc vụ khí đã biến thành sông lớn trong thể nội gã. "Xong rồi! Sắp bị nổ tung rồi!" Đột nhiên trong lòng gã dấy lên cảm giác này.

"Mau theo công pháp hành công tu luyện! Dẫn đạo chân nguyên!" Lục bảo lão đầu kêu to.

Ngụy Tác rùng mình như tỉnh mộng, bất chấp nền động ẩm ướt, ngồi phệt xuống.

Dưới da gã xuất hiện vô số đường hằn lên, nhanh chóng tụ lại. Sau một tuần hương, tình trạng đó mới từ từ bình phục lại, thân thể gã xuất hiện ánh sáng rất mượt mà.

Chát một tiếng khê khằng, thể nội gã như có vật gì đó bị phá vỡ, há miệng phun ra một luồng trọc khí tím tím.

Trên mình gã thoáng ánh lên bốn luồng tử sắc quang hoa.

"Sau cùng cũng đột phá đến Thần hải cảnh tứ trọng!"

Hít sâu một hơi, Ngụy Tác mở mắt, tỏ ra hớn hờ đến điên cuồng!

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 48: LỤC BẢO LÃO ĐẦU XUẤT THỦ!

Trong thể nội Ngụy Tác, chân nguyên xoay tít trong bốn cái tử sắc thần hải.

Thạch linh nhũ, vật do thiên địa linh khí ngưng kết mà tu đạo giới hiện tại không còn ghi chép gì quá thật quá kinh nhân, vốn Ngụy Tác dù không quản ngày đêm tu luyện cũng cần nhiều ngày mới có khả năng đột phá đến đệ tứ trọng, nhưng Thạch linh nhũ lập tức giúp gã mở thêm một thần hải, tấn thăng thành tu sĩ Thần hải cảnh tứ trọng!

Nhớ lại cảm giác linh khí cuồng bạo phun ra, nhanh chóng dung hợp với chân nguyên, gã chép chép miệng, bò toài ra ghé miệng vào cái lỗ hút mạnh tiếp.

Thạch linh nhũ nhiều thêm một chút, có khi trực tiếp đột phá đến Thần hải cảnh đệ ngũ trọng cũng chưa biết chừng, tu vi cấp đó thì có những thuật pháp lợi hại sẽ thi triển được, không còn là tiểu tán tu cấp thấp nữa.

Nhưng gã cực kỳ thất vọng, trong trụ kết tinh như ống ngọc rỗng đó trống rỗng, không còn một giọt Thạch linh nhũ nào.

"Lão đầu, kết tinh này có tác dụng gì không?"

Ngụy Tác đang cực kỳ thất vọng, thận trọng phát ra Thanh thủy nhận, cất thêm cái trụ kết tinh một chút, trong đó toàn những viên lấp lánh như hạt muối.

"Đó chỉ là lưu ly kết tinh bình thường, không có tác dụng gì, chắc thạch chung nhũ này vốn là trụ đá, từ trên nóc động rú xuống, bên ngoài lại phủ một tầng thạch chung nhũ, Thạch linh nhũ nằm trong lưu ly kết tinh này." Lục bảo lão đầu lắc đầu với vẻ tiếc rẻ.

"Ngọc vân chỉ có tác dụng gì đối với đệ tử tu vi không?" Ngụy Tác lại lấy Ngọc vân chỉ như muốn nuốt chửng.

"Tu luyện tới kỳ nôn nóng." Lục bảo lão đầu cười lạnh, "cũng như yêu đơn tuy cũng hút được nhiều linh khí nhưng không thể trực tiếp luyện hóa, Ngọc vân chỉ đã hòa cũng như tuyệt đại đa số linh dược, trong lúc trưởng thành đã ngưng tụ nhiều thành phần đặc hữu. Yêu thú tuy nuốt Ngọc vân chỉ vào có

thể tăng cường yêu đơn, nhưng chỉ cần người nuốt Ngọc vân chi, dù trang bị đầy mình cũng không thể ra khỏi dung động này."

"Là ta quá nôn nóng." Nhân quang Ngụy Tác lóe lên, hít sâu một hơi gạt đầu, lãnh tĩnh lại.

Hiếm khi thấy Ngụy Tác nghiêm túc như vậy, lục bào lão đầu mắt ánh lên khác lạ, gã nói trước đây, lão tưởng gã chăm chỉ tu luyện vì muốn theo đuổi đại mỹ nữ Thủy Linh Nhi của tu đạo giới nhưng biến hóa của gã trong lúc này lại khiến lão đột nhiên thấy gã tu luyện, muốn đề thăng tu vi còn vì nguyên nhân quan trọng khác nữa.

"Người cùng không nên thất vọng, cũng may vận khí của người không tệ, Thạch linh nữ giúp người đột phá đến Thần hải cảnh đệ tứ trọng, tốc độ từ tu vi lưỡng trọng đột phá đến đệ tứ trọng như thế cũng nhanh lắm rồi. Người đã đạt đến cảnh giới này, có những thứ ta có thể cho người biết, hơn nữa đảm bảo tác dụng không kém hơn Thạch linh nữ!" Lục bào lão đầu nhìn gã, hơi nheo mắt nói, "chỉ là chúng ta tuy hợp tác, ta coi người là chủ, có những việc cũng nên dốc lòng với nhau, nên cho ta biết, trừ Thủy Linh Nhi thì vì nguyên nhân gì mà người dốc sức tu luyện."

"Để sống sót... Không thể thì không cách nào sống sót tại Linh Nhạc thành." Ngụy Tác cười khổ, lần đầu tiên không có vẻ cười cợt nhạo nhõn thường thấy, "Còn nữa... ta muốn đến chỗ cha mẹ xảy ra chuyện ở ngoài Thiên khung xem sao. Ít nhất cũng phải biết vì sao họ chết..."

"Người biết họ gặp bất trắc ở ngoài Thiên khung?" Lục bào lão đầu hỏi.

"Không biết, sau này ta nghe ngóng được họ từ Linh Nhạc thành bắc ra khỏi Thiên khung. Ta đến đó quan sát một lần nhưng vì tu vi quá thấp, không thể ra ngoài Thiên khung." Ngụy Tác thờ dãi nói với lục bào lão đầu, "được rồi, cần nói thì ta đã nói, người nên cho ta biết những gì cần biết đi."

"Được." Lục bào lão đầu nhìn gã gật đầu, "ta sẽ cho người biết cách luyện chế một loại đơn dược, là Bồ thiên đơn."

"Bồ thiên đơn? Đơn dược kiểu gì? Có thể nhanh chóng khôi phục chân nguyên hay đề thăng chân nguyên tu vi?" Ngụy Tác lại sáng mắt lên như thường thấy.

"Không phải mấy đơn dược đó." Lục bào lão đầu thoáng ngạo nghễ: "Nhưng tác dụng còn hơn nhiều! Có thể liên tục bồi luyện nhục thân, tăng cường thần hải!"

"Thế là ý gì?" Ngụy Tác hỏi.

Lục bào lão đầu đáp: "Công pháp bây giờ chia theo phẩm giai, tu thành thần hải đến trình độ nhất định thì sẽ cố định, chân nguyên trong thần hải đạt đến mức độ nhất định là sẽ mở thêm một thần hải, tu vi tiến thêm nhất giai, công pháp càng cao cấp, thần hải càng lớn, số lượng chân nguyên chứa trong đó càng nhiều, càng ngưng tụ. Nên tu sĩ tu luyện thuật pháp cao cấp, thì dù cùng đẳng cấp cũng sẽ lợi hại hơn tu sĩ tu luyện thuật pháp cấp thấp nhiều. Bồ thiên đơn liên tục tăng cường mọi thần hải của người, cũng như thiên địa linh được tăng cường nội đơn cho yêu thú, khiến tam cấp yêu thú có khả năng siêu việt thực lực tứ cấp yêu thú. Bồ thiên đơn của ta nói cho cùng là khiến công pháp rác rưởi của người không ngừng tiến giai, sau cùng thậm chí có khả năng siêu việt thiên giai công pháp!"

"Đơn dược khiến cho công pháp tiến giai!" Tròng mắt Ngụy Tác co rút, "Lão đầu, người xác định không đùa với ta chứ?"

"Người không muốn biết thì thôi." Lục bào lão đầu mỉm cười.

"Hả, không muốn biết thì thành thằng đàn rồi! Chỉ là đơn dược này quá biến thái nhỉ?" Ngụy Tác hiểu rõ chân nguyên công pháp cấp cao và thấp khác nhau thế nào. Trước đây lúc không đủ khả năng mua được nhiều Hồi khí tán, gã phát Thanh thủy nhận đều phải tính toán, nếu tu luyện thiên giai công pháp thì dù với tu vi Thần hải cảnh lưỡng trọng, phát Thanh thủy nhận đương nhiên có thể phát ra mấy trăm đạo cũng không thành vấn đề. Có thể liên tục tăng cường thần hải, khiến Tử Huyền chân quyết gã chỉ muốn đổi đi thậm chí có thể siêu việt thiên giai công pháp, đó là khái niệm gì?

"Biến thái, đương nhiên biến thái, chỉ là đơn dược này phải sử dụng lâu dài mới có hiệu quả. Hơn nữa nguyên liệu chế liệu, vào một hai vạn năm trước rất khó kiếm đủ." Lục bào lão đầu nhìn Ngụy Tác: "Chỉ có thể nói rằng, tiểu tử tu chi là rác rưởi trong mắt người khác và khí linh hạng bét như ta đang bước vào thời đại của mình!"

"Loại đơn dược này liên tục giúp công pháp tiến giai, có ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện chăng?" Ngụy Tác hít sâu một hơi hỏi.

Lục bào lão đầu gật đầu, "Đương nhiên. Như khi công pháp của người biến thành công pháp cao cấp hơn, thần hải tăng kích cỡ, tốc độ tu luyện tất nhiên chậm đi. Bất quá ta dám chắc tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn thiên giai công pháp một bậc, vì bản thân Bồ thiên đơn có công hiệu liên tục cải tạo nhục thân, tương đương với đề thăng thiên phú và tốc độ hút linh khí của người."

Ngụy Tác nghiêng rằng, "có thứ tốt như vậy sao tới tận Thần hải cảnh đệ tứ trọng mới cho ta biết?"

"Đơn giản lắm vì đơn dược này chỉ khi đạt tới tu vi Thần hải cảnh đệ tứ trọng trở lên mới có tác dụng." Lục bào lão đầu đưa ra câu trả lời đơn giản đến độ khiến Ngụy Tác trợn tròn mắt lên.

"Nguyên liệu của Bồ thiên đơn gồm những loại nào?"

"Ngân nguyệt thảo, Tử hư thảo, Thất diệp lan, Hàn lộ căn, yêu đơn tam cấp yêu thú Thanh giáp trùng." Lục bào lão đầu đáp. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

"Yêu đơn Thanh giáp trùng?" Ngụy Tác trầm tĩnh, trong số nguyên liệu, chỉ có yêu đơn tam cấp thượng giai Thanh giáp trùng giá trị hơi cao một chút, còn

lại không có gì quý giá. Hiện số lượng Thanh giáp trùng không ít, bỏ linh thạch ra mua cũng được.

"Hiện tại cũng chỉ có yêu đơn Thanh giáp trùng hơi tốn tiền." Lục bảo lão đầu tựa hồ đọc được suy nghĩ của gã, tỏ vẻ cảm khái, "Thanh giáp trùng chỉ là tam cấp yêu thú, nhưng một hai vạn năm trước, Thanh giáp trùng cơ hồ bị giết sạch, rất khó tìm được, không ngờ bây giờ số lượng Thanh giáp trùng phồn thực đến thế. Ở trong Thiên khung cũng bắt được."

"Đi thôi." Lục bảo lão đầu ngừng lại một chút rồi bảo: "Về chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu luyện đơn, luyện chế Bồ thiên đơn cần địa hỏa đơn lô, về ta sẽ bảo người cách luyện chế. Bồ thiên đơn cần chú ý hỏa hậu, không thể chỉ một lần mà thành."

"Được, nhưng đợi một chút." Ngụy Tác gật đầu, nhanh chóng lấy nạp bảo nang ra.

"Người định làm gì?" Lục bảo lão đầu không lý giải được là Ngụy Tác lấy Kim ti phù bút và nguyên liệu luyện chế Áo quang phù từ nạp bảo nang ra. Đoạn gã bỏ hết gần ba mươi con Băng tuyết đao lang ra ngoài.

"Ta luyện chế một đạo Áo quang phù, lần này là nhờ Nam Cung Vũ Tinh ta mới nhanh chóng đột phá đến Thần hải cảnh đệ tứ trọng, luyện để tặng nàng ta. Áo quang phù ảo hóa ra ba mươi con Băng tuyết đao lang chắc sẽ dọa được đối thủ. Tiểu thạch ốc quá nhỏ, không chứa được nghìn này Băng tuyết đao lang, nên luyện ở đây." Ngụy Tác vừa giải thích vừa bày thi thể Băng tuyết đao lang ra, xếp từng con theo tư thế hung thần ác sát.

"Chà! Băng tuyết đao lang của người toàn lỗ thủng, đối thủ không nhận ra là giả?" Lục bảo lão đầu thấy trên mình Băng tuyết đao lang đầy lỗ bị Phong linh hồng bắn thủng thì tắt tiếng.

"Không sao, chỉnh lại một chút là được. Việc này ta thạo lắm." Lão càng tắt tiếng khi thấy Ngụy Tác lấy ra một mình màu trắng không hiểu bằng chất liệu gì, về lên mình Băng tuyết đao lang.

"Tiểu tử này!" Tuy gã làm thế cũng vô liệu, nhưng không hiểu sao, lục bảo lão đầu càng lúc càng thấy gã khác với tuyệt đại đa số tán tu, nên lần này không hề đá kích Ngụy Tác, mà yên lặng nhìn gã luyện chế Áo quang phù.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 49: THÔNG TIN VỀ NGŨ CẤP YÊU THÚ!

"Phong linh hồng? Băng tuyết đao lang?"

Trong gian quý tân sảnh rộng rãi của Kim Ngọc các, hai hoa phục thiếu niên cung kính đứng sau Ngụy Tác, trong đó y phục một thiếu niên thêu chỉ vàng rõ ràng thân phận cao hơn những thiếu niên khác, chính là thiếu niên hôm nọ đưa linh thạch ở phách mại hội đến cho Trần Bảo các Cơ Nhã, tên Lưu Tường.

Thấy Ngụy Tác lấy từ nạp bảo nang ra Phong linh hồng cùng một đồng Băng tuyết đao lang, Lưu Tường và mọi hoa phục thiếu niên đều hơi kinh ngạc.

"Các vị thấy chỗ này đáng giá bao nhiêu viên hạ phẩm linh thạch?" Ngụy Tác vừa nhấp một ngụm trà ngon vừa hỏi.

"Phong linh hồng đã thành niên, giá trị năm trăm viên hạ phẩm linh thạch." Lưu Tường tra xét kỹ càng, "chỉ là số Băng tuyết đao lang này tuy trông còn nguyên nhưng chỉ là vẽ vào..."

Ngụy Tác toát mồ hôi, vội nói: "Đó là tại hạ tiện tay vẽ vào chứ không phải để gạt các vị, bao nhiêu là tùy."

"Tại hạ không có ý đó." Lưu Tường không rờm lời: "Số Băng tuyết đao lang này vẫn còn yêu đơn, một số bộ phận có thể dùng để luyện khí, tổng cộng giá trị một nghìn sáu trăm viên hạ phẩm linh thạch, tiền bồi thấy thế nào?"

Tại Thiên Huyền đại lục, tu sĩ tu vụ thấp thường gọi tu sĩ tu vi cao là tiền bối, Lưu Tường xem ra tu vi tuyệt đối không dưới Ngụy Tác nhưng gọi gã là tiền bối, chứng tỏ phi thường chuyên nghiệp. Vốn Ngụy Tác vốn tính rằng tổng thể bán được một nghìn tám trăm viên hạ phẩm linh thạch đã cao lắm rồi, hiện tại thành một trăm viên, gã đương nhiên phi thường nể ý, gật đầu đáp: "Được."

Nói xong, gã hơi do dự, móc ra một vật mỏng tang, lấp lánh hồng quang, chính thị Hòa phượng đồ đầu đã khiến Hàn Vi Vi coi gã là sắc ma biến thái.

"Hòa phượng bảo y?" Lưu Tường thoáng tỏ ra kinh ngạc, "Tiền bối, vật này là ủy thác cho Kim Ngọc các đấu giá chăng?"

"Không phải." Ngụy Tác ho khan, có vẻ hơi ngượng. "tại hạ nghe nói Kim Ngọc các có vị Trương tiền bối là luyện khí sư, tại hạ muốn gia thêm một lớp áo bên ngoài Hòa phượng đồ đầu nhưng không ảnh hưởng đến công hiệu, các hạ xem có được không?"

"Tức là thêm một lớp giáp cho bảo y này?" Lưu Tường cực kỳ chuyên nghiệp, không hề bật cười mà gật đầu, "việc đó không khó, chỉ là cần chất liệu nào để phủ bên ngoài? Có yêu cầu đặc biệt nào không?"

"Chỉ cần tăng tác dụng bảo vệ là được, ít nhất cũng không dễ dàng bị cắt đứt, lộ ra hòa phượng bảo y là được, còn lại cứ làm thật bình thường, khiến người ta coi là hàng vớ vẩn, không có lực phòng ngự gì thì càng tốt." Ngụy Tác đáp.

"Tiểu tử này..." Ngụy Tác nói xong, ngay cả Lưu Tường đầy chuyên nghiệp cũng toát mồ hôi. Hòa phượng bảo y là của nữ nên không tiện mặc vào, làm thành áo giáp đủ biến thái rồi, hơn nữa người ta làm pháp y đều muốn càng hoa hòe càng tốt, gã lại muốn biến thành trông như rác rưởi, chẳng phải muốn giấu mình hay sao?

Bất quá Lưu Tường vẫn gật đầu: "Được. Kim Ngọc các có một ít Ô phong tang tì, không ảnh hưởng đến uy năng của hòa phượng pháp y, đồng thời phát ra một tầng cương phong, tăng cường đẳng cấp phòng ngự, lúc thành áo sẽ thêm một lớp tơ xanh thông thường bên ngoài, trông không khác gì y phục tiền bối mặc bây giờ. Giá đại khái chừng ba trăm năm mươi viên hạ phẩm linh thạch, tiền bối thấy sao?"

"Được." Ngụy Tác gật đầu, lại hỏi, "các vị hiện có bao nhiêu viên yêu đơn Thanh giáp trùng? Mỗi viên giá bao nhiêu?"

"Yêu đơn Thanh giáp trùng? Hiện tại có mười lăm viên. Mỗi viên giá trị thị sáu mươi viên hạ phẩm linh thạch."

"Được, tại hạ lấy tất mười lăm viên."

...

"Xem ra y chỉ là tu sĩ cấp thấp bình thường, sao lại thường xuyên mang bán những thứ ở đẳng cấp này nhỉ? Tốc độ kiếm linh thạch của y, cả tu sĩ Chu thiên cảnh cũng không bằng." Ở cửa Kim Ngọc các, tiền Ngụy Tác xong, một hoa phục thiếu niên đứng bên Lưu Tường nói, "sao y lại mua ngàn ấy nội đơn Thanh giáp trùng nhỉ? Liệu có vấn đề gì không?"

"Đừng quên quy củ của Kim Ngọc các, mặc kệ y có vấn đề thế nào thì cũng là khách của bản các, không phải người chúng ta nên suy đoán tra xét." Liếc hoa phục thiếu niên, Lưu Tường tỏ ra băng lạnh, "Các tu sĩ luôn tàng long ngoại hồ, một vài tu sĩ cấp thấp vị tất không bằng cao giai tu sĩ, có những tu sĩ biết bí thuật chi thuật, nhưng lời ban này người nói nếu người ta nghe được sẽ không vui tí nào, sau này nên chú ý."

"Vâng." Hoa phục thiếu niên tức thì lạnh người, vội đáp.

...

"Con bà nó chứ, lại nghèo rồi!"

Rời Kim Ngọc các một đoạn, Ngụy Tác vừa buồn bã lắc đầu, vừa dồn chân nguyên vào truyền tấn ngọc phù.

Phong linh hống và Băng tuyết đao lang bán được hai nghìn một trăm viên hạ phẩm linh thạch, chia đều với Nam Cung Vũ Tinh, Ngụy được hơn nghìn viên, cộng thêm có sẵn bảy trăm viên, coi như gã kiếm được một nghìn tám trăm viên, nhưng vì thay đổi hòa phượng bảo y và mua mười lăm viên yêu đơn Thanh giáp trùng, mất đứt một nghìn hai trăm năm mươi viên hạ phẩm linh thạch.

Thành ra gã chỉ còn lại năm trăm năm mươi viên.

Hiện tại trong tay gã còn không ít có giá trị, ví như Ngọc vân chi, cả cái hộp ngọc trắng đã chắc chắn là Bảo nguyên ngọc hạp, nhưng lục bảo lão đầu khẳng định trong tương lai những thứ này thập phần hữu dụng nên gã không mang bán.

Năm trăm năm mươi viên hạ phẩm linh thạch đối với tán tu Thần hải cảnh tứ trọng tầm thường là món tài phú kinh nhân nhưng càng thấy nhiều, nhất là một lần được dự phách mại hội, Ngụy Tác càng hiểu mình kém những tu sĩ lợi hại thế nào, càng thấy mình mệt mỏi.

Giờ gã không còn mua được bao nhiêu thứ nữa.

Hòa phượng đồ đầu được Kim Ngọc các thay đổi, uy năng phòng ngự nếu đúng như Lưu Tường nói là sẽ tăng một mức thì gần như linh giai hạ phẩm pháp bảo thật sự, có thể đỡ được thuật pháp của tu sĩ Chu thiên cảnh tứ trọng, đối với Ngụy Tác thì về phương diện phòng ngự, đủ dùng trong một thời gian dài tiếp theo.

Kim Xà lôi quyết uy lực không tệ, kim xà thiểm điện còn có tác dụng gây tê, môn thuật pháp này cũng đủ cho gã dùng thêm một thời gian nữa. .

Về công kích, uy lực Thanh thủy nhận không còn đủ nữa, đành dựa vào Hòa cầu phù và các pháp phù công kích khác mua về. Nhưng dùng pháp phù nhị giai trở lên để đối địch thì quá tốn kém.

Tiếp đây gã phải tìm một môn thuật pháp có lực công kích mạnh mẽ mà tu luyện.

Còn cả những nơi không thể chỉ đến bằng chân, gã lại chưa có pháp khí hoặc pháp bảo phi hành, nói gì đến pháp bảo phòng chế thuộc loại hình công kích và pháp bảo chân chính.

Mua đủ để dùng trong một khoảng thời gian tới đây, đừng nói năm trăm năm mươi viên hạ phẩm linh thạch, không biết năm vạn có đủ không nữa.

Gã còn phải chuẩn bị nguyên liệu luyện chế Bồ thiên đơn, theo lục bảo lão đầu thì Bồ thiên đơn cũng là tiêu hao phẩm như linh thạch, gã mà tu luyện liên tục thì đó là một món không nhỏ.

...

"Nhìn cái gì?"

Nam Cung Vũ Tinh từ xa đã thấy Ngụy Tác đứng dưới công cáo bài lớn nhất thành bắc tập thị, vốn thấy gã, lòng nàng cũng hơi ảm áp vì đoán được gã tìm mình vì cố gì, gần đây người coi thứ khác quan trọng hơn đồng linh thạch lạnh băng băng không còn nhiều nữa. Bất quá đến nơi, thấy dáng vẻ gã thì nàng lại bức mình, bật ra tiếng nấc. Ngụy Tác không chú ý thấy nàng đến, lén lút nhìn một hồng y nữ tu ngực to đứng gần đó.

"A? Không nhìn gì hết. Người đến lúc nào mà ta không thấy." Ngụy Tác hơi đỏ mặt, những vẫn ra vẻ ta đây không làm gì hết, móc nhanh ra một cái túi da thú, "Bán hết mọi thứ rồi, được hai nghìn một trăm viên hạ phẩm linh thạch, trong này là hai trăm mười viên trung phẩm linh thạch, ta lấy một trăm linh năm viên, người đếm lại đi."

"Hai hôm tới ta không ở Linh Nhạc thành, người có việc gì thì đợi sau đó hãy tìm ta, dùng truyền tẩu ngọc phù thì ta cũng không thấy." Nam Cung Vũ Tinh trừng mắt nhìn gã, không thèm nhìn kỹ, thu cái túi lại.

"Hai ngày không ở Linh Nhạc thành?" Ngụy Tác hơi ngần người, "người đi đâu?"

"Thiết Sách bọn ta có người phát hiện tung tích Phệ tâm trùng. Chỉ là đối phó Phệ tâm trùng cần có đủ Bạch lân thú cốt phần. Mấy hôm tới bọn ta đi săn Bạch lân thú." Nam Cung Vũ Tinh đáp.

"Phệ tâm trùng! Ngũ cấp yêu thú?!" Ngụy Tác hít một hơi lạnh.

Phệ tâm trùng tại Thiên Huyền đại lục cũng đại danh鼎鼎, yêu thú có ngoại hình như con nhộng này không chỉ phát ra được vòng sáng màu vàng có lực công kích kinh nhân mà tới chủ yếu là bản thể có thể ẩn hình thật lâu, miệng thò ra một cái ống có mũi nhọn, thường thích lén đến gần tu sĩ rồi đâm thủng thiên linh, lấy não tùy làm món khai vị.

Chỉ có Bạch lân thú cốt phần khiến da chúng biến hóa mà hiện nguyên hình, không thể duy trì trạng thái trong suốt để ẩn hình, nhưng Bạch lân thú cũng là tứ cấp yêu thú, tu sĩ thường không mang theo cốt phần của chúng, nên dù không bị Phệ tâm trùng đánh lén, tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng trở xuống mà đơn độc gặp Phệ tâm trùng cũng chỉ còn đường chết.

"Chuyện đó hình như quá nguy hiểm?" Hít một hơi khí lạnh, Ngụy Tác không nén được, nói với Nam Cung Vũ Tinh.

"Bọn ta đã sắp xếp ổn thỏa, chắc không có vấn đề gì." Thấy gã lo lắng cho mình, Nam Cung Vũ Tinh hơi ảm lòng.

Ngụy Tác nghĩ cũng đúng, Thiết Sách dù gì cũng là đại thế lực hàng đầu Linh Nhạc thành, tiểu tán tu như gã so sao được, nên gật đầu rồi lấy ra hai tấm Áo quang phù đệ đưa cho Nam Cung Vũ Tinh, "Cho người."

"Cái gì đây?"

"Là Áo quang phù, nhớ dùng tiết kiệm, luyện chế rất khó, dùng nhiều bị người ta biết là mất linh." Ngụy Tác giải thích: "Một tấm trong này có thể ảo hóa thành ba mươi con Băng tuyết đao lang, một tấm ảo hóa thành Phong linh hồng, bất quá đương nhiên đều là giả, chỉ dọa được người ta thôi."

Nam Cung Vũ Tinh mấp máy môi nhưng không nói gì.

"Cho người thêm một chút Hỏa cầu phù." Vốn Ngụy Tác là kẻ mê tiền đến xương tủy, nhưng không hiểu sao, dù biết Nam Cung Vũ Tinh chỉ cùng người của Thiết Sách đi săn yêu thú, song lúc nàng sắp đi, gã lại không nén được móc ra một nắm Hỏa cầu phù, nhét vào tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 50: CHU THIÊN CẢNH TU SĨ.

"Con bà nó chứ, nhất thời mềm lòng! Ngần ấy Hỏa cầu phù luyện đâu có dễ."

Nhìn theo Nam Cung Vũ Tinh bỏ đi, Ngụy Tác thầm gào lên trong lòng.

Bất quá gào thì gào, ban này còn như gà trống làm màu làm mè, lần này gã không có cảm giác xót ruột. Nhìn theo Nam Cung Vũ Tinh khuất tầm mắt, gã lại đến Linh Nhạc thành bắc.

Nhưng phường thị thế lực hùng hậu nhất Linh Nhạc thành như Kim Ngọc các đều tụ tập tại thành nam, tự do tập thị ở thành bắc đều là những tiệm nhỏ như của lão hồ ly mà trước đây gã thường đến. Bất quá Thiên Huyền đại lục lấy hướng bắc làm đầu, toàn Linh Nhạc thành cũng bắc xuống nam, xây dựng dựa vào thế núi, địa thế thành bắc cao nhất, trên đỉnh cao nhất có cấm chế, là sơn môn Thiên Nhất môn, tu sĩ bình thường không thể vào được. Từ tự do tập thị đi lên đều là những gian tiểu thạch ốc đẹp hơn gian của Ngụy Tác ở thành tây không biết bao lần, là nơi các tu sĩ ở.

Nói đơn giản, thành tây là nơi dân nghèo của Linh Nhạc thành ở, là nơi tán tu cấp thấp tụ tập, thành bắc là chỗ cao giai tán tu tụ tập.

Nơi ở của tu sĩ tại thành bắc, địa thế càng cao, hoàn cảnh và điều kiện càng tốt, chỉ là số linh thạch phải trả mỗi tháng cũng cao không kém.

Hiện tại việc quan trọng nhất của gã là luyện chế Bồ thiên đơn, mua mười lăm viên yêu đơn Thanh giáp trùng tại Kim Ngọc xong, nguyên liệu đã chuẩn bị toàn bộ xong xuôi, chỉ còn thiếu thứ cuối cùng là địa hỏa lô.

Một vài tu sĩ tu vi cao tuyệt, dù luyện khí hay luyện đơn cũng đều có thể dụng chân nguyên bản thân khu động đơn lô, hoặc tu sĩ luyện cao cấp hơn nữa khi luyện chế đơn dược và pháp khí phổ thông thậm chí trực tiếp thi triển chân hỏa pháp quyết, dùng chân hỏa để luyện khí hoặc luyện đơn. Ngụy Tác tu vi thấp lại không biết chân hỏa pháp quyết, muốn luyện Bồ thiên đơn đành nhờ đến địa hỏa lô.

Gã đến Linh Nhạc thành bắc là để đổi sang chỗ ở có địa hỏa lô.

Thành bắc vốn có cấm địa của mấy môn phái, Ngụy Tác trước kia từ đến tự do tập thị thì hiếm khi đến nhưng chỗ khác, phải hỏi thăm vài tu sĩ chi hậu, mới biết cụ thể vị trí của Thiên Nhất môn Nhất Tâm điện - nơi phụ trách cho thuê chỗ ở tại thành bắc.

Đi theo dãy mười bậc đá không có ký hiệu gì, Ngụy Tác thấy một tòa điện vũ hai tầng. Kiến trúc cũng như nơi Thiên Nhất môn đặt truyền tông pháp trận tại các điểm trong Linh Nhạc thành, cũng màu vàng chói, trông có vẻ khí thế phi phàm.

"Thần hải cảnh tam trọng? Chắc là ngoại môn đệ tử của Thiên Nhất môn."

Vào đại điện Nhất Tâm điện, Ngụy Tác lại thấy hai đệ tử Thiên Nhất môn mặc lam sắc pháp y phổ thông cùng vài người y phục đa dạng, hình như đều là tu sĩ, gã dùng Vọng khí thuật, phát hiện chỉ có trung niên tu sĩ mặc huyền thiết hộ giáp có tu vi cao hơn gã nhất giai, là tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng, còn lại đều ngang hoặc thấp hơn gã, ngay cả hai đệ tử Thiên Nhất môn phụ trách tiếp đãi cũng chỉ có tu vi Thần hải cảnh tam trọng.

Mấy tu sĩ ăn vận đủ kiểu đó đang trả linh thạch cho một đệ tử Thiên Nhất môn trông béo lùn, chắc đến thuê chỗ ở. Thấy Ngụy Tác vào, một đệ tử Thiên Nhất môn mặt hơi nhợt, trông thập phần tinh minh bước lên hỏi: "Xin hỏi vị huynh đài này vào Nhất Tâm điện có việc gì?"

Ngụy Tác biết chỗ này cũng như hàng quán bình thường, chỉ là ở kia một tay giao linh thạch, một tay nhận phù lục, pháp bảo đơn dược gì đó, còn ở đây giao linh thạch là để thuê chỗ ở và tu luyện nên gã khách khí, hỏi luôn, "tại hạ muốn thuê một nơi ở có địa hỏa lô."

"Nơi ở có địa hỏa lô?" Ngụy Tác vừa nói xong, mục quang mấy tu sĩ kia đều đổ dồn vào gã. Nơi như thế, mỗi tháng phải nộp số lượng linh thạch không ít, tu sĩ có thể chi trả chứng tỏ không tầm thường, mấy tu sĩ này cũng kiểm chắc không tệ nhưng căn bản không thuê nổi chỗ ở có địa hỏa lô.

"Huynh đài cần nơi ở có địa hỏa lô?" Đệ tử Thiên Nhất môn mặt nhợt, trông thập phần tinh minh cũng hơi hoài nghi nhắc lại rồi nói, "nơi ở có địa hỏa lô hiện có hai chỗ, một chỗ có cả linh điền để trồng linh dược, một chỗ không. Chỗ có linh điền tám mươi viên hạ phẩm linh thạch một tháng, không có thì năm mươi viên mỗi tháng. Huynh đài cần chỗ nào?"

Ngụy Tác hơi trầm ngâm. Gã biết có linh điền rất tiện lợi, có những linh dược hái xong là có thể trồng trong đó, nhưng vì linh thạch không còn quá nhiều, gã cũng chưa có năng lực trồng linh dược nên quyết định thuê chỗ giá năm mươi viên hạ phẩm linh thạch mỗi tháng.

"Chỗ giá năm mươi viên hạ phẩm linh thạch mỗi tháng đó, ta lấy." Lúc gã chuẩn bị lên tiếng thì giọng nói lạnh băng cất lên từ phía sau.

Một trung niên tu sĩ gầy khô mặc hồng sắc pháp y, mặt mũi có vẻ cau có, không biết từ lúc nào đã đứng ngay sau lưng gã.

"Là y?" Ngụy Tác hơi ngần ra, trung niên tu sĩ này gã đã gặp ở phách mại hội trường tại Lăng Tiêu phường, y trả giá đến tám trăm viên hạ phẩm linh thạch định mua Ngân cương tinh, sau đó bị một nhân vật thần bí ở quý tân thất trên tầng hai khiến cho e dè, không tranh giá nữa.

"Thế nào, có ý kiến hả?" Thấy Ngụy Tác ngần ra nhìn mình, hồng y tu sĩ lạnh lùng nhìn sang, trên mình đột nhiên sáng lên sáu dải hồng sắc quang hoa, hơn nữa cả sáu như có dây tơ nối lại. Uy áp lạnh băng hùng hồn phát ra.

"Tu sĩ Chu thiên cảnh!" Mấy tu sĩ trong Nhất Tâm điện đều biến sắc.

Nhân vật trông có vẻ hung ác lạnh lùng này lại là tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng. Y thể hiện tu vi khiến tất cả đều nhận ra.

"Tiền bối", hai đệ tử Thiên Nhất môn lập tức tỏ ra cung kính, cả đệ tử tiếp đãi Ngụy Tác cũng nói, "Tiền bối muốn thuê nơi ở có địa hỏa lô hả? Nếu tiền

bối muốn thuê, đương nhiên không có vấn đề gì." Vừa nói y vừa nhìn Ngụy Tác, hàm ý tu sĩ như gã nên biết điều một tí, đừng tranh giành với hồng y tu sĩ làm gì.

"Chà!"

Theo lý, gã đến trước, nếu tranh cãi thì sẽ kinh động người của Thiên Nhất môn, lúc đó thì chỗ ở này sẽ thuộc về gã. Nhưng tu sĩ Chu thiên cảnh hung ác này chưa biết chừng sẽ ngấm hạ thủ, với thực lực của gã hiện tại khẳng định không đầu nổi, hà huống qua biểu hiện tại phách mại hội và hiện tại muốn thuê địa hỏa lô thì có lẽ y là tu sĩ biết cách luyện khí hoặc luyện chế phi kiếm, uy lực đối địch còn gấp mấy lần.

Đối diện với tu sĩ Chu thiên cảnh hiện còn chưa trâu vào được, Ngụy Tác chỉ biết nuốt cục tức lại, thầm nhủ sau này có cơ hội sẽ cho người biết tay.

Thấy Ngụy Tác cúi đầu không nói, hồng y tu sĩ cho rằng gã cũng như mọi tu sĩ khác sợ mình nên đắc ý cười lạnh, trả năm mươi viên hạ phẩm linh thạch rồi nhận ngọc phù ra vào, rồi Nhất Tâm điện.

"Còn một gian nữa, huynh đài có cần không?" Hồng y tu sĩ nhất đi khỏi, tu sĩ Thiên Nhất môn trông đầy tinh minh vội đổi giọng hỏi Ngụy Tác.

"Lấy!" Chỉ còn gian, Ngụy Tác đương nhiên không thể lựa chọn, không nói nhiều là trả luôn tám mươi viên hạ phẩm linh thạch, lấy ngọc phù ra vào từ tay một đệ tử Thiên Nhất môn dọn nghe đệ tử đó dặn mấy việc cần chú ý, đoạn không thèm ngoảnh lại rời Nhất Tâm điện.

Từ xa nhìn vào, nơi ở đó ẩn trong vô số cây cối hoa cỏ xanh um, nhưng đi theo con đường mòn đến gần dần, gã phát hiện trước mắt bằng lăng khói đặc, không nhìn rõ phòng ốc trong khu rừng trước mặt.

Nơi ở có địa hỏa lô và linh điện, tại thành bắc cũng là rất khá, Ngụy Tác men theo sơn lộ đi lên, một lúc sau đi qua chừng năm, sáu chỗ ở có bậc đá dẫn lên thì đến chỗ của gã thuê.

Trước mắt là một vạt rừng u tĩnh bằng lăng bạch sắc linh vụ, có một lối đi rải đá trắng ngỗng trắng ngần dẫn vào trong, bên đường dựng một tấm hắc sắc thạch bi khắc chữ "Địa" theo lối cổ thể, phía sau là con số như trong ngọc bài của Ngụy Tác: 23.

"Nếu chỗ ở của Thiên Nhất môn cũng chia ra như công pháp thành thiên địa huyền hoàng tứ cấp thì nơi ở này thuộc hạng hai."

Ngụy Tác nghĩ thế, đặt ngọc bài lên hắc sắc thạch bi. Tấm bia lóe quang hoa, linh vụ trước mắt tan hết.

"Chà!"

Ngụy Tác đi vào, tức thì dễ chịu hẳn, bức bối do hồng y tu sĩ gây ra tan hết quá nửa.

Hóa ra xuất hiện trước mắt gã là một tiểu sơn cốc, không chỉ trông không ít hoa cỏ mà còn thập phần u tĩnh, có cả thác nước nhỏ từ vách núi chảy xuống, hình thành một cái đầm chỉ mấy trượng vuông, nước trong veo lại có cá lội.

Bờ đầm là một khoảnh linh điện không lớn. Xây dựng dựa theo vách núi là một đình viện nhỏ gồm một gian hai chái.

Nơi này so với tiểu thạch ốc không có gì trước kia của gã thì hơn không biết bao nhiêu lần.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 51: ĐỊA HỎA LUYỆN ĐƠN.

Linh điện mấy mẫu được chia thành nhiều phần, lấp lánh nhiều loại linh quang, rõ ràng có bố trí mấy pháp trận.

Vào trong linh điện, có chỗ nóng rất người như dưới mùa hạ, có chỗ hàn khí bức nhân, kết một lớp băng dày, có chỗ bố trí thành dị thường âm ám, ẩm ướt như trong sơn động. -

Bố trí như thế vì mỗi loại linh được có hoàn cảnh sinh trưởng khác nhau, chỉ sống được trong hoàn cảnh nhất định. Linh điện này có tới mười mấy hoàn cảnh, coi như không tệ chút nào.

Xuyên qua linh điện, Ngụy Tác vào trong một đình viện, ở giữa còn có hoa viên nhỏ theo kiểu tứ hợp viện (kiểu kiến trúc có sân sướng được bao quanh bốn phía bởi các gian phòng - ND).

Trừ đại sảnh, một gian thư phòng và một sương phòng để nghỉ ngơi, còn một gian tĩnh thất chuyên dụng cho tu luyện, hiệu quả cách âm cực tốt, trải thảm dệt từ Ngân ti thảo mềm mại.

Tĩnh thất kê sát sườn núi, trên vách núi còn có một thạch môn.

Đẩy thạch môn nặng nề ra, đi theo đường đạo mười mấy bước, Ngụy Tác chợt thấy nhiệt khí phả vào mặt. Trong này có hai gian phòng, một gian trống rộng chừng ba mươi trượng vuông, trên bốn vách đá cứng đanh còn lỗ chỗ dất vết do thuật pháp oanh kích tạo thành, là gian chuyên dụng cho tu sĩ thử uy lực thuật pháp và pháp khí, gian còn lại là nơi Ngụy Tác cần, địa hỏa lô phòng.

Địa hỏa lô phòng vuông vắn, diện tích chừng bảy, tám trượng, trừ bên trái cửa vào có một cái bàn đá, giữa gian là một thanh đồng địa hỏa lô cao chừng nửa thân người.

Bốn chân lô đều khắc hoa văn hình vảy, trông như trảo kỳ lân. Miệng lô tròn xoe liên tục bốc lên nhiệt khí. Bên trên nắp lô có mười tám ống lửa xanh biếc đang phun xuống, phi thường sinh động.

"Không hổ là chỗ ở giá tám mươi viên hạ phẩm linh thạch một tháng! Không biết chỗ ở thiên cấp còn thế nào nữa."

Đứng ở địa hỏa lô phòng có thể dùng để luyện khí hoặc luyện đơn, Ngụy Tác buông tiếng than.

Có linh điền, có địa hỏa lô phòng, nếu cảm chế lợi hại hơn chút nữa thì gần như động phủ rồi.

Tu luyện ở đây không biết dễ chịu hơn ở tiểu thạch ốc tại thành tây bao nhiêu lần, bất quá Ngụy Tác không đến để hưởng thụ, đối với gã, tám mươi viên hạ phẩm linh thạch một tháng đủ khiến gã xót ruột.

Tuy vẫn là ban ngày, lục bào lão đầu còn tỉnh dưỡng trong Dưỡng quý quán, nhưng Ngụy Tác không ngồi rồi, cảm thán một lúc xong, gã quay lại tĩnh thất, lấy ra một viên trung phẩm linh thạch, nhắm mắt tu luyện.

Gã đã dùng nạp bảo nang mang mọi thứ trong căn tiểu thạch ốc đến đây, kể cả bốn bức tranh Thủy Linh Nhi cũng mang theo. Bất quá cả ngày gã đều chỉ tu luyện Tử Huyền chân quyết, không lấy Kim ti phù bút và nguyên liệu ra luyện chế phù lục, lục bào lão đầu cho gã biết luyện đơn tiêu hao tinh thần không kém gì luyện phù.

Trời tối hẳn, gã đưa lục bào lão đầu từ Dưỡng quý quán chui ra, đi vào địa hỏa lô phòng.

"Thanh thiềm địa hỏa lô, coi như tạm dùng được." Lục bào lão đầu liếc thanh đồng sắc lô đỉnh, bĩu môi, "ngươi phải làm quen với hỏa lực của cái lô này đã."

Ngụy Tác gật đầu, theo lời hai đệ tử Thiên Nhất môn dặn, dồn chân nguyên vào một ống phun lửa trên nắp thanh đồng sắc lô đỉnh.

"Phụt..."

"Chà!" Ngụy Tác giật mình vì một luồng lửa đỏ sẫm phun ra trong tích tắc, hỏa sát khí tức chọc vào mũi tỏa khắp toàn lô phòng.

"Đó là địa hỏa từ địa tâm hỏa mạch dẫn lên?"

Gã cảm giác được nhiệt lực trong luồng lửa như đốt dầu đỏ hơn hỏa cầu sinh ra từ Hỏa cầu phù không biết bao nhiêu lần. Còn may là luồng lửa phun ra từ cái ống thấp phân ổn định, ngưng thành một luồng bốc cháy chính giữa miệng lô.

Gã lại dồn chân nguyên vào cái ống đáng phun lửa, quang hoa tắt ngóm, ngọn lửa trong ống cũng tiêu tan.

Mười tám cái ống có thể phun ra mười tám ngọn lửa, tức là có mười tám loại nhiệt độ để khống chế.

Thấy gã đã quen với Thanh thiềm địa hỏa lô, lục bào lão đầu trầm giọng: "Ban đầu dùng năm ống là đủ, sau đó đặt đơn lô lên miệng lô."

Ngụy Tác gật đầu, liên tục dồn năm luồng chân nguyên vào, năm ngọn lửa đỏ sậm từ miệng ống phun ra, đan nhau thành hình đóa hoa.

Gã lấy ô kim đơn lô phổ thông, cẩn thận đặt lên ngọn lửa trên miệng lô.

Bỏ thiên đơn không có yêu cầu gì đặc biệt đối với đơn lô, chỉ cần chịu được hỏa lực của địa hỏa.

"Tốt, Hàn lộ cần hai khối!"

Nghe lục bào lão đầu chỉ huy, hai miếng rễ cây màu xanh nhạt, bề ngoài như thổ đậu, rõ ràng đã được chọn lựa và sơ chế kỹ càng được thả vào ô kim đơn lô.

Vào lò, hơi nước trong hai khối Hàn lộ căn bốc lên ngàn ngút, chỉ sau nửa tuần hương đã vỡ nát, bị nung thành hai nhúm bột xanh nhạt.

"Ngân nguyệt thảo ba cọng, chuẩn bị sẵn năm đóa Thất diệu lan, được rồi! Mau lên, đồng thời cho vào!"

Ngụy Tác vung tay, ba cọng thực vật đặc biệt trắng như bạc cùng năm đóa Thất điệp lan có bảy chiếc lá, đã nở hoa tím nho nhỏ đồng thời rơi vào đơn lô.

Ba cọng Ngân nguyệt thảo và năm đóa Thất điệp lan dưới hỏa lực cực cao nhanh chóng thành tro rồi biến thành bột màu bạc và màu tím.

"Từ hư thảo mười cọng, yêu đơn Thanh giáp trùng một viên, chuẩn bị sẵn. Đợi lúc ta bảo người bỏ vào thì lập tức đập nắp lò lại." Lục bảo lão đầu tỏ ra dè dặt thường ngưng trọng.

"Được." Ngụy Tác hít sâu một hơi, giơ tay thập phần khân trương, mọi thứ đều không đáng gì nhưng một viên yêu đơn Thanh giáp trùng giá trị sáu mươi viên hạ phẩm linh thạch, không cần thận luyện hồng coi như đã đốt tiền.

"Còn không thả vào?" Ngụy Tác tập trung chú ý cao độ đợi một chỗ, thấy bột Thất điệp lan đều bị đốt cháy thành từng viên đen xì, thì không nén được hỏi nhanh.

"Đừng có rườm rà." Lục bảo lão đầu quát, đợi thêm gần một tuần hương, đến khi bột Ngân nguyệt thảo cũng trắng ngần thì đột nhiên quát: "Mau bỏ vào!"

Ngụy Tác như theo phản xạ có điều kiện, cho Từ hư thảo và yêu đơn Thanh giáp trùng đầu vào rồi đóng nhanh nắp lò, trong tích tắc đó chỉ thấy Từ hư thảo và yêu đơn Thanh giáp trùng vừa vào liền hóa thành hơi sương màu tím và màu vàng xanh.

Thời gian trôi đi, trong tiểu đình phát ra mùi thuốc thơm khiến người ta phấn chấn.

"Thêm hai ống lửa!" Ngụy Tác cho rằng đơn dược sắp luyện thành thì lục bảo lão đầu quát to.

Gã không chần chừ gì, lập tức làm theo.

Được địa hỏa phun mãnh liệt hơn, ô kim đơn lô vốn không to cơ hồ bị bao trùm trong hỏa điểm.

"Lục bực", đột nhiên trong đơn lô vang lên tiếng như tiếng dầu sôi.

"Chuyện gì hả?" Ngụy Tác cả kinh.

"Các loại linh dược bị nung thành dược dịch, tiếp theo sẽ ngưng đơn." Lục bảo lão đầu nói nhanh, chăm chú nhìn đơn lô được hỏa điểm bao phủ.

"Mau lên, đập ba ống lửa!" Lục bảo lão đầu kêu to.

"Cái gì!" Ngụy Tác vội dón chân nguyên vào ống lửa, nhưng mới đến ống thứ hai thì trong đơn lô vang lên một tiếng nổ khá lớn.

"Tất hết đi." Lục bảo lão đầu nghe thấy thanh âm đó, sắc mặt trở nên khó coi hơn, "viên Bỏ thiên đơn này luyện hồng rồi."

"Luyện hồng rồi?" Ngụy Tác cực kỳ đau lòng tất hết lửa, mở nắp lò nóng rẫy ra, bên trong là những mảnh vỡ màu vàng xanh lấp lánh như tinh thạch.

"Ta không thể tự luyện đơn, cần nắm chuẩn thời gian nhắc nhở vốn đã rất khó, hơn nữa lâu rồi ta không luyện đơn, chưa nắm vững lắm về hỏa hậu." Lục bảo lão đầu lần này không chế nhạo Ngụy Tác, vì lần đầu tiên phối hợp, gã có thể làm không sai gì, đến lúc thành đơn mới thất bại, là đã ngoài dự liệu của lão.

"Tiếp nào!" Lãnh tinh nhìn Ngụy Tác đoạn lục bảo lão đầu lại nói.

...

"Tiếp nào!"

Trong địa hỏa lò phòng yên tĩnh, một lúc lâu sau, giọng lục bảo lão đầu lại lãnh tinh vang lên.

"Tiếp nào!"

...

"Sau cùng cũng thành rồi hả?"

Cùng nguyên liệu, cùng các bước, lục bảo lão đầu hô liên tục ba lần tiếp nào, toàn thân Ngụy Tác đầm mồ hôi, đến khi tắt liền ba ống lửa mà đơn lô không có gì bất ngờ mà ngược lại mùi thơm nồng tỏa ra.

Ánh mắt lãnh tinh của lục bảo lão đầu cũng thoáng hoan hỉ, thở phào ra nói, "tất hết địa hỏa!"

Trụ lửa đỏ sậm tắt ngóm.

Mùi thơm thuần hậu từ ô kim đơn lô được mở nắp lan tỏa toàn địa hóa lô phòng.

Ngụy Tác nhìn đơn lô, cơ hồ rơi lệ.

Trên đỉnh đơn lô ô kim sắc, một viên đơn được màu vàng xanh, tròn xoe lấp lánh, ẩn hiện cả những tia màu bạc đang tỏa quang hoa nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 52: UỐNG LIỀN BẢY VIÊN, ĐI CHỢ ĐÊM

Trong tĩnh thất, trong hộp ngọc trước mặt Ngụy Tác đang ngồi trên đệm Ngân ti thảo, bảy viên Bồ thiên đơn tỏa ánh sang và mùi thơm say người.

Liên tục hai đêm, gã được lục bảo lão đầu chỉ đạo luyện chế Bồ thiên đơn.

Mười lăm viên yêu đơn Thanh giáp trùng, luyện hồng tám, thành phẩm bảy viên Bồ thiên đơn, xác suất thành công không đầy một nửa.

Bất quá xác suất thành công này là nhờ lục bảo lão đầu chỉ đạo mới đạt được, coi như lão mượn tay gã luyện đơn, hiện tại Ngụy Tác chỉ biết đại khái nên làm những gì vào lúc nào, bảo gã đơn độc luyện đơn, thì mười lăm viên yêu đơn Thanh giáp trùng mà luyện chế thành công một viên Bồ thiên đơn là khá lắm rồi.

"Chả trách đơn được đều quý giá thế, mỗi môn phái đều bảo vệ luyện đơn sư và luyện khí sư hết mức. Đó đâu phải luyện đơn, mà là đốt linh thạch."

Ngụy Tác nghĩ đến chỉ hai đêm mà đốt trụi gần năm trăm viên hạ phẩm linh thạch, thì xót ruột chết được.

Giao nạp tám mươi viên hạ phẩm linh thạch phí dụng một tháng xong, gã chỉ còn bốn trăm mấy chục viên, với tốc độ tu luyện bình thường của gã, một tháng tiêu hao ba trăm viên hạ phẩm linh thạch, số còn lại không đủ mua nội đơn Thanh giáp trùng.

"Con bà nó chứ, mặc kệ, thử công hiệu Bồ thiên đơn đã rồi hẵng tính cách kiếm thêm linh thạch."

Với xác suất luyện phù thành công của gã, dù luyện Hòa cầu phù đi giết yêu thú, tốc độ kiếm linh thạch cũng không chậm, khẳng định đủ linh thạch tu luyện mỗi ngày nhưng không chắc mỗi tháng đều mua được nhiều yêu đơn Thanh giáp trùng, nên gã lắc đầu, sờ túi linh thạch đã teo tóp lại. Gã mặc kệ không nghĩ gì nữa, cầm một viên Bồ thiên đơn trong hộp ngọc ra.

Cảm giác trên tay mát lạnh như viên ngọc thạch lấp lánh, trong viên đơn trong xoe có từng sợi màu bạc rất đẹp.

"Trông thì dễ coi nhưng không biết mùi vị thế nào."

Nhìn viên đơn được lần đầu tiên luyện chế thành, Ngụy Tác thoáng hưng phấn, thè lưỡi liếm.

"Chà!" Không ngờ vị thuốc đắng ngấm khiến mắt gã tròn tròn lên, đành nuốt cả viên Bồ thiên đơn xuống bụng.

Gã lập tức nhắm mắt luyện hóa được lực, bắt đầu tu luyện.

Rất nhanh, ánh sáng lấp lánh màu vàng xanh từ da gã ánh lên, hơn nửa canh giờ sau, bốn thần hải đột nhiên từ quang đại thịnh, đồng thời tiếng chân nguyên lưu động rì rì như nước chảy đã rõ hơn nhiều.

"Quả thật hữu dụng!"

Gã kinh ngạc xen lẫn vui mừng mở bừng mắt, hơn nửa canh giờ này gã đã luyện hóa toàn bộ được lực của Bồ thiên đơn, không chỉ cảm thấy khí lực hơn nhiều mà ngay cả bốn tử sắc thần hải cũng lớn thêm một vòng.

Bồ thiên đơn quả nhiên là đơn được huyền diệu có thể tăng cường thần hải, khiến công pháp hạng bét tiến giai!

Công hiệu đặc biệt này đã được lục bảo lão đầu nói qua, Bồ thiên đơn có thể dùng liên tục rồi luyện hóa, không có hạn chế gì nên Ngụy Tác thoáng do dự rồi không nén được, liên tiếp luyện hóa từng viên Bồ thiên đơn.

Nếu có tu sĩ nhìn thấy tình cảnh trong tĩnh thất trung, tuyệt đối sẽ chấn kinh không nói thành lời.

Từng viên nối nhau, liên tục sáu viên Bồ thiên đơn được nuốt xuống, quanh mình Ngụy Tác tử khí liễu nhiễu, tiếng chân nguyên lưu động lúc mới tu luyện như nước rỉ rỉ liên tục to dần, sau cùng biến thành tiếng dòng suối nhỏ róc rách.

Đối với tự thân Ngụy Tác, cảm giác thần hải liên tục lớn lên, chân nguyên đề thăng từng tầng thật quá dễ chịu.

Bốn tử sắc thần hải so với lúc chưa luyện hóa bảy viên Bồ thiên đơn đã khác rất xa.

Lúc gã kinh hi cực độ mở mắt ra, bên ngoài đã tối thui, lục bào lão đầu cũng từ Dưỡng quý quán chui ra, đã nhìn gã. Thấy gã mở mắt, vốn quan sát gã một lúc lâu, lão hừ một tiếng, "biết ngay ngươi không nhìn được, một hơi luyện hóa hết số Bồ thiên đơn."

"Có thì nên sử dụng chứ." Ngụy Tác vận vẹo chân tay, thấp phần hưng phấn, "Lão đầu, ta cảm giác thần hải khá hơn nhiều, Từ Huyền chân quyết so với trước kia khác nhau thế nào?"

"Ngươi không tự thử được hả?" Lục bào lão đầu chế nhạo.

"Có lý." Ngụy Tác không đầu khẩu với lục bào lão đầu, nhảy vọt lên lao vào gian phòng chuyên dụng để thử thuật pháp và pháp bảo.

Àm! Âm! Âm!

Từng tia sét Kim xà loạn vũ liên tục giáng vào vách đá cứng đanh. Thanh thủy nhận tiêu hao chân nguyên không nhiều nên Ngụy Tác thi triển Kim Xà lôi quyết, với tu vi Thần hải cảnh đệ tứ trọng gã đã tu luyện đến tầng thứ ba, lôi cầu phát ra nổ tung có thể phân tán thành hai mươi tia sét, bao trùm phạm vi hai trượng vuông.

Uy lực lôi thuật này không tệ, chỉ vào đối với công pháp cấp thấp như Từ Huyền chân quyết thì chân nguyên tổn hao quá nhiều. Bình thường phát ra mười lăm, mười sáu đạo là Ngụy Tác gần cạn chân nguyên.

Lần này gã liên tục kích phát gần ba mươi đạo Kim Xà lôi quyết mới dừng lại với vẻ không dám tin, thể nội còn chưa hoàn toàn hao tận chân nguyên.

Chân nguyên tu vi của gã hơn trước không chỉ một lần, tu sĩ bình thường tu luyện chân nguyên công pháp huyền giai trung cấp đạt tới Thần hải cảnh đệ tứ trọng cũng chỉ có thể liên tục thi triển ba mươi lần kim xà lôi cầu.

Bảy viên Bồ thiên đơn đã khiến Từ Huyền chân quyết đề thăng nhất giai!

"Lão đầu, tức là, Từ Huyền chân quyết của ta hiện tại không còn là công pháp huyền giai cấp thấp mà thành huyền giai trung cấp rồi hả?" Triệt để cảm giác rõ ràng biến hóa của thần hải, Ngụy Tác như đang nằm mơ, hỏi lục bào lão đầu.

Lục bào lão đầu nhìn gã đầy thâm ý, "trong mắt người khác, Từ Huyền chân quyết của ngươi đương nhiên vẫn là công pháp rác rưởi, bất quá thực tế thì đã ngang với hòa huyền giai trung cấp công pháp."

"Chà!" Ngụy Tác há hốc miệng, "vậy ta luyện thêm mấy chục viên đề thăng Từ Huyền chân quyết thành địa giai công pháp luôn, lúc đó tu sĩ tu luyện huyền giai cao cấp công pháp đã cho rằng là đáng đặc ý, thấy ta tu luyện Từ Huyền chân quyết tất cho rằng ta không đánh lại, chẳng phải sẽ bị ta cho một trận sao?"

"Ngươi muốn đề thăng đến địa giai công pháp đương nhiên lợi hại hơn tu sĩ cùng cấp tu luyện huyền giai cao cấp." Lục bào lão đầu bĩu môi, "mấy chục viên Bồ thiên đơn? Cứ mơ đi."

Ngụy Tác tròn mắt, "Là ý gì?"

"Hiện tại bảy viên Bồ thiên đơn đã giúp Từ Huyền chân quyết đề thăng nhất giai, nhưng mỗi bậc của công pháp cách nhau mấy lần, muốn Từ Huyền chân quyết đề thăng đến huyền giai cao cấp, chỉ ít cũng tăng gấp đôi, là gần ba mươi viên Bồ thiên đơn. Từ huyền giai cao cấp đến địa giai cấp thấp hoàn sẽ gấp mấy lần nữa, tệ nhất cũng một trăm hai mươi khóa Bồ thiên đơn trở lên."

Ngụy Tác lại há miệng, không nói thành lời.

...

Lại một lần nữa thấy mình nghèo mạt, Ngụy Tác ủ rũ đi về phía ức tự do tập thị ở Linh Nhạc thành bắc.

Lúc rời nhà, gã đã dồn chân nguyên vào truyền tấn ngọc phù, muốn gặp Nam Cung Vũ Tinh để hỏi vay linh thạch.

Nếu luyện thêm được ba, bốn chục viên Bồ thiên đơn, đề thăng công pháp lên huyền giai cao cấp, thực lực cũng cao hơn một mức. Thực lực tăng tiến là cơ bản của tu sĩ, lúc đó sẽ đối phó được yêu thú có đẳng cấp cao hơn, tốc độ kiếm linh thạch cũng nhanh hơn.

Ngụy Tác đã thử rồi, thần hải được tăng cường, tốc độ luyện hóa linh khí nhanh hơn một chút. Có nghĩa là tốc độ tu luyện cũng tăng lên.

Nam Cung Vũ Tinh vẫn có dư mấy trăm viên hạ phẩm linh thạch, ít nhất cũng đủ cho gã mua chút yêu đơn Thanh giáp trùng, đỡ con khát trước mắt.

Nhưng đợi mãi ở khối bỏ cáo bài lớn nhất mà không thấy Nam Cung Vũ Tĩnh đến, chắc rằng nàng cùng người của Thiết Sách chuẩn bị đối phó Phệ tâm trùng nên chưa về, có thể không đọc được tin tức trên truyền tấn ngọc phù. Ngụy Tác nghiên cứu kỹ lưỡng mọi giao dịch trên công cáo bài nhưng không phát hiện cách nào thích hợp để kiếm linh thạch thật nhanh, nên gã thương lượng với lục bào lão đầu, chuẩn bị đích thân đi săn Thanh giáp trùng. Đẳng nào ở một số nơi hiện giờ vẫn có thể bắt được Thanh giáp trùng, tam cấp yêu thú đối với Ngụy Tác không khó đối phó, coi như sử dụng thuật pháp tu luyện.

Trời tối rồi, lục bào lão đầu chưa từng dạo qua tập thị trong Linh Nhạc thành nên Ngụy Tác nhét Đường quý quán vào ngực áo, mang theo.

Rất nhiều tán tu ban ngày tìm nguyên liệu, săn yêu thú ở ngoài Linh Nhạc thành đến tối vì ở ngoài nguy hiểm nên quay về thành, thành ra thành bắc tập thị lại đông đúc nên ban đêm còn náo nhiệt hơn nhiều.

Trừ một số cửa tiệm cố định, nhiều tu sĩ ba ngày giao dịch ở tự do thị trường ngoài thành, tối đến cũng về đây bày gian hàng ở chỗ trống. Tuy cũng phải trả chút ít linh thạch làm phí dụng, nhưng đỡ hơn số lượng các tiệm phải nộp nên giá bán của những gian hàng này thấp hơn một chút. Chỉ là hàng bán tốt xấu lẫn lộn, rất dễ bị gạt gẫm mua phải hàng giả. Ngụy Tác đưa lục bào lão đầu theo vì nhãn quang của lão thập phần cao minh, có thể giúp gã nhận ra hàng thật hay giả, mua gì cũng tiết kiệm được linh thạch.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 53: LÃO ĐẦU CUỒNG MUA ĐỒ.

Thành bắc dạ thị ồn ào, mọi cửa tiệm và gian hàng đều đông nghịt người vây quanh, chỉ ít có chừng hai nghìn tu sĩ tại tụ tập tại nơi náo nhiệt phi phàm này.

Mặc tấm áo vải bố xanh cực kỳ tầm thường không khiến ai chú ý, Ngụy Tác đi theo con đường bày đầy các gian hàng, đến quảng trường tập trung nhiều gian hàng nhất.

Trong các gian hàng không thiếu thứ gì, ví như các loại nguyên liệu luyện khí, các loại binh khí, pháp khí... trong đó có không ít đột. Ngụy Tác đã quen rồi, linh thạch cũng không còn nhiều, nhiều thứ biết rõ là không mua được nên không buồn ngó qua một lần.

Nhưng mới được nửa đường, lục bào lão đầu đã liên tục kêu lên.

"Mua! Luru sa phù, được đấy, săn yêu thú rất hữu dụng, mau mua đi!"

"Nhị giai Phi vân phù! Chẳng phải tiểu tử ngươi không biết phi độn thuật pháp hà, mua nhanh."

"Dã sinh băng thứ lê, tốt quá, cho Hàn băng nha ăn mấy quả là sẽ đột phá nhất giai, mua nhanh mua nhanh..."

"Hắc vẫn thiết! Nguyên liệu luyện chế pháp thuật cả địa hỏa cũng không nung chảy được, không gờ tiểu tử kia trông còn đang ghét hơn ngươi mà lại có nguyên liệu cỡ này! Mua nhanh đi chứ."

"..."

Cũng may lục bào lão đầu trong Đường quý quán biết cách truyền âm, thanh âm trực tiếp vang trong tai Ngụy Tác, bằng không mọi gian hàng nhất định sẽ hơn hờ vây lấy tiểu tử cái gì cũng muốn mua này.

"Chà!" Ngụy Tác không nén được nữa, "Lão đầu, ngươi bảo mua Luru sa phù và Phi vân phù thì ta còn chấp nhận được, hai thứ đó ta có thể sử dụng, nhưng Dã sinh băng thứ lê và Hắc vẫn thiết thì ngươi nói đi, có tác dụng gì với ta. Ta mua Dã sinh băng thứ lê xong lại đi bắt một con Hàn băng nha để ngươi cho ăn hả? Hắc vẫn thiết cả địa hỏa cũng không luyện hóa được, ta mua về làm gì, làm gối đầu chốc? Ngươi muốn mua cả cái tập thị này, ta sao đủ linh thạch hả? Ta còn đang lo không kiếm đâu ra linh thạch để luyện Bồ thiên đơn."

"Khụ khụ..." Lục bào lão đầu tỏ vẻ hơi ngượng ngùng, "trước đây ta thích đi dạo tập thị kiểu này mua đồ, lần này ở trong Đường quý quán quá lâu, mấy vạn năm không mua gì, thực ngứa ngáy trong lòng. Bất quá tiếp theo ta sẽ chú ý, thứ vô dụng sẽ không mua nữa, được chăng?"

"Thôi vậy", thấy lục bào lão đầu chịu nhưn, Ngụy Tác sinh lòng trắc ẩn, "ngươi thích mua đồ như thế, lần sau ta đi mua gì sẽ mang ngươi theo, ta sẽ cố kiếm nhiều tinh thạch để ngươi được một lần mua thỏa thích. Bất quá hiện tại ta đang hơi túng, ngươi giúp ta chọn mấy thứ hữu dụng mà không đắt."

Ngụy Tác cúi đầu nói nhỏ, người khác nhìn vào chỉ thấy gã đang tự nói một mình, tán tu đẳng cấp như gã không khiến ai chú ý. Vừa hay lúc đó có hai tán tu khá sung túc đi qua, nghe thấy thì nhìn nhau, tỏ vẻ cực kỳ đồng tình, "đáng thương thật, thiếu linh thạch đến mức đầu óc có vấn đề, lại một mình

lắm lắm, ảo tưởng sau này kiếm nhiều linh thạch để mua thỏa thích."

"Là y." Đúng lúc đó, mực quang Ngụy Tác đột nhiên lạnh lại.

"Ai hả?" Lục bảo lão đầu cảm giác được tâm tình gã đang biến hóa.

"Một tên Chu thiên cảnh nhất trọng huỳnh hoang, hôm trước đã cướp địa hỏa lô phòng của ta, không vì vẫn còn một gian thì hiện giờ chúng ta không có địa hỏa lô phòng để dùng nữa, là tên mặc hồng sắc pháp y ở đằng kia."

Ngụy Tác nhìn thấy hồng y trung niên tu sĩ mặt mày cau có, từng gặp ở pháp mai hội trường sau đó lại tranh mất địa hỏa lô phòng của gã.

"Lão đầu, y đang mua gì?" Lặng lẽ đến gần, Ngụy Tác thấy hồng y trung niên tu sĩ đó đang mua hỏa hồng tinh sa trong tay một tu sĩ, cùng một viên khoáng thạch lớn cỡ nắm tay màu đen ngòm, bên trong khảm một viên ngân sắc tinh thạch cỡ hạt gạo.

"Là Hỏa vân tinh, có thể nâng cao nhiệt lực của hỏa diễm. Khối đó là Hoàng nha đồng khoáng thạch, Hoàng nha đồng dễ dung hợp với các loại tinh kim, thường được dùng để gia tăng độ dẻo cho phi kiếm, thai thể của pháp bảo nào nặng thì không cần độ dẻo cao lắm." Lục bảo lão đầu cười lạnh, "Nhiệt lực của Thanh thiên địa hỏa lô không đủ, phải dùng cả Hỏa vân tinh, cộng thêm Hoàng nha đồng, xem ra y luyện chế phi kiếm."

"Chắc y là kiếm tu, trước đây y định mua cả Ngân cương tinh. Xem ra sau này gặp y phải cẩn thận mới được." Ngụy Tác gật đầu, gã hiểu rõ uy lực của phi kiếm.

Cũng lúc đó, hình như cảm nhận được ánh mắt chứa địch ý của Ngụy Tác, hồng y trung niên tu sĩ đang nhận Hỏa vân tinh và Hoàng nha đồng khoáng đột nhiên xoay người lại, mực quang âm trầm nhìn về phía gã.

Ngụy Tác thăm kinh hãi, lập tức ra vẻ thần nhiên, cùng mấy tu sĩ đi sang hai gian hàng khác cạnh đó.

Hồng y trung niên tu sĩ tựa hồ tịnh không nhận ra gã, chỉ hơi liếc qua đầy hung hãn rồi đi vào một con ngõ.

Ngụy Tác không muốn trêu vào kẻ có thể là kiếm tu đó, đợi khi y khuất bóng trong ngõ rồi mới ngẩng lên.

"Người trông ta là đồ ngốc hả, đồ nát bét thế này mà đòi ba trăm viên hạ phẩm linh thạch, còn bảo là mảnh vỡ pháp bảo thần bí. Muốn chết hả?"

"Người không cần thì thôi, hà tất nặng lời như thế? Trông ta dễ bắt nạt lắm hả?"

Tiếng tranh cãi kịch liệt vang lên từ một gian hàng cách đó không xa.

"Mảnh vỡ pháp bảo?"

Nghe thấy mấy tiếng này, Ngụy Tác cả kinh, đi nhanh đến gian hàng đó. Pháp bảo là thứ mỗi tu sĩ đều mơ có, gã lại tận mắt thấy uy lực mảnh vỡ pháp bảo của Nam Cung Vũ Tinh, tuy mỗi ngày chỉ có thể kích phát một lần nhưng vẫn giữ được một phần uy năng của pháp bảo, vượt xa bán linh khí pháp bảo phòng chế của Lâm Đạo Nhất.

Chủ hàng là một trung niên tu sĩ mặt vuông, chừng hơn bốn mươi tuổi, mặc áo da, làn da ngăm ngăm, chân tay thô kệch, còn tranh cãi với y là một lam y tu sĩ gầy nhom như cây sào trúc, mặt mũi hơi vàng vọt, chừng hai bảy, hai tám tuổi.

Ngụy Tác theo phản xạ có điều kiện dùng Vọng khí thuật, phát hiện hai tu sĩ này đều có tu vi Thần hải cảnh ngũ trọng, có điều thần hải quang hoa không sáng lắm, nhiều khả năng tu luyện huyền giai đề cấp công pháp. Pháp y cả hai mặc cũng gần như nhau, tấm áo da của chủ hàng làm từ da Hắc thủy ly, pháp y của tu sĩ gầy nhom làm từ Lam ti trúc, đẳng cấp phòng ngự tương đương với nhất giai phòng hộ pháp phù.

Lam y tu sĩ mặt đầy sát khí nhìn chủ hàng, đôi phương không chịu lép, trừng mắt nhìn lại, tay y còn cầm một mảnh màu xám trông như nửa con dao.

"Bắt nạt người? Nếu là tu sĩ khác, không có kiến thức, chẳng phải bị người lừa mất mấy trăm viên linh thạch rồi hả?" Tu sĩ cao gầy lạnh giọng.

"Mua bán là một bên đánh, một bên đồng ý chịu đòn. Người có dám phủ nhận đây không phải là mảnh vỡ pháp bảo?" Chủ hàng cười lạnh, xò tay lấy ra một mảnh hồng sắc ngọc bội, đáng vẻ không cần nói. - <http://.com>

"Hỏa long bội!"

Mấy tu sĩ đứng quanh đều hít một hơi lạnh. Chủ hàng vừa lấy ra một món pháp bảo phòng chế nổi danh của Quy Nhất môn. Hỏa long bội cùng cấp với Hỏa phượng đồ đầu của Ngụy Tác, thuộc nhóm bán linh khí, chỉ có điều một là pháp bảo tấn công, một phòng. Chủ hàng lấy ra vật này với hàm ý rất rõ, muốn tu sĩ cao gầy biết điều một chút.

"Thế nào, người trông có pháp bảo thì ta sợ chắc?" Mặt tu sĩ cao gầy lóe hàn quang, vung tay lấy ra hai vật, một tấm tiểu thuẫn hình tròn lạnh băng, và một tấm phù lục đầy bạch sắc cốt phiến, cả hai đều có phù văn khô lâu đầu ban.

"Bạch cốt pháp thuẫn, Cốt tiễn phù! Là đệ tử Bạch Khô tán nhân!"

Tu sĩ đứng quanh lại ồ lên. Hai vật tu sĩ cao gầy lấy ra đều là chiêu bài của tán tu Bạch Khô tán nhân nổi danh luyện khí, Bạch Khô tán nhân là cao thủ

nổi danh ở gần Lạc Nguyệt thành, nhiều năm trước đã tu luyện đến Chu thiên cảnh ngũ trọng. Cốt tiễn phù là hàng lão bán ra, uy lực tương đương với nhị giai pháp phù, uy lực phòng ngự của Bạch cốt pháp thuẫn cũng ngang với nhị giai phòng ngự pháp phù nhưng có thể liên tục sử dụng, vật này chỉ đệ tử của Bạch Khô tán nhân mới có.

"Thế nào, đem Bạch Khô tán nhân ra dọa ta? Vô danh như ta, Bạch Khô tán nhân dù muốn đối phó cũng không tìm được." Thân phận của tu sĩ cao gầy đã bộc lộ, nhưng chủ hàng không hề e dè, lạnh giọng: "Người muốn ngang ngược thì mời về Lạc Nguyệt thành mà ngang ngược."

"Muốn giết người mà phải cần sư tôn của ta? Người có dám theo ta xuất thành đấu pháp?" Tu sĩ cao gầy chợt nổi giận.

"Người muốn chết thì ta thành toàn." Chủ hàng cũng lộ rõ sát khí, xung đột xem ra không thể tránh khỏi. Nhưng đột nhiên có giọng nói chen vào, "Các vị, hòa khí sinh tài, tu vi hai vị đều đã là Thân hải cảnh đệ ngũ trọng, đột phá đến Chu thiên cảnh không còn lâu nữa, hà tất vì một chút tức giận mà xung đột, dù thắng thì cũng khó lòng tránh khỏi tổn hao pháp khí. Hai vị đều là cao nhân, vì mảnh vỡ pháp bảo này mà dẫn đến tranh cãi thì chỉ bằng để tại hạ xem qua, tại hạ có sở thích thu gom mảnh vỡ pháp bảo từ thời thượng cổ như thế này, nếu thích hợp thì để tại hạ mua luôn, hai vị hóa can qua thành ngọc bạch, được chăng?"

"Các hạ muốn xem mảnh vỡ pháp bảo này?" Chủ hàng hơi kinh ngạc ngoái lại, người nói là một tu sĩ trẻ tuổi mặc áo xanh thông thường. Vốn ý cũng có chỗ e dè Bạch Khô tán nhân, giờ có người đứng ra dàn hòa thì thật không còn gì bằng.

Tu sĩ cao gầy hừ một tiếng, kèm thêm một câu trút giận, "mảnh vỡ pháp bảo kiểu này quá cổ xưa, tuy có vẻ còn giữ được một phần uy năng, nhưng không ai biết cách sử dụng, có khác gì ngói nát gạch vỡ thông thường đâu."

"Người..." Chủ hàng toan nổi giận, nhưng thanh y tu sĩ lại mỉm cười, cầm lấy mảnh vỡ pháp bảo, "không hề gì, tại hạ thích thu gom đồ cổ."

Thấy thanh y tu sĩ không nghe lời khuyên, người ta lại có ý tốt dàn hòa, tu sĩ cao gầy không tiện nói gì nữa, thậm chí thầm thấy cảm tạ, khẽ gật đầu với thanh niên rồi hung hãn nhìn chủ hàng, đoạn bước đi.

"Mảnh vỡ kiểu này tại hạ chưa từng thấy, chỉ bằng các hạ bán rẻ cho tại hạ?" Thanh y tu sĩ thoáng nhìn rồi mỉm cười với chủ hàng.

Tu sĩ áo xanh này trông khá mi thanh mục tú, tất nhiên là Ngụy Tác. Nghe gã nói vậy, chủ hàng quay về phía tu sĩ cao gầy nhỏ nước bọt, bảo ta ghét nhất hạng cây thế hiệp người như người nhưng lại không có mấy tí bản lĩnh, rồi nói to với Ngụy Tác, "bán cho hạng người đó phải ba trăm viên hạ phẩm linh thạch, bất quá cho người như huynh đệ chỉ cần ba viên hạ phẩm linh thạch là được."

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 54: NGUY CƠ TRONG NGÕ TỐI.

"Ba viên hạ phẩm linh thạch! Con bà nó chứ!"

Trong một góc đường khá yên tĩnh ở thành bắc tập thị, lục bào lão đầu trong Dưỡng quý quán cũng hơi điên cuồng, dùng cả câu Ngụy Tác quen nói.

"Lão đầu, thật ra đây là vật gì." Cầm mảnh vỡ pháp bảo phát ra ánh sáng màu xám cùng khí tức khiến mình không dễ chịu, Ngụy Tác cũng thấy hưng phấn kích thích.

Lục bào lão đầu vừa thấy vật này đã như phát cuồng bảo gã có thể không mua gì nhưng nếu không mua vật này thì sẽ hối hận nửa đời. Lục bào lão đầu đã sống mấy vạn năm, gã không lo về cách dùng mảnh vỡ pháp bảo hiện không còn ai biết sử dụng này, chỉ là muốn biết xem vật khiến lão đầu thích mua đồ này hưng phấn như thế là vì sao.

"Âm mị nhận! Đây là mảnh vỡ của Âm mị nhận, Âm mị nhận là linh giai thượng phẩm pháp bảo, ta vừa xem qua, vật này còn giữ lại quá nửa uy năng của Âm mị nhận!" Lục bào lão đầu hớn hớn nói.

"Linh giai pháp bảo? Linh khí thật sự, còn là thượng phẩm?" Nghe lục bào lão đầu nói thế, Ngụy Tác cũng há hốc miệng không nói thành lời.

Thượng phẩm linh khí, nếu còn quá nửa uy năng thì uy lực chẳng phải yếu tương đương với linh giai hạ phẩm pháp bảo sao? Uy lực hơn pháp bảo phòng chế của Lâm Đạo Nhất không chỉ hai lần.

"Thật ra là pháp bảo kiểu gì, sử dụng thế nào?" Ngụy Tác mất một lúc mới định thần lại được, lòng tay ướt mồ hôi nắm mảnh vỡ pháp bảo màu xám trông như nửa con dao, hồi nhanh.

"Đội đã, để ta xem mức độ phá tổn và uy năng còn lại của mảnh võ pháp bảo này thế nào đã."

Giọng lục bảo lão đầu vang trong tai gã, một đạo lục quang mờ mờ từ Dưỡng quý quán bay ra, meo theo áo gã, theo cánh tay quán lấy mảnh võ pháp bảo.

Mảnh võ pháp bảo này không hiểu do tinh kim nào luyện chế thành, bề mặt điêu khắc phù văn còn nhỏ hơn tờ nhện nhiều lần, đặt tay vào thấy lạnh băng, lục quang lưu động mấy lần giữa phù văn rồi thu về Dưỡng quý quán.

"Một tin tốt và một tin xấu, ngươi thích nghe tin nào??" Lục bảo lão đầu lại nói.

Ngụy Tác đã hơi nóng lòng, nghiêng răng nghiêng lợi bảo: "Con bà nó chứ, nghe cùng lúc!"

Lục bảo lão đầu tắt tiếng, nhưng rồi nói ngay: "Tin tốt là quá nửa pháp trận trong pháp bảo không tổn hại, uy lực đích xác tương đương với linh giai hạ phẩm pháp bảo thật sự, ngang ngửa tu sĩ Chu thiên cảnh tứ trọng toàn lực phát động thuật pháp. Tin xấu là vì một số pháp trận đã hỏng, thi triển pháp bảo này tiêu hao nhiều chân nguyên, với chân nguyên tu vi của ngươi tối đa chỉ phát động được hai lần là cạn. Thái thế của pháp bảo này đôi chỗ bị nứt, nếu va chạm với pháp bảo hoặc thuật pháp lợi hại thì sẽ tổn hại hơn, nhẹ cũng giảm uy năng, nghiêm trọng hơn thì hỏng hẳn, không thể sử dụng được nữa. Có cơ hội nên tu bổ đã rồi tính."

"Tu bổ, bằng cách nào?" Ngụy Tác đang hơn hớn, hỏi lại một câu.

Hiện tại gã thiếu thuật pháp và pháp khí có lực công kích mạnh mẽ, pháp bảo tương đương với linh khí chân chính thì chỉ cần phát động một hai lần cũng đủ khiến gã vui mừng, hơn nữa sau này tu vi cao lên, sẽ sử dụng thêm được nhiều lần. Nếu dễ phá tổn, không thể va chạm với đối thủ thì dùng để xuất kỳ bất ý đánh lén. Vật ở đẳng cấp này đâu có dễ tu bổ.

Quả nhiên, không ngoài ý liệu của gã, lục bảo lão đầu đáp: "Ta biết cách tu bổ, bắt quá cho ngươi biết cũng vô dụng, không có tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng cùng một môn chân hóa thuật pháp lợi hại thì không thể tu bổ."

Ngụy Tác nhìn mảnh võ pháp bảo rực ánh xám trong tay: "Thật ra pháp bảo này thuộc loại nào?"

Lục bảo lão đầu đáp: "Vật này do một trưởng lão của Âm Nguyên tông trước đây luyện chế, Âm Nguyên tông chuyên tu luyện âm khí pháp quyết cùng luyện chế âm lệ pháp bảo. Âm mị đạo này là do xương Thiết cốt giao dung hợp với mấy loại tinh kim, đã hút vô số hồn phách cùng âm khí của yêu thú, thi triển lúc nó còn lạnh lạnh không chỉ phát ra một đạo ô quang uy lực kinh nhân, thậm chí còn xuất hiện mấy chục hắc sắc âm phong khô lâu đầu uy lực cực cao, âm phong rần rạt, cát bay đá chạy, quỷ khóc sói gào!"

Ngụy Tác nuốt nước bọt ừng ực, gã mặc kệ pháp bảo này do ai luyện chế, âm hay không âm, chỉ cần đủ thực dụng, đủ uy lực, càng âm càng tốt.

"Lão đầu, chúng ta nên mua những thứ cần thiết thật nhanh, về nhà ngươi dạy ta cách sử dụng mảnh võ pháp bảo này nhé? Âm mị nhận có uy lực của linh khí, vậy thì giết tứ giai yêu thú như Độc giác lôi khuê không thành vấn đề, ta sẽ bỏ linh thạch mua tin tức ở đâu có tứ giai yêu thú."

Lục bảo lão đầu kháng nghị: "Giúp ngươi chỉ phải bỏ có viên hạ phẩm linh thạch mua được thứ đáng giá không dưới nghìn viên, ngươi phải để ta đi xem một lúc nữa, biết đâu phát hiện được thứ gì hay ho không kém."

Ngụy Tác nghĩ cũng đúng, nhanh chóng thu lại mảnh võ pháp bảo, chuẩn bị đến chỗ có nhiều gian hàng.

"Phệ tâm trùng... Thiết Sách..."

Nhưng lúc rời khỏi góc đường vắng vẻ, trong một ngõ nhỏ không người ở bên kia đường, có một trung niên tu sĩ mặc áo vàng, hàm râu để dài, đầu đội ngọc quan, trông cực kỳ nho nhã đang dùng giọng nói cực khẽ dặn dò một hồi sam tu sĩ. Tuy không nghe rõ hoàng sam trung niên tu sĩ nói gì nhưng thỉnh thoảng có vài chữ vẫn lọt vào tai Ngụy Tác khiến gã ngừng ra đường bước.

Cơ hồ cùng lúc gã nhìn rõ diện mạo hai tu sĩ trong ngõ thì hoàng sam trung niên tu sĩ đã dặn dò xong, đi ra theo đầu kia con ngõ.

"Lão đầu, hình như y nói đến chuyện có liên quan đến Phệ tâm trùng và Thiết Sách. Ta thấy y lén lút thế nào ấy, bám theo xem có chuyện gì đã." Ngụy Tác khẽ nói với đối lục bảo lão đầu rồi không đợi lão trả lời, lập tức bám theo.

"Ngươi lo lắng Nam Cung Vũ Tinh có chuyện gì hả. Được thôi, bám theo thì bám theo." Lục bảo lão đầu khẽ lầm bầm.

Nhìn qua ngõ, thấy hoàng sam trung niên tu sĩ và hồi sam tu sĩ ra khỏi ngõ ở đầu kia thì chia tay như không hề quen nhau.

Lén dùng Vọng khí thuật pháp nhìn hai người, Ngụy Tác tức thì biến sắc. Hồi y tu sĩ không rõ mặt hiện rõ sáu luồng sáng vàng rực ở thần hải, là tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng. Còn hoàng sam trung niên tu sĩ được một tầng khí điểm sáng rực bao phủ, Vọng khí thuật pháp không có tác dụng!

Ngụy Tác hiện đã đạt tới tu vi Thần hải cảnh đệ tứ trọng, Vọng khí thuật có thể nhìn được tu sĩ Chu thiên cảnh mà vô dụng với y chứng tỏ ít nhất trung niên tu sĩ này cũng đạt mức Chu thiên cảnh lưỡng trọng!

Trong lòng gã lạnh buốt, hơi sững lại trong tích tắc, hồi sam tu sĩ đã rời thành bắc tập thị, còn hoàng sam trung niên tu sĩ như thể đang đi dạo, thong thả đi vào một ngõ khác. Ngụy Tác dụng tâm quan sát phát hiện một đạo nhân tóc dài mặc tử sắc đạo bào vội đi theo.

Dùng Vọng khí thuật nhìn lão đạo chừng hơn năm mươi tuổi, từ sắc đạo bào có hình long hổ, Ngụy Tác chợt giật mình. Lão đạo này cũng là tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng!

Sáu thân hải trên mình lão đều màu tím, dùng Vọng khí thuật nhìn vào thấy quang hoa sôi trào, tu luyện ít nhất cũng là huyền giai cao cấp chân nguyên công pháp. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

Liên tục thấy ba tu sĩ Chu thiên cảnh bình thường hiếm gặp, hơn nữa đều tỏ ra thần thần bí bí, càng khiến Ngụy Tác thấy việc này có vấn đề.

Không hề do dự, gã không nhìn hai người đó nữa mà cúi đầu, đi về ngõ mà hoàng sam trung niên tu sĩ đi vào.

Đến gần đầu ngõ, Ngụy Tác liếc nhanh vào trong thì kinh ngạc nhận ra, hoàng sam trung niên tu sĩ và lão đạo vào theo, tựa hồ đi nhanh ở trong đó, nhìn vào con ngõ âm u nào thấy bóng ai.

Gã hơi kinh ngạc vào theo, đến chỗ rẽ thấy hai ngã đều không một bóng người. Lúc mắt gã còn đảo lung tung, do dự có nên đi ra không thì đột nhiên một giọng nói lạnh tanh cất lên bên tai, "Thế nào, theo đuôi ta hả?"

Một bóng người từ bóng tối phía trước bước ra nhìn Ngụy Tác, chính thị hoàng sam trung niên tu sĩ ít nhất cũng có tu vi Chu thiên cảnh lưỡng trọng!

Tu sĩ nở nụ cười thấp thoáng này trông vẫn thập phần nho nhã, nhưng lọt vào mắt Ngụy Tác thì lòng gã lạnh buốt, lưng bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Đồng thời sau lưng Ngụy Tác cũng có tiếng bước chân thật nhẹ, lão đạo mặc từ sắc đạo bào không biết từ nơi nào đi ra, đứng ở cửa ngõ phía sau gã, một tiền một hậu kẹp gã lại.

Không hề ngần ngại, Ngụy Tác lập tức tỏ vẻ cực kỳ kinh ngạc, quay lại nói với lão đạo: "Tại hạ có một mảnh võ pháp bảo rất được, ban nãy thấy vị đạo huynh này là người hiểu biết, nên muốn hỏi xem vị đạo huynh này có cần không. Chỉ là tại hạ mới thấy đạo huynh đi trước mặt, còn theo đuôi gì đó thì tại hạ không hiểu."

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 55: LIỀU THÔI.

"Mảnh võ pháp bảo? Lấy ra xem nào." Từ bảo lão đạo mặt mũi lạnh tanh đi tới mấy bước, lạnh giọng bảo Ngụy Tác.

Ngụy Tác móc ra một vật, là mảnh Âm mị nhận.

"Cút!"

Chỉ liếc qua, từ bảo lão đạo mắt lóe hàn quang, thốt lên một chữ cực kỳ giản đơn, sáu dải quang hoa rực lên, uy áp phun trào.

Ngụy Tác vội vàng ôm đầu chạy đi, không dám quay lại.

"Hoàng sam tu sĩ phi thường cẩn thận. Dáng vẻ bán hàng của người giả rất giống, bằng không với tu vi của chúng, chưa biết chừng xuất thủ giết người xong mà người Thiên Nhất môn không đến kịp. Sau này không nên mạo hiểm bám theo tu sĩ có thực lực hơn mình quá xa." Đến lúc ra khỏi ngõ, chung quanh có đông tu sĩ rồi, giọng lục bảo lão đầu mới vang lên, xem ra cũng vẫn chưa hết sợ.

"Con bà nó chứ, may mà trước kia ta thường làm việc bán chác kiểu này." Ngụy Tác cũng lau mồ hôi lạnh, tình hình vừa rồi thật quá nguy hiểm, nếu hai kẻ đó muốn giết gã diệt khẩu, dù toán lục bảo lão đầu cho biết cách sử dụng Âm mị nhận, gã cũng chưa chắc thoát thân được khi bị hai tu sĩ Chu thiên cảnh giáp kích.

"Tiểu tử này lén lút lút, thập phần khả nghi."

"Y chỉ là tiểu tán tu cấp thấp, không phải giả bộ, lại định bán một mảnh võ pháp bảo không thể sử dụng, hừ! Nếu giết y ở đây, vạn nhất kinh động người Thiên Nhất môn thì phiền hà."

Lục bảo lão đầu đột nhiên nói vậy trong tai gã.

Ngụy Tác ngăn người, "Lão đầu đang nói gì hả?"

"Hôm nay hung hiểm quá, dù sao cũng phải xem hai tên đó nói gì. Ta chấp nhận tổn hao nguyên khí, thần thức ngoại du một lần, người đừng đi xa, bằng không ta không cảm tri được chúng nói gì." Lục bào lão đầu nói nhanh.

Ngụy Tác tức thì phần chấn tinh thần, mắt ánh lên cảm động, trước kia hỏi lục bào lão đầu vì sao muốn uống máu Hỏa hạt, y nghe lão nói là chỉ khi nguyên khí sung mãn đến mức độ nhất định, khí linh như lục bào lão đầu mới có thể thần du khỏi thai thể pháp bảo ở cự ly nhất định, hiện tại trận phá Dưỡng quý quán pháp tồn, dù có máu Hỏa hạt bổ sung, nguyên khí của lục bào lão đầu mỗi ngày đều tiêu tan, không ngờ lão lại liều mạng vì gã trong lúc này.

"Người của Thiết Sách đã dốc hết ra, trực tiếp đến Thanh Phong lăng, chắc sáng mai sẽ động thủ."

"Vạn nhất thất thủ, chúng ta không còn đất chôn, có chắc trăm phần trăm không?"

"Nếu không nắm chắc, chúng ta làm cách nào mà xuất thủ? Yên tâm đi, toán nhân vật lợi hại của Thiết Sách nhận ủy thác đến Thất Tinh thành, sớm nhất hai ngày nữa cũng mới về kịp, tin tức này thập phần xác định, trong đàn Phệ tâm trùng, đích xác có một con đã tiến giai đến trưởng lão cấp."

"Tin tức xác định, thì không có vấn đề gì."

"Còn một điểm nữa, có một tu sĩ trong đó nhất định phải bắt sống, sẽ trả thêm cho người năm trăm viên hạ phẩm linh thạch. Ta sẽ chỉ người cho người, đừng hạ độc thủ là được."

"Lúc nào gặp mặt?"

"Mặt trời mọc ngày mai gặp nhau, ở đó có không ít cao giai yêu thú hoạt động vào ban đêm, bọn chúng cũng không lựa chọn hoạt động vào ban đêm."

"Được!"

Hoàng sam trung niên tu sĩ và tử bào lão đạo nói xong, mỗi người đi theo một đầu ngõ. Ngụy Tác đứng trước một gian hàng, toàn thân đầm mồ hôi lạnh.

Tuy chỉ mấy câu nhưng gã đã nghe ra đại khái.

Mấy hôm nay người của Thiết Sách đều chuẩn bị vây giết ngũ giai Phệ tâm trùng, chỉ riêng ngũ giai yêu đơn đã giá trị năm trăm viên hạ phẩm linh thạch, Phệ tâm trùng khác hẳn ngũ giai yêu thú phổ thông, trên mình chúng còn mấy bộ phận là nguyên liệu luyện chế pháp bảo lợi hại.

Thế nội nó còn một khối pháp tinh, có thể dùng để luyện chế pháp bảo kiểu như ma âm. Lóp da là nguyên liệu tuyệt vời để luyện chế pháp bảo ẩn hình. Đối với cao giai tu sĩ biết luyện khí, ý nghĩa của những yêu thú hiếm có, lại khó săn được, không chỉ ở mấy trăm hoặc mấy nghìn tinh thạch.

Thế lực như Thiết Sách không thiếu tu sĩ Chu thiên cảnh. Nhưng theo tin tức nghe được thì người của Thiết Sách chỉ biết rằng có một con Phệ tâm trùng còn thực tế không phải, hơn nữa còn cả một con Phệ tâm trùng đã tiến giai cũng như kiểu Xích giáp trùng lão đại.

Tu sĩ ở Thiên Huyền đại lục quen gọi yêu thú sống lâu, đột phá đẳng cấp vốn có là yêu thú trưởng lão cấp.

Phệ tâm trùng vốn là ngũ cấp đề giai yêu thú, lại có thiên phú ẩn thân, dù chỉ đột phá nhất giai thì cũng là ngũ cấp trung giai yêu thú.

Ngũ cấp trung giai yêu thú, thực lực tự tương đương với Chu thiên cảnh tam trọng, Ngụy Tác biết yêu thú trưởng lão cấp sau khi tiến giai thì đều có thêm một hai loại thiên phú dị năng. Tức là Phệ tâm trùng trưởng lão khó đối phó hơn ngũ cấp trung giai yêu thú bình thường.

Nếu chỉ chuẩn bị Bạch lân thú cốt phần cho một con Phệ tâm trùng hiển hình, kết quả gặp phải mấy con cộng thêm một con cấp trưởng lão, thì dù có mấy tu sĩ Chu thiên cảnh tọa trấn, cũng đều thập phần nguy hiểm.

Khẩu khí hai tên này tựa hồ có ý giăng bẫy, định nhân lúc người của Thiết Sách và Phệ tâm trùng quyết tử xong thì mới xuất hiện thu thập tàn cục, quét sạch Thiết Sách!

Chỉ mình Ngụy Tác trong chốc lát đã thấy ba tu sĩ Chu thiên cảnh chuẩn bị đối phó Thiết Sách!

Những người khác của Thiết Sách sống hay chết, đối với Ngụy Tác không mấy may quan hệ, nhưng trong số họ có Nam Cung Vũ Tinh.

Do dự một chốc, Ngụy Tác nghiêng răng lấy ra truyền tắn ngọc phù, dòn chân nguyên vào.

"Người quyết định nhúng vào việc này?" Giọng lục bào lão đầu hơi lạnh lùng cất lên trong tai gã, lão đã cảm nhận được suy nghĩ của gã.

"Mẹ nó chứ, liều thôi! Ta còn phải mượn linh thạch của nàng ta!"

Ngụy Tác dòn chân nguyên vào truyền tắn ngọc phù xong, lao nhanh đến chỗ công cáo bài ở thành bắc.

"Thế thì lần này người đừng tiết kiệm nữa, ít nhất cũng để ta tiêu sạch số linh thạch của người." Lục bào lão đầu lại nói, giọng lão thoáng có sát khí.

"Được, chốc nữa đi chuẩn bị đồ."

Nguy Tác đáp ứng lục bào lão đầu, đến chỗ công cáo bài, kéo một tán tu cấp thấp đang nghiên cứu xem có cách nào thích hợp để kiếm linh thạch không, trực tiếp móc ra một viên trung phẩm linh thạch, "Huynh đệ, có muốn có viên linh thạch này không!"

"Muốn chứ!" Tu sĩ cấp thấp còn chưa đạt cả Thần hải cảnh nhị trọng đó gật như bả cùi.

"Trả trước ngươi năm viên hạ phẩm linh thạch! Ngươi đứng đây đến sáng mai, cầm một tấm bài có chữ Nguy, nếu có nữ tu họ Nam Cung đến thì bảo nàng ta dồn chân nguyên vào vật thể này, ta sẽ đến ngay. Mặc cho nàng ta có đến hay không, chỉ cần ngươi đứng đây một đêm, ngày mai ta sẽ cho thêm năm viên hạ phẩm linh thạch."

"Chỉ giờ tấm bài này, nói một câu thôi hả?" Tu sĩ cấp thấp đó hớn hờ, cầm viên hạ phẩm linh thạch, rồi cầm ngay một tấm bài có chữ Nguy, đứng bất động dưới bồ cáo bài.

"Hiện tại Kim Ngọc các chắc chưa đóng cửa."

Nhìn xa thành nam ở xa, Nguy Tác lăm bằm, rồi chạy nhanh đến chỗ Kim Ngọc các ở thành nam.

"Ngươi hơi loạn lên rồi, tu sĩ cấp thấp ban này dù ngươi cho hai viên hạ phẩm linh thạch, y cũng sẽ đứng đến mai. Ngươi có thêm mấy viên linh thạch, chưa biết chừng sẽ mua thêm được một món pháp khí hữu dụng, cơ hội sống sót cao hơn mấy phần." Trong lúc Nguy Tác chạy như điên, lục bào lão đầu lại nói, "càng nguy hiểm, càng không được rối loạn."

Nguy Tác rung mình, lãnh tỉnh hơn nhiều. "Biết rồi." Thốt xong ba chữ đó, Nguy Tác vẫn lao nhanh nhưng đôi mắt như hai vì sao lạnh.

"Là Nguy tiền bối? Không biết tôi thế này mới đến là có chuyện gì?"

Thành nam phường thị, thường không đóng cửa muộn, đặc sắc của Kim Ngọc các là các nguyên liệu luyện khí, có những nguyên liệu mang về phải xử lý ngay nên tận nửa đêm mới đóng cửa. Nguy Tác đến nơi, Kim Ngọc các quả nhiên chưa đóng cửa, ngân sam thiếu niên chịu trách nhiệm tiếp đãi tỏ ra rất kinh ngạc.

Nguy Tác nói nhanh, "mỗ muốn ủy thác quý các phát tin, mua một số thứ và cầm đồ vài món. Còn nữ, mỗ muốn hỏi pháp y nhờ sửa chữa lần trước đã xong chưa."

"Hôm nay đã xong bộ pháp y đó." Ngân sam thiếu niên vẫn hơi kinh ngạc: "Không rõ Nguy tiền bối muốn cầm đồ và mua những món gì?"

Nguy Tác lạnh tanh lấy nạp bảo nang ra, lấy tiếp ra hai vật, "mỗ muốn mua pháp khí hoặc pháp bảo lợi hại một chút, nếu Kim Ngọc các có đồ hợp ý, không chỉ hai vật này mà cả nạp bảo nang, Kim ti phù bút được các vị đầu giá cũng đem ra cầm luôn."

"Ngọc vân chi? Hộp ngọc này là gì?" Ngân sam thiếu niên nghe vậy, nhìn vật gã lấy ra thì kinh ngạc.

Nguy Tác liếc y, "Là Bảo nguyên ngọc hạp giữ cho linh dược không mất linh khí, không rõ các hạ nghe đến chưa."

"Là Bảo nguyên ngọc hạp? Nguy tiền bối, vật của tiền bối giá trị quá lớn, thân phận của tại hạ và Lưu phó chủ phòng quỹ không quyết được." Ngân sam thiếu niên lại biến sắc, "tiền bối đợi tại hạ vào mời Điện chủ phòng quỹ."

Nguy Tác gật đầu, "vậy thì các hạ thay mỗ phát ra một tin tức, mỗ sắp rời thành sẵn một yêu thú, cần thuê hai tu sĩ đi cùng, các hạ giúp mỗ chỉ định người của Thiết Sách. Bảo họ đến đây tìm mỗ."

"Được!" Thấy ngân ấy thứ của Nguy Tác, ngân sam thiếu niên biết phí dụng phát tin với gã không là gì nên không lăm lờ mà gật đầu, nhanh chóng dặn dò, đoạn chạy vào trong mời Điện chủ phòng quỹ.

Nguy Tác lãnh tỉnh ngồi đợi, nhìn theo ngân sam thiếu niên, lại dồn chân nguyên vào truyền tấn ngọc phù.

Hiện tại gã hi vọng Nam Cung Vũ Tinh nhận được tin, hoặc Thiết Sách không dốc hết lực lượng đi như hoàng sam tu sĩ đó nói, Linh Nhạc thành còn có người của Thiết Sách ở lại.

Nếu không ổn thì dù dốc hết gia tài gã cũng chấp nhận!

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 56: TOÀN BỘ GIA TÀI.

Tiếng bước chân vang lên gấp gáp, Điền chương quỹ đi vào, cùng đi còn có một lão giả mặc hắc sắc bào tử, tóc ngả muối tiêu.

"Ngụy huynh đệ, muốn cầm đồ một số bảo vật?" Điền chương quỹ rất chuyên nghiệp, không hỏi dò mà đi thẳng vào vấn đề.

Ngụy Tác gật đầu, "tôi thế này còn làm phiền Điền chương quỹ."

Điền chương quỹ tỏ vẻ hơi ngại ngùng: "Bất quá bản các cũng như những nơi khác, đồ đã cầm trong vòng nửa tháng không chuộc về thì coi như đã bán, phí dùng cầm đồ cũng cao hơn tí thắc đầu giá một chút, không rõ Ngụy huynh đệ có chấp nhận không?"

"Không thành vấn đề." Ngụy Tác nhăn nhó. Lần này ít nhất cũng đấu với ba tu sĩ Chu thiên cảnh, trong đó có một kẻ thấp nhất cũng là Chu thiên cảnh lưỡng trọng, không cẩn thận thì mất mạng, còn lo gì chuộc về được hay không.

"Đây là pháp y đã sửa theo yêu cầu của huynh đệ, thử xem có vừa ý không?" Điền chương quỹ gật đầu, đưa cho Ngụy Tác một gói khá lớn. Vị đại chương quỹ Kim Ngọc các làm việc rất rõ ràng gọn ghẽ.

"Đây là bảo y chế biến từ Hỏa phượng đồ đâu?" Ngụy Tác hơi kinh ngạc mở ra, y phục trong đó xám xịt, còn tệ hơn cả tấm áo gã đang mặc. Chỉ khi cầm lên mới biến năng hơn y phục bình thường nhiều.

"Lần này người tính rất khá, Ô phong tang ti gia cố cho Hỏa phượng đồ đâu, lực phòng ngự của pháp y này gần như linh khí rồi." Giọng lục bào lão đầu loáng thoáng vang lên trong tai Ngụy Tác, "Bất quá trình độ của luyện khí sư Kim Ngọc các không ra thế nào, pháp trận bố trí khá hơn tí nữa thì phẩm giai còn cao hơn."

"Tại hạ rất vừa ý." Nghe lục bào lão đầu nói vậy, Ngụy Tác đương nhiên không cần thử uy năng, trực tiếp cởi tấm áo xanh bằng vải thô xuống, mặc tấm áo xám này lên, kích cỡ vừa như in.

Thấy gã vừa ý, hắc bào lão giả đứng sau lưng Điền chương quỹ mất ánh lên ngao nghể.

"Quả nhiên là Ngọc vân chi!" Tận lúc đó, Điền chương quỹ mới nhìn đến mấy thứ mà Ngụy Tác lấy ra, thấy Ngọc vân chi lấp lánh bạch quang thì mắt lão cũng hơi chấn động. "Âu Dương sư thúc, tiểu đệ không biết gì về Bảo nguyên ngọc hạp, xin sư thúc xem qua bảo vật này." Nhìn thấy Bảo nguyên ngọc hạp đặt cạnh đó, Điền chương quỹ quay lại, cung kính nói với hắc bào lão giả.

"Lão đầu này là sư thúc của ông ta?" Ngụy Tác cũng nhận ra thân phận hắc bào lão giả tựa hồ còn tôn quý hơn Điền chương quỹ.

Hắc bào lão giả mặt mũi lạnh tanh bước lên, chạm vào chất liệu Bảo nguyên ngọc hạp, cảm một cọng Ngân chúc thảo bỏ vào, nhìn một lúc rồi gật đầu, nói với Điền chương quỹ: "Đích xác là Bảo nguyên ngọc hạp."

Giọng lục bào lão đầu lại vang lên, "chắc y là luyện khí sư của Kim Ngọc các."

Ngụy Tác lúc đó không còn tâm tư nghĩ gì nữa, chỉ nhìn Điền chương quỹ xem lão nói gì.

"Nói thật Bảo nguyên ngọc hạp rất quan trọng với Kim Ngọc các, bản các có nhiều nguyên liệu cần pháp bảo thể này để giữ linh khí." Điền chương quỹ nói ngay: "Nếu Ngụy huynh đệ chịu bán, lão phu sẽ bỏ ra viên hạ phẩm linh thạch mua đứt. Nếu cầm đồ thì tối đa bản các chỉ trả được hai nghìn viên."

Ngụy Tác lắc đầu, Ngọc vân chi và Kim ti phù bút, cả Bảo nguyên ngọc hạp là thứ lục bào lão đầu đặc biệt dặn dò phải giữ lại, "những vật này tại hạ muốn chuộc về trong thời gian nhanh hơn, nếu ba ngày sau mà tại hạ không chuộc về thì coi như đã bán cho Kim Ngọc các, như vậy có thể nhận được giá cao hơn không?"

Đối với Ngụy Tác mà nói, về được hay không chỉ trong một ngày, thêm mấy ngày không có ý nghĩa gì.

Thấy gã nói vậy, Điền chương quỹ cũng hơi động dung, ấn ước cảm giác được gã sắp đi làm một việc thập phần nguy hiểm, đối với Kim Ngọc các thì việc càng nguy hiểm, gýt lẹ những thứ này bán đứt càng lớn, nên hơi trầm ngâm một lúc, ông ta gật đầu: "Được, nếu là ba ngày thì lão phu trả cho Bảo nguyên ngọc hạp này ba nghìn viên hạ phẩm linh thạch."

"Còn những thứ khác?"

"Ngọc vân chi, Kim ti phù bút và nạp bảo nang, tổng cộng hai nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch, huynh đệ thấy sao?"

"Khả dĩ." Ngụy Tác biết đem đấu giá, những thứ này không chỉ có giá đó, nhưng lúc này mà Điền chương quỹ đưa giá này, đối với gã là chấp nhận được. "Không rõ Kim Ngọc các và phường thị gần đây có bán thượng giai pháp khí chẳng, có Bạch lân thú cốt phần không?" Ngừng lại một chút, gã hỏi tiếp.

Điền chương quỹ nhìn gã hơi kinh ngạc, "Bạch lân thú cốt phần? Mấy hôm trước có người đặt một lô, tôi qua đã lấy đi, e rằng phường thị trong Linh Nhạc thành đều không còn. Thượng giai pháp khí thì lão phu có thấy lấy từ Kim Ngọc các và phường thị gần đây để huynh đệ chọn."

Ngụy Tác lạnh buốt cõi lòng, biết người của Thiết Sách tự đi săn Bạch lân thú, xem ra họ còn chưa về Linh Nhạc thành mà định đi săn Phệ tâm trùng luôn, vậy thì kẻ mua Bạch lân thú cốt phần là nhóm hoàng sam tu sĩ. "Vậy xin phiền Điền chương quý." Ngụy Tác rửa thầm bọn hạ hoàng sam tu sĩ rồi gật đầu nói.

Điền chương quý gật đầu, đưa mắt ra hiệu với hai hoa phục thiếu niên đứng đợi ở cửa, một chốc sau, mấy hoa phục thiếu niên đã như hôm ở phách mại hội, bung khay đến trước mặt Ngụy Tác.

"Phong vân lý, bán linh khí, có thể khiến tu sĩ đẳng không năm trọng, phong hệ pháp khí dễ phi độn, tám trăm viên hạ phẩm linh thạch."

"Hắc mang hồ lô, pháp bảo phòng chế, có thể phát ra mấy trăm mũi hắc châm, sử dụng được nhiều lần, một nghìn hai trăm viên hạ phẩm linh thạch."

"Nhật chúc bảo phù, có thể tục kích phát mười lần cường quang, phá được linh quang phòng ngự, khiến hai mắt đối thủ đau buốt, không nhìn thấy gì, phạm vi bao trùm hai mươi trọng, hai trăm viên hạ phẩm linh thạch."

"Ngũ hành đồng hoàn, pháp bảo phòng chế, có thể bay ra trời chân tay đối phương, sử dụng lại được. Một nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch."

"..."

"Đồ tốt!" Lục bảo lão đầu lại gào lên trong tai Ngụy Tác. Mấy thứ để trước mặt Ngụy Tác này ít nhất cũng có giá mấy trăm viên hạ phẩm linh thạch, nhiều thứ mà tu sĩ đẳng cấp như gã không bao giờ được thấy. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

Đồ ở đẳng cấp này, đối với Ngụy Tác thì càng nhiều đương nhiên càng tốt, nhưng toàn bộ gia tài của gã chỉ có sáu nghìn viên hạ phẩm linh thạch, nên gã mượn cơ cần nhắc, cùng lục bảo lão đầu thương lượng xong thì chọn mấy món Phong vân lý, Nhật chúc bảo phù, Ngũ hành đồng hoàn, Âm lân cốt kiếm và Huyền quy thuận.

Ngụy Tác tuy khác với tu sĩ Thần hải cảnh tứ trọng, nhưng thực lực chưa đạt đến mức có thể ngang tiếp với tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng, cao hơn gã hai cấp.

Nếu ngang tiếp, để tu sĩ Chu thiên cảnh thoải mái thi triển thì chắc chắn gã tan xác.

Phong vân lý, Nhật chúc bảo phù, Ngũ hành đồng hoàn đều dễ chạy trốn hoặc hạn chế pháp khí của đối thủ, chỉ khi khiến đối thủ nhất thời không thi triển được, gã đánh lên thì mới có cơ hội giết được tu sĩ Chu thiên cảnh.

Âm lân cốt kiếm và Huyền quy thuận, cũng có giá một nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch như Ngũ hành đồng hoàn.

Âm lân cốt kiếm khiến gã rất xót ruột, vũ khí luyện chế từ Âm lân sa và xương mấy loại yêu thú cũng là tiêu hao phẩm chỉ dùng được một lần. Ngụy Tác nghiêng răng mua, vì vốn đã có Âm mị nhận có uy lực tương đương với linh khí, mua thêm pháp bảo phòng chế có tính chất công cũng vô dụng. Uy lực của Âm lân cốt kiếm chỉ dùng được một lần này không những không kém Âm mị nhận mà phát ra không tiêu hao bao nhiêu chân nguyên, Âm lân sa nổ tung còn có thể đốt cháy pháp khí của đối phương.

Ngụy Tác lo rằng vạn nhất bọn hoàng sam tu sĩ có pháp bảo phòng ngự lợi hại nào đó, Âm mị nhận đánh lên một đòn không giết được đối phương, thì còn Âm lân cốt kiếm này để lập lại. Quan trọng hơn, gã lo rằng nhờ may trong bọn chúng có kiếm tu như hồng sam tu sĩ, hiện tại gã khó chống nổi uy lực của phi kiếm, đành dùng Âm lân cốt kiếm đối phó.

Huyền quy thuận thì không có huyền hư gì, mà dùng mai của ngũ giai yêu thú Thiết giáp nham quy luyện chế thành pháp thuận, uy năng phòng ngự cũng ngang với pháp y gã đang mặc, phát rồi sẽ như cánh cửa chặn trước mặt, không cần làm giữ nữa, hệ số an toàn sẽ tăng thêm.

Mua xong những thứ này, trừ linh thạch để đi bằng truyền tống pháp trận, còn lại gã đem hết ra mua pháp phù nhị giai trở lên và Hồi khí tán.

Dốc hết gia tài ra trang bị, chỉ khi quyết đấu với người khác thì tu sĩ mới làm thế.

Khiến Ngụy Tác bất lực là sau khi rời Kim Ngọc các, cơ hồ sau một chốc, gã lại dồn chân nguyên vào truyền tống ngọc phù, nhưng đợi đến lúc tang tảng sáng mà không chỉ không nhận được tin của Nam Cung Vũ Tinh, cả người của Thiết Sách cũng không ai xuất hiện.

Hoàng sam tu sĩ nói không sai, hiện tại người của Thiết Sách ở Linh Nhạc thành đã dốc toàn bộ đi rồi!

"Con bà nó chứ!" Thấy không thể đợi được người của Thiết Sách, Ngụy Tác sau rốt cũng nghiêng răng, đi về phía truyền tống pháp trận ở thành nam.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 57: TỰ BỘC LỘ VỊ TRÍ.

Quan đối thoại giữa hoàng sam tu sĩ và tử bào lão đạo, địa điểm người của Thiết Sách sản Phệ tâm trùng là ở Thanh Phong lăng.

Thanh Phong lăng, cái tên này nghe rất bình thường nhưng nghĩ tới là Ngụy Tác lại sờn gai ốc.

Linh Nhạc thành ở phía nam Thiên Huyền đại lục, sát với Thiên khung, bản thân Linh Nhạc thành xây dựng theo thế núi, từ bắc xuống nam, Thanh Phong lăng cách phía nam Linh Nhạc thành ba nghìn dặm, coi như sát kề Thiên khung.

Nên mọi cao giai tu sĩ trong Linh Nhạc thành muốn tìm đường gần nhất rời Thiên khung đi chiêm ngưỡng vô số chủng loại cao giai yêu thú, thì cứ đi ngang Thanh Phong lăng là được. Nhưng khi họ muốn ra khỏi Thiên khung săn tìm cao cấp yêu đơn và nguyên liệu thì đều đi vòng về phía đông nam Linh Nhạc thành xử, qua Ô Kê sơn mọc rậm rì Ô kê mọc đen ngòm.

Càng gần Thiên khung, số lượng yêu thú càng nhiều, tuy nhiều loại cao giai yêu thú không thể xuyên qua Thiên khung tiến vào đại lục, nhưng yêu thú cấp thấp, không có pháp lực dao động thì lại qua được. Trừ số lượng yêu thú nhiều hơn nơi khác, Thanh Phong lăng còn là một ngôi mộ âm u quỷ khí.

Có lẽ vào thời thượng cổ, nơi này là phong thủy bảo địa, nên chôn rất nhiều đại nhân vật, trước đây Ngụy Tác đến rìa Thiên khung cũng là qua đường Ô Kê sơn tương đối an toàn, yêu thú trong đó đã bị cao giai tu sĩ săn tìm bằng sạch, chứ không đi qua Thanh Phong lăng. Bất quá chỉ qua những gì ghi chép lại, Ngụy Tác dám khẳng định địa bàn mọi ngôi lăng mộ trong địa phương phức tạp này cộng lại không hề nhỏ hơn Linh Nhạc thành.

Ở đây còn sản sinh rất đông đúc một loại tam cấp thượng giai yêu thú mà những nơi khác không có là Hủ thi trùng, kỳ thực bản thể yêu thú này là một loại giáp trùng có lớp vỏ đen nhánh, trên mình mọc ra mấy cái chân xấu xí lớn cỡ bàn tay. Yêu thú này ăn nội tạng xác chết, thể thời đủ khiến người ta buồn nôn rồi, chúng ăn sạch mọi thứ trong xác chết rồi thì còn chui vào đầu hủ thi, không chế hành động, biến hủ thi thành một lớp vỏ, hơn nữa lại liên tục tiết ra chất nhầy bọc lấy các xác, khiến da xác chết cũng dai như da một vài yêu thú.

Số lượng Hủ thi trùng chỉ hoạt động về đêm này tại Thanh Phong lăng rất nhiều, nhiều người không rõ nội tình nhìn thấy lại tưởng là cương thi, thực tế toàn là hủ thi bị không chế.

Giết loại yêu thú này rất phức tạp, đại đa số Hủ thi trùng ẩn trong đầu xác chết nhưng có nhiều con có cá tính lại ẩn trong những bộ phận khác, gặp phải chỉ còn nước đập nát cái xác mới giết được Hủ thi trùng có cá tính này.

Từ Linh Nhạc thành nam đến Thanh Phong lăng phải qua hai truyền tông pháp trận, đầu tiên là truyền tông đến Quảng Lăng khư, rồi mới từ đó truyền tông đến phía bắc Thanh Phong lăng.

Trên đường từ Kim Ngọc các đến Linh Nhạc thành nam, Ngụy Tác tiếp tục phát tin trên công cáo bài, nói rõ có người muốn dùng âm mưu đối phó người của Thiết Sách tại Thanh Phong lăng, Thanh Phong lăng có linh được hiện thể...

Còn có khiến bọn hoàng sam tu sĩ vì thấy âm mưu bại lộ mà không phát động, hoặc khiến các tu sĩ đến Thanh Phong lăng xem hay không, Ngụy Tác không dám chắc. Với gã thì an toàn nhất là thử vận may xem đến Thanh Phong lăng rồi có trực tiếp tìm được người của Thiết Sách chăng.

Bạch sắc linh quang lóe lên, Ngụy Tác từ truyền tông pháp trận ở Quảng Lăng khư bước ra.

Quảng Lăng khư trước kia cũng là trọng trấn do tu sĩ kiến lập, sau này không rõ vì sao, đột nhiên bị cả đàn cao giai yêu thú vây công, tuy sau đó đàn cao giai yêu thú bị tu sĩ ở Linh Nhạc thành và Lạc Nguyệt thành gần đó giết hết nhưng nơi này đã trở thành phế khư, bị Thiên Nhất môn coi là trạm trung chuyển của một truyền tông pháp trận.

Ban đêm nên Quảng Lăng khư không có mấy tu sĩ, như một kỹ viện bị đối thủ cạnh tranh nãng mất cô nương đầu bài, phi thường lạnh lẽo.

"Ngụy Tác?"

Ngay khi Ngụy Tác ra khỏi truyền tông pháp trận từ Linh Nhạc thành nói đến, một truyền tông pháp trận khác gần đó cũng lóe linh quang, hai người đi ra thấy gã thì cũng ngăn người rồi hô lên kinh hi, là người quen của gã, huynh muội Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi.

Ngụy Tác sững sờ, "sao các vị lại ở đây?"

"Ngụy Tác huynh đệ!" Diệp Tiêu Chính thật thà bước lên ôm Ngụy Tác, Diệp Cố Vi hiện lành thì hơi đỏ mặt, không dám bước lên, "bọn mõ nhận ủy thác của người ta đi bắt mấy con Dạ kiều, qua đây định tiện đường ghé Linh Nhạc thành thăm huynh đệ, không ngờ lại gặp ở đây, muộn thể này huynh đệ còn đến đây làm gì."

"Có người định đối phó Thiết Sách, Nam Cung Vũ Tinh cũng gặp nguy hiểm." Là người khác, Ngụy Tác khẳng định không tiết lộ, nhưng Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi đều đã cùng kinh qua sinh tử khảo nghiệm, cũng như Nam Cung Vũ Tinh, là số ít người gã tin tưởng được. Nên gã kéo Diệp Tiêu Chính đi một đoạn rồi kể lại cho hai huynh muội những lời nghe thấy ở thành bắc tập thị, đoạn đối thoại giữa hoàng sam tu sĩ và tử bào lão đạo.

Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi đều biến sắc, "Ngụy Tác huynh đệ, bọn mõ quả nhiên không kết giao nhằm bằng hữu." Thoáng nhìn Diệp Cố Vi, Diệp

Tiêu Chính vội nói, "bọn mõ cùng huynh đệ đến Thanh Phong lăng."

"Các vị đi cùng mõ thì quá nguy hiểm. Chỉ bằng các vị đến Linh Nhạc thành giúp mõ lan truyền tin tức." Ngụy Tác lắc đầu, giả nhận ra Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi vẫn chỉ là tu sĩ Thần hải cảnh tam trọng, với thực lực của họ đối diện tu sĩ Chu thiên cảnh thì không những không giúp được gì mà còn làm vương chân vương tay giả.

Diệp Tiêu Chính quả thật thật thà, nghe Ngụy Tác nói vậy thì càng cho rằng giả nghĩa bạc vân thiên, kích động bảo: "Bọn mõ đã biết việc này sao lại để mình Ngụy huynh đệ đi liều mạng được."

Diệp Tiêu Chính như vậy càng khiến Ngụy Tác phiền lòng, không thể nói thẳng ra rằng các người kém lắm chỉ tổ vương vếu ta, đành tỏ ra nghiêm túc dặn, "Diệp đại ca, các vị về Linh Nhạc thành lan truyền tin tức còn quan trọng hơn. Có thể đồn ra rồi, kẻ đồ nhận ra sự tình bại lộ thì không dám động thủ. Mỗ đi báo tin cho Thiết Sách cũng không còn nguy hiểm. tất cả cũng không gặp nguy hiểm vẫn hơn hai vị đi cùng mõ, bị mấy tu sĩ Chu thiên cảnh vây công..."

Thấy giả đưa ra cả lô lý do, Diệp Tiêu Chính cũng thấy có lý, gật đầu, "Được thôi, bọn mõ về Linh Nhạc thành cố gắng lan tin."

"Các vị phải cẩn thận, tốt nhất đừng để người khác biết tin là do các vị đồn ra, không thì mấy tu sĩ Chu thiên cảnh đó sẽ đối phó các vị." Ngụy Tác dặn.

"Ngụy Tác huynh đệ, bảo trọng!" Diệp Tiêu Chính lại ôm chặt Ngụy Tác, "bọn mõ không có gì hay, lần này lấy được Linh vụ châu và Ân thân phù, may ra hữu dụng với huynh đệ."

"Linh vụ châu? Ân thân phù?" Thấy Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi lấy ra hai thứ, Ngụy Tác tròn tròn mắt.

Linh vụ châu, phái khí luyện chế từ mắt Bạch minh ngư, có thể phát ra sương dày mịn bao phủ phạm vi trăm trượng, che mắt đối thủ, là đồ tốt để trốn chạy.

Ân thân phù, có thể phát ra linh quang quang tráo bỏ cong ánh sáng, tạo ra hiệu quả che giấu tung tích, thời gian duy trì được nửa tuần hương.

Linh vụ châu không hiếm, nhưng Ân thân phù có công dụng đặc thù lại là cổ phù đã thất truyền, chỉ ngẫu nhiên lấy được trong thượng cổ di tích và trên mình di thể thượng cổ tu sĩ.

"Bảo trọng!"

Lúc chia tay Diệp Tiêu Chính và Diệp Cố Vi, Ngụy Tác lại ôm Diệp Cố Vi đã đỏ mặt, bất quá lần này giả không thấy mình vô lương. Giả ngay cả nữ hài tử còn chưa ôm ai được hai lần, lần này không may xong đời thì kiếp này thật xui tận mạng.

"Biết thế tối qua đến Liễu hạ hạng mới phải."

Lúc linh quang trong truyền tông pháp trận xuất hiện tại Thanh Phong lăng, Ngụy Tác không nhận được, gào lên trong lòng.

Cảnh tượng trước mắt quả thật là chốn cùng sơn ác thủy, hung thần ác sát. Truyền tông pháp trận ở những nơi khác chỉ ít còn có công trình gì đó, nơi này mới bước ra đã thấy khí tức hung hiểm xộc đến. Truyền tông pháp trận cách Thanh Phong lăng không xa lại được bố trí trong khe ở lòng núi, bên ngoài còn bày pháp trận che mắt. Phải làm vậy vì gần đây không chỉ số lượng yêu thú nhiều mà có khả năng có cả cao giai yêu thú ghé qua, không che giấu không được. Trận thủ pháp trận cũng là một đệ tử Thiên Nhất môn tu vi Thần hải cảnh ngũ trọng, đệ tử còn cầm sẵn mấy viên linh thạch, trông đầy cảnh giác, tựa hồ thấy không ổn là sẽ thông qua pháp trận bỏ chạy.

...

Thanh Phong lăng giống như một ngôi mộ khổng lồ, đá núi và mặt đất xám xịt, cây cối cong queo kỳ hình quái trạng, quỷ khí trầm trầm, mé nam còn có một đầm lầy lớn, trên mặt nổi đầy cành cây và xương đã thối rữa. Không làm sao liên tưởng được nơi này với một chốn phong thủy bảo địa.

Bóng Ngụy Tác vừa khuất khỏi sơn đạo dẫn vào Thanh Phong lăng, bảy tám danh tu sĩ đột nhiên từ bụng núi có bố trí truyền tông pháp trận đi ra, dẫn đầu lại là hoàng sam trung niên tu sĩ cùng tử bào lão đạo.

"Theo tướng mạo mà đệ tử Thiên Nhất môn miêu tả, kẻ để lộ tin tức của chúng ta là tiểu tử đã gặp ở thành bắc tập thị!"

Mấy thân ảnh vờ từ bụng núi đi ra, hoàng sam trung niên tu sĩ đã cực kỳ lạnh lùng nói với bọn tử bào lão đạo, "Hiện tại đánh làm cho rút ráo! Tiểu tử đó không thể nào gặp được người của Thiết Sách ngay, Từ Tiêu đạo huynh, ta và Lưu đạo hữu chỉ ra đi bắt tiểu tử đó!"

"Vãn đạo hữu, các vị giả thành người của Thiết Sách, bảo là Thiết Sách vây giết một yêu thú lợi hại, ở đây, phong tỏa nơi này, trừ chúng ta ra không cho ai vào!"

...

Thình không ngoài xa đã hơi tang tảng sáng, mé nam Thanh Phong lăng tựa hồ là một vùng man hoang hoang dã mênh mông, nhưng trong đó lại có một màn sáng màu trắng trong suốt nối liền với thiên địa, căn bản không thấy tận đầu, hình thành giới hạn giữa man hoang hoang ở bên ngoài và Thanh Phong lăng.

Trong Thanh Phong âm u quý khí vẫn còn u ám, Ngụy Tác lúc này đang mặt mũi nhăn nhó đi bên cạnh đầm nước.

Tình huống cực kỳ tệ hại.

Chưa từng đến Thanh Phong lăng, lại không có địa đồ, nên vào đây rồi gã cứ đi lung tung, đến nỗi lạc đường, hơn nửa canh giờ trôi quá mà gã căn bản không gặp bất kỳ người nào của Thiết Sách.

Trong hơn nửa canh giờ này, gã ít nhất đã năm, sáu lần dồn chân nguyên vào truyền tấn ngọc phù, nhưng trừ tám được gã dồn chân nguyên vào sáng lên thì mấy tám còn lại trên mình vẫn im lìm.

Tức là gã chưa đạt đến cự ly cách Nam Cung Vũ Tinh ba trăm dặm.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 58: ĐÁNH LÉN.

Hiện giờ trời sắp sáng rồi.

Không rõ bọn hoàng sam trung niên tu sĩ đã thay đổi kế hoạch, hành động sớm hơn, Ngụy Tác cho rằng mình nên làm gì đó.

"Lão đầu, nguyên khí của ngươi còn khá không? Còn thì giúp ta một lần nhé?" Dừng lại bên đầm nước, gã móc mắt tám Hòa cầu phù ra, đồng thời nói với lục bào lão đầu.

"Ngươi biết cách sử dụng Âm mị nhận rồi chứ?" Lục bào lão đầu hừ một tiếng, tựa hồ hiểu rõ ý nghĩ của gã, "yên tâm, sử dụng thêm cũng không chết được. Chỉ là lần này ngươi may mắn sống sót thì cố gắng tu luyện, tu vi tiến cảnh nhanh lên một chút, đừng để ta xong đời trước khi ngươi luyện đến Kim đơn cảnh là được."

Ngụy Tác gật đầu, không nói gì, ánh mắt nhìn sang đầm nước đối diện.

Trong đầm nước không lấy gì làm lớn có một con hắc sắc cấp mô lớn cỡ đầu người đang ngồi chồm hổm, giương cặp mắt vàng nhìn Ngụy Tác, tựa hồ e dè gã nên không có động tĩnh gì.

Àm!

Hòa cầu nóng rực rời tay gã lao vào hắc sắc cấp mô. Mắt nó ánh lên thần sắc sợ hãi, phù một tiếng, phun ra một đạo thanh sắc thủy tiễn. Hòa cầu chỉ bị đánh tan một nửa, vẫn giáng vào mình hắc sắc cấp mô.

Không hề ngừng lại, thêm một đạo Hòa cầu phù được phát ra, giáng vào hắc sắc cấp mô đang kêu chí chóe thảm thiết, định nhảy xuống đầm nước, hắt nó ngã ngửa, hoàn toàn không còn sinh khí nữa.

Giết xong hắc sắc cấp mô, Ngụy Tác ném chéo về phía trước một tám Hòa cầu phù.

Bất động chờ đợi thêm một chốc, giọng lục bào lão đầu đột nhiên vang trong tai gã, "đến rồi!"

Giọng nói vang lên, Ngụy Tác chui vào Phong vân lý lập tức bay lên không, ẩn trong một tàng cây cổ thụ cạnh đó, đồng thời một tám cô phù cũng được gã kích phát, quang hoa thoát có thoát không lóe lên, gã lập tức biến mất khỏi gốc cây.

Không lâu sau, bóng người loáng lên, một tu sĩ mặc hắc sắc bị giáp từ trong rừng xuất hiện.

Tu sĩ này có khuôn mặt ngựa, xuất hiện là cực kỳ cẩn thận, vừa đi vừa quan sát tứ bề, tay tựa hồ cầm pháp khí gì đó, có vẻ chuẩn bị ứng phó đột nhiên bị tập kích.

Trong tích tắc, tu sĩ mặt ngựa thập phần cẩn thận này nhìn thấy hắc sắc cấp mô bị Hòa cầu phù hất ngã giữa cạnh đầm nước, hắn dừng lại, mắt lóe lên không rõ nghĩ gì.

Ngụy Tác nín thở ẩn mình trên tàng cây, lén dùng Vọng khí thuật quan sát tu sĩ mặt ngựa, phát hiện tu vi đối phương cao hơn gã một cấp, là Thần hải cảnh ngũ trọng.

Không có cách nào tìm được người của Thiết Sách, Ngụy Tác quyết định gây ra động tĩnh thật lớn, nhưng hiện tại không thể đoán được tu sĩ mặt ngựa thật ra là người của Thiết Sách, hay cùng nhóm hoàng sam tu sĩ.

"Ra đi, trốn ở đó tưởng ta không thấy ngươi hả?" Đột nhiên, tu sĩ mặt ngựa lạnh lùng hừ một tiếng.

Ngụy Tác cả kinh, cho rằng tu sĩ mặt ngựa này biết thuật pháp kinh nhân nào đó nhìn thấu được Ân thân phù. "Con bà nó chứ, lừa lão tử hả, xem ra hắc không tốt lành gì." Lập tức gã lại nghiêng răng nghiêng lợi rủa thảm. Tu sĩ mặt ngựa tuy ra vẻ lạnh lùng nhưng mắt cứ đảo loạn tứ phía, không hề nhìn về phía gã ân thân.

Một tiếng động khê vang lên, từ khu rừng đối diện tu sĩ mặt ngựa xuất hiện một người, đưa tay ra hiệu với hắc, hàm ý hắc đừng khẩn trương, là người cùng phe.

"Chà, mặt ngựa này quả nhiên không ra gì!"

Ngụy Tác lạnh buốt trong lòng vì người hiện thân là tử bào lão đạo Chu thiên cảnh nhất trọng gã đã gặp ở thành bắc tập thị!

"Hắc thủy độc cấp", tử bào lão đạo lạnh lùng nhìn hắc sắc cấp mô bị hắt ngã ngựa, hừ lạnh: "Chắc là tiểu tử đó, chỉ tu sĩ cấp thấp như hắc đối phó tam cấp yêu thú mới phải sử dụng pháp phù."

Tu sĩ mặt ngựa gật đầu, "Tử Tiêu tiền bối, tiểu tử này định phá đại sự của chúng ta, nhất định xử lý hắc mới được. Hắc chắc chưa đi được xa, chúng ta chia ra tìm là thấy."

"Người đi tìm được rồi." Tử bào lão đạo lạnh giọng: "Ta tìm quanh đây một vòng, nhớ may tiểu tử này giả trá, đang đợi người của Thiết Sách đến, đi rồi sẽ vòng lại."

"Chà!" Thấy tử bào lão đạo nói vậy, Ngụy Tác thầm kêu khổ.

Gã không muốn mạo hiểm giao đấu với một tu sĩ Chu thiên cảnh, nhưng hiệu quả của Ân thân phù hữu hạn, tử bào lão đạo không đi thì khi Ân thân phù quá thời gian, gã tất bị lão đạo này phát hiện.

Thoáng do dự một chút, Ngụy Tác nín thở lấy Nhật chúc bảo phù, Ngũ hành đồng hoàn cùng Âm mị ra.

Tu sĩ mặt ngựa gật đầu, chuẩn bị bước đi.

"Ai đó!"

Cùng lúc, tử bào lão đạo đột nhiên mắt lóe hàn quang, nhìn về phía Ngụy Tác ẩn mình.

"A!"

Tử bào lão đạo và tu sĩ mặt ngựa cơ hồ đồng thời phát ra tiếng kêu thê thảm, bị cường quang còn chói lóa hơn mặt trời chính ngọ vô số lần bao trùm, mắt cả hai như bị kim đâm, không thể mở ra.

Cùng lúc cả hai hét lên, mắt nhắm lại chảy nước mắt thì một chiếc vòng đồng đột nhiên rơi xuống, trói chặt thân thể tử bào lão đạo rồi co lại, tay chân lão chịu chung số phận.

"Ào!"

Núi rừng quanh đầm nước đột nhiên cuồng phong ào ạt, mấy chục hắc sắc khô lâu đầu cực kỳ đáng sợ cùng một đạo ô quang từ trong cuồng phong giáng vào mình tử bào lão đạo, tử sắc đạo bào lão mặc dấy lên hai dải quang hoa một long một hổ ngăn đỡ được toàn bộ hắc sắc khô lâu đầu do hắc khí ngưng thành, nhưng đạo ô quang cắt đứt đầu lão, máu từ cổ phun lên như suối.

"Xoạt!"

Giây khắc đầu tử bào lão đạo rụng xuống, một tia bạch quang nhắm vào chỗ Ngụy Tác ẩn thân, cảnh là tan nát, thân cây cũng bị cắt làm đôi.

"Tử Tiêu tiền bối!"

Bị cường quang nhức mắt chiếu vào khiến không thể mở mắt, tu sĩ mặt ngựa ré vang, thanh sắc quang trảo được hắc kích phát bao trùm thân thể.

Cơ hồ đồng thời, một dải bạch sắc băng vù từ không trung, cách hắc không xa hạ xuống, hàn khí phát ra khiến đầm nước cạnh đó kết một lớp băng dày kêu lên tanh tã, thanh sắc quang bị bạch sắc băng vù bao trùm nhưng không hề gì, có điều hàn khí phát ra khiến tu sĩ mặt ngựa cứng đờ.

Chỉ khoảnh khắc đó, cuồng phong lại dấy lên ào ào, hắc sắc khô lâu đầu và một đạo ô quang phá tan thanh sắc quang trảo của hắc.

Tu sĩ mặt ngựa tỏ ra cực kỳ hoảng hốt, nhưng không kịp kêu lên tiếng nào thì hắc khí nổ tung và ô quang lướt qua đã *** hắc làm nghìn mảnh.

"Xong!" Vẫn ở trong vòng uy năng của Ân thân phù, Ngụy Tác toát mồ hôi lạnh lúc cây cỏ thụ bị cắt làm đôi, nuốt ngay một viên Hồi khí đơn.

Trong tích tắc đánh lên giết chết một tu sĩ Chu thiên cảnh và một tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng, giá quá là việc cực kỳ kinh nhân đối với một tu sĩ Thần hải cảnh tứ trọng.

Chẳng qua Ngụy Tác thừa cơ hai đối thủ không hề phòng bị mà ra tay, dùng Nhật chúc bảo phù và Ngũ hành đồng hoàn khiến tử bào lão đạo không nhìn rõ rồi bị trói chân tay, nếu gã không thông minh, nhảy khỏi thân cây trong lúc xuất thủ thì đã bị tử bào lão đạo phản đòn trước lúc chết lấy mạng.

Vì trong tích tắc ra tay đó, Ngụy Tác không còn thời gian dồn chân nguyên kích phát Huyền quy thuần hoặc pháp y đang mặc.

Cơ hồ gã vừa sử dụng Nhật chúc bảo phù, tử bào lão đạo đã cảm giác được.

Nếu Nhật chúc bảo phù không phải là pháp khí hạn chế đối thủ, mà thuộc loại tấn công thì có đã bị tử bào lão đạo đỡ được. Pháp y của lão thậm chí đón đỡ được cả hắc sắc âm phong khô lâu đầu do Âm mị nhận phát ra.

Bạch quang phản kích cũng là thuật pháp của lão, nhưng đòn phát ra trước khi tử bào lão đạo mất mạng này uy lực quá kinh nhân.

Tu sĩ Chu thiên cảnh quả nhiên cực kỳ đáng sợ.

Phòng ngự quang tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng kích phát cũng không kém, tam giai Huyền băng phù cũng không công phá được. Nếu không có pháp bảo công kích như Âm mị nhận, Ngụy Tác nhất thời khó lòng giết được hắn.

Quan trọng nhất là với tu vi hiện giờ của gã, liên tục sử dụng Âm mị nhận hai lần thì thể nội chân nguyên cơ hồ cạn hết.

Uống một viên Hồi khí đơn, Ngụy Tác không dám dừng lại, thu Ngũ hành đồng hoàn còn trói chặt tử bào lão đạo, cởi sạch y phục của lão và tu sĩ mặt ngựa cuộn thành một mớ rồi trốn nhanh vào rừng.

Ngụy Tác mới rời khỏi đầm nước không lâu thì vù một tiếng, một bóng xám lướt ra.

Là tại hội y tu sĩ, kẻ đầu tiên mà gã thấy đã thì thầm với hoàng sam tu sĩ ở thành bắc tập thị nhưng không nhìn rõ diện mạo. Hắn cũng là tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng.

"Sao lại thế được!"

Nhìn rõ tình hình, hội y tu sĩ gầy gò, cằm nhọn hoắt, trên mặt có một nốt ruồi lớn chột biến sắc, như lâm đại địch, kích phát pháp khí giống hệt cái bát bằng gỗ, hóa thành quang trảo màu vàng xanh bao trùm toàn thân, đồng thời mọc ra một thứ trông như bạch sắc ngư cốt dài chừng hai thước, kinh hải nhìn quanh tìm kiếm.

Từ Tiêu tán nhân thực lực còn hơn hắn lại cùng một tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng nhất tề bị giết ở đây, hơn nữa còn bị lột sạch, lẽ nào trừ tu sĩ cấp thấp đó, Thanh Phong lăng còn một cao giai tu sĩ biến thái sao?

Trong lúc hội y nhân cực kỳ kinh hãi, Ngụy Tác liều mạng lao đi một quãng, chui ngay vào một hốc cây chừng nửa thân người dưới gốc cỏ thụ đã khô.

Dùng cành khô và dây leo đập đập cẩn thận, gã ẩn mình trong hốc cây, cố gắng không phát ra tiếng động, kiểm tra những thứ vừa kiếm được từ hai địch thủ.

"Đó là Long hồ tử vi bào, không thể đồng thời kích phát với pháp y của ngươi, công hiệu phòng ngự kém pháp y đã thay đổi của ngươi một chút." Ngụy Tác vừa bỏ tẩm tử bào coi trên mình lão đạo ra, giọng lực bào lão đầu đã vang lên trong tai.

Ngụy Tác gật đầu, tìm kiếm cẩn thận trong y phục của tử bào lão đạo và tu sĩ mặt ngựa, lần mò một hồi thì ánh mắt có phần khản trương của gã chợt hiện nét hớn hờ, lấy từ y phục của tử bào lão đạo ra một cái cá hắc sắc nạp bảo nang, từ áo tu sĩ mặt ngựa đưa hái cái túi da và mấy thứ lẻ tẻ.

"Chà!"

Nạp bảo nang của lão đạo trông khác của gã nhưng sử dụng y hệt. Ngụy Tác cầm lên, cảm tri mọi vật trong đó, suýt nữa cắn cả vào đầu lưỡi.

Linh thạch!

Trong đó có rất nhiều linh thạch!

Trừ mấy trăm viên hạ phẩm linh thạch, còn hơn bảy trăm viên trung phẩm linh thạch, năm viên thượng phẩm linh thạch!

Hơn bảy trăm viên trung phẩm linh thạch tương đương với hơn bảy nghìn viên hạ phẩm linh thạch, năm viên thượng phẩm linh thạch tương đương với năm trăm viên hạ phẩm linh thạch, tổng cộng lại trong nạp bảo nang có đến hơn tám nghìn hạ phẩm linh thạch!

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 59: KHÔNG THÍCH CHUI LỖ LỚN.

"Tuyệt!" Tu sĩ mặt ngựa có hai cái túi căng phồng, rõ ràng là linh thạch đại, Ngụy mở ra xem thì không nên được kêu ầm lên.

So với mấy cao giai tu sĩ này, Ngụy Tác đích xác còn là kẻ mặt rệp. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chams.com

Tu sĩ mặt ngựa tựa hồ thích thu gom thượng phẩm linh thạch, trong linh thạch đại, không có một viên trung phẩm linh thạch nào, trừ hơn năm mươi viên hạ phẩm linh thạch, còn lại hơn ba mươi viên thượng phẩm linh thạch.

Linh khí trong một viên thượng phẩm linh thạch ngang với tổng lượng của một trăm viên hạ phẩm, Ngụy Tác đã từng thấy nhưng chưa bao giờ có viên nào, với gã thì thượng phẩm linh thạch là thứ cực hiếm.

Nên gã không nên được lấy một viên ra ngắm.

Độ lớn cũng như trung phẩm, hạ phẩm linh thạch, chỉ màu sắc là trắng ngần, trong veo lấp lánh.

Thấy gã ngắm thượng phẩm linh thạch, lục bào lão đầu tức giận kêu lên, "ngươi còn thời gian nghiên cứu thượng phẩm linh thạch? Còn không mau xem có vật gì giữ mạng không."

Ngụy Tác toát mồ hôi, đặt viên thượng phẩm linh thạch xuống, xem xét những thứ khác.

Trong nạp bảo nang của tử bào lão đạo, trừ linh thạch còn có hai bạch ngọc đơn bình, một cuốn đạo thư mỏng, sáu tấm trông như lá liễu vàng rực và một viên ngọc đen.

"Đây là Kim linh đơn!"

Ngụy Tác lấy hai bạch ngọc đơn bình ra, tương trong đó cũng đựng Hối khí đơn như của Lâm Đạo Nhất. Nhưng chỉ có một bình đựng hai mươi viên Hối khí đơn, bình còn lại đựng ba viên đơn được vàng nhạt. Ngụy Tác nhận ngay ra Kim linh đơn do yêu đơn tam cấp yêu thú và mấy loại linh dược luyện chế thành !

Tu sĩ hiện giờ đều dựa vào linh thạch và đơn dược do yêu đơn luyện chế thành để tu luyện. Kim linh đơn chứa lượng linh khí còn không bằng một viên thượng phẩm linh thạch, nhưng tốc độ luyện hóa linh khí lại nhanh hơn nhiều. Một viên Kim linh đơn có giá một trăm mười hạ phẩm linh thạch.

Chỉ có tu sĩ Chu thiên cảnh có khả năng giết được cao giai yêu thú như tử bào lão đạo mới dám dùng Kim linh đơn tu luyện. Tu sĩ cấp thấp bình thường tuy biết dùng đơn dược luyện chế từ yêu đơn tu luyện sẽ nhanh hơn nhưng không có đủ linh thạch để mua.

Cả Ngụy Tác cũng không đành lòng bỏ mấy chục viên hạ phẩm linh thạch mua Kim linh đơn để tu luyện.

"Huyền giai cao cấp công pháp?"

Cầm đạo thư lên, Ngụy Tác liếc qua liền không biết nên cười hay khóc. "Kim dịch lưu đơn quyết", cuốn sách của tử bào lão đạo lại là huyền giai cao cấp chân nguyên công pháp. Lúc trước gã nằm mơ cũng muốn có một môn công pháp cao giai một chút để thay cho Tử Huyền chân quyết, nhưng giờ có Bồ thiên đơn, gã không thể tu luyện Kim dịch lưu đơn quyết nữa, bản đạo thư này đương nhiên vô dụng.

"Pháp khí thành bộ?"

Ngụy Tác cầm sáu cái lá liễu vàng lên, là sáu lưỡi tinh kim phi nhận mỏng dính, phù văn trên mỗi tấm khác nhau.

"Lưu huyễn phi nhận, bán linh khí. Tiêu hao chân nguyên không nhiều." Trong lúc gã kinh nghi quan sát, lục bào lão đầu lạnh lùng nói ra đáp án, đồng thời dặn, "Nếu Âm lân cốt kiếm của ngươi sử dụng rồi, Âm mị nhận cũng thi triển xong, không còn chân nguyên nữa thì vẫn còn mấy thứ này để đấu một phen."

"Bán linh khí có tính chất tấn công?" Mắt Ngụy Tác ánh lên kinh hi rồi lại cười khổ.

Bộ pháp khí này bình thường rất khó kiếm nhưng với đối thủ sắp phải đối diện thì không đáng kể gì.

"Cái gì nữa đây?"

Trong nạp bảo nang của tử bào lão đạo còn vật cuối cùng là một viên đen đen, Ngụy Tác nhìn mãi không ra.

"Phong hầu đơn", lục bào lão đầu khinh thị lạnh giọng: "Hòa vào nước vô sắc vô vị, nhưng có thể đầu độc được nhiều loại ngũ giai yêu thú, lúc nào người cạn cạn nghĩ cứ nuốt vào, một trăm người cũng xong đời ngay. Xem ra lão đạo này là kẻ âm hiểm."

"Luu sa phù, Thạch trụ phù, Hỏa thuần bảo phù, có vẫn hơn không." Lục bào lão đầu thuận tiện nói luôn mấy thứ linh tinh của tu sĩ mặt ngựa.

"Đây là..." Ngụy Tác mở cái túi da khác của tu sĩ mặt ngựa lánh ngoài, bên trong chỉ có hai thứ, một túi phấn trắng và một khối ngân sắc tinh kim, có vẻ là nguyên liệu luyện khí, gã đâm ra không khỏi thất vọng. Nhưng nhìn rõ túi phấn trắng thì gã lại hớn hờ.

Túi phấn trắng đó là Bạch lân thú cốt phấn.

Xem ra bọn hoàng sam tu sĩ đã tính sẵn khi người của Thiết Sách và Phệ tâm trùng lưỡng bại câu thương, không đấu nổi Phệ tâm trùng thì chúng thừa cơ vào giết yêu thú.

Có túi Bạch lân thú cốt phấn này, vạn nhất Ngụy Tác xui xẻ gặp phải Phệ tâm trùng trong Thanh Phong lăng thì xác suất sống sót cũng cao hơn.

"Đó là Thanh tác ngân, nguyên liệu thượng thượng để luyện khí!" Khối ngân sắc tinh kim cỡ nửa nắm tay còn lại khiến lục bào lão đầu cả kinh, "tên tham tiền mặt ngựa này lại có thứ thế này hả?"

Ngụy Tác kinh ngạc hỏi, "Thanh tác ngân là cái gì?"

Lục bào lão đầu cảm câu: "Bây giờ cho người biết cũng vô dụng, còn sống về đã hằng tính."

Ngụy Tác không trả đũa, thu hết những thứ tạm thời vô dụng như linh thạch và Long hổ tử vi bào vào hắc sắc nạp bảo nang đoạn trầm ngâm tính toán bước tiếp theo.

Đúng lúc đó tiếng ầm ầm vang lên, mặt đất rung rinh, Thanh Phong lăng như thể xảy ra địa chấn.

Ngụy Tác tức thì méo xệch mặt mày, "Con bà nó chứ, lão đầu, ta thích chui vào lỗ nhỏ chứ thích gì lỗ lớn thế này."

...

Tiếng động đó đích xác từ dưới Thanh Phong lăng vọng lên.

Trong khu vực ở phía bắc Thanh Phong có mấy động quật đốc thẳng đứng xuống dưới như khoáng động, cùng với tiếng nổ, liên tục phát ra ánh sáng chói lòa.

Đi theo mấy khoáng động này xuống dưới sẽ tới địa lăng cực kỳ ghê rợn của Thanh Phong lăng.

Cung điện dưới lòng đất từ thời thượng cổ này phần lớn đã đổ nát, cũng có nơi còn khá nguyên lành nên bên trong Thanh Phong lăng vốn chỉ một góc cũng lớn hơn nhiều Thạch Thư dung động hoàn toàn phức tạp không kém gì mê cung.

Nếu không dùng ngôn ngữ để hình dung thì cứ tưởng tượng một tòa thành mấy trăm vạn người bị địa chấn khiến cho đổ nát rồi chìm vào màn đêm vĩnh hằng, không bao giờ thấy ánh nắng. Như vậy dù cư dân lâu đời trong thành cũng không biết được đường lối, bảo tìm được đến kỹ viện hay đến nhất chắc người đó cũng bó tay.

Hà huống nơi này còn có vô số yêu thú như Hủ thi trùng.

Hiện tại trong một địa cung dưới lòng Thanh Phong lăng, nhóm Nam Cung Vũ Tinh đang bị một đàn Hủ thi trùng bao vây.

Đàn Hủ thi trùng chừng hơn ba mươi con, khổng lồ hủ thi toàn thân đen xì, da bóng nhẫy lên như thể một toán người bị bôi dầu không rõ từ bao giờ. Hơn ba mươi hủ thi uốn éo theo những tư thế không dễ chịu chút nào, từ bốn phương tám hướng vung hai cánh tay lao vào bọn Nam Cung Vũ Tinh, cơ hồ muốn giết sống họ rồi xé tan thành từng mảnh.

Cộng thêm Nam Cung Vũ Tinh, tổng cộng có năm tu sĩ bị vây, cả Liễu Ngũ từng gặp Ngụy Tác tại Thạch Thư dung động cũng có mặt.

Ở giữa năm người có một tu sĩ râu quai nón mặc áo vải gai, mỗi lần vung tay là quanh năm người lại xuất hiện một tấm thiểm điện tiểu thuẫn tròn, lớn cỡ trái dưa.

Lúc này quanh năm người đã xuất hiện ba, bốn chục tấm.

Hủ thi nào va vào thiểm điện tiểu thuẫn sáng rực đều bị gạt nảy lên, trông thập phần hoạt kê.

Cạnh y là một hắc bào tu sĩ nhỏ thó, mỗi lần thi pháp là trong vòng một, hai trọng lại mọc lên nhiều mũi đá nhọn như búp măng khiến hủ thi không thể động đậy.

Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ, cùng một tu sĩ trẻ tuổi mặt hơi vàng vọt liên tục phát ra thuật pháp tấn công. Tu sĩ mặt vàng mặc pháp y xanh biếc này

lại là tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng, mỗi lần thi pháp, đều có một hủ thi bị năm đạo quang nhận xanh biếc do y phát ra cắt thành mấy mảnh.

Năm người công thủ thập phần chặt chẽ, đối phó đàn Hủ thi trùng một cách rất nhẹ nhàng, thoáng sau đã có hơn mười con bị giết.

Nhưng Nam Cung Vũ Tinh lại tỏ ra kinh nghi bất định.

"Nam Cung Vũ Tinh, sao vậy?" Đột nhiên, Liễu Ngũ cảm giác được nàng khác thường nên ngoái nhanh lại hỏi.

Nam Cung Vũ Tinh tỏ vẻ không dám tin: "Y đến rồi."

Liễu Ngũ và ba tu sĩ còn lại đều nhìn nàng đầy nghi hoặc: "Ài?"

"Là Ngụy Tác đã gặp qua huynh đệ một lần. Chỉ khi cách y ba trăm dặm, truyền tấn ngọc phù này mới phát quang. Địa cung sâu xuống cả trăm dặm, khẳng định lúc này y cách lối vào địa cung Thanh Phong lăng không xa." Nam Cung Vũ Tinh nhìn truyền tấn ngọc phù còn sáng lên, nói với bọn Liễu Ngũ, "theo lý, lúc này y không thể nào đến Thanh Phong lăng. Lại còn dùng truyền tấn ngọc phù, chắc biết ta ở đây nên truyền tin gì đó."

"Sự tình hình như không ổn." Tu sĩ mặt vàng trẻ tuổi có tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng trầm giọng: "Chúng ta phân thành ba tổ tìm Phệ tâm trùng, không thể nào cùng tụ tập ở ba chỗ vào cùng một lúc. Hủ thi trùng này cũng khác thường, hình như cố ý cầm chân, không cho chúng ta hội hợp với hai tổ kia."

"Sao lại thế được! Hủ thi trùng không thể có trí tuệ thế được." Hắc bào tu sĩ nhỏ thó vội lắc đầu, cất giọng the thé.

Tu sĩ mặt vàng tựa hồ là đầu lĩnh, hơi trầm ngâm, "dù thế nào cũng mau tìm cách gặp bọn Nạp Lan Băng rồi liên lạc với vị bằng hữu của Nam Cung Vũ Tinh sau."

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 60: ĐỂ NGƯỜI CHẾT RÕ RÀNG.

"Xem ra sau này ta phải luyện thuật pháp nào đó kiểu Dạ quang nhãn, cứ như ta có duyên với chui vào động thì phải."

Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt khàn, nhìn địa lăng như mê cung trước mặt. Trước đây gã không thích đến những chỗ không chạy thoát được để sẵn yêu thú, nhưng sau trận đấu với Lâm Đạo Nhất trong động thì đến vào Thạch Thư dung động, hiện tại lại là địa lăng ở Thanh Phong lăng, hết động này đến động khác.

Địa lăng giống hệt một thành thị bị địa chấn phá hoại rồi bị vùi xuống lòng đất. Ngụy Tác đang đứng trên một dãy bậc đá đổ nát, hai bên toàn là trụ đã gãy gục cùng tượng đá, trước mặt là cung điện hoang tàn chìm trong bóng tối. Những bức tượng gãy mất một nửa và các trụ đá gánh đỡ cung điện dựng lên tua tủa, trong điện còn có xương khô rải rác.

Trong động quạt cao chừng bảy tám trượng, ở phía trên đầu gã, có một khe nứt chừng một người chui vừa. Địa lăng Thanh Phong lăng không khác gì một căn phòng bát, đầu đầu cũng là lỗ thủng. Ngụy Tác chui qua khe nứt đó xuống dưới này, Phong vân lý chỉ đủ giúp một người đứng không nắn, sáu trượng, gã ngã xuống thế này, muốn ra được còn phải tìm lối khác. -

Ngụy Tác ngoái lại nhìn một lúc, bảo lục bào lão đầu: "Lão đầu, nhìn giúp ta xem. Bằng không ta sợ ý trúng phải cấm chế hoặc bị yêu thú nào đó đánh lén mà mất mạng, thì với chốn hoang lương này, chưa biết chừng vài vạn năm nữa người mới được phát hiện."

"Không cần lắm lời, ta sẽ nhìn hộ." Lục bào lão đầu hừ một tiếng, "dù người xong đời thì cũng không cần lo cho ta, đằng nào thọ mệnh của ta cũng không còn nhiều nữa."

Ngụy Tác gật đầu, cố gắng nhắm mắt lại, không dám móc dạ mình châu ra, đợi khi mất quen với bóng tối thì đi về phía có tiếng động.

Tình cảnh trong địa lăng cực kỳ hung hiểm, gã quả thật sợ hãi.

Chỗ nào cũng là đá đổ ngổn ngang, vô số đường rẽ nhưng không còn đường nào nguyên lành. Nhiều cung điện đi qua chỉ chực đổ xuống, có lúc nửa bức tường nát dựa gá vào một móc điện lỗ chỗ, khiến Ngụy Tác đi qua mà lo ngay ngáy không biết mình có bị đè chết trong đó không.

Có lúc nhìn cả con đường còn nguyên lành, đi một lúc mới phát hiện phía trước là cây cầu gãy, bên dưới là vực sâu vạn trượng. Không còn đường nên đành quay lại, Ngụy Tác liên tục đổi tiêu ký, sợ mình sẽ lạc ở trong này.

Tệ hơn là đi về phía lúc trước phát ra âm thanh được một lúc thì âm thanh tắt ngóm, ngược lại ở phía rất rất xa lại vang lên tiếng người thi triển thuật pháp.

"Nam Cung Vũ Tinh mỹ nữ, thật ra ngươi ở đâu, mau cho biết một chút chứ."

Chỉ khẳng định được Nam Cung Vũ Tinh hiện tại đang ở trong địa lũng không rõ rộng mấy trăm dặm này, hơn nữa còn trong phạm vi cách gần ba trăm dặm, vì một chốc trước đây, truyền tấn ngọc phù còn phát quang. Có điều truyền tấn ngọc phù này là hàng cấp thấp, chỉ biết Nam Cung Vũ Tinh ở đây, chưa gặp chuyện gì chứ không thể truyền thêm tin tức.

Ngụy Tác có phần tiến thoái lưỡng nan đứng trước một thông đạo hẹp.

Con đường này chỉ đủ cho một người qua, trên đỉnh còn có khe nứt tương tự hướng lên, loáng thoáng có ánh sáng chiếu xuống, là đường dốc đứng.

Nghe thấy ở hướng khác có tiếng động, Ngụy Tác nghiêng răng đi vào.

Nơi đó cách chỗ gần đứng hiện giờ quá xa, nhờ may mắn và lăm mồi đi được nửa đường thì âm thanh biến mất chẳng phải phí công sao, chỉ bằng cứ đi về phía nghe thấy thanh âm phát ra lúc đầu. Xem sao đã rồi tính.

Trong con đường một chiều này rất khó để quay lại, Ngụy Tác càng cẩn thận, thần kinh toàn thân căng như dây đàn.

Đột nhiên, giọng lục bào lão đầu vang lên trong tai, "Cẩn thận, phía trước có một tu sĩ!"

...

Tận cùng con đường là một cung điện đồ nát.

Một thông đạo gồm toàn bậc đá dẫn xuyên qua phế khư. Trong một gian điện đồ nát một nửa nằm bên dãy bậc đá có một tu sĩ trung niên mặc áo choàng đen đang mai phục trong một góc, mắt đầy cảnh giác nhìn lên dãy bậc đá.

Mặt trung niên tu sĩ dài ngoằng, hai con mắt tam giác, mặt mũi hơi âm trầm, không kém gì hồng y tu sĩ đã tranh địa hỏa lô phòng với Ngụy Tác.

Đột nhiên, không hề có dấu hiệu gì, tu sĩ đột nhiên cảm giác thấy gì đó, quay phắt lại.

Trong một cung điện cách mé trái gần không xa, Ngụy Tác mặc thanh y, đang nghiêm túc nhìn hẩn.

"Là người!"

Tu sĩ biến hẩn sắc mặt, từ tay nấn ra hai làn ô quang, hóa ra là một đôi pháp bảo lấp lánh tinh quang như chân chim.

"Chuyện gì hả!"

Chỉ thấy hai đạo ô quang cơ hồ không hề bị cản, giáng vào ngực Ngụy Tác nhưng tu sĩ đó không thấy cảnh ngực gần phun máu như tưởng tượng mà hai ngọn trào rục ô quang xuyên thẳng qua người gần, con người gần cũng chỉ gọn sóng lên như mặt nước trong veo.

Đồng thời một chiếc vòng đồng như thùng nước đột nhiên trối kín thân thể hẩn, chưa kịp kêu lên tiếng nào thì cuồng phong ào ạt, mười mấy hắc sắc khô lâu đầu kinh rợn cùng một đạo ô quang từ phải sau giáng đến.

Đầu tu sĩ này văng lên, thân thể bị hắc sắc khô lâu đầu bắn thùng lỗ chỗ.

"Tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng".

Ngụy Tác từ phía sau bước ra, đáng vẻ thở phào nhẹ nhõm.

Gần lại gom hết đồ trên mình tu sĩ này thành một bó rồi nhanh chóng theo dãy bậc đá tiến vào khu rừng cung điện đồ nát.

"Thanh y Ngụy Tác" đứng bất động ở bên trái thì thể tu sĩ đó một lúc thì mờ dần, tiêu tan trong không khí.

...

Nhất thời âm thanh trong cả địa lũng lặng tấ, chìm vào im lặng ghê người.

Hiện tại Ngụy Tác cũng không rõ nên thở phào hay khẩn trương hơn.

Cách gần chừng ba, bốn chục trượng là một miệng vực sâu không đáy. Trên miệng vực là một cây cầu đá nối hai bờ, trừ vài vết nứt trông khá lớn ra thì vẫn nguyên lành.

Ở đầu cầu gần gần, trong một đồng đá lớn hình như đưa vào còn chưa kịp điêu khắc có một tu sĩ mai phục. Pháp y trên mình hẩn không rõ bằng chất liệu gì mà cũng có thể đổi màu theo hoàn cảnh chung quanh như Hôi nam xà, lúc này pháp y của hẩn có màu xám như tảng đá, nếu không nhờ lục bào lão

đầu nhắc thì trong hoàn cảnh tối tăm này, dù Ngụy Tác đến sát cạnh cũng không phát hiện ra hắn.

Ngụy Tác dùng Vọng khí pháp quyết, tu sĩ không nhìn rõ mặt này cũng như tu sĩ bị gã dùng Áo quang thu hút chú ý rồi đánh lén lấy mạng, là tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng.

Xem ra bọn hoàng sam tu sĩ, không phải tất cả đều là tu sĩ Chu thiên cảnh.

Nhưng rõ ràng bọn chúng không ít người, hơn nữa có vẻ thông hiểu địa lạng, bố trí sẵn nhân thủ ở nhiều nơi, ngầm giám sát người của Thiết Sách, đợi thời cơ thích hợp là xuất thủ vây giết một mẻ.

Ngụy Tác nín thở một chốc, lại lấy ra một tấm Áo quang phù, như ban nãy, lẳng lặng đến gần tu sĩ mai phục ở đầu cầu.

Cộng cả tấm trên này, gã hiện có bốn tấm Áo quang phù, trong đó có một tấm mô phỏng hình đàn lợn, gã cho rằng trong tình hình nàu dùng Áo quang phù ảo hóa ra hình ảnh mình thì hơn. Cũng sẽ như ban nãy, có thể phân biệt được người của mình hay địch ngay, không giết nhầm người của Thiết Sách.

"Thế nào, định đánh lén ta hả?"

Nhưng Ngụy Tác sững lại, thiếu chút nữa hồn phi phách tán là lúc còn cách tu sĩ đó ít nhất hai mươi trượng thì hắn đột nhiên quay lại.

Tu sĩ này trông chừng trên ba mươi tuổi, mặt mũi khô gầy, lưỡng quyền nhô cao, nổi bật nhất là hắn chột một mắt, có đeo miêng che mắt đen ngòm. Lúc này hắn dùng con mắt độc nhất nhìn Ngụy Tác, chấp hai tay sau lưng, cười lạnh liên hồi.

Ngụy Tác vừa kinh hoàng móc ra một tấm Hóa cầu phù, vừa tỏ vẻ không tin được, "Sao lại thế được, người phát hiện ra ta bằng cách nào."

"Thế nào, nhất giai Hóa cầu phù mà tương đối phó được ta?" Độc nhãn tu sĩ khinh bỉ cực độ nhìn gã, giơ tay ra điểm, một tấm thiết thuẫn đen xỉ lơ lửng trước mặt.

"Thôi vậy, gặp cao giai tu sĩ như ngươi coi là ta xui xẻo, ta vất vả lắm mới đến được đây, không ngờ chưa gặp người của Thiết Sách, đã bị các ngươi tóm được." Ngụy Tác mặt mày xám xịt đặt Hóa cầu phù xuống, "Chỉ là ta không sao hiểu được, người làm cách nào phát hiện ra ta."

Độc nhãn tu sĩ đắc ý mỉm cười, "đề ngươi chết mình bạch cũng không sao." Đoạn phất tay ra sau lưng, một bóng đen nhỏ xíu đột nhiên bò lên tay, là một con chuột có vằn đen pha bạc.

"Phệ ngân thủ, hóa ra là Ngự thú thuật." Ngụy Tác ngăn người, hiểu ngay cơ sự.

"Ngươi nhét Hóa cầu phù vào ngực áo làm gì, chốc nữa ta lại phải móc ra." Thấy Ngụy Tác gật đầu, cúi xuống thờ dài nhét bả Hóa cầu phù vào ngực áo, độc nhãn tu sĩ bật cười ha hả.

"Ngươi định làm gì? Huyền quy thuận?" Nhưng rồi hắn trợn tròn mắt vì Ngụy Tác nhét Hóa cầu phù xong thì phất tay, một tấm thuẫn bài như mai rùa màu đen xuất hiện trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 61: ĐỊA ĐÒ, NÔ THÚ TÀN THIÊN.

"Thế nào, lẽ nào ngươi định đấu với ta?" Độc nhãn tu sĩ trừng con mắt độc nhất, như thể kịp phản ứng lại, "à, ngươi muốn chống chọi một chút, kỳ vọng người của Thiết Sách năng nghe thấy động tĩnh đến đây hả? Bất quá đừng si tâm vọng tưởng nữa, đừng nói người của Thiết Sách nhất thời không thể đến đây, ta muốn giết ngươi đầu cán gãy ra động tĩnh gì ghê gớm."

Ngụy Tác nhìn độc nhãn tu sĩ, không đáp mà lấy ra một vật, "không, ta muốn cho ngươi thấy thứ này."

"Cái gì hả... A!" Độc nhãn tu sĩ hơi hiếu kỳ trừng con mắt duy nhất lên, đột nhiên cạnh hắn như xuất hiện mặt trời, con mắt cơ hồ bị kim châm, không thể mở ra được.

"Chà! Cái gì đây? Rắn hả? Con bà nó chứ, ngươi không sợ chuột của ngươi bị rắn nuốt chửng hả!"

Dùng Nhặt chúc bảo phù khiến độc nhãn tu sĩ không mở mắt nổi, Ngụy Tác định dùng tiếp Ngũ hành đồng hoàn và Âm mị nhận hạ sát đối thủ. Nhưng

cùng lúc hần gào lên thê thảm thì một dải thanh quang từ trong cái túi trên tay bắn ra, vòng qua Huyền quy thuận trước mặt Ngụy Tác.

Thanh quang có tốc độ kinh nhân này là một con rắn nhỏ toàn thân xanh biếc, có hai cái cánh thịt.

Vòng qua Huyền quy thuận, tiểu xà cắn thẳng vào cổ họng gã.

Ngụy Tác nào dám để nó cắn trúng, ré lên rồi bỏ mặc cả sử dụng Ngũ hành đồng hoàn và Âm mị nhận, dòn chân nguyên vào tấm áo xám xịt đang mặc. Lúc gã nhìn rõ con rắn đang há miệng trước mặt thì một dải cương phong xanh đen cùng một con hỏa phượng đồng thời xuất hiện, hất văng con rắn đi.

"Còn thuần dưỡng cả yêu thú thể này, chả trách hần chỉ Thần hải cảnh ngũ trọng mà dám coi ta như người chết rồi." Ngụy Tác sồn gai ốc nhìn con rắn nhỏ xanh lè.

Tu sĩ có yêu thú đã thuần dưỡng, lúc đối địch coi như có thêm trợ thủ, đương nhiên lợi hại hơn tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng phổ thông nhiều.

"Lẽ nào con mất lành của ta cũng hỏng rồi?" Đằng kia, độc nhãn tu sĩ có mở mắt ra cũng biến hần sắc mặt, xoa mạnh lên con mắt duy nhất.

Tầm pháp y tầm thường xám xịt kia sao lại xuất hiện cả cương phong lẫn hỏa phượng, chặn được cả tứ cấp Thanh trúc dực xà của hần?

Cùng lúc một chiếc vòng đồng từ tay Ngụy Tác bay ra, lớn vụt lên trong tích tắc, trói chặt độc nhãn tu sĩ.

Độc nhãn tu sĩ tỏ rõ vẻ kinh hoàng, con rắn cũng cảm nhận được chủ nhân gặp nguy hiểm, liều mạng vòng ra phía sau Ngụy Tác, cắn vào gáy gã.

"Không cần lo, Thanh trúc dực xà chỉ là tứ cấp hạ giai, không phá được phòng ngự của pháp y người mặc đâu."

Ngụy Tác vốn rợn tóc gáy, định ngăn đỡ con rắn thì nghe thấy giọng lục bào lão đầu cất lên, gã liền nghiêng răng mặc kệ, vụt một tiếng chói tai, kích phát Âm mị nhận.

"A!"

Thiết thuận chặn trước mặt độc nhãn tu sĩ và đầu hần, trực tiếp bị Âm mị nhận cắt làm đôi như cắt giấy.

"Còn muốn đánh? Người không thông minh một tí như con chuột kia hả?"

Ngụy Tác nuốt một viên Hồi khí đơn, độc nhãn tu sĩ bị giết thì cùng lúc, con chuột vẫn đen pha bạc khiến gã bại lộ chạy mất tích, nhưng lục sắc tiểu xà ở sau lưng không bỏ cuộc, vẫn liên tục xung kích hỏa phượng bay lượn quanh gã. Thoáng sau, hỏa phượng do Hỏa phượng đồ đầu phát ra mờ đi nhiều, uy năng sắp bị Thanh trúc dực xà tiêu ma hết.

Thừa cơ Thanh trúc dực xà lại bị hỏa phượng hất văng, một dải bạch sắc băng vù nổ tung, Ngụy Tác phát ra một tấm nhị giai Hàn băng phù sử dụng đã quen tay, đông cứng Thanh trúc dực xà trên không, rồi một quả kim sắc lôi cầu bay ra tiếp theo, đánh cho con rắn giật giật liên hồi.

Ngụy Tác lại lấy Lưu huyễn phi nhận của tử bào lão đạo từ nạp bảo nang ra, chém vào Thanh trúc dực xà đã hoàn toàn không còn khả năng chống cự nữa.

Sáu dải kim quang cắt qua, Thanh trúc dực xà bị chém thành mấy đoạn rơi xuống.

Ngụy Tác lại thu hết đồ vật trên mình độc nhãn tu sĩ, cả Thanh trúc dực xà bị chém làm mấy đoạn cũng không lãng phí, nhét hết vào hắc sắc nạp bảo nang, ném thi thể độc nhãn tu sĩ xuống hạp cốc không đáy rồi lao qua cây cầu đá.

Qua cầu, qua một con đường dưới thành môn, lại là một phế khu đổ nát tan tành.

Đã vào sâu rồi nên không khí trong lành khó vào theo, đầu đầu cũng một mùi ẩm mốc khó ngửi khiến gã khó hít thở bình thường.

Càng khiến gã đau đầu là gã và lục bào lão đầu đã hoàn toàn mất phương hướng, khó lòng đoán ra âm thanh lúc trước phát ra từ đâu, cứ đi loạn xạ trong thành thị đổ nát dưới địa lăng, không gặp bất kỳ tu sĩ nào.

Suy tính một hồi, Ngụy Tác ẩn mình vào trong tiểu cung điện đồ nát, vừa đợi cho chân nguyên khôi phục, vừa tính toán chiến lợi phẩm lấy được từ danh độc nhãn tu sĩ mới bị gã giết. - <http://.com>

Mấy tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng này ít nhất cũng có gia tài mấy nghìn viên hạ phẩm linh thạch.

Tu sĩ mặc áo choàng đen bị gã dùng Áo quang phù thu hút chú ý rồi đánh lén lấy mạng, có tổng cộng chừng hơn hai nghìn viên hạ phẩm linh thạch. Còn cả đôi pháp khí hình chân chim không rõ luyện chế từ chân yêu thú nào, cũng có uy lực bán linh khí, chỉ là tốc độ không bằng Lưu huyễn phi nhận của tử bào lão đạo, nên hiện thời vô dụng với gã. Có điều đôi trảo này cùng vài thứ khác, ít nhất cũng trả trị hai, ba nghìn thiên viên hạ phẩm linh thạch.

"Hai cái túi này là nô thú đại."

Trong đồng đồ của độc nhãn tu sĩ, Ngụy Tác tìm được hai cái túi da màu xanh, nhưng pháp trận khác hoàn toàn với của nạp bảo nang. Nhìn kỹ một chút, không cần lục bào lão đầu giải thích, Ngụy Tác cũng nhận ra là nô thú đại chuyên dùng nhốt yêu thú đã thuần dưỡng. Bên trong nô thú đại có

không gian với thể tích nhất định, đủ để mang yêu thú to lớn theo bên mình, nhưng hai cái túi hoa văn khá đơn giản này chỉ là hàng cấp thấp, không gian bên trong không lớn lắm, e rằng không chứa đủ yêu thú có thể hình đặc biệt lớn.

"Mảnh vỡ pháp bảo?" Tiếp đó gã lại bị một cái thanh mộc hồ lô vỡ thu hút chú ý, không rõ dùng loại gỗ nào luyện chế thành mà nặng hơn cả sắt, bên ngoài vẽ hoa văn tròn ốc, liên tục lóe lên thanh quang.

"Thanh hoàng hồ lô!" Lục bảo lão đầu tựa hồ hơi chấn kinh, từng dải lục bao quanh thanh mộc hồ lô đã thủng mấy lỗ, thoáng sau lục quang thu về Dương quý quán, lục bảo lão đầu thở dài, "vốn Thanh hoàng hồ lô là đạo giai mộc hệ pháp bảo, không chỉ vừa công vừa thủ được mà mộc khí có thể tưới tắm linh điền, có tác dụng thúc chín với một số linh dược. Nhưng Thanh hoàng hồ lô này đã bị hỏng mất mấy pháp trận trọng yếu, lực công kích còn không bằng bán linh khí, tôi đa chỉ phát ra được một dải thanh mộc khí, bao lấy người sẽ khiến những loại yêu thú không dùng thị lực mà dựa vào khí tức, xúc giác để cảm tri coi người là một khúc gỗ, không bị chúng phát hiện."

"Chà! Đạo giai mộc hệ pháp bảo! Nếu pháp bảo này còn nguyên thì chẳng phải ta đối phó tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng đó cũng được còn gì?" Ngụy Tác há hốc miệng rên lên.

"Còn nguyên cái đầu người, còn nguyên thì người công phá được phòng ngự của Thanh mộc lâm do Thanh hoàng hồ lô hóa ra chắc? Lúc đó đối thủ cứ dùng Thanh hoàng át mộc là đủ đập chết người rồi."

"Địa đồ Thanh Phong địa lăng? Nô thú tàn thiên?"

Trừ linh thạch đại đựng gần hai trăm viên trung phẩm linh thạch và vài vật giá trị không cao như Hồi khí đơn, hai vật này của độc nhãn tu sĩ khiến Ngụy Tác hớn hờ.

Độc nhãn tu sĩ quả nhiên có một tấm địa đồ địa lăng làm từ da dê!

Tuy tấm địa đồ này chỉ vẽ một phần của địa lăng nhưng nhiều nơi và ngã rẽ quan trọng đều có chú giải rõ ràng. Hơn nữa nhiều chỗ còn ghi chú chữ Phệ tâm trùng, rõ ràng là nơi Phệ tâm trùng có khả năng xuất hiện nhất.

Chả trách bọn hoàng sam tu sĩ dám trực tiếp xông vào đây, chuẩn bị vây giết người của Thiết Sách. Hiển nhiên chúng hiểu rõ hoàn cảnh nhiều nơi trong địa lăng này, coi như đã chiếm địa lợi.

Thứ khiến Ngụy Tác cuồng hỉ còn lại là một quyển sách bìa đen, ghi lại cách sai khiến, nuôi nấng và khiến yêu thú tiến giai.

Lúc đối địch mà có vài yêu thú tiểu đệ thì quả phi thường hữu dụng, như độc nhãn tu sĩ trong lúc không kịp phản ứng thì yêu thú hấn nuôi đã bức được Ngụy Tác phòng thủ, thiếu chút nữa khiến gã mất hấn tiên cơ.

Vì vài vạn năm trước, số lượng yêu thú không nhiều như bây giờ nên lục bảo lão đầu không rõ kinh nghiệm thuần dưỡng yêu thú kiểu này.

Quan trọng hơn, cuốn sách này là do đại môn phái hoặc tán tu lợi hại nào đó để lại, vì Kim Thử cung trong Linh Nhạc nổi danh nuôi yêu thú cũng chỉ có phương pháp nuôi nấng, khiến yêu thú trưởng thành chứ không có cách thông qua cho ăn hoặc qua thủ đoạn nào đó khiến yêu thú tiến giai.

Muốn có một con cao giai yêu thú non cực kỳ khó khăn, nhưng trong tàn thiên này ghi chép rất nhiều cách tiến giai cho yêu thú cấp thấp. Dù thuần phục một yêu thú cấp thấp cũng có thể từ từ khiến chúng tiến giai, hơn nữa yêu thú cấp thấp tiến giai rồi sẽ có thêm vài loại thiên phú dị năng, lợi hại hơn yêu thú cùng cấp.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 62: TU SĨ BIẾN THÁI.

Đọc qua nô thú tàn thiên của độc nhãn tu sĩ, Ngụy Tác lại dùng thanh quang của Thanh hoàng hồ lô để nghiên cứu địa đồ địa lăng.

Địa lăng được chia thành hai phần càn, khôn; chính thâm cốc gã vừa đi qua là điểm phân chia ranh giới hai bộ phận.

Trên địa đồ, vực sâu như hộ thành hà vây một vòng, tổng cộng có mười tám cây cầu đá như ban nãy nối càn cung ở bên ngoài và không cung ở bên ngoài. Bất quá theo ghi chú trên địa đồ, mười trong mười tám cây cầu đã hoàn toàn gãy nát, chỉ người thiện nghệ phi độ pháp quyết mới qua được, tu sĩ như Ngụy Tác phải dựa vào Phong vân lý mới dăng không được mấy trượng thì không thể đột nhiên bay qua được cự ly dài như thế.

Địa đồ ghi lại địa hình của một phần ba địa lãg, hai phần ba còn lại có lẽ bọn hoàng sam tu sĩ chưa tìm hiểu, nhưng chỉ những nơi có ghi chú trên địa đồ cũng lớn không kém gì Linh Nhạc thành.

Ngụy Tác mà không mua hàng cao cấp như Phong vân lý, tốc độ hơn bình thường mấy lần thì chỉ đi xuyên ngang sang đầu kia cũng mất nửa ngày.

Nơi có Phệ tâm trùng thường xuất hiện gần gũi nhất là Thiết Tượng cốc. Tựa hồ chủ nhân địa lãg này là hoàng đế một nước lớn, lại tin vào âm gian hoàng tuyền, lúc xây dựng thì cho rằng mình chết đi còn phải xuống âm gian dẫn quân đội kiến lập cương thổ, nên trong địa lãg không chỉ có nhiều nơi mai táng quy mô lớn chôn vùi nhiều quân sĩ binh mã, mà còn chôn sống vô số thợ thuyền. Thiết Tượng cốc là nơi họ rèn binh khí cho ông ta, bên dưới có huyền thiết khoáng mạch, bên trên được khai tạc thành một sơn cốc, xây không ít lò nung của phạm nhân.

Bất quá qua địa đồ thì sơn cốc đó đồ nát tan tành, địa hình thập phần phức tạp.

Ngụy Tác cho rằng người của Thiết Sách đến đây vì Phệ tâm trùng, rất có thể gần đó sẽ gặp họ.

Gã nghiêng rãng, quyết định mạo hiểm lên đến đó xem sao, đột nhiên trong Thanh Phong lãg vang lên tiếng đấu pháp đùng đục. Hơn nữa tiếng động lần này mãnh liệt hơn mọi lần trước.

Ngụy Tác hơi biến sắc, nghe một chốc xác định qua địa đồ, nơi phát ra âm thanh là ở bên trái, được gọi là Đông hậu lãg.

Đông hậu lãg tựa hồ là mộ của một phi tử của hoàng đế kiến tạo ra địa lãg, nhìn trên địa đồ là một ngôi mộ hình tròn không khác gì cung điện, bày nhiều quan tài đá rất lớn.

Ngụy Tác nhìn kỹ địa đồ một lượt rồi cất đi, như còn hơi xam lao đi trong phé khư, vô thanh vô tức lướt về phía Đông hậu lãg.

Cách Đông hậu lãg chẳng năm sáu dặm, gã đột nhiên dừng lại trong một ngôi mộ hình vuông. Lúc đó tiếng đấu pháp ở phía Đông hậu lãg đã tan hết.

"Phía trước có người đến."

Cơ hồ đồng thời, giọng lục bào lão đầu vang lên trong tai Ngụy Tác, nhắc nhở gã.

Gã nhìn quanh thấy không có nơi nào ẩn thân liền lui nhanh lại. Gã vừa rời con đường, ẩn mình vào bóng tối sau một bức tượng đồ nát thì vang lên tiếng xé không khí.

Một nữ tử thân hình đẹp đẽ mặc áo vàng, sắc mặt trắng nhợt, mồ hôi đầm đìa từ trong thông đạo nhảy ra, rồi một trung niên tu sĩ râu quai nón cao lớn, mặc hồng bào nhảy theo sát sạt.

Cả hai đều không phát hiện Ngụy Tác ẩn thân gần đó, cứ việc truy đuổi nhau, tốc độ của hoàng sam nữ tử kém xa trung niên tu sĩ râu quai nón, sắp bị bắt kịp.

Thấy không thể thoát khỏi, hoàng sam thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp nghiêng rãng dừng lại, vung tay phát ra một pháp khí như con bướm năm màu, hóa thành một đạo ngũ sắc quang mang, vù một tiếng lao vào tu sĩ râu quai nón đang đuổi ngày càng sát, đồng thời nữ tử mặt trái xoan trắng ngần này, lại kích phát một tấm pháp phù, hóa thành một lớp quang trảo trắng muốt bao quanh mình.

"Nhĩ muội yêu!" (Này cô em - sau này câu này lan truyền nhiều và hại não lắm :P)

Râu quai nón gầm lên một tiếng thuận miệng, phát tay như không có gì, hàn quang lóe lên, trước mặt liền xuất hiện một thanh hậu bối đại đao chém mạnh xuống, hồ điệp pháp khí của hoàng sam thiếu nữ bị chém làm đôi như một con bướm thật, rơi nhanh xuống đất.

"Chà!" Ngụy Tác thiếu chút nữa sặc nước miếng. Lần đầu tiên gã thấy có người sử dụng pháp khí hình dáng như phở thông đại đao, nhưng theo tình hình vừa rồi thì cây đại đao trông không thể bình thường hơn của tu sĩ râu quai nón ít nhất cũng có uy lực của bán linh khí.

Ngụy Tác còn chưa kịp dùng Vọng khí thuật tra xét tu vi của râu quai nón thì hắn lại kêu to: "Nhĩ muội yêu! Với chút bản lĩnh này mà còn chống cự gì hà, tu vi cao hơn ngươi còn chết dưới tay lão tử, còn không mau ngoan ngoãn đầu hàng "

Giọng râu quai nón thập phần thô kệch, còn vương khẩu âm phương ngôn miền bắc Thiên Huyền đại lục.

Ngụy Tác cảm thấy tên râu quai nón bất nạt nữ nhân này không phải người tốt lành gì, chỉ là nhất thời tình huống chưa rõ ràng, gã không tiện xuất thủ, chỉ lén dùng Vọng khí thuật nhìn qua.

Râu quai nón mặc áo đỏ và hoàng sam thiếu nữ đều có tu vi Thần hải cảnh ngũ trọng, chỉ là thần hải quang hoa của thiếu nữ mờ hơn nhiều, rõ ràng râu quai nón tu luyện công pháp cao hơn mấy bậc, hơn nữa trong tay hoàng sam thiếu nữ không có pháp khí có thể sánh với đại đao của râu quai nón.

"Các ngươi thật ra là ai là dám ngăm hạ thủ người của Thiết Sách bọn ta, lẽ nào ngươi không sợ bị Thiết Sách truy sát?" Hoàng sam thiếu nữ lại lấy ra một tấm pháp phù không rõ là loại gì, nhất thời không dám xuất thủ, chỉ run giọng hỏi.

"Tên râu rậm này quả nhiên cùng bọn với hoàng sam văn sĩ." Ngụy Tác nghe ra.

Râu quai nón lại dùng phương ngôn khẩu âm bắc phương cực nặng: "Nhĩ muội yêu, trông muội tử cũng khá thông minh, sao lại nói ra hai câu ngu xuẩn

như thế. Từ hôm nay Thiết sẽ trừ danh khỏi tu đạo giới, muối tử còn định dùng Thiết Sách ra dọa Lưu Tam Pháo mổ hủ. Ngoan ngoan đầu hàng mau, lão tử thấy muối muối da thơm thịt mát, nếu để lão tử được thoải mái sung sướng ở đây, lão tử không những không giết mà còn cho muối tử lợi lộc nữa."

"Làm luôn ở đây? Chà, tặc tử này dâm dăng quá!" Ngụy Tác tròn tròn mắt, cảm Ngũ hành đồng hoàn và Âm mị nhận chỉ muốn cho râu quai nón một đòn lập tức.

Nhưng gã không ngờ là hoàng sam thiếu nữ sắc mặt trắng nhợt do dự một chốc rồi nghiêng răng, nói với Lưu Tam Pháo đang cười hắc hắc đầy dâm dăng: "Chỉ cần chuyện đó là đại ca sẽ tha cho muối?"

"Nhĩ muối yêu, mau cỡi y phục. Lão tử bảo muối tử làm gì thì cứ làm cái đấy, cái gì chuyện với chả đó. Chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, Lưu Tam Pháo mổ đành lòng giết muối tử sao?" Lưu Tam Pháo nói tiếp những lời cực kỳ thô tục.

"Chà, không phải chứ, vì sống sót mà cả việc đó cũng làm?"

Khiến Ngụy Tác há hốc miệng là hoàng sam thiếu nữ đối diện râu quai nón, trong lúc sinh tử quan đầu, để giữ được mạng nên bất chấp hổ thẹn, cỡi sạch từng lớp y phục ra.

Chốc sau, hoàng sam thiếu nữ đã trần trụi, bộ ngực tròn vo trắng ngần cùng vùng đen đen thần bí dưới tiểu phúc đều phơi bày hết trước Ngụy Tác và râu quai nón.

Đối diện nữ nhân thể này, Ngụy Tác không vội ra tay. -

Đợi đến khi tu sĩ râu quai nón bắt đầu "chiến đấu" thì xác suất thành công sẽ cao hơn nhiều.

Tu sĩ râu quai nón tựa hồ rất vừa ý với thân thể hoàng sam thiếu nữ, "Nhĩ muối yêu, bỏ nốt cả quang tráo đi, còn nữa, quay đầu lại nằm trên tảng đá, quay mông về phía lão tử."

Hoàng sam thiếu nữ đã mất hết liêm sỉ, rất nghe lời quay đi, hai tay tỳ lên tảng đá mà tu sĩ râu quai nón yêu cầu, tạo thành tư thế khiến máu nóng của Ngụy Tác chạy giần giật.

Cả lục bào lão đầu cũng tròn mắt, không nói được gì.

Râu quai nón cười ha hả đi về phía hoàng sam thiếu nữ như con dê đợi mổ thịt.

Những tướng hấn sẽ thỏa thuê dâm dục thì tu sĩ tự xưng là Lưu Tam Pháo đột nhiên chỉ tay, thanh đại đao chém nhanh tới, mục tiêu là thiếu nữ đã trần như nhộng, nằng ta thậm chí không kịp kêu lên một tiếng nào, trọn trùng cặp mắt không dám tin, ngã gục xuống.

"Nhĩ muối yêu, lão tử nói thế mà ngươi cũng tin. Ngươi tưởng lão tử thích làm chuyện đó hử. Ngươi chắc chưa biết lão tử ghét nhất là nữ nhân, chỉ thích nam nhân."

Râu quai nón hạ sát thiếu nữ xong, tỏ rõ vẻ khinh bỉ, tiếp đó giơ ngón tay áp út ra, hừ một tiếng miệt thị.

"Nhĩ muối yêu, kẻ nào lên lên lút lút đánh lên ta!"

Đột nhiên, râu quai nón gầm to, đại đao chém mạnh lên, choang một tiếng tóe rực hoa lửa, chém tróm một cái vòng đồng lớn cỡ thùng nước từ trên không lao xuống, khiến vòng đồng nứt một vết lớn.

"Chà!"

Ngụy Tác không ngờ râu quai nón này không chỉ con người biến thái, mà phản ứng cũng biến thái nốt, trán gã tức thì toát mồ hôi lạnh, vù một tiếng, Âm mị cũng được phát ra, mười mấy hắc sắc khô lâu đầu cùng một đạo ô quang, hòa theo âm phong rít gào lao vào râu quai nón.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

CHƯƠNG 63: GIẢ CHẾT, GIAO ĐẦU DỮ DỘI

"Nhĩ muối yêu, tiểu tử này trông khá lắm."

Râu quai nón không nhận ra Âm mị nhận gào rít âm phong mà mắt sáng lên khi thấy Ngụy Tác.

"Chà!" Ngụy Tác ón lạnh, choang một tiếng, đại đao của râu quai nón lại chặn đứng được Âm mị nhận, thân đao chỉ xuất hiện một vết chém nhẹ.

Thanh đao trông cực kỳ tầm thường của hần trừ lực công kích kinh nhân còn có thể sử dụng như pháp bảo phòng ngự linh khí cấp.

"Phệ tâm trùng!"

"Đừng mắc lừa! Hần gạt ngời đó!" Cùng lúc chặn Âm mị nhận, râu quai nón nhìn về phía sau Ngụy Tác, kêu lên như thấy ma quỷ. Nếu không có lực bảo lão đầu nhắc nhở, Ngụy Tác đã tưởng sau lưng đột nhiên xuất hiện Phệ tâm trùng.

"Xoạt!" một tiếng nhẹ tênh, Ngụy Tác giả bộ ngoái lại, không hề khách khí phát động Nhật chúc bảo phù.

"Nhĩ muội yêu!"

Râu quai nón kêu lên thê thảm, mắt hoa lên không thấy gì nữa.

Ngụy Tác hiện tại cũng có chút kinh nghiệm đối địch, cùng lúc phát động Nhật chúc bảo phù, thân hình hơi rướn sang trái, ra về muốn dịch ngang nhưng khi cường quang sang lên thì lại lướt sang phải.

"Chát!"

Đại đao của đối phương chém vào bên trái gối, chém vào nền đá.

Đối diện với tu sĩ vừa biến thái vừa âm hiểm như thế, Ngụy Tác không dám tiết kiệm chân nguyên, nghiêng rằng tiếp tục phát động Âm mị nhận.

"Nhĩ muội yêu! Đúng là linh khí hả?!"

Râu quai nón thét lên the thé, Âm mị nhận tựa sắp lao vào người thì quanh hần chợt dấy lên màn sáng màu xanh đồng, Âm mị nhận chém xuống cũng chỉ tạo ra mấy vết nứt, không đánh tan được màn sáng.

Hai đòn Âm mị nhận phát ra, chân nguyên của Ngụy Tác cơ hồ cạn hết, không thể tiếp tục kích phát Âm mị nhận, vung tay dòn hết chân nguyên còn lại, kích phát Lưu huỳnh phi nhận ra, lấy cả con bài tẩy Âm lân cốt kiếm, chuẩn bị khi Lưu huỳnh phi nhận của từ bảo lão đạo không phá được màn sáng thì sẽ dùng Âm lân cốt kiếm đối phó tên biến thái này.

"Xoạt!"

Sáu tấm Lưu huỳnh phi nhận giáng xuống, sau rốt cũng phá tan màn sáng. Râu quai nón chặt vật mờ mắt ra, nhìn rõ phương vị của Ngụy Tác thì Lưu huỳnh phi nhận đã cắm vào ngực hần, xuyên thấu ra đằng sau.

Bị sáu lưỡi dao dài cả thước xuyên ngực thì khẳng định không giữ được mạng.

Nhưng tu sĩ râu quai nón vẫn đứng vững như không hề hấn gì.

"Nhĩ muội yêu!" Ngụy Tác đầm đìa mồ hôi lạnh, đứng lại một chốc liền không nén được, buột ra câu râu quai nón vẫn nói.

Biến thái quá, râu quai nón hiện tại mất lời ra, đã ô hô ai tai từ lâu nhưng vẫn đứng vững. Cũng khó trách Ngụy Tác buột ra câu "Nhĩ muội yêu" như hần, vì nếu không phải ban nãy thấy hần cử một câu Nhĩ muội yêu hai câu Nhĩ muội yêu, kết quả hiện tại bị chém sau đao, không kêu lên một tiếng như thế thì hình như không ổn, Ngụy Tác vừa hao tận chân nguyên chắc đã sử dụng Âm lân cốt kiếm uy lực đáng sợ nhất của mình rồi.

"Thanh đao gì đây nhĩ, đúng là người biến thái dùng đao biến thái." Ngụy Tác lau mồ hôi lạnh, nhỏ thanh đao cắm trên vách núi ra.

Ngụy Tác chưa kịp lột sạch tài sản của râu quai nón biến thái tự xưng là Lưu Tam Pháo thì giọng lục bảo lão đầu đột nhiên vang lên cực kỳ cấp thiết trong tai gã, "không ổn, đông lắm, cả trước và sau đều có người!"

"Không phải chứ?"

Ngụy Tác nhọt nhọt mặt mày. Chỗ gã đứng là một ngôi mộ nhỏ trong thông đạo, tựa hồ để chôn nha hoàn nô bộc bồi táng, chỉ gồm mấy chục trượng vuông, không có lối thoát.

Ban nãy râu quai nón từ trong một thông đạo lao ra, chú ý hết đến hoàng sam nữ tử nên gã mới không bị phát hiện, hiện tại hai đầu đều có người bao vây, gã trốn vào đâu cũng sẽ bị phát hiện.

Giọng lục bảo lão đầu kinh hãi như vậy, bảo là rất đông người thì từ hai đầu vây lại tuyệt đối không chỉ một hai người.

Ngụy Tác lại toát mồ hôi lạnh, nghiêng rằng móc ra một tấm áo rách đầy máu từ nạp bảo nang ra.

Tấm pháp y này của độc nhãn tu sĩ bị gã giết ở đầu cầu, vốn còn công dụng ẩn mình nhưng bị gã dùng Âm mị nhận phát ra âm phong khô lâu đầu xé tan nên mất công hiệu.

Gã vội mặc lên, rồi đá một cước vào râu quai nón đứng trước mặt, khi hấn ngã xuống thì gã nằm bất động ở dưới, để thi thể hấn đè lên. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

Hình thể của gã tương tự độc nhãn tu sĩ, nằm dưới đất thể này không khác gì thi thể độc nhãn tu sĩ thật sự.

Ngụy Tác cơ hồ vừa giả chết thỏa đáng, thì từ thông đạo ban nãy hoàng sam thiếu nữ và râu quai nón xuất hiện lao ra năm tu sĩ.

Trong đó có cả hôi y tu sĩ Chu thiên cảnh mà Ngụy Tác gặp lúc đầu tại thành bắc tập thị, sau đó lại đến bờ đầm nước, chứng kiến thi thể từ bào lão đạo.

"Luru Tam Pháo! Hàn Ứng Nhân!"

Nhìn thấy thi thể Luru Tam Pháo và kẻ bị Ngụy Tác giả trang nằm giữa đồng đá, năm tu sĩ đều biến sắc, nắm chặt pháp khí như lâm đại địch.

Cùng lúc chúng kinh hô sắc biến, tiếng động lại vang lên phía sau lưng Ngụy Tác, lại thêm năm tu sĩ xuất hiện.

Năm người này là nhóm Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ bị Hủ thi trùng cầm chân lúc trước.

"Hoàng Y Y!"

Cũng vậy, năm người này thấy năm tu sĩ đối diện thì đều kinh hãi, đồng thời hô lên kinh hãi nhìn ánh mắt chạm vào thi thể lửa hồ của thiếu nữ.

"Các vị là ai?" Chỉ qua dịch ý trong mắt bọn hôi y tu sĩ, phe Nam Cung Vũ Tinh đã biết đối phương là đối địch, tu sĩ Chu thiên cảnh trẻ tuổi mặt vàng của Thiết Sách chợt mất lóe hàn quang, lạnh giọng hỏi.

"Bọn ta là ai hả?" Một lão giả gầy khô, mặt xanh lét, mặc pháp y lấp lánh lục sắc huỳnh quang đứng bên cạnh hôi y tu sĩ Chu thiên cảnh hừ một tiếng, "bọn ta là người đến kết liễu các ngươi."

Hắc bào tu sĩ nhỏ thó bên Thiết Sách cười cười lạnh chói tai, "bằng vào các ngươi e là chưa đủ tư cách?"

"Vậy hả?" Lão giả gầy khô bị pháp y ánh màu xanh lét lên mặt lạnh giọng: "Luru Bạch Vũ ban nãy cũng nói thế."

"Cái gì?" Lão giả nói ra câu này, năm tu sĩ phe Nam Cung Vũ Tinh đều biến hấn sắc mặt.

Luru Bạch Vũ là đầu lĩnh một đội khác của Thiết Sách, cũng là tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng.

"Giết!"

Thoáng biến sắc, tu sĩ Chu thiên cảnh phe Nam Cung Vũ Tinh thốt ra một từ sung mãn sát khí.

Liền đó, đại hán áo gai trong nhóm vung hai tay, hai tấm lôi quang thuẫn bài lớn cỡ cánh cửa xuất hiện, cơ hồ bảo vệ được cả nhóm.

Một lưỡi dao hình trăng khuyết từ tay tu sĩ Chu thiên cảnh mặt vàng xẹt ra, biến thành mấy chục đạo bạch quang hình trăng khuyết, không thể nhận ra đâu là thật, đâu là giả.

Nam Cung Vũ Tinh lấy ra một mớ Hỏa cầu phù Ngụy Tác cho, kích phát một tấm, đồng thời nắm lấy mảnh vỡ pháp bảo uy năng kinh nhân của mình.

Liễu Ngũ cũng lấy ra một chiếc hỏa hồng sắc cương hoàn, xoay một vòng trên đầu y rồi bắn ra vô số sợi lửa, bao trùm mấy chục trượng quanh năm người phe đối phương.

Đồng thời, hắc bào tu sĩ cũng vung tay phát ra hai luồng sương vàng đầy thổ tinh khí, như hai con rồng vàng quấy lộn trước mặt năm người, quang trào vàng sẫm cũng phát ra, bao lấy bọn Nam Cung Vũ Tinh. Ban nãy lúc đối phó Hủ thi trùng, chỉ mình đại hán áo gai phụ trách phòng thủ, nhưng giờ đối phương có tới năm tu sĩ lợi hại, hắc bào tu sĩ tựa hồ cũng chuyên tâm phòng thủ.

Năm người phe Nam Cung Vũ Tinh đồng thời xuất thủ, trong đó gồm cả một tu sĩ Chu thiên cảnh, uy thế cực kỳ kinh nhân.

"Hừ!"

Nhưng lão giả mặt xanh lét thần nhiên vung tay, lấy ra một chiếc tán lớn màu vàng, dính nhiều lục sắc bảo thạch, có vẽ vô số phù văn hồng sắc hỏa diễm.

"Bùng, bùng, bùng!" Mọi pháp khí và thuật pháp công kích của phe Nam Cung Vũ Tinh đều bị cây tán đỡ hết!

"Linh khí!"

Tu sĩ Chu thiên cảnh mặt vàng biến hấn sắc mặt, đồng thời lão giả gầy khô neoh mắt đưa tay điểm ra, tế xuất một cái hồ lô rực bạch quang.

Miệng hồ lộ chưa mở ra, phun ra vô số giọt nước đen, chạm vào pháp bảo của Liễu Ngũ và tu sĩ mặt vàng thì phát ra tiếng xèo xèo, bốc lên từng luồng khói trắng.

"Không ổn, đây là Hủ thi thủy! Có thể hủy hoại pháp khí!"

Tu sĩ Chu thiên cảnh mặt vàng kinh hô, nhanh chóng thu loan đao hình trăng khuyết lại, thân đao đã lỏng chỗ, quang hoa ảm đạm. Nguyệt hoa luân của y cũng là bán linh khí, phát ra có thể ảo hóa thành mấy chục đạo quang ảnh, khiến đối thủ không nhận ra đâu là thật, uy lực vượt xa bán linh khí bình thường, không ngờ chỉ vừa va chạm, thiếu chút nữa bị đối phương triệt để hủy hoại.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 64: AI ÂM HIỂM HƠN

Chả trách đối phương thân nhiên, hóa ra là có một món linh giai pháp bảo phòng ngự thật sự và một pháp bảo có thể hủy hoại pháp khí của đối thủ!

Hơn nữa lão già gầy khô còn có thân phận cao hơn hời y tu sĩ, cũng là một tu sĩ Chu thiên cảnh.

Cùng lúc tu sĩ Chu thiên cảnh của Thiết Sách biến hẳn sắc mặt nhìn Nguyệt hoa luân, bốn người còn lại được hoàng sắc bảo tán che chở, không phải lo phòng ngự, cùng lấy ra pháp khí tấn công đối phương.

Hời y tu sĩ Chu thiên cảnh mà Ngụy Tác gặp tại thành bắc tập thị cũng lấy ra một bộ pháp khí, lúc lấy ra trông như một bộ xương cá nhưng lập tức hóa thành mấy chục đạo bạch quang trườn lên phe Thiết Sách.

Ba tu sĩ còn lại cũng lấy ra một tấm pháp ấn đầu sư tử lấp lánh ngân quang, một chiếc thanh sắc mộc ngư, một cây búa lấp lánh ánh vàng.

Bốn pháp khí cùng phát ra, hai tấm lôi quang thuẫn do tu sĩ áo gai thi triển liền bị xé tan như xé giấy. Dai sương vàng quay quanh năm người phe Thiết Sách chột hợp lại, hình thành một bức hoàng sắc thổ tường dày cả trượng, bốn pháp khí giáng vào đó, cát bụi mù mịt nhưng bị chặn đứng.

Hắc bào tu sĩ thi triển đạo thuật pháp này nhọt nhọt mặt mũi, uống liền hai viên Hồi khí đơn, đủ thấy đạo thuật pháp lực phòng ngự cực mạnh này chỉ thi triển một lần cũng cơ hồ hao tận chân nguyên của y.

"Nam Cung Vũ Tinh!"

Thấy phe mình hoàn toàn hạ phong, tu sĩ Chu thiên cảnh đầu lĩnh của Thiết Sách nghiêng rằng hạ quyết tâm, quát to với Nam Cung Vũ Tinh, đồng thời vung tay ném ra một viên ngọc màu vàng sậm, giáng vào tấm hoàng sắc bảo tán che trên đầu năm người đối phương.

Lão già gầy khô vừa mới tỏ ra chế nhạo, cho rằng đối phương căn bản không phá được linh giai phòng ngự pháp bảo của mình thì viên ngọc vàng sậm chạm vào hoàng sắc bảo tán thì đột nhiên vô thanh vô tức nổ tung hóa thành một vạt kim sắc quang mang chói lóa.

Ánh mắt lão biến thành cực kỳ kinh hãi, hoàng sắc bảo tán của lão cơ hồ vô thanh vô tức tan đi trong màn sáng vàng, quá nửa lập tức hóa thành tro tàn.

Cùng lúc tu sĩ Chu thiên cảnh mặt vàng quát to, Nam Cung Vũ Tinh tâm lĩnh thần hội, kích phát mãnh võ pháp bảo.

Hoàng sắc bảo tán bị đánh tan, mãnh võ pháp bảo hóa thành lam quang hào xuyên thẳng qua, lao đến trước mặt lão già gầy khô.

Những tường lão bị mãnh võ pháp bảo của Nam Cung Vũ Tinh hạ sát thì ngực lão lóe lên một tấm gương đồng sáng rực ánh vàng. Choang một tiếng, tấm gương bị đánh thủng một lỗ, linh khí tan hết rơi xuống đất, nhưng lão cũng kịp lách sang bên, đạo lam quang vốn sẽ xuyên qua trán lão chỉ cắt cụt một tai.

"A!" Lão kêu lên thê thảm, kinh hồn om lấy vết thương. Năm người phe Nam Cung Vũ Tinh đều biến sắc.

Viên ngọc vàng sậm của tu sĩ Chu thiên cảnh mặt vàng và mãnh võ pháp bảo của Nam Cung Vũ Tinh là con bài tẩy của họ, cùng nhắm vào lão già gầy khô mà chỉ khiến lão bị thương nhẹ chứ không lấy mạng được.

"Lui!"

Tiếng quát lẫm liệt từ miệng tu sĩ Chu thiên cảnh mặt vàng vang lên, lôi quang thuẫn như hai cánh cửa lại lóe lên trước mặt họ, năm người phe Thiết Sách

nhảy vào thông đạo sau lưng, khí vàng trong tay hắc y tu sĩ liền miên tràn ra, biến thành từng đồng đất, tựa hồ định phong tỏa tất cả.

"Đã thương lão phu mà còn định chạy! Quay lại!"

Lão già gầy khô đã định thân sau đòn liên thủ của tu sĩ Chu thiên cảnh mặt vàng cùng Nam Cung Vũ Tinh gầm lên, hồ lô rực bạch quang xuyên qua khe hở của đồng đất, bắn đến phía sau nhóm người của Thiết Sách, phun ra một vùng nước đen.

Phe Thiết Sách biến sắc dừng lại, ầm một tiếng, bị vùng nước đen bức cho phải phá tan đồng đất, quay lại chỗ cũ.

Phe lão già chia thành hình rẽ quạt vây phe Thiết Sách lại, cùng lúc phe chưa hết kinh hồn, thì triển thuật pháp chống lại đòn đối phương sắp phát ra, thì một bạch y tu sĩ lặng lẽ xuất hiện trong thông đạo phía sau năm người.

Bạch y tu sĩ này môi đỏ răng trắng, anh tuấn tiêu sái, nhưng cực kỳ âm hiểm, xuất hiện như quỷ mị, bạch sắc pháp y tỏa ra khói trắng, cách tuyệt khí tức và pháp lực dao động.

Hắn vừa xuất hiện liền đưa mắt ra hiệu cho lão già gầy khô, lên lấy ra pháp khí trong suốt như mũi băng.

"Cho các ngươi thấy một linh khí khác của ta!"

Lão già tựa hồ biết trước bạch y tu sĩ xuất hiện, kêu to hư trương thanh thế thu hút chú ý của phe Thiết Sách, đồng thời đợi bạch y tu sĩ xuất thủ. Lão hiểu rõ bạch y tu sĩ cũng là tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng như mình, có trong tay mấy món pháp khí lợi hại, thực lực không kém gì lão.

Theo lão ít nhất đối phương cũng bị giết hai, đến ba người. - <http://.com>

Nhưng khiến lão như thấy quỷ là đã hư trương thanh thế hô to mình còn linh giai pháp bảo thu hút chú ý của năm người đối phương, tạo cơ hội đánh lên cực tốt cho bạch y tu sĩ nhưng hắn lại đứng ngẩn ra không xuất thủ.

"Lẽ nào ngươi mặc cái áo trắng đó rồi thì biến thành đàn độn?" Bị cắt mất một tai, lão già gầy khô cơ hồ tức xì khói.

Cũng chính lúc đó bạch y tu sĩ lên lên lút lút ở phía sau mới thấy mình thật sự gặp quỷ.

Lúc trước bạch y tu sĩ đã thấy thi thể Lưu Tam Pháo và "Hàn Ứng Nhân", nhưng lúc hắn chuẩn bị xuất thủ thì cực kỳ kinh ngạc nhận ra thi thể Hàn Ứng Nhân ở sau lưng bọn lão già gầy khô chợt trở nên phi thường linh hoạt bò dậy, còn vẫy tay với hắn.

Trong lúc hắn ngẩn ra, vù một tiếng, một mớ hắc sắc khô lâu đầu và một đạo ô quang tòng từ người cực kỳ linh hoạt đó bắn ra, nhắm vào lão già còn chưa kịp phản ứng.

Bọn Nam Cung Vũ Tinh cũng tròn mắt nhìn một thi thể đột nhiên linh hoạt bò dậy xuất thủ với lão già.

Nàng và bốn người Thiết Sách không kịp phản ứng gì, đầu lão già đã bị đạo ô quang cắt đứt, thân thể cũng bị hắc sắc khô lâu đầu đánh ngã.

"Ai đó!"

Bọn hôi y tu sĩ đều rợn tóc gáy, liền mang thi triển phòng ngự pháp khí, quay người lại. Kẻ đánh lên giết chết lão già gầy khô đã trượt lui về bên phải hơn mười trượng, đồng thời liên tục phóng ra hai tấm Huyền quy thuẫn che chắn đồng thời gọi to: "Nam Cung Vũ Tinh, cẩn thận sau lưng có tên mặt trắng lên lên lút lút tập kích!"

"Là người!"

Nam Cung Vũ Tinh cơ hồ cùng hôi y tu sĩ đồng thời kêu lên. Chỉ là một người hưng phấn, một người cực kỳ kinh, như thể thật sự gặp quỷ.

Vù một tiếng, lúc Ngụy Tác kêu to, bạch y tu sĩ cũng kịp phản ứng, pháp khí phun ra hàn khí lạnh buốt, đồng cứng tu sĩ Chu thiên cảnh mặt vàng, hắc y tu sĩ nhỏ thó cùng tu sĩ áo gai.

Đồng thời, tay hắn cũng xuất hiện một pháp khí lấp lánh hắc quang như mũi dùi nhọn.

Bạch y tu sĩ âm hiểm đã nhận ra phe Nam Cung Vũ Tinh chỉ có ba người đó phòng ngự khá lợi hại, vừa động thủ là kiềm chế họ rồi sử dụng pháp khí có lực công kích mạnh mẽ giết chết.

Nhưng hắn chợt dựng tóc gáy, thiếu chút nữa sợ đến độ nội khó ứ đọng vì đột nhiên nhìn thấy một con Phong linh hồng trọc lông đang đứng gần đó, giương mắt nhìn hắn.

"Sao ở đây lại đột nhiên có Phong linh hồng!"

Bạch y tu sĩ kêu lên thê thảm, hắc sắc tiêm trùy giáng vào Phong linh hồng, đồng thời cuống quýt móc ra một tấm bạch sắc tiểu thuẫn.

Chỉ tích tắc trì hoãn đó, cách một tiếng, tảng băng bị Liễu Ngưu phát ra hỏa quang xung phá, bọn tu sĩ Chu thiên cảnh mặt vàng thoát khỏi.

Phong linh hống bị hắc quang tiêm trụ xuyên qua vẫn bất động, trọn mắt nhìn bạch y tu sĩ.

"Chà! Là già!"

Sau rớt hấn cũng kịp phản ứng.

"Bọn Tử Tiêu tán nhân bị người giết?" Hôi y tu sĩ Chu thiên cảnh lạnh lùng nhìn Ngụy Tác, lạnh giọng hỏi. Ngụy Tác chỉ là tu sĩ cấp thấp Thần hải cảnh, căn bản không đáng cho hấn để ý, nhưng vừa rồi gã đã giết chết lão già gây khô còn lợi hại hơn hấn, thậm chí trước đó Tử Tiêu tán nhân cũng tựa hồ mất mạng trong tay gã, tức thì trong lòng hấn lạnh buốt, không dám xuất thủ với Ngụy Tác.

"Hôm nay giết mấy tên, cũng không nhớ rõ nữa." Ngụy Tác vừa thấp thòm cầm Âm lân cốt kiếm, vừa ra về ta đây lắc lắc đầu, "ngươi nhắc đến tử bào lão đạo bị ta giết ở cạnh đầm nước, còn cả tên mặc áo vàng gặp ngươi ở thành bắc tập thị mới bị ta giết lúc này hả?"

"Cái gì, cả Văn Đạo Các cũng bị hấn giết!"

Bọn hôi y tu sĩ đương nhiên không rõ Ngụy Tác có ý khoác lác, nghe thấy hoàng sam tu sĩ cũng bị gã giết thì cả bọn biến sắc, ánh mắt nhìn gã như nhìn quỷ dữ.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 65: PHỆ TÂM TRÙNG ÂM HIỂM HƠN.

"Ngụy Tác, sao ngươi lại đến đây?" Nam Cung Vũ Tinh hơi ngăn người nhìn gã, gã đã mang lại cho nàng quá nhiều bất ngờ và kinh ngạc. Lúc này tưởng rằng chết chắc, trong óc nàng có mong gã đột nhiên xuất hiện, nhưng lại thấy dù gã đến kịp thì tu vi cũng không phải đối thủ của địch nhân, tốt nhất là không nên gặp. Nhưng không thể ngờ rằng, Ngụy Tác bỏ dậy ngày trước mặt, hơn nữa còn giết chết lão già gây khô tu vi lợi hại nhất phe đối phương, hơn nữa qua lời đối thoại giữa gã và hôi sam tu sĩ Chu thiên cảnh thì tu sĩ lợi hại phe đối phương không chỉ chết trong tay gã một, hai người.

"Thư thư, đừng có gọi tên ta có được không." Nghe Nam Cung Vũ Tinh gọi mình, Ngụy Tác tức thì méo xệch mặt mày. Con bà nó chứ, nếu bọn chúng thoát thân được mấy tên, sau này tìm gã trả thù thì phiền hà to. Lúc trước Nam Cung Vũ Tinh thông minh như thế, Phong linh hống Áo quang phù cũng ném ra kịp thời, sao hiện tại đột nhiên biến thành ngốc thế, có gì cũng đợi giải quyết xong địch nhân đã rồi từ từ nói. Lẽ ra nên nhân lúc chúng bị dọa khiếp, phát thêm tám Bạng tuyết đao lang Áo quang phù, giết một, hai tên địch cũng tốt.

Tuy bực bội nghĩ thế, Ngụy Tác vẫn cố ý giọng Âm mị nhận vừa giết chết lão già gây khô và Âm lân cốt kiếm lên cho bọn hôi sam tu sĩ nhìn rõ rồi hừ một tiếng: "Tử bào lão đầu đó quá tệ, không chống nổi cả linh khí của ta, tên mặc áo vàng còn miễn miễn cường cường đỡ được, phải dùng tới hai thanh Âm lân cốt kiếm mới giết được hấn."

Bọn hôi sam tu sĩ đều ướt đầm mồ hôi lạnh, chặt vật nuốt nước bọt. Chúng đều thấy rõ uy lực của Âm mị nhận, lực công kích linh khí cấp thật sự, hơn nữa nhãn quang của chúng cũng nhận ra Âm lân cốt kiếm là hàng thật luôn, đối với Chu thiên cảnh thì pháp khí tiêu hao như Âm lân cốt kiếm giá là xa xỉ phẩm không chạm tới được, dùng một lần tương đương với trực tiếp đốt cháy một nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch.

Nhưng nghe Ngụy Tác nói thì hình như pháp khí uy lực kinh nhân, giá trị một nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch này là mớ rau không bằng, tùy tiện ném đi là xong. Quan trọng là mớ rau đó, mọi người có mặt ở đây, kể cả hôi y tu sĩ cũng không chạm vào được.

"Này tên mặt trắng mặt bạch y, nhĩ muội yêu, ta chưa nói xong, chưa cho ngươi đi mà ngươi dám chạy?"

Trong khi bọn hôi sam tu sĩ chặt vật nuốt nước bọt, lòng buốt lạnh thì Ngụy Tác đột nhiên chỉ ra sau lưng bọn Nam Cung Vũ Tinh.

"Ta có chạy đâu?" Bị Nam Cung Vũ Tinh kịp thời phát ra một tấm Áo quang phù khiến đánh lén không thành, bạch y tu sĩ nhất thời cũng không dám động thủ, thấy Ngụy Tác chỉ vào mình thì hấn tròn mắt, nghĩ lại là mình vẫn đứng im, có chạy đâu.

"Chạy?"

Câu của Ngụy Tác vừa rời khỏi miệng, bọn hôi sam tu sĩ như tỉnh mộng, tựa đàn ong vỡ tổ điên cuồng lao vào thông đạo.

"Chà!" Cảnh tượng này khiến bạch y tu sĩ tròn mắt, quay người bỏ chạy.

"Còn ngần ra làm gì, giết!"

Tiếng rít chói lói vang lên, Âm mị nhận lại được Ngụy Tác phát ra, chém vào tu sĩ đầu hói trong bọn hồi sam tu sĩ, là kẻ gần gũi nhất.

Bọn Nam Cung Vũ Tinh lập tức phản ứng, thi triển pháp khí, oanh kích bọn hồi y tu sĩ.

"A!"

Phòng ngự quang tráo của tu sĩ đầu hói không tề, Âm mị nhận của Ngụy Tác không hoàn toàn kích phá được mà chỉ tạo thành vô số vết rạn. Nhưng thuật pháp và pháp khí của bọn Nam Cung Vũ Tinh tràn tới thì cả phòng ngự quang tráo lẫn thân thể tu sĩ đầu hói bị xé tan.

Trong tích tắc, tình thế đã xoay chuyển hoàn toàn.

"Tìm cách bắt một tên, tra xem lai lịch của chúng thế nào!"

Tu sĩ Chu thiên cảnh mặt vàng đương nhiên không muốn để bọn hồi sam tu sĩ đào tẩu, hai tay vung lên phát ra ngân quang chói lòa, hất một đại hán mặt vuông phe địch cùng với hộ thân pháp vắng vào vách đá.

Đồng thời, hắc y tu sĩ nhỏ thó bị đông cứng lúc này, giờ còn hơi run rẩy ấn mạnh hai tay xuống đất, bộp một tiếng, mặt đất rung chuyển, thông đạo trước mặt bọn hồi sam tu sĩ sụp xuống quá nửa, trong thông đạo còn mọc lên những cột đá nhọn như mầm măng.

Ngụy Tác nuốt nhanh một viên Hồi khí đơn, đồng thời cảm sẵn một tấm Thạch trụ phù.

Nhị giai Thạch trụ phù này gã lấy được trên mình tu sĩ mặt ngựa bị giết ở cạnh đầm nước cùng tử bào lão đạo, chỉ cần kích phát là liên tục mọc lên trụ đá lớn cỡ bắp đùi người. Hiện tại hắc y tu sĩ của Thiết Sách đã chắn sụp nửa thông đạo, tấm Thạch trụ phù này xuất thủ thì lối thoát thân của bọn hồi y tu sĩ sẽ bị trụ đá vây kín.

Bạch y tu sĩ đã cầm đầu chạy miết, ba người còn lại của bọn hồi y tu sĩ khẳng định không phải đối thủ của Ngụy Tác và Thiết Sách.

Ngụy Tác đã thò tay ra, dòn chân nguyên lên nhưng lập tức cứng lại.

Chát! Chát!

Hai tiếng khê khê như bật nút chai vang lên, thanh sam tu sĩ bên cạnh hồi y tu sĩ và tu sĩ Chu thiên cảnh mặt vàng của Thiết Sách đều thẳng người lên, miệng kêu ú ó, gương mặt khô quắt đi với tốc độ cực nhanh.

Bọn Nam Cung Vũ Tinh đều tỏ ra kinh hãi, đột nhiên nhớ ra gì đó, một dải phấn trắng từ tay Nam Cung Vũ Tinh và hồi sam tu sĩ mặt cắt không còn hột mấu rải ra.

Trong không khí đột nhiên lóe lên lam sắc huỳnh quang.

"Phệ tâm trùng!"

Ngụy Tác ngẩn ra đoạn sồn gai ốc.

Phệ tâm trùng!

Loại ngũ cấp yêu thú biết ẩn hình này không chỉ già mà đại bộ phận cao giai tu sĩ của Thiên Huyền đại lục chưa tận mắt thấy qua đã xuất hiện hình hài dưới phản ứng của Bạch lân thú cốt phấn.

Hơn nữa xuất hiện trước mắt tất cả không phải một mà là bốn con Phệ tâm trùng!

Chúng có ngoại hình tương tự như bạch tuộc tròn vo, có tám cái tua rua, toàn thân trơn bóng chất nhầy ghê người, loại chất nhầy này chạm vào Bạch lân thú cốt phấn phát ra lam sắc huỳnh quang, cái đầu như mạng cá, thậm chí không có cả mắt, miệng dẹp lép phẳng lý nhưng lại mọc ra một cái ống hút có mũi nhọn.

Phệ tâm trùng hình thù ghê rợn đó từ trên nóc mộ hạ xuống, tua rua giúp chúng đi lại trên nóc mộ như đất bằng. Trên đầu thanh sam tu sĩ bên cạnh hồi y tu sĩ và tu sĩ Chu thiên cảnh mặt vàng của Thiết Sách lúc này đều có một con Phệ tâm trùng, chúng như đang ôm trái dưa, ống hút cắm vào não cả hai, hút ra xoắn xoạt.

Tích tắc Nam Cung Vũ Tinh và hồi y tu sĩ ném ra Bạch lân thú cốt phấn, một con Phệ tâm trùng đã vô thanh vô tức đến sát đầu tu sĩ áo gai đứng cạnh Nam Cung Vũ Tinh há miệng cắm ống quần xuống.

Ngụy Tác vì thế nhìn rõ cái ống hút từ miệng nó thò ra.

Cái ống này giống một vòi lớn, trên đầu có mũi nhọn rồng giữa. Mũi nhọn chừng một tấc này gặp Bạch lân thú cốt phấn thì ánh lên lam quang, bằng không không thể nhìn rõ.

Tròng mắt tu sĩ áo gai co lại trong tích tắc, vốn với phản ứng của y, kịp thời nhìn thấy Phệ tâm trùng thì vẫn kịp tránh đi hoặc phát ra thuật pháp, nhưng

tất cả lại nhìn thấy từ miệng Phệ tâm trùng phát ra gọn sóng trong veo, như cái chuông trong suốt trù lên y.

Y cứng người lập tức như hóa đá, chất một tiếng, ống hút của Phệ tâm trùng cắm vào não y, hút ra xoàn xoạt.

Ngụy Tác chặt vật nuốt nước bọt, toàn thân đầm mồ hôi lạnh.

Ngần này tu sĩ mà không có ai, thậm chí cả lục bào lão đầu cũng không cảm tri được Phệ tâm trùng đến từ lúc nào. Xem ra năng lực che giấu khí tức của Phệ tâm trùng đã tới mức kinh nhân, Ngụy Tác chẳng qua may mắn hơn, cả tu sĩ Chu thiên cảnh mặt vàng còn không kịp phản kháng đã bị hút sạch não, nếu Phệ tâm trùng đánh lên gã thì gã cũng không thoát khỏi số phận tương tự.

Càng khiến chân tay gã mềm nhũn là còn một con Phệ tâm trùng có hình thể lớn hơn ba con còn lại, trên làn da trơn như bong bóng cá xuất hiện những vết nhăn rõ rệt.

Tích tắc tu sĩ áo gai bị xuyên óc, hắc y tu sĩ nhỏ thỏ đứng cạnh gằm vang giận dữ, một mầm măng đá đột nhiên từ đỉnh mộ đâm xuống, nhắm vào con Phệ tâm trùng vừa giết đồng bạn, nhưng mũi đá vừa thò ra, âm ba vô hình từ con Phệ tâm trùng to nhất phun ra, chấn tan mũi đá thành bột. Âm ba không ngừng dà lao tới, khiến hắc y tu sĩ run người, ánh mắt đờ đẫn, đứng trơ ra như kẻ ngốc.

Đồng thời, Liễu Ngũ phát ra hỏa nhận trăm chém vào mình con Phệ tâm trùng đó nhưng bị hất bắn ra. Thuật pháp của y hoàn toàn không làm gì được nó!

"Phệ tâm trùng trường lão!"

Thân phận con Phệ tâm trùng có năng lực hơn hẳn bình thường, mình đầy nếp nhăn đó đã được tiết lộ.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 66: YÊU THÚ NGỰ THÚ.

Phệ tâm trùng là ngũ cấp đề giai yêu thú, những cách biệt giữa yêu thú ngũ cấp và tứ cấp còn lớn hơn giữa tu sĩ Chu thiên cảnh và Thần hải cảnh nhiều.

Trong số ngũ cấp yêu thú, loài tệ nhất cũng đủ khả năng nuốt sống Độc giác lôi khuê thiếu chút nữa đã lấy mạng Ngụy Tác. Ngụy Tác hiện tại tuy có thứ lợi hại như Âm mị nhận trong tay nhưng tối đa cũng chỉ có thể đối phó một con Phệ tâm trùng, đấu với bốn con bình thường cũng chỉ có nước chết, chưa tính gì còn một con cấp trưởng lão ít nhất cũng là ngũ cấp trung giai.

Càng khiến gã hoảng sợ là hiệu quả của Bạch lân thú cốt phấn đang giảm đi, lam sắc huỳnh quang trên mình bốn con Phệ tâm trùng cũng mờ đi hẳn, một chốc nữa chúng sẽ lại triệt để ẩn hình, lúc đó mà không có hai, ba món pháp bảo cấp linh khí thì có thêm hai tu sĩ Chu thiên cảnh cũng vô dụng.

Thấy Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ định liều mạng với ba con Phệ tâm trùng, Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt: "Quân tử báo thù mười năm không muộn, nể tình mỗ vật và lắm mới đến được đây cứu các vị, các vị đừng quấy loạn nữa, theo mỗ rời khỏi đây rồi sau này mới báo thù mấy con Phệ tâm trùng này, đừng đứng đây đợi chết nữa."

Lúc kêu lên như thế, Ngụy Tác đã chuẩn bị sử dụng Âm lân cốt kiếm uy lực cực cao, nhưng gã lấy làm lạ là Phệ tâm trùng trưởng lão không hút óc của hắc y tu sĩ đã mất năng lực phản kháng cũng không lập tức công kích Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ, chỉ đứng im lạnh lùng quan sát gã và hai người.

"Đành theo mé kia, chúng ta liều mạng giết một con Phệ tâm trùng rồi tính." Hai tay cầm Âm mị nhận và Âm lân cốt kiếm, Ngụy Tác nhìn Phệ tâm trùng trưởng lão chăm chăm, đợi cho Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ nhảy đến bên mình thì nói vậy.

Hiện tại phía đó có ba con Phệ tâm trùng trấn thủ, mé hồi y tu sĩ chỉ có một con, hẳn đã chạy khỏi thông đạo đồ nát, chỉ còn một con Phệ tâm trùng nằm trên đầu thanh sam tu sĩ vốn không còn sinh khí.

"Phệ tâm trùng giả đáng sợ như vậy, một con thôi cũng khó phát hiện, các vị sao lại đến giết Phệ tâm trùng?" Thấy Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ hiểu ý, Ngụy Tác vừa lao về phía hồi y tu sĩ trốn chạy vừa hỏi Nam Cung Vũ Tinh.

Nàng nghiêng răng đáp, "tin bọn ta nhận được là chỉ có một con Phệ tâm trùng, hơn nữa Phệ tâm trùng tuy có thể ẩn hình nhưng trên mình có mùi tanh đặc biệt, chỉ cần cẩn thận là nhận ra, nhưng không rõ vì sao mấy con Phệ tâm trùng này không có mùi tanh."

"Không có mùi tanh?" Ngụy Tác chưa kịp nghĩ gì, đột nhiên nghe thấy phía trước có tiếng ré như gà con bị ong đốt, hồi y tu sĩ tưởng đã thoát thân lại

kinh hoàng quay lại.

"Chà! Không phải chứ!" Mắt gã trợn trong.

Hù thì!

Hù thì dày đặc xuất hiện ngoài thông đạo, ít nhất cũng hơn ba trăm, trong cả đàn dày đặc có một số con màu xanh đen, trông có vẻ lâu năm hơn cả, rõ ràng Hù thì trùng không chế mấy cái xác này đều là cấp trưởng lão.

Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ đột nhiên hiểu rõ vì sao Phệ tâm trùng trưởng lão lạnh lùng đầy tự tin nhìn họ, không hề nóng lòng tí nào.

Toàn bộ Hù thì trùng ở địa lã đã bị Phệ tâm trùng thu phục, thành tiểu đệ của chúng.

Chả trách bọn Nam Cung Vũ Tinh vào địa lã là bị Hù thì trùng chặn lại, rõ ràng Phệ tâm trùng trưởng lão cố ý họ tụ tập lại, tách ra cho dễ đối phó.

Cao giai yêu thú biết cách sai khiến yêu thú cấp thấp, chứng minh đã có trí tuệ nhất định.

Phệ tâm trùng trưởng lão biết điều động Hù thì trùng như điều động quân đội, trí tuệ đã cao rồi. Mấy con Phệ tâm trùng không có mùi tanh đặc biệt trên mình, chắc do Phệ tâm trùng trưởng lão giở trò.

Ngần này hù thì chặn đường, dù Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ có linh khí thật sự cũng phải trốn đi một chốc mới có thể mở được đường thoát thân. Càng khiến Ngụy Tác rợn tóc gáy là năng lực tiêu hóa Bạch lân thú cốt phần của Phệ tâm trùng trưởng lão hơn hẳn đồng loại.

Hiện tại ba con Phệ tâm trùng khác còn rực màu lam nhưng thân ảnh Phệ tâm trùng trưởng lão dần mờ nhạt, với tốc độ này, không đầy nửa tuần hương là nó sẽ triệt để ẩn hình.

"Tiểu tử, ngươi có hai chọn lựa."

Ngụy Tác cho rằng lần này xong rồi thì giọng lục bào lão lại vang lên trong tai. "Thứ nhất chắc chắn thành công là ngươi kiểm chỗ ngồi xổm xuống, kích phát Thanh hoàng hồ lô, dùng thanh mộc khí bao phủ bản thân. Phệ tâm trùng và Hù thì trùng đều dựa vào khí tức cảm tri, dùng thanh mộc khí che chở thì chúng sẽ coi ngươi là khúc gỗ, không phát hiện ra. Chỉ là các ngươi không thể động dậy, hơi động dậy thôi thì chưa biết chừng với trí óc như Phệ tâm trùng trưởng lão, các ngươi đều xong đời. Cách còn lại chỉ chắc chắn một nửa, Phệ tâm trùng và Hù thì trùng đều là yêu thú chỉ hoạt động về đêm, yêu thú loại này đều sợ ánh mặt trời bởi một vài bộ phận thân thể của chúng bị ánh nắng phá hoại. Nhật chúc bảo phù của ngươi phát ra, chưa biết chừng sẽ có tác dụng sát thương nhất định với chúng, ngươi phát ra rồi tranh thủ mà bỏ chạy, ta không rõ Phệ tâm trùng trưởng lão này đã tiến hóa đến mức không sợ ánh nắng hay chưa, lựa chọn thứ hai này rất nguy hiểm."

"Chà, ở lại giả làm khúc gỗ? Lẽ nào không nguy hiểm?"

Ngụy Tác không muốn ở cùng với cả đàn hù thì và Phệ tâm trùng, nghiêng răng cảm Nhật chúc bảo phù rồi khẽ nói với Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ: "Chốc nữa tại hạ nhất kích phát bảo phù, Các vị theo mỗ."

"Đi!"

Tích tắc Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ gật đầu, hào quang nóng này từ tay gã dấy lên, bao trùm nửa gian mộ có Phệ tâm trùng trưởng lão.

"Chỉ!"

Kể cả Phệ tâm trùng trưởng lão, ba con Phệ tâm trùng kia đều kêu lên thê thảm, mình bốc khói xanh.

Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ lao qua phía dưới ba con Phệ tâm trùng.

"Ồ!"

Một dải khô lâu đầu đen ngòm và một đạo ô quang gần như đồng thời đánh vào mình Phệ tâm trùng trưởng lão. Ngụy Tác không cam lòng, trước khi chạy còn muốn thử xem Âm mị nhận có thể thuận tiện giết chết Phệ tâm trùng trưởng lão chăng.

"Chà!" Gã hít một hơi lạnh vì Âm mị nhận chém lên mình nó nhưng không có sức mạnh gì, như đá lên quả bóng, hất nó văng đi mà thôi. Trên mình nó chỉ có một vết thương nông choèn cùng chút máu màu vàng.

Âm mị nhận tấn công chính diện cũng chỉ cắt được một vết trên mình Phệ tâm trùng trưởng lão, Ngụy Tác nào dám dừng lại, dẫn đầu lao về phía bạch y tu sĩ chạy trốn.

"Xoạt!"

Thân ảnh Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ vừa khuất, trong thông đạo lại rực lên bạch quang chói lòa.

Ngụy Tác sợ trong đó còn Phệ tâm trùng ẩn thân nên lại kích phát Nhật chúc bảo phù.

"Hắn cũng thoát được."

Ngụy Tác vừa rời khỏi thông đạo, thấy sau lưng là hôi y tu sĩ cuống cuồng lao ra theo, hiển nhiên tu sĩ Chu thiên cảnh này cũng cơ linh, mượn hào quang của gã để chạy đi.

Ngụy Tác còn lo Phệ tâm trùng đuổi theo nên không dám đối phó hắn, tiếp tục dẫn Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ chạy về phía lối ra ở một cửa địa lãng mà gã có ấn tượng trong địa đồ, với gã thì đã cứu được Nam Cung Vũ Tinh rồi, sống chết của người khác gã không có sức lo.

Hôi y tu sĩ Chu thiên cảnh không bám theo bọn gã mà cắm cổ chạy theo một thông đạo khác.

"Luru Trung Chu! Chuyện gì hả?"

Không rõ chạy bao lâu, hai tu sĩ đột nhiên từ một phế khu phía trước loáng lên.

Một trong hai tu sĩ là một đạo sĩ lùn mập để hai chòm râu con kiến, mình mặc bát quái đạo bào hai màu đen trắng, đầu đội Kê huyết thạch quan. Kẻ còn lại mặc hoàng sắc pháp y, chính là trung niên tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng.

"Văn Đạo Các, không phải ngươi bị giết rồi sao?" Thấy hoàng sam trung niên tu sĩ xuất hiện, hôi y tu sĩ tên Luru Trung Chu ré lên như gặp quỷ.

Hoàng sam trung niên tu sĩ mắt ánh lên kinh ngạc, "Luru Trung Chu, ngươi điên à, ta bị giết lúc nào. Thật ra là chuyện gì? Thanh lão đạo đâu rồi?"

"Tiểu tử đó nói là ngươi bị hắn giết rồi, Thanh lão đạo và Tử Tiêu đều bị hắn giết, còn cả Phệ tâm trùng." Luru Trung Chu ngữ khí nói không theo thứ tự nà.

Văn Đạo Các biến sắc mặt, rít lên: "Ai là tiểu tử đó, còn cả Phệ tâm trùng là sao!"

Bị Văn Đạo Các quát to, Luru Trung Chu mới tỉnh lại đáp: "Là tiểu tử ngươi và Tử Tiêu gặp tại thành bắc tập thị, hắn đã giết Tử Tiêu, giết Luru Tam Pháo, giết Hàn Ứng Nhân, còn giả thành thi thể Hàn Ứng Nhân để giết Thanh lão đạo. Hắn nói là ngươi bị hắn dùng Âm lân cốt kiếm giết rồi! Bọn ta vừa bị bốn con Phệ tâm trùng đánh lén, chỉ mình ta thoát được."

"Cái gì!" Bầy dài quang hoa sáng rực cùng sát khí kinh nhân từ mình Văn Đạo Các tràn ra.

"Văn Đạo Các, làm thế nào bây giờ?" Đạo sĩ lùn mập mặc Hắc bạch bát quái bào đứng cạnh Văn Đạo Các buột miệng hỏi.

Văn Đạo Các mắt lóe hàn mang hỏi Luru Trung Chu: "Toán người đó của Thiết Sách thế nào rồi?"

Luru Trung Chu đáp đạo: "Chỉ có hai tu sĩ Thần hải cảnh và tiểu tử đó chạy thoát. Tổ do Luru Bạch Vũ dẫn đầu đã bị bọn ta diệt gọn."

"Bọn chúng chỉ còn lại nhóm của Nạp Lan Băng, chúng ta còn ba tu sĩ Chu thiên cảnh và mấy tu sĩ Thần hải cảnh, khẳng định chúng không phải là đối thủ của chúng ta." Văn Đạo Các lạnh giọng: "Một hai kẻ trong bọn chúng thoát cũng không sao nhưng tiểu tử đó mà không thể giết chết được thì mối hận trong lòng ta không thể tiêu tan."

Bạn đang đọc truyện *Thống Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 67: ĐÀO MỆNH ĐẾN SÀO HUYỆT.

Lúc bỏ chạy giữ mạng, con người đều nhanh hơn bình thường.

Ngụy Tác theo lối cũ, vất chân lên cỏ chạy một lúc thì đến cây cầu đá trên miệng vực sâu phân chia hai phần "Càn" và "Khôn" của địa lãng -

"Cẩn thận, Phệ tâm trùng trưởng lão ở trên đỉnh cầu!"

Ngụy Tác vốn định qua cầu rồi sẽ đánh tan, như thế Phệ tâm trùng trưởng lão nhất thời không đuổi kịp nhưng lục bào lão đầu đột nhiên lên tiếng nhắc nhở khiến mặt mày gã xám xịt, kéo Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ lại.

"Lão đầu, đùa với ta hả? Ngươi phát hiện được con Phệ tâm trùng này, ban nãy nhiều Phệ tâm trùng đánh lén như thế sao không nhắc nhở gì."

Ngụy Tác vốn định nói thế nhưng lục bào lão đầu hình như đọc được, lạnh giọng đáp, "ngươi nhìn cho kỹ đi, nó bị Âm mị nhận chém một nhát, nhìn cẩn

thận là thấy ngay, bắt quả người mau sử dụng Bạch lân thú cốt phấn thì hơn, không thì ta không dám chắc nơi này không còn con Phệ tâm trùng nào khác."

Ngụy Tác nhìn kỹ, quả nhiên thấy ở đầu cầu kia có một dải vàng thoạt có thoạt không, như có ai đó vẽ một nét vàng vàng lên đầu cầu, không nhìn kỹ không thể nhận ra.

"Sao vậy?" Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ hoàn không rõ Ngụy Tác sao lại dừng phất lại, Ngụy Tác thấy lục bào lão đầu bảo lão cũng không rõ quanh đây còn con Phệ tâm trùng nào khác nữa không thì kinh hãi cực độ, móc Bạch lân thú cốt phấn lấy được của tu sĩ mặt ngựa ra rải.

"Phệ tâm trùng trưởng lão!"

Lần này Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ nhót đi lập tức, quang hoa màu lam lóe lên, hình dáng một con Phệ tâm trùng đầy nếp nhăn xuất hiện ở đầu cầu bên trái cách họ không đầy hai mươi trượng.

Phệ tâm trùng trưởng lão toán toán chuẩn xác đường họ bỏ chạy, không rõ từ đường tắt nào đã đến đây trấn thủ, đáng về bất động của nó tạo cho người ta cảm giác được khí tức âm hiểm phủ thẳng vào mặt.

"Còn may."

"Đi!"

Bắt quả Ngụy Tác lại thờ phào, quanh đó không có dấu vết của ba con Phệ tâm trùng kia, chỉ có Phệ tâm trùng trưởng lão đang âm hiểm ẩn mình. Hú vang một tiếng lao tới đầu cầu, gãi kích phát Nhật chúc bảo phù còn dùng được mấy lần nữa, mục tiêu là nó.

"Chi!" Phệ tâm trùng trưởng lão thống khổ kêu lên, lớp da có lực phòng ngự kinh nhân bốc khói xanh lè. "Hừ, muốn chơi đến cùng hả!" Vốn Ngụy Tác định như lúc trước, vừa lao qua vừa dùng Âm mị nhận cho Phệ tâm trùng trưởng lão một đòn nữa, dù không chém chết nó, ít nhất cũng rách thêm một vết, bị nó đuổi theo thì cũng nhìn rõ hơn được một chút. Nhưng gãi không sao ngờ được là lúc gãi định phát âm phong nhận thì một lần song trong veo từ miệng Phệ tâm trùng trưởng lão phun ra trứng gãi. Tức thì gãi cảm giác đầu óc trống rỗng, tư duy cũng đông cứng lại, thể nội chân nguyên cùng đầu ngón tay, mí mắt đều không thể động đậy. Cảm giác này rất khó hình dung, như biết rõ mình sắp biến thành tảng đá nhưng không thể động đậy gì.

Ông hút nhon hoắt từ miệng Phệ tâm trùng trưởng lão thò ra đâm vào Ngụy Tác.

Mũi nhon còn cách óc gãi không đầy một trượng, sáu đạo kim quang và hai đạo ô quang đồng thời giáng vào mình nó, hất nó văng về phía miệng vực đen ngòm. Chát một tiếng khe khe, mũi nhon đâm vào chỗ cách trán Ngụy Tác không xa khiến không khí nổ khê.

Phệ tâm trùng trưởng lão rơi xuống vực nhưng hai cái chân nó chọt thò ra, hút cứng vào một tảng đá, giật mạnh như muốn quay lại.

Thấy cảnh tượng đó, Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ nào dám dừng chân, ôm luôn Ngụy Tác đã cứng đờ như khúc gỗ bỏ chạy.

"Phệ tâm trùng phun ra cái gì nhỉ?"

Bị Liễu Ngũ đảm đĩa mồ hôi mang theo, một chốc sau Ngụy Tác thoát khỏi cảnh tư duy đóng băng, thốt lên câu hỏi, nhưng thân thể vẫn còn cứng đờ, không thể động đậy.

"Đó là thiên phú dị năng của Phệ tâm trùng, thần thức công kích." Lục bào lão đầu cùng Nam Cung Vũ Tinh cơ hồ đồng thời giải thích: "Phệ tâm trùng có thần thức thiên sinh hơn hẳn tu sĩ bình thường, loại thần thức công kích này có thể trực tiếp ngăn trở thần thức của tu sĩ, cắt đứt mọi năng lực tư duy, khiến thân thể chúng ta hóa đá. Bắt quả Phệ tâm trùng thành niên tối đa chỉ khiến chúng ta sưng ra trong khoảnh khắc, còn thần thức công kích của Phệ tâm trùng trưởng lão quá đáng sợ, lại khiến người cứng người lâu như vậy."

Lục bào lão đầu lại bổ sung, "theo kinh nghiệm của ta, Phệ tâm trùng trưởng lão đã tiến giai này còn có thêm một, hai loại thiên phú dị năng, nó chưa thể hiện ra nên không rõ thiên phú dị năng mới này thế nào. Với nguyên khí hiện tại của ta, khi cần thiết có thể chặn hộ người một lần thần thức công kích, nhưng sau đó sẽ phải vào Đường quý quán tĩnh dưỡng, không còn năng lực thần du ra bên ngoài giúp người tra xét tình huống nữa."

"Một câu thôi, chạy cho mau!"

Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt gào to, lúc này mà không có Lưu huyệ phi nhận và bán linh khí pháp khí hình chân chim gãi đưa cho Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ sử dụng thì gãi đã bị Phệ tâm trùng trưởng lão đâm xuyên óc rồi. Chỉ chống được một lần, hơn nữa nó còn thiên phú dị năng, nữa, gãi đời nào còn dám đấu với nó.

Liễu Ngũ cùng Nam Cung Vũ Tinh không cần gãi nhắc, chạy còn nhanh hơn bất cứ khi nào.

"Không phải chứ?"

Nhưng khi cảm giác hóa đá của Ngụy Tác tan biến, có thể tự chạy thì phát giác, vì lúc trước được Liễu Ngũ mang theo nên không theo lối gãi chạy lúc đầu, mà đến một sơn cốc gãi chưa từng đến.

Sơn cốc này như một khu rừng dưới lòng đất, có nhiều cây cối đã mủn nát, ao hồ cạn khô, giả sơn đồ gầy gò ngang.

Ngụy Tác lấy địa đồ ra xem, cả ba liền toát mồ hôi lạnh.

Chỗ này là Khôn Ninh viên, nằm ở phần "Khôn" của địa lăng, là khu vườn cho các phi tử tuần tảo du sơn ngoạn thủy, ngâm thơ làm phú. Đáng sợ là trên địa đồ, trừ tên ra còn ghi chú mấy chữ bên phải "Phệ tâm trùng!" Đây là một trong những địa điểm có khả năng xuất hiện Phệ tâm trùng nhất.

"Con bà nó chứ, chạy hồi lâu lại đến sào huyệt của chúng."

"Có người đến!" Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ đang nghiên cứu xem có lối nào trên địa đồ để thoát ra bên ngoài lăng nhanh nhất thì giọng lục bào lão đầu lăm lăm vang lên trong tai gã.

"Chà!"

Đúng là ghét của nào trời trao của ấy, Ngụy Tác ngẩng lên liền nuốt nước bọt ngay, một thân ảnh vàng rực từ trong thông đạo lướt ra, lạnh lùng nhìn gã và Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ.

Kẻ hiện thân là hoàng sam tu sĩ Thần hải cảnh lưỡng trọng Văn Đạo Các.

Nhìn thấy Ngụy Tác, hoàng sam tu sĩ cười lạnh, trước mặt xuất hiện một tấm pháp thuẫn hình mai rùa màu đỏ lửa.

"Xích hỏa ngao thuẫn!"

Nhìn thấy tấm thuẫn trước mặt Văn Đạo Các, Ngụy Tác lại nuốt vào một ngụm nước bọt đắng ngắt.

Tuy trông tấm pháp thuẫn này trừ màu sắc ra không có gì khác với Huyền quy thuẫn của Ngụy Tác nhưng thực tế tấm pháp thuẫn này luyện chế từ vỏ ngũ giai yêu thú Xích hỏa ngao, không chỉ lực phòng ngự ngang ngửa Huyền quy thuẫn mà khi bị pháp khí của đối thủ đánh trúng còn phun ra liệt hỏa đốt trả, tức là khi tấn công không chỉ phải cân nhắc xem pháp khí của mình có phá được phòng ngự của hắn không mà còn phải tính xem pháp khí của mình có chống nổi ngọn lửa ngang với uy năng hòa hệ thuật pháp của tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng không.

Cùng lúc thi triển Xích hỏa ngao thuẫn, mé tay trái Văn Đạo Các tựa hồ hơi rung lên.

Chỉ mấy hơi thở sau, tiếng xé gió vang lên ràn rạt, một đạo sĩ lùn mập mặc bát quái đạo bào hai màu đen trắng cũng tới, dừng cách Văn Đạo Các không xa.

Tự hồ Văn Đạo Các và đạo sĩ lùn mập này cũng có pháp khí như truyền tẩn ngọc phù của Ngụy Tác và Nam Cung Vũ Tinh, chỉ có điều cao cấp hơn, lập tức giúp đạo sĩ lùn mập biết được vị trí cụ thể của hắn.

"..."

Ngụy Tác dùng Vọng khí thuật nhìn sang lập tức tắt tiếng, đạo sĩ lùn mập này cũng là cao thủ Chu thiên cảnh nhất trọng, sáu thần hải sáng rực quang hoa.

"Lưu Trung Chu đâu?" Văn Đạo Các căn bản không coi Ngụy Tác vào đâu, coi như không có ai mà hỏi ngay đạo sĩ lùn mập vừa đến.

"Tặc tử nhất gan đó chạy mất rồi." Đạo sĩ bực bội đáp.

"Chạy mất rồi?" Văn Đạo Các ngăn người, tựa hồ không ngờ được nghe câu trả lời như thế, nhưng rồi mắt hắn lóe hàn quang, lạnh giọng, "đội lúc chúng ta ra khỏi đây sẽ thu thập hắn, hiện giờ hai chúng ta là đủ rồi."

"Đù cái đầu nguoi! Ngu xuẩn!"

Ngụy Tác không rườm rà với Văn Đạo Các, trực tiếp kích phát Nhật chúc bảo phù đã lấy sẵn ra. "Thịt tên này trước đã!" Thừa cơ Văn Đạo Các và đạo sĩ lùn mập cùng bị hoa mắt, sử dụng luôn cả Ngũ hành đồng hoàn đã bị Lưu Tam Pháo chém nứt, trù lên Văn Đạo Các, liền đó Âm mị nhận cũng được kích phát chém vào hắn.

Cùng lúc gã gầm lên, Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ cũng lấy ra Lưu huỳnh phi nhận và bán linh khí hình chân chim, mục tiêu là Văn Đạo Các.

Ngụy Tác không tin Xích hỏa ngao thuẫn của hắn có thể chống nổi công kích của một món linh khí và hai bán linh khí.

Chỉ cần hạ sát được tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng này, còn lại đạo sĩ lùn mập Chu thiên cảnh nhất trọng thì dễ đối phó hơn.

CHƯƠNG 68: THẾ LÀ THẾ NÀO.

Choang!

Một tiếng nổ vang lên, Âm mị nhận, Lưu huynh phi nhận và đôi ô trảo, một món linh khí và bán linh khí trực tiếp chẻ Xích hỏa ngao thuận trước mặt Văn Đạo Các thành mấy mảnh.

"Xong rồi!" Nhưng khiến Ngụy Tác đau lòng cực độ ré lên là tích tắc Xích hỏa ngao thuận bị chém vỡ cũng phun ra sóng lửa kinh nhân. Bị sóng lửa thiêu đốt, Lưu huynh phi nhận và đôi ô trảo không có vẻ tổn hại gì nhưng Âm mị nhận vốn không còn nguyên lành của gĩa lại mờ hắc linh quang, uy năng tổn thất không nhỏ.

Kinh nghiệm đối địch của Văn Đạo Các phong phú hơn nhiều mấy tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng, cơ hồ cùng lúc bị Nhật chúc bảo phù làm hoa mắt thì hẳn không rõ đã kích phát pháp khí gì, quanh mình hắc và đạo sĩ lùn mập mờ mịt sương khói màu xanh đỏ đan nhau, che kín mấy chục trượng, không nhìn rõ cả hai đứng ở vị trí nào trong vùng sương khói. Ngũ hành đồng hoàn của Ngụy Tác cùng Lưu huynh phi nhận, đôi ô trảo, tất cả đều đánh hụt. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm com.

Cả ba liên thủ mà không hạ được Văn Đạo Các, Âm mị nhận đã mất uy lực không nhỏ, còn đánh kiểu gì nữa đây?

"Chạy!"

Ngụy Tác cơ hồ bỏ chạy đầu tiên.

"Gặp một tu sĩ Thần hải cảnh tứ trọng mà để chạy mất thì chữ Văn của ta chắc phải viết ngược mất."

Tiếng cười lạnh lẽo cực độ của Văn Đạo Các cất lên, vù một tiếng, một dải hoàng quang từ trong vùng sương khói bay ra, giáng vào Huyền quy thuận sau lưng Ngụy Tác.

"Không phải chứ?"

Huyền quy thuận vốn dễ dàng chặn được bán linh khí lại bị hoàng quang hoa xuyên thủng một lỗ, linh khí trong pháp trận khắc trên mặt thuận tan biến, hoa lửa bùng sáng, rơi đánh choang xuống đất.

Dải sáng vàng do Văn Đạo Các phát ra là một pháp bảo trông như mỏ chim.

"Người có sương thì ta cũng có khói!"

Thấy pháp bảo của Văn Đạo Các uy mãnh như thế, Ngụy Tác cũng bóp vỡ một viên ngọc lớn cỡ con ngòi. Viên ngọc này là pháp khí Linh vụ châu luyện chế từ mắt Bạch minh ngư được Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cổ Vi đưa cho.

Hơi sương trắng xóa cơ hồ lan tràn toàn sơn cốc, Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ được hơi sương yểm hộ, cầm đầu bỏ chạy.

"Trò vật vãnh!"

Lần này người nói là đạo sĩ lùn mập mặc bát quái đạo bào.

"Vù, vù, vù!" Cuồng phong đột nhiên dấy lên, như một con rắn lớn lao nhanh trong sương trắng, mê vụ trong sơn cốc bị cuồng phong thổi tan sạch.

Sương tan đi, chỉ thấy đạo sĩ lùn mập bắt pháp quyết, cuồng phong lợi hại như vậy lại không phải do pháp khí kích phát mà là thuật pháp của lão.

Ngụy Tác lúc đó mà thấy đạo sĩ lùn mập phát ra thuật pháp lợi hại như thế, sẽ lại cảm nhận được giữa mình và tu sĩ Chu thiên cảnh cách biệt thế nào rồi giật mình. Nhưng màn sương của Linh vụ châu bị thổi tan, bị giật mình lại là đạo sĩ lùn mập và Văn Đạo Các.

Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ đã chạy ra lối thoát khỏi sơn cốc, sắp sửa khuất bóng. Trước mặt đạo sĩ lùn mập và Văn Đạo Các chính chính tề tề là hơn ba mươi con Băng tuyết đao lang đứng xếp hàng.

Đàn Băng tuyết đao lang đều giờ chi trước như đại đao lên, nhe răng múa vuốt, đều như hung thần ác sát.

Ầm!

Bị ngăn ấy Băng tuyết đao lang chém lên, không biết có biến thành đồng thịt vụn không nữa? Đạo sĩ lùn mập sợ đến nhột nhột mặt mày không kịp nghĩ gì, đưa ngón tay chuỗi mẩn lên bắt quyết một tấm pháp phù phát ra.

Tấm pháp phù này khẳng định cao hơn tam giai, uy lực cực kỳ đáng sợ, hình thành một quả dung nham thạch cầu đường kính chừng một trượng, liệt diễm cuộn cuộn, đồng thời chảy ra nham tương đỏ rực. Dung nham thạch cầu xuất hiện liền đó tới, tựa hồ đang chèn một đàn kiến, xô vào đàn Băng

tuyết đao lang trước mặt đạo sĩ lùn mập.

Dung nham thạch cầu lợi hại như thế lần qua đàn Băng tuyết đao lang nhưng chúng vẫn đứng im, vẫn như hung thần ác sát.

"Là già!"

Đạo sĩ lùn mập nhận ra đàn Băng tuyết đao lang là già, cơ hồ muốn ngửa mặt lên trời phun máu như suối.

Ban nẫu vì sợ bị xé thành từng mảnh, cuồng lên nên lão kích phát một tấm tử giai Dung nham cự thạch phù.

Tấm tử giai phù lục giá trị mấy trăm viên hạ phẩm linh thạch lại bị đàn Băng tuyết đao lang già khiến cho lãng phí.

"Tiểu tử này có lắm đồ cổ quái, chớ trách Tử Tiêu và Thanh lão đạo đều chết trong tay hân." Văn Đạo Các mắt lóe hàn mang, vung mạnh tay, trước mặt xuất hiện một con bạch sắc ngọc hạc, đứng lên lưng rồi nói với lão đạo sĩ lùn mập giận sôi cổ họng: "Ta đi chặn chúng trước, các hạ từ từ theo sau, xem ra đồ trên mình chúng đủ bù lại tổn thất hôm nay."

"Phi độn pháp bảo?"

Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ vừa chạy đến một dãy bậc đá đầy đá vụn, chưa kịp lấy hơi thì thấy bạch quang từ trên không vút tới. Nhìn rõ đạo bạch quang, Ngụy Tác tức thì kêu lên thê thảm. Thoáng sau, Văn Đạo Các đứng trên một con bạch sắc ngọc hạc còn lớn hơn người hân đuổi tới.

Thấy cả toàn chạy hết tốc độ vẫn không sánh được với bạch sắc ngọc hạc biết bay của Văn Đạo Các, Ngụy Tác nhẫn nại đứng lại, hô to với hân, "Vị đại ca này, lẽ nào đại ca không nghe tới câu nên chưa cho người ta một đường sống, sau này gặp lại để xử sự hơn sao?"

"Hôm nay ta giết ngươi, sau này khẳng định không gặp lại nữa." Văn Đạo Các cười lạnh, "Bất quá nể tình ngươi chỉ có tu vi Thần hải cảnh tứ trọng nhưng làm được nhiều việc thế này, ta cũng có mấy phần bội phục. Trước khi giết ngươi, ta có thể đồng ý giúp ngươi hoàn thành một tâm nguyện chưa xong."

"Thật hả?" Ngụy Tác sáng mắt lên

Văn Đạo Các cười lạnh, "Văn Đạo Các xưa nay nói một là một, hai là hai."

Ngụy Tác bảo: "Vậy đại ca giết hộ đạo sĩ lùn mập kia, sau đó tìm một chỗ phong thủy bảo địa mà tự sát nhé?"

Văn Đạo Các hơi ngần ra, tức thì nổi giận: "Chết đến nơi còn dám tiêu khiển ta..."

"Còn nói một là một hai là hai, ngu xuẩn! Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ, thịt hân!" Không đợi Văn Đạo Các nói xong, Ngụy Tác quát to, lại kích phát Nhật chúc bảo phù. Cường quang chói lòa trum lên Văn Đạo Các, Ngũ hành đồng hoàn lại trum lên hân.

"Đầu thai xong, lần tới ngươi lên nhớ đối phó một người thì đừng dùng cùng một thủ đoạn. Nhật chúc bảo phù của ngươi, ta chỉ cần che mắt thì còn tác dụng gì nữa." Văn Đạo Các lấy ra pháp bảo như hắc sắc như ý, không chỉ che trước mắt mà còn kết thành hắc quang như cây nấm. Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ phát ra Lưu huyệch phi nhận và đôi ô trảo giáng vào quang trảo chỉ khiến nó rung lên. Xem ra hắc sắc như ý này chỉ ít cũng là bán linh khí, uy năng phòng ngự không kém gì Xích hỏa ngao thuận mới bị hủy.

"Vậy hả?" Ngụy Tác cũng cười lạnh, một tia hào quang xám xịt từ tay gã bay ra, được mấy trượng thì cháy lên rùng rục, hình thành một cái đuôi lửa khổng lồ.

"A!"

Mắt Văn Đạo Các hiện rõ nét kinh hoàng, thét lên kinh hoàng, ngọn lửa Ngụy Tác phát ra giáng vào hắc sắc quang trảo liền nổ tung, biến thành vô số lân hỏa lấp lánh quang mang màu lục.

"Rẹt, rẹt, rẹt."

Cơ hồ trong tích tắc, hắc sắc quang trảo bị thiêu rụi. Trong phạm vi mấy trượng quanh Văn Đạo Các ngập tràn lân hỏa tỏa khói dày đặc.

"Xong! Âm lân cốt kiếm không hồ với cái giá một ngàn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch, uy lực quá đáng sợ?" Ngụy Tác nhìn dài lân hỏa rùng rục, buột ra một câu. Uy lực nổ tung của Âm lân cốt kiếm đã không kém Âm mị nhận, âm lân hỏa sau đó còn thiêu đốt hộ trảo linh khí như đun tuyết, thật sự gọn gàng.

"Âm lân cốt kiếm! Tiểu tử, ngươi lại dùng thứ độc ác thế này! Ta nhất định xé ngươi làm vạn mảnh!"

Gã cho rằng lần này Văn Đạo Các nhiều khả năng biến thành một con vịt quay, nhưng chưa cảm thán xong thì Văn Đạo Các đã găm lên giận dữ, từ trong dài lân hỏa cuộn cuộn lao ra.

"Thế còn chưa chết?" Ngụy Tác há hốc miệng nhìn hân, hoàng sắc pháp y trên mình Văn Đạo Các xuất hiện nhiều lỗ cháy đen, đầu tóc cũng không khác gì của gã khi xưa, mặt còn sùi lên mấy mụn nước, nhưng không có vẻ gì thụ thương nặng.

"Choang!"

Cùng với tiếng Văn Đạo Các rống lên, pháp bảo hình mỏ chim đánh trúng tấm Huyền quy thuần còn lại của Ngụy Tác, đâm xuyên qua khiến tấm thuần rơi lún lút dưới đất.

"Chà!" Ngụy Tác toát mồ hôi lạnh, lại kích phát một tấm Áo quang phù.

"Chuyện gì nữa đây?" Đạo sĩ lùn mập cũng đuổi đến nơi, đập vào mắt lão là một đàn lợn hân hoan chạy tới chỗ lão và Văn Đạo Các.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 69: TA CÓ CÂU HỎI.

Vốn Ngụy Tác định kích phát Nhật chúc bảo phù, rồi sẽ bỏ chạy thật nhanh, vì hiện giờ Văn Đạo Các đã thu lại bạch sắc ngọc hạc, gã cho rằng bị âm lân cốt hỏa thiêu đốt, pháp khí phi hành đó không thể không tổn hại, chỉ cần nó không thể sử dụng được thì tiếp tục khiến Văn Đạo Các và đạo sĩ lùn hoa mắt, gã vẫn có khả năng thoát thân.

"Còn định dùng cách nào gạt ta?"

Văn Đạo Các gầm lên đầy sát khí, gã chưa kịp kích phát Nhật chúc bảo phù đã thấy một đạo hoàng quang vút tới, chính là pháp bảo hình mỏ chim.

"Con bà nó chứ, lần sau ta sẽ nuôi một đàn lợn cắn chết ngươi!" Ngụy Tác nào còn dám kích phát Nhật chúc bảo phù, mà sử dụng đến pháp y đã thay đổi.

"Bốp!"

"Ngụy Tác!"

Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ kinh hô, hỏa phượng từ mình gã bay ra bị pháp khí của Văn Đạo Các đánh tan, pháp khí đó còn dư đà đánh trúng hất gã văng ra xa, rơi phịch xuống đất.

"Để ngươi chết đi như thế thì dễ dàng cho ngươi quá."

Văn Đạo Các thấy pháp khí của mình đánh trúng Ngụy Tác thì khoe miệng nở nụ cười lạnh tàn nhẫn.

"Chạy mau!"

Cả Nam Cung Vũ Tinh cũng nhột nhột mặt mày, cho rằng gã chết chắc. Nhưng cả nàng và Văn Đạo Các không ngờ là gã chỉ lăn một vòng rồi bò dậy, vừa chạy vừa gọi nàng cùng Liễu Ngũ.

"Linh quang chướng!"

Không giết được Ngụy Tác, Văn Đạo Các vung hai tay, chân nguyên phun ra với tốc độ mắt thường thấy rõ, hấn kết xong pháp quyết thì phía Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ đang vắt chân lên cổ chạy đột nhiên xuất hiện màn sáng màu lam.

"Ồ!"

Ngụy Tác không kịp nghĩ ngợi gì, phát ra Âm mị nhận, nhưng lập tức biến sắc vì nhận ra kích phát xong, chân nguyên của gã đã cạn sạch!

Âm mị nhận bị phá tổn nặng hơn, đương nhiên càng hút nhiều chân nguyên hơn, trước đây kích phát một lần chỉ cần một nửa chân nguyên của gã, lần này gần như rút sạch.

Cùng lúc Âm mị nhận hóa thành hắc sắc khô lâu đầu và ô quang khoét thủng lam sắc quang mạc thì Văn Đạo Các lại thi triển Linh quang chướng, gã vừa ra khỏi một màn sang màu lam thì lại va vào một màn sáng khác, chất một tiếng như va vào tường khiến mắt gã tóe hoa cả hoa cải.

"Đừng phí sức nữa." Thấy Ngụy Tác mắt tóe hoa cả hoa cải, Văn Đạo Các cười lạnh, lại phát ra một đạo lam sắc quang mạc nữa, "tốc độ thi triển Linh quang chướng của ta không chậm hơn ngươi thi triển pháp bảo, trừ phi ngươi có thể hao tận chân nguyên của ta, không thì đừng mơ thoát thân."

"Người là tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng mà bắt nạt Thần hải cảnh tứ trọng như ta không xấu hổ sao?" Ngự Tác kêu lên, "Đầu hàng thua một nửa, được không? Ta ném linh khí lại đây, người để ta bỏ chạy, được chứ?"

Văn Đạo Các lạnh giọng: "Được, đầu hàng thua một nửa, ta chém người làm đôi, lúc đó sẽ để bằng hữu của người mang người đi."

Ngự Tác tắt tiếng, vội nuốt một lúc hai viên Hồi khí đơn, đồng thời nói nhỏ với Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ, "Mỹ nữ, anh hùng, đành dựa vào hai vị, bài tây của mỡ hết rồi."

Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ chưa kịp nói gì, Văn Đạo Các đưa tay chỉ ra, pháp khí mờ chìm hóa thành một đạo hoàng quang, đâm vào Ngự Tác. Đạo sĩ lùn mập cũng lấy ra một cây Hồn kim sắc đoan mâu, vù một tiếng, tốc độ còn nhanh hơn cả hoàng sắc pháp khí của Văn Đạo Các, thoáng sau đã vượt qua hoàng quang, đến trước mặt Ngự Tác.

Hồn kim sắc đoan mâu của lão không kém gì bán linh khí.

"Lần này xong rồi." Trong óc Ngự Tác lóe lên ý niệm này, nhắm mắt đợi chết.

Pháp y đã thay đổi vừa nãy tuy chặn được một đòn của pháp khí này, nhưng đến giờ ngực còn đau nhói, miệng đầy máu tanh, gã nghi mình bị gãy mất mấy cái xương. Giờ thêm Hồn kim sắc đoan mâu của đạo sĩ lùn mập thì chặn cách gì?

"A? Không chết hả?"

Nhưng gã nhắm mắt lại mà không thấy pháp khí đánh vào mình, kinh ngạc mở mắt ra thì thấy Liễu Ngũ nắm một cái bát sứ đỏ hơi vỡ, đang dòn chân chân nguyên vào. Cái bát phát ra quang hoa, hình thành một màn sáng đỏ sậm phía ngoài ba người.

Pháp khí của Văn Đạo Các và đạo sĩ lùn mập phát ra đều bị màn sáng đỏ sậm hút bay.

"Bốp!" "Bốp!"

Văn Đạo Các và đạo sĩ lùn mập có vẻ không tin, lại phát ra một lần nữa, nhưng lập tức sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, vẫn như ban nãy, hai pháp khí uy lực kinh nhân bị màn sáng hút bay, còn màn sáng ồm ồm như thái sơn, quang hoa không hề mờ đi tí nào.

Àm!

Văn Đạo Các lại thi một đạo hóa hệ thuật pháp, hai ngọn lửa hình thành hai con hỏa xà kinh nhân trước mặt hắn, quay tít giáng vào màn sáng đỏ sậm, tuy nhiên màn sáng vẫn không hề suy sụp.

"Ha ha!" Ngự Tác ngẩn ra một chốc rồi bật cười đắc ý, "Thế nào, tu sĩ Chu thiên cảnh chi thế thôi hả? Sao pháp bảo và thuật pháp của các người không ra sao thế hả. Còn gì lợi hại hơn thì lấy ra đi."

Sắc mặt Văn Đạo Các và đạo sĩ lùn mập càng khó coi hơn, liên tục điều khiển pháp bảo giáng xuống nhưng không thể phá được phòng ngự của màn sáng đỏ sậm.

"Liễu Ngũ, các hạ có pháp bảo tốt thế này sao không lấy ra sử dụng? Uy năng lợi hại thế này có phải là linh giai pháp bảo thật sự? Ồ, Liễu Ngũ, sao sắc mặt các hạ khó coi thế?"

"Món pháp bảo phòng ngự này tuy nhiên thị linh khí, nhưng lúc tại hạ lấy được thì pháp trận đã hơi phá tổn." Liễu Ngũ nhìn Ngự Tác đang đầy kinh ngạc, tò vò bắt đắc dĩ, "Mỗi lần bị đối phương tấn công, tại hạ đều phải dòn nhiều chân nguyên vào mới duy trì được uy năng của màn sáng. Hơn nữa kích phát phòng ngự quang trảo rồi thì pháp khí và thuật pháp của chúng ta cũng không thể công ra bên ngoài."

"A?" Ngự Tác tròn mắt, "thế thì có khác gì mai rùa, chỉ biết giờ lưng chịu đòn?"

"Đúng." Liễu Ngũ nhăn nhó gật đầu.

"...", Ngự Tác tắt tiếng. Vốn tưởng Liễu Ngũ có một món pháp bảo phòng ngự lợi hại, sẽ thoát được kiếp nạn lần này, pháp bảo phòng ngự phá tổn này của y còn kém cả Âm mị nhận.

"Ha ha! Vật này của hắn phải liên tục tiêu hao chân nguyên để duy trì, chúng ta tấn công thêm một chốc thì hắn sẽ không chống nổi." Khắc Văn Đạo Các và đạo sĩ lùn mập cũng nhận ra, bật cười ha hả, "Tiểu tử, nghe Lưu Trung Chu nói người tên Ngự Tác hả? Chốc nữa bọn ta công phá được quang trảo thì người muốn chết kiểu gì? Từ từ dùng lửa đốt hay là cắt từng nhát?"

"Đội đã, ta có câu hỏi này!" Ngự Tác đột nhiên kêu to.

Văn Đạo Các và đạo sĩ lùn mập hơi kinh ngạc, "Câu hỏi gì?"

Ngự Tác nói: "Các người có thư thư hoặc muội muội, biểu thư biểu muội không?"

Đại sĩ mập lùn không hiểu, buột ra một câu, "Có thì thế nào, không có thì sao?"

Ngụy Tác nói: "Có thì bảo họ lần lượt đến phi lễ ta, ta không muốn bị lửa đốt chết, không muốn bị dao cắt, mà muốn chết dưới hoa mẫu đơn."

"Chết đi!" Mũi đao sĩ thiếu chút nữa xỉ khỏi, vung tay lên, không chỉ dùng Hồn kim sắc đoan mâu giáng cho màn sang đỏ sậm một đòn nặng mà ném ra thêm một tấm tam giai Âm lôi phù. Âm một tiếng, Liễu Ngũ run lên, sắc mặt cắt không còn hột máu.

"Mau uống Hôi khí đơn!" Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh cũng nhột nhột mặt mày, vội lấy hết Hôi khí đơn đỏ còn lại nhét vào miệng Liễu Ngũ đang nắm chặt cái bát sứ đỏ. "Mau cho tại hạ uống Hôi khí đơn!" Đồng thời Liễu Ngũ cũng kêu lên, nuốt Hôi khí đơn liên tục. -

Dù vậy, tốc độ bổ sung chân nguyên cho Liễu Ngũ tựa hồ không bằng tốc độ hao tổn, phòng ngự quang tráo cơ hồ bị Văn Đạo Các và đao sĩ lùn mập đánh tan.

"Mau nhìn bên trái."

Cùng lúc, giọng lục bào lão đầu đột nhiên vang trong tai Ngụy Tác.

"Bên trái?"

Ngụy Tác liếc sang, ban đầu không thấy gì nhưng nhìn lại lần nữa thì thấy một dấu tích vàng nhạt, như có người dùng bút màu vẽ một nét nhạt lên không trung, hiện tại còn chưa kịp khô.

Phệ tâm trùng trường lão!

Phệ tâm trùng trường lão âm hiểm vô cùng đã đuổi tới.

Phệ tâm trùng trường lão hiện tại với Ngụy Tác còn khá ái hơn cả Diệp Tiêu Chính thật thà. Gã thấy nó đang lén đến chỗ Văn Đạo Các, tựa hồ nó cũng biết ở đây hẳn khó đối phó nhất.

"Còn rất nhiều hủ thi đang đến gần!"

Tiếp đó, lục bào lão đầu lại nói ra một câu khiến gã sờn tóc gáy.

Gã đã chứng kiến sự gian trá của Phệ tâm trùng trường lão, hủ thu bị Hủ thi trùng khổng lồ cũng đã tới, chắc rằng ba con Phệ tâm trùng tốc độ hơn xa hủ thi chắc cũng đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 70: TRIỆT ĐỀ LIỄU MẠNG.

Thầm hít một hơi lạnh chi hậu, Ngụy Tác móc đích Thanh hoàng hồ lô lấy được của độc nhân tu sĩ ra nói: "Các ngươi đã quyết liệt đến cùng thì ta đành cho các ngươi thấy pháp bảo tối lợi hại của mình vậy."

Văn Đạo Các sững sờ, thấy Thanh hoàng hồ lô trong tay gã thì cười vang. "Thanh hoàng hồ lô của Hàn Ứng Nhân? Ngươi tưởng ta không biết nó phá tổn đến độ không sử dụng được nữa hả mà còn lấy ra dọa bọn ta?"

"Có tin ta sử dụng nó thì các ngươi càng chết khó coi hơn không?"

Ngụy Tác vừa chú ý nhìn dải vàng đến sát Văn Đạo Các và đao sĩ lùn vừa dồn chân nguyên vào Thanh hoàng hồ lô. Ai dám chắc trên đầu gã bây giờ không có một, hai con Phệ tâm trùng.

"Ha ha, giả bộ đi, tiếp tục giả bộ đi, ta muốn xem ngươi làm cách nào khiến bọn ta chết khó coi hơn." Đao sĩ lùn mập dừng tay cười ha hả.

Có lẽ lão quá mập, Phệ tâm trùng trường lão lâu rồi không ăn thịt béo, lão lại cười quá huênh hoang nên Ngụy Tác thấy rõ dải vàng thoạt có thoạt không từ từ dịch về phía lão.

"Từ bây giờ tất cả bắt động, không được phát ra thanh âm!"

Ngụy Tác nói khẽ với Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ, thanh sắc mộc khí từ Thanh hoàng hồ lộ tràn ra, bao lấy cả ba.

Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ tuy không hiểu sao gã lại nói thế nhưng vẫn làm theo, đứng bất động như khối gỗ.

"Ha ha, đây là cách nguoi khiến bọn ta chết khó coi hơn hả?" Lão đạo sĩ mập ôm bụng cười. Thanh hoàng hồ lộ thậm chí không phát nổi ra phòng ngự cho từ tế một tí, thanh mộc khí ngay cả ngưng kết cũng không xong mà đòi khiến bọn lão chết khó coi hơn.

Tích tắc đó, Ngụy Tác nhìn rõ sợi chỉ vàng đã đến sát đỉnh đầu đạo sĩ lùn mập chợt cúi xuống. Chát một tiếng, nụ cười của đạo sĩ lùn mập cứng lại, thân thể run lên, miệng kêu ư ử.

Chát!

Đồng thời, đỉnh đầu Văn Đạo Các vang lên tiếng động khẽ, thân thể hắn cũng cứng lại.

Hơi thở của Ngụy Tác thiếu chút nữa dừng lại, cảm thấy sờn gai ốc. Rõ ràng không chỉ mình Phệ tâm trùng trường lão đến đây.

"A!"

Văn Đạo Các thét lên thê thảm cực độ, hai tay vung mạnh lên, hai cái vòng tay đỏ rực rời tay, đánh vào không khí phía trên đầu, cốp một tiếng hất văng con Phệ tâm trùng ẩn hình, phía trên đầu hắn lóe lên huyết quang.

Cùng tiếng thét, một dải Bạch lân thú cốt phấn bay ra. Bốn con Phệ tâm trùng hiện rõ thân ảnh.

Con bị Văn Đạo Các liều mạng phản kích trúng tựa hồ thụ thương nặng, hai cái vòng tay đỏ rực khoét hai lỗ thủng trên bụng nó, chui thẳng vào trong gây ra hai vết thương, vết nào cũng trào ra huyết dịch màu vàng.

Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ sờn gai ốc là có hai con ở trên nóc động phía trên họ, lúc này tựa hồ không cảm nhận được tung tích của họ nên tỏ ra hoang mang.

Trong một thông đạo, hủ thi bị Hủ thi trùng khổng lồ chế bắt đầu đi ra.

Máu từ đầu Văn Đạo Các chảy xuống mặt, dù là hấn đang gào lên thảm thiết hay bốn con Phệ tâm trùng, trong mắt bọn Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh và cả Liễu Ngũ đều cực kỳ đáng sợ. Đáng vẻ Văn Đạo Các gầm lên điên cuồng thể này không rõ ban nãy bị Phệ tâm trùng cắn vùi vào thiên linh có bị nó thuận tiện hút một ngụm không nữa.

"Không xong!"

Văn Đạo Các đột nhiên thực hiện một hành động khiến toàn thân Ngụy Tác căng lên. Hắn vung tay phát ra một đạo phong hệ thuật pháp nhắm vào phía gã.

"Vù!" Phong trụ quét ngang, thổi tan quá nửa thanh mộc khí bao quanh Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ.

Văn Đạo Các rõ ràng không ngốc, cao thủ Chu thiên cảnh lưỡng trọng đích xác hơn xa tu sĩ cấp thấp sở năng bình thường. Ngụy Tác không hẳn cho rằng có thêm bọn gã sẽ hạ được bốn con Phệ tâm trùng hay là kéo thêm gã chết cùng. Gã biết lần này cả bọn đã gặp nguy.

Quả nhiên, cơ hồ cùng lúc Văn Đạo Các phát ra phong trụ thổi tan quá nửa thanh mộc khí quanh bọn gã, hai con Phệ tâm trùng gần đấy như cá mập ngửi thấy mùi máu, lập tức phản ứng!

"Liều thôi!"

Ngụy Tác quát to, kích phát Nhật chúc bảo phù, cường quang chiếu rực khiến hai con Phệ tâm trùng xông tới mình bốc khói đen, co lại kêu thảm thiết. Gã liều mạng lao về phía một con kích phát Âm mị nhận. Chân nguyên ban nãy mới hồi phục được lại cạn kiệt.

Đồng thời, Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ phát ra Lưu huỳnh phi nhận và đôi ô trảo. Lưu huỳnh phi nhận của Nam Cung Vũ Tinh chém vào mình một con khác, đôi ô trảo của Liễu Ngũ đánh vào con bị Âm mị nhận của Ngụy Tác đánh trúng.

Con Phệ tâm trùng này không có lực phòng ngự biến thái như Phệ tâm trùng trường lão, Âm mị nhận chém trúng là bị cắt một vết lớn, đôi trảo của Liễu Ngũ phát ra chụp trúng bụng nó, tức thì huyết dịch vàng rực phun trào, xúc tu như râu bạch tuộc không còn đủ sức hút với vách động nữa, rút phịch xuống đất, xem ra khó lòng sống sót.

Con còn lại bị Nam Cung Vũ Tinh chém trúng sáu vết, thịt thương không nặng nhưng cũng trào máu, chốc nữa dù Bạch lân thú cốt phấn hết hiệu quả thì vẫn nhìn ra nó.

"Đứng rồi, các vị còn Bạch lân thú cốt phấn nữa không?" Nghĩ đến Bạch lân thú cốt phấn, Ngụy Tác vốn cạn hết Hồi khí đơn, liên tục đổ Hồi khí tán mảnh quán vào miệng, đồng thời hỏi Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ.

"Tại hạ còn một túi, huỳnh đệ cần không." Liễu Ngũ đáp nhanh.

"Cho mỡ làm gì, đợi chốc nữa hết hiệu quả, các hạ ném ra tiếp là được." Ngụy Tác mới nói một câu với Liễu Ngũ thì ở mé kia, Phệ tâm trùng trường lão lạnh lùng nhắm vào Văn Đạo Các, song âm trong suốt từ miệng nó phun ra, đổ vào mình hắn.

Văn Đạo Các lập tức như hóa thạch. Ông hút từ miệng Phệ tâm trùng trường lão thò ra, chất một tiếng cắm vào óc hắn!

Ông hút này dài hơn của Phệ tâm trùng bình thường nhiều, từ vị trí bọn Ngụy Tác nhìn vào thì như một cái ống dài tới ba, bốn trượng nổi giữa Phệ tâm trùng trường lão với Văn Đạo Các, gần cùng Nam Cung Vũ Tinh dựng tóc gáy.

"A!"

Đắn trụ tại giả thời, thân thể Văn Đạo Các chợt ngọ nguậy, pháp khí lợi hại như mỏ chim hóa thành một sợi hoàng quang nhắm thẳng vào miệng Phệ tâm trùng trường lão.

"Chà!"

Mắt Ngụy Tác tròn tròn, không ngờ thân thể Văn Đạo Các đến mức đó, thoát được thân thể xung kích của Phệ tâm trùng trường lão. Nếu Phệ tâm trùng trường lão và Văn Đạo Các giả lưỡng bại câu thương thì thật quá hoàn mỹ.

"Xoạt!"

Hoàng quang do Văn Đạo Các liều mạng phát ra sắp cắm vào miệng Phệ tâm trùng trường lão thì quang hoa xám đen đột nhiên từ thể nội nó tràn ra. Chạm vào quang hoa, pháp khí uy lực kinh nhân của Văn Đạo Các tắt lịm hào quang, như một tảng sắt rỉ, đánh trúng miệng Phệ tâm trùng trường lão đoạn bắn ra. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm chằm.

Đòn sau chót bị Phệ tâm trùng trường lão dễ dàng hóa giải, xoạt xoạt, rõ ràng nó hút thêm được một ngụm, tay chân Văn Đạo Các co rút, không còn sinh khí.

Thiên phú dị năng sau khi tiến giai!

Hắc thủy hồ lô của Thanh lão đạo cũng vậy, lợi hại là Hủ thi thủy chứa trong đó chứ không phải bản thân hồ lô. Hủ thi thủy là do một lượng lớn hủ thi dịch luyện chế cùng nhiều loại nguyên liệu ô uế, không chỉ nhanh chóng ăn mòn linh khí mà cả tuyệt đại đa số tinh kim, ngọc thạch. Là thứ còn độc ác hơn cả nguyên liệu chủ yếu luyện chế Âm lân cốt kiếm là Âm lân sa.

Phệ tâm trùng trường lão ở trong địa lạng, thấy hủ thi còn nhiều hơn tu sĩ chuyên môn luyện chế Hủ thi thủy, nên một thiên phú dị năng sau khi tiến giai của nó là thứ tương tự Hủ thi thủy, tốc độ ăn mòn pháp bảo còn hơn cả một hồ lô Hủ thi thủy của Thanh lão đạo.

Xem ra lúc trước Phệ tâm trùng trường lão bị Ngụy Tác đã thương cùng chỉ vì Nhật chúc bảo phù có chút tác dụng khắc chế với nó, cộng thêm nó không kịp chuẩn bị.

Với trí tuệ của nó hiện giờ, còn đối phó được sao?

Ngụy Tác thấy Phệ tâm trùng trường lão hạ sát Văn Đạo Các có tu vi Chu thiên cảnh lưỡng trọng, từ đầu đến chân lạnh buốt, mồ hôi đầm đìa.

Ngay lúc đó, Phệ tâm trùng trường lão nhận ra Ngụy Tác là ai, ông hút từ thi thể Văn Đạo Các rút ra, tựa hồ ngửa lên rỗng vang, lao thẳng vào gã.

"Chà!" Ngụy Tác còn chưa khôi phục được bao nhiêu chân nguyên, liều mạng kích phát Thanh hoàng hồ lô, đồng thời Âm mị nhận vạch lên, cắt một vết máu nhỏ đoạn ném mạnh Âm mị nhận dính máu sang mộ bên.

"Vù!"

Cơ hồ cùng lúc thanh mộc khí bao phủ toàn bộ Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ, Âm mị ném đi, ông hút của Phệ tâm trùng trường lão lại bắn ra, cắm vào Âm mị nhận.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Phát tài lớn.

Cường quang trắng xóa đột nhiên từ tay Ngụy Tác phun lên, trùm kín người Phệ tâm trùng trưởng lão.

Ngụy Tác lại phát ra Nhật chúc bảo phù, kích phát xong lần này, Nhật chúc bảo phù nứt toác, hóa thành bột.

Uy năng của Nhật chúc bảo phù đã triệt để hao tận.

"Tránh khỏi ống hút đi!" Gã gầm to, Lưu huỳnh phi nhận và đôi ô trảo của Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ đánh trúng ống hút của Phệ tâm trùng trưởng lão cắm vào Âm mị nhận.

"Xoạt!"

Phệ tâm trùng trưởng lão bị đốt đến co rúm lại, không thể phát ra quang hoa xám đen có thể ăn mòn pháp bảo, ống hút của nó cũng không có lực phòng ngự kinh nhân như lớp da, như cái lưới bị dao bén cắt ngang, bị Lưu huỳnh phi nhận và đôi ô trảo chém trúng.

"Chát!"

Ống hút Phệ tâm trùng trưởng lão phun trào máu, thân thể co rút kịch liệt, xem ra cực kỳ thống khổ, nhưng không hề rít lên thê thảm, tuy nhiên đầu óc Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ lại bị tiếng rít khiến cho rùng rợn.

Hủ thi liên tục tràn vào sơn cốc, chìm trong hoảng sợ bất ngờ.

"Không ổn!"

Đúng lúc đó, miệng Phệ tâm trùng trưởng lão đang phun máu đột nhiên há to, mở lớn hơn bao giờ hết, sóng âm trong veo như cái chuông chụp xuống Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ.

Cả ba đều hóa thạch, ngay cả tròng mắt cũng không thể động đậy!

Cùng lúc, con Phệ tâm trùng thụ thương nhẹ vì bị Nam Cung Vũ Tinh chém trúng sáu đao đã đến trên đỉnh đầu họ, há rộng miệng.

Đầu óc Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ trống trơn, ý nghĩ duy nhất là sẽ bị con Phệ tâm trùng này giết chết. Nhưng đúng lúc đó Ngụy Tác vốn cứng đờ lại động đậy!

Tựa hồ cả con Phệ tâm trùng há mồm ra định thò vòi hút cũng ngăn người giật mình, không hiểu sao bị thần thức của trưởng lão của chúng xung kích mà lại có kẻ hành động được.

Gã vung tay, một viên đơn dược như viên đường nhét vào miệng Phệ tâm trùng ở trên.

"Loạt xoạt!"

Con Phệ tâm trùng như bị xương cá đâm vào cuống họng, tám cái chân đều cào vào cổ họng, thân thể như bong bóng cá từ trên không rơi xuống, cách Ngụy Tác chỉ mấy thước.

Rơi xuống đất, thân thể Phệ tâm trùng biến thành đen ngòm, miệng không trào ra máu màu vàng mà là màu đen.

"Ta không gượng được nữa rồi, người tự lo cho mình đi." Giọng lạc bảo lão đầu vang lên trong tai Ngụy Tác rồi tan biến.

"Tiểu trùng xong rồi hả?"

Cũng cực chẳng đã gã mới mạo hiểm sử dụng Phong hầu hoàn, kết quả lại như ý, Ngụy Tác nhìn qua, con Phệ tâm trùng bị Văn Đạo Các trọng thương lúc đầu đã nằm chết dưới đất, còn Phệ tâm trùng trưởng lão miệng đang phun máu tựa hồ cực kỳ sợ hãi, thấy gã còn nguyên lành thì như gặp quý, định bỏ chạy về phía sau. Tình hình này, Ngụy Tác đời nào chịu để yêu thú thiếu chút nữa mấy lần lấy mạng gã thoát được.

Gã bèn lấy Lưu huỳnh phi nhận khỏi tay Nam Cung Vũ Tinh, trực tiếp kích phát.

Tích tắc Lưu huỳnh phi nhận phát ra, gã còn lo Phệ tâm trùng trưởng lão có thiên phú dị năng nào khác sau khi tiến giai, sẽ hủy mất pháp khí này. Lưu huỳnh phi nhận là pháp khí theo bộ, tuy sáu miếng bay ra thì phạm vi bao trùm rất rộng nhưng chỉ cần hủy một là năm miếng còn lại sẽ vô dụng.

Nhưng ống hút đã bị cắt đứt, Phệ tâm trùng trưởng lão tựa hồ thụ thương nặng hơn gã tưởng. Toàn bộ sáu phiến Lưu huỳnh phi nhận đều chém trúng.

Tuy chỉ tạo ra được sáu vết thương nhẹ nhưng khiến cho Phệ tâm trùng trưởng lão va vào nóc động, rơi ngay xuống đất.

Ngụy Tác đương nhiên không nương tay, sáu phiến Lưu huỳnh phi nhận lại được kích phát..

Phệ tâm trùng trưởng lão lại bị đánh bay lên.

Tiếp đó nó rơi xuống thì bị gã đánh bay lên một lần nữa.

Liễu Ngũ cùng Nam Cung Vũ Tinh chặt vật mới hồi phục khôi hần thức xung kích, có lại chút năng lực tư duy, cơ hồ suýt bị nghẹn chính nước miếng của mình. Cả hai nhìn thấy Phệ tâm trùng trưởng lão cực kỳ đáng sợ lại đang như quả bóng da bom căng, bị Ngụy Tác đánh cho hết bắn lên lại rơi xuống.

Đàn Hủ thi trùng tựa hồ cũng bị Ngụy Tác dọa khiếp, không dám xông lên mà rút lui như nước triều, tựa hồ cách tiểu tử đang biến lão đại của chúng thành quả bóng kia càng xa càng tốt.

"Cuối cùng cũng chết rồi hả?"

Đại khái liên tục chém hai, ba chục lần, không nhớ đã uống bao nhiêu bình Hồi khí tán, thể nội chân nguyên khôi phục tương đối đầy đủ, Ngụy Tác nhìn xuống, thân thể Phệ tâm trùng trưởng lão gần như không còn chỗ nào lành lặn, tám cái chân dài cũng rũ xuống.

Đợi cho nó rơi xuống đất bất động một lúc, gã còn không yên tâm, dùng Lưu huỳnh phi nhận chém thêm hai lần, khi Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ triệt để khôi phục thì gã mới giao Lưu huỳnh phi nhận cho Nam Cung Vũ Tinh, nhặt Âm mị nhận lần lóc một bên lên rồi đến gần con Phệ tâm trùng trưởng lão đã hôn quy tây thiên từ lâu.

Nhìn thi thể Văn Đạo Các và đạo sĩ lùn mập, cùng mấy con Phệ tâm trùng nằm cạnh đó, Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ đều có cảm giác trở về từ cõi chết.

Bất cứ phe nào cũng hơn xa họ.

Chỉ tích tắc sau, Ngụy Tác đã cực độ hưng phấn, hai mắt sáng rỡ.

Theo lời Văn Đạo Các, địa lũng chỉ có một con Phệ tâm trùng trưởng lão, với trí tuệ của nó thì nếu ở đây có bốn con Phệ tâm trùng không đời nào nó chịu chỉ chỉ huy có ba con. Nên trong địa lũng chắc không còn Phệ tâm trùng nữa.

Vậy thì với uy lực pháp khí bọn gã nắm trong tay, số lượng Hủ thi trùng tuy nhiều nhưng không khó đối phó.

Ngụy Tác cảm nhận được Hủ thi trùng cực kỳ sợ Phệ tâm trùng trưởng lão, đối với kẻ có thể trọng thương rồi giết chết nó thì chúng càng sợ. Chỉ cần mang theo thi thể Phệ tâm trùng trưởng lão, nếu có Hủ thi trùng dám chặn đường, chỉ cần giờ ra tất chúng sẽ cầm cổ bỏ chạy.

Đàn Phệ tâm trùng này, gã cũng muốn mang đi một cách hoàn toàn chinh chinh. Toàn thân Phệ tâm trùng đều là nguyên liệu luyện khí tuyệt hảo, con nào cũng giá trị cực cao, đủ để đưa ra phách mại hội ở Linh Nhạc thành.

Những kẻ bị giết ở đây, tệ nhất cũng là tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng!

Trong ngôi mộ ban nãy chết khá nhiều tu sĩ, những thứ trên mình họ còn giá trị hơn một con Phệ tâm trùng.

Giết người cướp của là phương thức kiếm linh thạch nhanh nhất của tu đạo giả, chỉ là việc này quá nguy hiểm, không giết được người ta thì có thể sẽ bị giết, hoặc giết phải kẻ có chỗ dựa thì cũng chỉ còn nước đợi chết.

Nhưng hiện giờ tất cả đều đã chết, không lấy chỗ hóa là kẻ ngốc.

Không nói đâu xa, ngay thanh đại đao đặc biệt có lực công kích ít nhất cũng là bán linh khí, phòng ngự gần đạt mức linh khí của Lưu Tam Pháo đó, Ngụy Tác nhất định thu lấy.

Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ không phản đối quyết định của gã, còn một tiểu đội người của Thiết Sách chưa rõ sống chết, hơn nữa bọn tu sĩ Chu thiên cảnh mặt vàng đều là bằng hữu cùng họ vào sinh ra tử, cả hai không nhẫn tâm bỏ lại thi thể bằng hữu ở đây.

Ngụy Tác cực kỳ thành thạo vỡ hết gia tài của Văn Đạo Các và đạo sĩ mập thu vào nạp bảo nang, đoạn nhìn kỹ địa đồ chạy vào ngôi mộ.

"Oa ha ha ha! Lần này phát tài rồi!"

Lục bào lão đầu đã quay lại Dưỡng quý quán nghỉ ngơi, không còn lão cảnh báo, gã càng cẩn thận hơn, mắt cả canh giờ mới đến ngôi mộ lúc trước. Trước lúc đến đây, gã còn lo thi thể đã bị Hủ thi trùng cướp đi nhưng đi vào thì gã lập tức cười tươi như hoa, xem ra Hủ thi trùng không hứng thú với thi thể chưa thối rữa, không thi thể tu sĩ nào bị mất đi. Thanh đại đao Ngụy Tác hứng thú nhất vẫn tựa bên tường. Chỉ là ở đây dù gì cũng chết mất ba bằng hữu của Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ, tuy gã không quen biết gì họ, lòng không thấy đau xót gì nhưng cũng cố nén niềm vui lại không bật thành tiếng cười vang.

"Linh thạch đại, lại một linh thạch đại..."

Ngụy Tác đương nhiên không động đến ba người của Thiết Sách, nhưng bọn Lưu Tam Pháo thì gã không khách khí. Chỉ muốn rời nhanh khỏi đây, gã cuốn hết y phục của chúng lại, thu dọn sạch sẽ pháp bảo rải rác quanh đó, trong lúc cơi y phục, gã lần mò được tất cả đều có đeo linh thạch đại đựng đầy linh thạch.

"Xem ra sau này phải siêng năng làm việc tốt anh hùng cứu mỹ nhân tất được đền đáp, chuyện này không hề uống công."

Chỉ bọn tử bào lão đạo thôi đã có nhiều linh thạch như thế, hiện tại bọn Lưu Tam Pháo dù bình quân chỉ mỗi người một nghìn viên hạ phẩm linh thạch, cộng thêm pháp khí pháp bảo nữa thì với gã quả thật đã phát tài lớn.

"Nặng quá!"

Khiến gã hưng phấn nhất là thanh đao của Lưu Tam Pháo, tuy bị Âm mị nhận chém mẻ một vết nhưng không ảnh hưởng gì lớn, vẫn có thể sử dụng được!

"Ai đó!" Ngay lúc Ngụy Tác cầm đại đao lên, trong thông đạo đã sụp đổ quần đột nhiên có tiếng xé không khí.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Ai tin được.

Bốn tu sĩ có phần mệt mỏi từ trong thông đạo lao ra.

Ba nam một nữ, nữ tử mặc tử sắc pháp y, da tuy hơi đen nhưng gương mặt trái xoan khá xinh đẹp cùng cặp mắt phượng, thân thể không có tí mỡ thừa nào, uyển chuyển linh lung, quả thật có phong tình cực kỳ quyến rũ.

Trong ba nam tu có một người thân thể cao lớn cỡ Diệp Tiêu Chính mặc hắc sắc bì giáp, cùng hơn ba mươi tuổi, tay cầm đôi lưu tinh chùy cỡ trái dừa. Một người mặc áo xanh theo lối văn sĩ, tay cầm cây quạt xám, đầu đội mũ nho sĩ, chừng hơn bốn mươi, còn lại là một tu sĩ trẻ tuổi mặc pháp y vàng nhạt, tuổi cỡ Ngụy Tác, trừ cảm hơi chẻ thì cũng đáng coi là cây ngọc trước gió, sánh được với bạch y tú sĩ đã bị gã dọa khiếp.

Bốn tu sĩ thấy trong mộ có người thì đều rung động, đáng vẻ như lâm đại địch.

"Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ!"

"Nạp Lan Băng!"

Nhìn rõ nhau, song phượng đều thu lại pháp khí chực phát ra.

"Tu vi nữ tử này cao thật!" Qua phản ứng của song phượng, Ngụy Tác biết họ là người của Thiết Sách, gã dùng Vọng khí thuật liếc một vòng, ba ma tu đã đành, đều chỉ là tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng, nhưng nữ tu da ngăm ngăm lại là tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng.

Ngụy Tác hiểu ngay, ba tổ đội của Thiết Sách đều do một tu sĩ Chu thiên cảnh cầm đầu, như vậy thì đối phó một con Phệ tâm trùng bình thường sẽ không vấn đề gì, chỉ là ở đây không chỉ có một con Phệ tâm trùng mà cả bọn Văn Đạo Các sẵn sàng làm chim sẻ rình rập bọ ngựa bắt ve.

"Mộc Phong đâu?"

Thấy chỉ có bốn người, Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ lại hơi biến sắc.

"Hoàng Y Y!"

Nạp Lan Băng liếc một vòng cảnh tượng trong mộ, tức thì biến sắc, nhưng nàng ta chưa kịp nói gì, tu sĩ áo vàng nhạt nhìn thấy nữ tu lửa lò bị Lưu Tam Pháo giết chết thì gầm lên xé tim xé gan.

"Bọn ta bị một tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng và mấy cao thủ Thần hải cảnh ngũ trọng đánh lén. Mộc Phong bị giết, bọn ta miễn cưỡng thoát thân, lần theo dấu vết đầu pháp dọc đường đến đây, đã thấy thi thể bọn Lưu Bạch Vũ ở ngoài kia." Sắc mặt Nạp Lan Băng cực kỳ khó coi khi nói ra câu đơn giản này, rồi nhìn Ngụy Tác, hỏi Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ: "Bên các vị xảy ra chuyện gì? Y là ai?"

Ngụy Tác thấy Nạp Lan Băng trong lúc này còn trầm tĩnh được thì máy động, "nữ tử này còn có phong phạm đại thư."

Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ nhìn nhau, đã biết đội của Lưu Bạch Vũ và Hoàng Y Y lành ít dữ nhiều, nhưng giờ được nghe tin chính xác thì cả hai đều đau lòng. "bọn muội gặp người của đối phương ở đây." Nam Cung Vũ Tinh hít sâu một giải thích: "Vốn bọn muội đã chiếm thượng phong nhưng bị bốn con Phệ tâm trùng mai phục, chỉ hai bọn muội may mắn thoát thân. Y tên Ngụy Tác, phát hiện âm mưu của đối phương nên đến Thanh Phong lăng nhắc nhở muội, nếu không có y thì bọn muội đều không thể sống sót."

"Phát hiện âm mưu của đối phương?" Mắt phượng của Nạp Lan Băng lóe sáng, hỏi Ngụy Tác: "Các hạ biết những gì?"

"Lúc mở ở thành bắc tập thị gặp hoàng sam tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng cùng một tử bào lão đạo và một hồi y tu sĩ bày mưu, nói rằng không chỉ có một con Phệ tâm trùng, định nhân lúc các vị và Phệ tâm trùng lưỡng bại câu thương thì chúng sẽ quét sạch một mẻ." Ngụy Tác đáp: "Còn những việc khác, mở cũng không rõ."

"Ai đã giết nàng! Ai đã giết nàng!" Nạp Lan Băng định mở miệng nói thì thanh niên tu sĩ mặc áo vàng, lao bỏ đến thi thể hoàng sam thiếu nữ dùng y phục nàng ta cời ra che đi thân thể lỏa lồ, mắt đỏ ngầu gầm lên vang vọng.

Ngụy Tác thấy y như điên như cuồng thì thâm lắng đầu, rõ ràng tu sĩ trẻ tuổi này không phải thâm yêu mà là một đôi với hoàng sam thiếu nữ đó. Lúc trước gã nhận ra nàng ta vì muốn sống sót nên định cho Lư Tam Pháo phát tiết thú dục, hai tay đã đặt lên tảng đá, uốn cặp mông trắng lên mọi chỗ bí ẩn đều phơi ra cho Lư Tam Pháo và gã nhìn rõ, Ngụy Tác còn thấy nàng ta nhắm chặt mắt, nếu thật sự định nhân lúc Lư Tam Pháo mê muội sắc dục mà đánh lên hân thì nàng ta đã không nhắm mắt, không cầm pháp khí gì trong tay như thế. Nữ tử như thế, gã cho rằng không đáng vì nàng ta mà đau đớn, nhưng thấy tu sĩ trẻ tuổi gầm vang đau khổ thì gã chỉ vào Lư Tam Pháo, "bị hân giết."

"Do hân giết?!" Tu sĩ trẻ tuổi lại gầm lên đau đớn, ném một quả hỏa cầu vào thi thể Lư Tam Pháo, thiêu đốt tan tành.

"Lúc đó ngươi cùng có mặt?" Nhìn thi thể Lư Tam Pháo với vẻ đầy sát khí xong, y lại ngược đôi mắt đỏ ngầu lên hỏi Ngụy Tác, "vì sao nàng chết, ai cời y phục của nàng ra!"

Ngụy Tác hơi ngần ngại, cho rằng nên nói thật thì hơn, gã mà bịa đặt hộ hoàng sam thiếu nữ chưa biết chừng sẽ có sơ hở, bị tu sĩ trẻ tuổi và bọn Nạp Lan Băng nhận ra, cho rằng gã có vấn đề thì thật làm ơn mắc oán, nên gã đáp thành thật, "Y phục do nàng ta tự cời."

"Cái gì!" Tu sĩ trẻ tuổi ngần ra, sát khí rục lên trong mắt nhìn Ngụy Tác, "ngươi nói ra xem là chuyện gì. Nếu ngươi nói sai một câu, Lư An Đình ta tuyệt đối không tha cho ngươi!"

Nạp Lan Băng và hai tu sĩ Thiết Sách đều tỏ vẻ không vui. Qua lời Nam Cung Vũ Tinh thì rõ ràng Ngụy Tác đã giúp đỡ Thiết Sách không nhỏ, hơn nữa gã vì bằng hữu mà không ngại mạo hiểm, vốn cực kỳ hiếm thấy nhưng ngữ khí của Lư An Đình không hề khách khí, thậm chí có ý uy hiếp. Bọn Nạp Lan Băng biết quan hệ giữa y và Hoàng Y Y nên tuy không vui nhưng không nên tiếng ngăn cản.

Ngụy Tác liếc Lư An Đình, không rườm lời mà kể lại việc gã vô tình thấy cảnh Hoàng Y Y bị Lư Tam Pháo truy sát, bị Lư Tam Pháo uy hiếp, rồi nàng ta tự cời y phục để đổi lấy đường sống nhưng không ngờ Lư Tam Pháo lại cực kỳ biến thái, nói rằng không thích nữ nhân, giết chết nàng ta.

"Không thể nào! Ngươi nói láo hết!" Ngụy Tác chưa dứt lời, Lư An Đình đã như dã thú thụ thương, mặt mũi méo mó gầm lên: "Ngươi cố ý làm hại danh tiết của nàng, thật ra có ý gì!"

Ngụy Tác tắt tiếng trước kẻ không phân phải trái như y.

"Ta biết rồi!" Đột nhiên Lư An Đình nhìn sang bọn Văn Đạo Các, mấy thi thể đã bị Ngụy Tác lột sạch, ra vẻ hiểu hết, gầm lên đầy sát khí, "khẳng định là ngươi tham lam đồ trên mình nàng, cố ý thấy chết mà không cứu, để nàng bị hân giết rồi thừa cơ giết hân, lấy hết đồ trên mình họ, y phục của họ và Hoàng Y Y đều do ngươi lột sạch, đúng không?"

"Chà!" Ngụy Tác không nén nổi nữa, "Ngươi đừng có ăn nói hàm hồ. Y phục những kẻ này là mới bị ta lột xuống?"

Lư An Đình lạnh giọng: "Ngươi bảo là tên râu rậm này không thích nữ nhân, chỉ thích nam nhân, ai tin được? Ngươi không khai thật thì ta không khách khí nữa!"

Ngụy Tác không nói gì mà cười lạnh.

Liên tục giết mấy tu sĩ Chu thiên cảnh xong, kinh nghiệm đối địch và lòng tin của gã cao hơn nhiều, hà huống Lư An Đình có tu vi Thần hải cảnh ngũ trọng nhưng qua uy lực phát ra Hỏa cầu thuật trong lúc giận ban này thì công pháp tu luyện tối đa là huyền cấp trung giai, với số pháp khí trên mình gã mà đối phó y nào khó gì. Hơn nữa gã cũng không ưa y, hai nữ tử như Nạp Lan Băng cùng Nam Cung Vũ Tinh trong lúc gặp biến cố mà vẫn lãnh tĩnh, còn nam nhân như y lại gầm gào, nếu biết rõ đối phương thế nào thì đã đánh, ngay cả đối thủ còn chưa rõ đã hung hung hăng hăng, lại ở chỗ nguy hiểm thế này, có khác gì đầu óc có vấn đề?

"Ta tin y." Đúng lúc đó, Nam Cung Vũ Tinh đột nhiên lên tiếng.

Liễu Ngưu liếc Lư An Đình tựa hồ chỉ cần một câu không hợp là sẽ động thủ giáo huấn Ngụy Tác, cũng gật đầu, "ta cũng tin y, Lư An Đình huynh đệ."

"Các ngươi thả tin y chứ không tin Hoàng Y Y?" Liễu Ngưu chưa khuyên xong, Lư An Đình đã đỏ ngầu hai mắt, trợn trừng cắt lời.

"Nhưng việc này..." Liễu Ngưu còn định nói nữa, Lư An Đình đã quay lại bảo Ngụy Tác, "ngươi không thu hồi những lời vừa nói, khai thật mọi sự thì hôm nay ta tuyệt đối không để ngươi ra khỏi địa lăng."

"Lư An Đình, chú ý phân thân!" Nạp Lan Băng cũng không nén được nữa, quát to: "Việc của Hoàng Y Y để ra ngoài mới tính, hiện tại cần làm rõ đối phương là ai, còn bao nhiêu người trong địa lăng."

"Cái gì, Nạp Lan Băng, ngươi cũng giúp người ngoài! Ta biết bình thường quan hệ giữa ngươi và Hoàng Y Y không tốt nhưng ngươi không cần lấy việc công làm việc tư như thế!" Lư An Đình méo mó mặt mày nhìn Ngụy Tác rồi nói, "Sao ngươi biết hân không phải có ý lấy được tín nhiệm của chúng ta, có khi hân là người của đối phương!"

"Người của đối phương?" Nam Cung Vũ Tĩnh cười lạnh, "nếu là người của đối phương, cố ý lấy được tín nhiệm của chúng ta, đâu cần giết hết mấy tu sĩ Chu thiên cảnh của địch?"

"Được lắm! Các ngươi đều giúp người ngoài, với tu vi như hần mà giết được tu sĩ Chu thiên cảnh? Nam Cung Vũ Tĩnh, ngươi muốn giúp hần cũng không cần đổ hết công lao lên đầu hần." Lưu An Đình nhìn Ngụy Tác bằng ánh mắt băng lạnh cực độ, "xuất thủ đi, để ta xem ngươi có thực lực gì mà giết được tu sĩ Chu thiên cảnh!"

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Trúng yêu trùng!

"Đủ rồi!" Nạp Lan Băng lạnh sắc mặt, "Lưu An Đình, hiện tại không phải lúc ngươi làm loạn."

Lưu An Đình cười gằn, "Làm loạn? Ngươi cho rằng ta gây chuyện?"

Nạp Lan Băng lạnh lùng: "Hiện tại đang gặp nguy hiểm, y rõ ràng không phải địch nhân, ngươi lại bức y đầu pháp, không phải gây chuyện thì là gì?"

"Được lắm!" Lưu An Đình nheo mắt, "ta không ngại nói rõ, chỉ bằng việc hần có cơ hội cứu Hoàng Y Y nhưng thấy chết không cứu, hần và Hoàng Y Y gặp tu sĩ đó nhưng Hoàng Y Y chết mà hần không mảy may gì thì ta không đời nào tha cho hần."

"Im mồm!" Nạp Lan Băng quát to: "Lưu An Đình, ngươi đừng quên ở đây không do ngươi làm chủ, ta không cho phép ngươi động thủ với y."

Lưu An Đình mắt lóe sát cơ, liếc Nạp Lan Băng và Ngụy Tác rồi lạnh giọng, "Thiết Sách hiện tại không do ta làm chủ phải không, được, từ giờ ta rời Thiết Sách! Đẳng nào ta cùng vì Hoàng Y Y mới gia nhập Thiết Sách, từ hôm nay ra và Thiết Sách ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn là người của Thiết Sách!"

"Lưu An Đình, ngươi nên nghĩ cho kỹ!" Câu nói của Lưu An Đình khiến bọn Nạp Lan Băng đều tỏ vẻ giận dữ.

"Ta đương nhiên nghĩ kỹ rồi, như thế ta sẽ được làm chủ." Lưu An Đình cười lạnh, ngoái nhìn Ngụy Tác, "ngươi giết được tu sĩ Chu thiên cảnh, chắc không đến nỗi không dám cùng tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng như ta giao thủ chứ."

Ngụy Tác cũng không nhịn được nữa, muốn giáo huấn hần một phen nhưng chưa kịp nói gì thì mặt Nạp Lan Băng đã lạnh như sương: "Lưu An Đình, Thiết Sách đến hay đi đều tự do, không hạn chế ngươi rời khỏi tổ chức nhưng hiện tại ngươi không còn là người của Thiết Sách, y lại là bằng hữu của chúng ta, muốn đối phó y thì phải cửa ải của ta đã."

"Mỹ nữ này khá lắm." Ngụy Tác thấy Nạp Lan Băng đứng về phía mình thì có hảo cảm với mỹ nữ da ngăm ngăm này.

Lưu An Đình cười lạnh, không nhìn Nạp Lan Băng, mà nhìn Ngụy Tác chăm chăm: "Thế nào, nam nhân như ngươi chỉ biết đứng sau lưng nữ nhân, không dám ra ứng chiến hả?"

Nạp Lan Băng biến sắc, nàng ta nhận ra tu vi của Ngụy Tác kém hơn Lưu An Đình. Theo nàng ta thì Ngụy Tác giết được một, hai tu sĩ Chu thiên cảnh, cũng nhờ vào pháp bảo đánh lén hoặc cơ duyên xảo hợp, vị tất là đối thủ của Lưu An Đình, hiện tại Lưu An Đình nói vậy, nàng ta sợ y bị khích tướng, sẽ động thủ với hần.

"Được, không phải đánh một trận thôi sao?" Nhưng bất ngờ là Ngụy Tác không giận mà chỉ mỉm cười, liếc Lưu An Đình, "Bất quá các hạ đợi một chút, mỗ phải lựa chọn nên sử dụng pháp khí gì."

Nạp Lan Băng và hai tu sĩ Thiết Sách thấy Ngụy Tác lấy ra một cái hắc sắc nạp bảo nang, liên tục móc đồ ra.

Đại đao của Lưu Tam Pháo, Hồn kim đoản mâu của đạo sĩ lùn mập, một cái pháp ấn ngân sắc sư tử đầu, thanh sắc mộc ngư, hoàng ngọc tiểu phù của hói y tu sĩ và ba tu sĩ khác đã bị giết... thoáng sau đã xuất hiện cả đồng trước mặt.

Nạp Lan Băng và hai tu sĩ Thiết Sách mở mắt mỗi lúc một lớn.

Rõ ràng những thứ Ngụy Tác ít nhất cũng là pháp khí từ bán linh khí trở lên, những thứ này dù tu sĩ Chu thiên cảnh cũng chỉ có một, hai món, nhưng Ngụy Tác lại cón nhiều như thế.

"Ngay cả hoàng y tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng cũng chết trong tay y?"

Khiến Nạp Lan Băng và hai tu sĩ Thiết Sách biến sắc là Ngụy Tác thuận tay lấy từ nạp bảo nang ra, trừ vài thứ có vẻ là pháp bảo tàn khí thì còn vài tám pháp y, có Long hồ tử vi bào của tử bào lão đạo, Hắc bạch bát quái y của đạo sĩ lùn mập, thậm chí cả hoàng sắc pháp y của Văn Đạo Các cũng được lấy ra.

Bọn Nạp Lan Băng lúc trước bị Văn Đạo Các dẫn mấy thủ hạ chặn đường, chật vật lắm mới thoát được, đến giờ nàng ta vẫn lo lắng nhất việc bị hoàng sam tu sĩ đuổi kịp, không ngờ tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng này đã mất mạng.

Mất Lưu An Đình cứng lại, miệng bất tri bất giác há ra.

"Bịch!"

Ngụy Tác cố ý lấy ra cả thi thể Phệ tâm trùng trưởng lão, ném mạnh xuống, "À, lấy nhầm rồi. Vật này không thể đem ra đối địch."

"Được rồi, là hai vật này cùng với linh khí của mỡ là được rồi."

Ngụy Tác chọn đi chọn lại, cầm Âm mị nhận lên lăm lăm, đoạn cầm đại đao của Lưu Tam Pháo và Hồn kim đoàn mâu của đạo sĩ lùn mập, trực tiếp kích phát pháp y đã thay đổi, một con hòa phượng và một tầng cương phong bao lấy gã.

"Mỡ chuẩn bị xong rồi, các hạ có cần chuẩn bị pháp khí chẳng?" Gã bảo Lưu An Đình.

"Nguyên nhân nguoi thân nhiên như thế hóa ra vì có ngăn này pháp khí lợi hại." Lưu An Đình hít sâu một hơi, không làm gì mà nhìn Ngụy Tác cực kỳ âm trầm: "Nguoi có ngăn đây pháp khí, ta tự nhận không địch nổi, nhưng ngày sau gặp lại, ta sẽ khiến nguoi hối hận vì những gì xảy ra hôm nay."

"Ta làm gì nhĩ, ta chẳng phải có gì nói nấy cũng vì muốn tốt cho nguoi hà?" Ngụy Tác ầm ừc, gã không sợ điều tiếng gì nhưng sợ nhất những kẻ lạnh lùng bám dai như đĩa. Lưu An Đình lạnh lùng nhìn bọn Nạp Lan Băng và gã rồi không nói gì, ôm thi thể Hoàng Y Y lên, dùng y phục che lại rồi quay mình lướt vào thông đạo, thoáng sau đã khuất bóng khỏi tầm mắt.

"Không ngờ y lại là kẻ không biết phân biệt thị phi, không phân phải trái." Nhìn theo Lưu An Đình đi không ngoái lại, Nạp Lan Băng nhấn nhò nói với Ngụy Tác, "Các hạ yên tâm, việc hôm nay bọn tại hạ đều thấy, sau này y dám làm gì, Nạp Lan Băng ta là người đầu tiên không tha cho y."

"Bằng vào y mà định đối phó Ngụy Tác có khác gì tự chuốc khổ." Nam Cung Vũ Tinh lăm lăm.

Từ lúc mới quen, nàng đã biết gã không phải tu sĩ tầm thường, hơn nữa dọc đường đến đây, ngay cả thần thức xung kích của Phệ tâm trùng trưởng lão cũng không khiến gã cứng người, việc đó khiến nàng cùng Liễu Ngũ chấn kinh quá mức.

"Bọn tại hạ không địch nổi tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng đó, không ngờ hấn chết trong tay các hạ." Nạp Lan Băng nhanh chóng nhìn đến thi thể Phệ tâm trùng trưởng lão và hoàng sắc pháp y của Văn Đạo Các.

"Bọn tại hạ chỉ may mắn thôi, nếu không có mấy con Phệ tâm trùng xen vào, chưa biết chừng bọn tại hạ đã chết trong tay chúng." Ngụy Tác tỏ ra khiêm hư hiếm thấy.

Nạp Lan Băng nói, "Không hiểu Ngụy huynh có thể kể lại tường tận việc phát hiện âm mưu của chúng chẳng, bọn tại hạ hoàn toàn không biết gì về chúng."

"Đương nhiên rồi." Đối với Ngụy Tác, đến nơi này, hốt sạch đồ của bọn Lưu Tam Pháo thì gã đã đại phát tài, không còn gì nữa thì gặt đầu kẻ lại ngăn ngọn việc vô tình gặp bọn Văn Đạo Các và hội y tu sĩ, rồi bám theo Văn Đạo Các và tử bào lão đạo, nghe được việc liên quan đến Thanh Phong lăng, sau đó gã Kim Ngọc các phát tin tức, việc gã đến đây như thế này, gặp bọn Nam Cung Vũ Tinh ra sao, vì có gì bị Phệ tâm trùng trưởng lão truy sát, quá trình gặp bọn Văn Đạo Các đoạn may mắn thoát thân, chỉ là giấu biến việc khí linh lão đầu.

"Nam Cung Vũ Tinh kết giao với bằng hữu như các hạ đúng là may mắn của Thiết Sách. Nếu không có các hạ, hôm nay e rằng tất cả bọn tại hạ đều mất mạng ở đây." Nghe nói Ngụy Tác đặt cược toàn bộ gia tài đến đây nhắc nhở Nam Cung Vũ Tinh, bọn Nạp Lan Băng đều động dung. Đợi khi gã nói xong thì nàng ta bảo: "Đại ân không thể cảm tạ bằng lời, sau này Ngụy huynh có việc gì cần, bọn tại hạ sẽ tận tâm tận lực."

"Cũng không có gì, chỉ là vận khí hơi tệ, không gặp được các vị sớm hơn." Ngụy Tác đáp: "Hơn nữa chuyến này mỡ thu hoạch cũng không tệ."

"Không ngờ ở đây lại có tới bốn con Phệ tâm trùng, còn cả một trưởng lão đã tiến giai. Nếu không vì chúng truy sát các hạ, bọn tại hạ mà qua sào huyệt của chúng thì đừng mong sống sót.." Nạp Lan Băng trầm ngâm: "Địa lằng nguy cơ bốn bề, chúng ta thoát ra rồi tính."

"Các vị đã đến sào huyệt của chúng?" Nam Cung Vũ Tinh hiếu kỳ hỏi.

"Lúc trốn tránh hoàng sam tu sĩ truy sát, bọn tỳ đã đi qua sào huyệt của Phệ tâm trùng, phát hiện ở đó năm quả Phệ tâm trùng noãn. Giờ nghĩ lại mới thấy chắc hoàng sam tu sĩ tào biết chỗ đó là sào huyệt Phệ tâm trùng nên e ngại, vì thế bọn tỳ mới thoát." Nạp Lan Băng vừa kể vừa hồi hộp.

"Phát hiện năm quả Phệ tâm trùng noãn?!" Nạp Lan Băng nói là đi qua sào huyệt Phệ tâm trùng, Ngụy Tác thấy bình thường, gã cũng có địa đồ địa lằng, biết chỗ họ đi qua là nơi có ghi chú về Phệ tâm trùng, nhưng báo phát hiện năm quả Phệ tâm trùng noãn, thì gã không khỏi chấn kinh. Nơi Phệ tâm trùng

đề trứng là sào huyết chân chính của chúng, càng khiến gã kinh ngạc là trong bản nô thú tàn thiên lấy được từ độc nhân tu sĩ tựa hồ có ghi cách nuôi dưỡng Phệ tâm trùng, nếu thuần dưỡng được một con thì chẳng phải còn lợi hại hơn một món linh khí sao?

"Phệ tâm trùng noãn, có thể cho tại hạ xem qua không?" Vốn định rời khỏi nơi này ngay, Ngụy Tác buột miệng hỏi Nạp Lan Băng.

"Tất nhiên là được." Nạp Lan Băng gật đầu, thanh sam vẫn sĩ hơn bốn mươi tuổi đứng cạnh nàng ta cũng gật đầu lấy ra một cái hắc sắc nạp bảo nang, lấy một quả Phệ tâm trùng noãn đưa cho Ngụy Tác.

"Chà! Cũng to nhỏ khác nhau nhỉ?" Đón lấy quả Phệ tâm trùng noãn, Ngụy Tác chợt kêu thảm.

Phệ tâm trùng trông xấu xa không để đâu cho hết, nhưng trứng của chúng lại chỉ lớn cỡ quả trứng gà, hình bầu dục, vỏ như thủy tinh, màu hồng phấn, trông thật khá ái.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Thế nào là bằng hữu!

"Trứng còn sống, có thể ấp nở hả?" Ngụy Tác nhìn kỹ năm quả Phệ tâm trùng noãn đẹp đẽ, lên tiếng hỏi. Nên biết nếu không thể ấp nở thì vô dụng với gã.

Nạp Lan Băng nhìn gã đang hào hứng, gật đầu, "Bọn tại hạ từ lúc lấy ra vẫn chưa hề tác động gì, chắc có thể ấp được. Thế nào, Ngụy huynh có hứng thú với Phệ tâm trùng noãn?"

Ngụy Tác không phủ nhận: "Đúng vậy, tại hạ rất có hứng thú với Phệ tâm trùng noãn."

"Vậy thì tại hạ có một lời nhờ vả sẵn sàng, không rõ Ngụy huynh có thể đồng ý chăng?" Nạp Lan Băng hơi do dự.

Ngụy Tác hỏi: "Nhờ vả gì?"

"Lần này số lượng tu sĩ chặn giết bọn tại hạ không ít, có vẻ chúng đều là tán tu nên bọn tại hạ không nhận ra thân phận nhưng chúng đều không phải là tu sĩ cấp thấp bình thường, đều có tu vi đáng kể và thủ đoạn khác thường." Nạp Lan Băng nói với Ngụy Tác: "Nếu chúng bị ai đó triệu tập thì kẻ đó tất có lai lịch không nhỏ. Nếu không có Ngụy huynh, bọn tại hạ đều chết hết ở đây, thứ trên mình chúng đương nhiên thuộc về Ngụy huynh, bất quá tại hạ muốn nhờ Ngụy huynh lúc lấy đồ trên mình chúng thì lưu ý giữ một chút hoặc cho bọn tại hạ biết là những thứ gì, chưa biết chừng bọn tại hạ qua đó tìm được manh mối nào chăng về kẻ đứng sau lưng, báo thù cho những bằng hữu đã chết hôm nay. Chỉ cần Ngụy huynh giúp đỡ, Phệ tâm trùng noãn sẽ tặng hết cho huynh."

"Sao lại vậy được." Ngụy Tác nuốt nước bọt. Cho người của Thiết Sách biết những kẻ đó có thể gì thật sự chỉ là việc đơn giản.

Nạp Lan Băng tỏ vẻ khó xử: "Ngụy huynh giúp bọn tại hạ như vậy, coi như có ơn cứu mạng, huynh có hứng thú với Phệ tâm trùng noãn thì lẽ ra nên tặng không nhưng việc đó lại rất quan trọng với Thiết Sách, mong Ngụy huynh hiểu cho."

"Không được, không được." Nạp Lan Băng nói vậy, Ngụy Tác thật sự khó xử, dù gì người ta cũng chuẩn bị bao nhiêu lâu, đến đây lại chết nhiều người như thế, bao nhiêu lợi ích đều cho gã hết thì quả thật gã cũng khó xử, lắc đầu nói: "Cho các vị biết có những vật gì chỉ là việc đơn giản, thế này đi, các vị đến đây vì Phệ tâm trùng, ngoài việc vừa nãy, tại hạ sẽ tặng các vị hai con coi như đổi lấy mấy quả trứng, các vị thấy thế nào?"

"Phệ tâm trùng?" Nạp Lan Băng nhăn nhó, "Vốn trong Thiết Sách có người cần mấy thứ của Phệ tâm trùng để luyện chế pháp bảo, Phệ tâm trùng cực kỳ trọng yếu với bọn tại hạ. Ngụy huynh nói vậy thì bọn tại hạ không chối nữa, nhưng chỉ cần một con Phệ tâm trùng là đủ."

"Hai con đi, dù gì tại hạ cũng có bốn con Phệ tâm trùng." Ngụy Tác vừa bảo vừa than thảm, thật tra bọn Nạp Lan Băng không quen biết gã, lại vừa có lòng tốt bảo vệ gã, nàng ta càng khách khí gã càng ngại ngùng, xem ra gã thật sự không thích hợp làm gian thương – một nghề rất có tiền đồ.

Nạp Lan Băng nói: "Một con thôi, chúng ta rời khỏi đây hăng tít, nếu Ngụy huynh còn khách khí, bọn tại hạ chắc không dám lấy cả một con đó."

"Được thôi." Thấy nàng ta ca quyết như thế, Ngụy Tác không nói gì mà lấy một con Phệ tâm trùng từ nạp bảo nang ra đưa cho nàng ta, lúc lấy ra gã nhìn rất kỹ, trọng bụng con có hai cái vòng tay của Văn Đạo Các thì gã không đành lòng cho bọn Nạp Lan Băng.

"Còn hai con nữa, đồ keo kiệt!" Hành động của gã lọt vào mắt Nam Cung Vũ Tinh, nàng tròn tròn trắng nhìn gã, khế ghé tai thì.

Ngụy Tác cười hắc hắc, coi như không nghe thấy gì, đón bốn quả Phệ tâm trùng noãn được thanh sam văn sĩ đưa cho xong liền lấy địa đồ ra tìm xem lối nào thoát thân gần nhất.

Nạp Lan Băng cũng lấy ra một cái nạp bảo nang màu vàng, tựa hồ cùng cấp với cái của Ngụy Tác, gom hết thi thể mấy người của Thiết Sách, kể cả bọn hôi y tu sĩ, chắc nàng ta muốn qua thi thể đối phương điều tra xem có lai lịch gì.

...

"Sau cùng cũng không cần chui lỗ nữa!"

Hơn một canh giờ sau, trong một động quật của Thanh Phong lừng đột nhiên vang lên tiếng cảm thán.

Ngụy Tác cùng bọn Nam Cung Vũ Tinh chui ra.

Thanh Phong lừng lúc này rực rỡ mặt trời, khiến Ngụy Tác có cảm giác như vừa sống lại, tính mạng đã quay lại với gã.

"Có người đang đấu pháp?"

Nhưng gã chưa kịp cảm thán đã nghe thấy trong một vạt rừng ngoài xa có tiếng nổ ì ùng, tựa hồ là thuật pháp hoặc pháp khí nào đó đang không ngừng oanh kích phòng ngự pháp khí hoặc phòng ngự quang tráo.

Kinh ngạc nhìn bọn Nam Cung Vũ Tinh, Nạp Lan Băng, Ngụy Tác liền vô thanh vô tức lướt nhanh đến chỗ đó.

"Diệp Tiêu Chính, Diệp Cố Vi?"

Lén áp sát vạt rừng, nhìn rõ hai bên đang đấu pháp, Ngụy Tác liền ngăn người.

Diệp Tiêu Chính, Diệp Cố Vi đang đấu pháp với một trung niên tu sĩ áo lam viền vàng.

Trung niên tu sĩ mặt vuông chữ điền, má trái có một sẹo như con rết từ lưỡng quyền ăn xuống cằm, chỉ lệch một chút là mắt trái và mũi không thể giữ được, nhưng chỉ vết sẹo đó đủ khiến hắn trông cực kỳ hung tợn rồi.

Không rõ dụng cụ dùng thuật pháp hay pháp bảo gì bay vút lên hơn mười trượng, khiến Diệp Tiêu Chính không thiện nghệ giao chiến tầm xa không thể công kích tới, còn hắn liên tục phát ra một hệ thanh sắc quang hoa, trông như một thanh mộc đao, từ trên không giáng xuống Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi.

Bạch sắc quang tráo bao quanh Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi đã quang hoa tán loạn, nguy ngập đến nơi.

Ngụy Tác dùng Vọng khí thuật liếc nhanh, lập tức yên tâm vì trung niên tu sĩ mặt sẹo trên không chỉ có tu vi Thần hải cảnh ngũ trọng.

Khẽ đưa mắt ra hiệu với Nam Cung Vũ Tinh và Nạp Lan Băng, cả hai liền vô thanh vô tức tách ra bao vây tu sĩ đó, nhi Ngụy Tác nghênh ngang bay ra gọi to, "Vị huynh đệ này, bay trên không trông rất được, không rõ huynh đệ bay lên cách nào, có thể cho mỗ biết không?"

"Ai hả?" Vốn trung niên tu sĩ mặt sẹo đang đắc ý liền kinh hãi quay lại nhìn về phía phát ra tiếng nói.

"Ngụy Tác?" Thấy gã xuất hiện, Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi đều vui mừng.

Trung niên tu sĩ mặt sẹo sầm mặt quát: "Linh Nhạc thành Thiết Sách ở đây, muốn nhúng vào thì nên xem thử mình phân lượng thế nào."

"Nếu huynh đệ là người của Thiết Sách, thế họ là ai?" Ngụy Tác cười ha ha.

"Các người... " Trung niên tu sĩ mặt sẹo lúc đó mới phát hiện bốn phía toàn là thân ảnh tu sĩ, tức thì biến sắc mặt.

"Người chắc cùng bọn với tên mặc áo vàng và tử bào lão đạo phải không?" Ngụy Tác trực tiếp lấy từ nạp bảo nang ra pháp y của Văn Đạo Các và tử bào lão đạo, cười hắc hắc với tu sĩ mặt sẹo đang méo xệch đi, "Tên mặc áo vàng bị ta cắt đôi, viết thành hai chữ thảm dưới đất, lão đạo bị ta trồng lông. Người muốn giống tên mặc áo vàng hay muốn bị trồng lông thì cứ đấu với bọn ta một trận. Không muốn thì đừng bay cao thế nữa, mau hạ xuống ngoan ngoan đầu hàng."

Trung niên tu sĩ mặt sẹo trắng bệch mặt mày, "Trồng lông là gì?"

Ngụy Tác cười ha ha, "Trồng lông là nhổ hết tóc trên đầu người xuống rồi chọc thủng vô số lỗ trên người người rồi cắm tóc vào đó, nếu ảm khéo thì người không thể chết được, lúc tóc dài ra thì chẳng phải toàn thân người có lông là gì."

Trung niên tu sĩ mặt sẹo mềm nhũn hai chân, thiếu chút nữa từ trên không rơi phịch xuống. Quan sát bọn Ngụy Tác và Nạp Lan Băng một chốc, hắn nghiêng răng đáp xuống: "Không liên quan đến ta, ta chỉ thu của Văn Đạo Các ba trăm viên hạ phẩm linh thạch, giúp chúng ngăn mọi tu sĩ vào Thanh Phong lừng mà thôi."

"Văn Đạo Các, là hoàng sam tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng đó?" Nạp Lan Băng hỏi trung niên tu sĩ mặt sẹo, "thật ra hắn là ai?"

"Đúng, là y." Tu sĩ mặt sẹo lạnh người: "Ta chỉ biết y là tán tu ở gần Thất Tinh thành còn những thứ khác đều không rõ."

Nạp Lan Băng lạnh giọng: "Người nói lao, chỉ vì ba trăm viên hạ phẩm linh thạch, người lao chịu mạo hiểm đi đối phó với Thiết Sách?"

"Nếu ta nói dối nửa lời sẽ bị thiên lôi đánh chết." Tu sĩ mặt sẹo cười khò: "Chỉ ba trăm viên hạ phẩm linh thạch mà ta đồng ý vì ta có điểm yếu bị y bắt thóp."

Nạp Lan Băng hỏi dồn: "Có điểm yếu gì bị hắn bắt thóp? Điểm yếu gì?"

Tu sĩ mặt sẹo nuốt nước bọt, "Có lần ta giết một tu sĩ có lai lịch, bị y đi qua trông thấy. Theo ta biết những người còn lại không là bằng hữu của Văn Đạo Các thì cũng được hắn thuê."

"Hóa ra là giết người cướp của bị trông thấy." Ngụy Tác máy động, "Văn Đạo Các hình như mời toàn kẻ như thế? Chả trách mấy tu sĩ đó đều xuất thủ độc ác như hung thần ác sát, trên mình có không ít đồ tốt, thì ra quen với việc giết người cướp của rồi."

"Ngụy huynh, giao kẻ này cho bọn tại hạ xử trí được chăng?" Nạp Lan Băng hỏi gã.

Ngụy Tác nhún vai, gật đầu hàm ý không có ý kiến.

Thấy vậy, tu sĩ mặt sẹo thở phào.

"Người để bọn ta chế trụ đã, theo bọn ta về, bọn ta còn nhiều việc phải hỏi, nếu người nói thật thì rõ ràng mọi sự xong, bọn ta sẽ để người an lành ra đi." Nạp Lan Băng nói với mặt sẹo: "Người tin vào chữ tín của Thiết Sách?"

Tu sĩ mặt sẹo nhăn nhó, xòe hai tay: "Hiện tại đành vậy thôi."

"Các vị sao lại động thủ với y ở đây?" Thấy bọn Nạp Lan Băng đã chế trụ tu sĩ mặt sẹo bị gã dọa trông lông mà không dám kháng cự nữa, Ngụy Tác đến chỗ Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi hỏi.

"Bọn mõ lo cho huynh đệ, trời sáng là đến đây." Diệp Tiêu Chính giải thích: "Chỉ có điều có người tuyên xưng rằng Thiết Sách sẵn yêu thú ở trong, không cho ai vào Thanh Phong lăng, mõ và Tiểu Vi khẳng định chúng không phải người của Thiết Sách, nên lên vào, không ngờ bị y phát hiện."

Nghe thấy Diệp Tiêu Chính nói vậy, còn Diệp Cố Vi cực kỳ ôn nhu, cúi đầu hồ thẹn không dám nhìn thì Ngụy Tác âm lòng. Vẫn còn người không kể an nguy đến cứu gã.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Tiểu tán tu, vệt nường to.

"Tiểu muội, Ngụy huynh đệ cứ nhét gì cho muội thế hả?"

Đến gần chỗ bố trí truyền tông pháp trận trong bụng núi gần Thanh Phong lăng, Diệp Tiêu Chính quay lại hỏi Diệp Cố Vi.

Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi cũng phải ghé đến đây, định qua truyền tông pháp trận ở đây trung chuyển, nên xong xuôi mọi việc thì chia tay Ngụy Tác.

Sau khi ôm ấp chia tay nhau, Ngụy Tác nhét hai tấm truyền tấn ngọc phù và một cái túi da đen cho Diệp Cố Vi, bảo hai người sau này đến Linh Nhạc thành mà có việc tìm gã thì dùng truyền tấn ngọc phù này thông báo. Gã còn nói truyền tấn ngọc phù này quá tệ, sau này có cơ hội nhất định đổi sang Thiên lý truyền âm thạch gì đó. Lần này gã dùng Linh vụ châu và một tấm Ân thân phù của họ nên thứ trong túi da là để tặng, nhất định phải nhận.

Diệp Tiêu Chính đương nhiên sống chết gì cũng không nhận, Ngụy Tác trực tiếp chụp tay Diệp Cố Vi nhét vào, nói là không nhận thì không coi gã là bằng hữu, đoạn đi vào truyền tông pháp trận.

"Xem cái dáng mặt rệp đó còn học người ta tán gái nữa chứ, chắc rằng đồ tặng cũng chả ra gì."

Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi nhìn theo Ngụy Tác khuất bóng trong truyền tống pháp trận với vẻ lưu luyến, nhưng người phụ trách trông coi nơi này là một tu sĩ Thiên Nhất môn thì cực kỳ coi thường khi nhìn cái túi da đen gài nhét vào tay Diệp Cố Vi.

Y cho rằng Ngụy Tác mặc tấm áo rách xám xịt đó chỉ là tán tu cấp thấp nghèo mạt, thế mà con vô sỉ đến mức cho rằng sau này đến Linh Nhạc thành nhất định phải tìm gã, rõ ràng muốn muốn tán tỉnh mỹ nữ hiền lành này, có ghê lại định ăn thịt thiên nga thì ít nhất cũng phải tỏ chút thành ý chứ, cái túi da đen trong tay mỹ nữ trông lép kẹp, dù đựng linh thạch cũng chả được bao nhiêu.

Trong lúc đệ tử Thiên Nhất môn khinh bỉ Ngụy Tác thì Diệp Cố Vi cũng hơi hiếu mò cái túi docks ra xem gã tặng nằng và Diệp Tiêu Chính cái gì.

"Không phải chứ!"

Diệp Cố Vi đổ ra, hai mắt đệ tử Thiên Nhất lời ra không khác gì mắt cóc.

Linh thạch, đúng như y nghĩ, cái túi lép kẹp đó đựng không nhiều linh thạch, chỉ hai mươi viên.

Nhưng hai mươi viên này là thượng phẩm linh thạch trắng ngần lấp lánh!

Một viên thượng phẩm linh thạch là một trăm viên hạ phẩm, hai mươi viên thượng phẩm tức là hai nghìn viên hạ phẩm linh thạch!

Hai nghìn viên hạ phẩm linh thạch, đệ tử Thiên Nhất môn này không rõ trông coi pháp trận bao nhiêu ngày mới kiếm được.

Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi ngăn người, giá trị cái túi da thú Ngụy Tác nhét cho họ quá cao.

Trừ hai mươi viên thượng phẩm linh thạch còn hai, ba chục tấm Hỏa cầu phù, và một quyển đạo thư mỏng, một cây hoàng ngọc tiểu phù chừng một thước.

Chân nguyên công pháp nghi trong đạo thư là Kim dịch lưu đơn quyết, huyền giai cao cấp. Cây phù khắc hai chữ khai sơn và hình thú vật lại là pháp khí bán linh giai có thể sử dụng nhiều lần.

Hai vật này dù Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi không dùng mà đem đầu giá thì giá không chỉ hai nghìn viên hạ phẩm linh thạch.

"Tiểu tử đó là ai nhì, biến thái quá."

Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi kinh ngạc thu những thứ đó lại thì đệ tử Thiên Nhất môn vô tình nhìn thấy cây tiểu phù phát ra ánh vàng, thêm một lần nữa ngỡ ngẩn.

...

Cùng lúc đệ tử Thiên Nhất môn cảm thấy Ngụy Tác biến thái thì gã đã về đến Linh Nhạc thành.

Ngụy Tác không muốn dính vào việc của Thiết Sách, với gã thì tu vi càng cao, tính mạng càng an toàn, quan trọng nhất là luyện thêm Bỏ thiên đơn để công pháp tiến giai, nâng cao thực lực. Khiến gã thích thú nhất là còn cả mớ đồ vật đại gia tính toán xem xét.

Gã không đến Kim Ngọc các mà về chỗ ở tại thành bắc, thuận tiện ghé qua chỗ bố cáo bài trả nót tán tu cấp thấp giờ biển hộ gã năm viên hạ phẩm linh thạch.

Có thể vì đi lên từ tán tu cấp thấp cực kỳ cùng khốn nên tuy gã hiện giờ lúc nào cũng vẫn như kẻ keo bản, không bao giờ tiêu hoang dù chỉ một viên hạ phẩm linh thạch nhưng lại có phản thông cảm với các tán tu cấp thấp, không hề nuốt không năm viên linh thạch này.

Về đến chỗ ở, Ngụy Tác vào tĩnh thất trải thảm dệt bằng Ngân ti thảo, cuồng quít đồ mọi thứ trong hắc sắc nạp bảo nang ra.

"Đại đao của tên biến thái đó không tệ."

Trong đồng đồ gã đổ ra, đại đao của Lưu Tam Pháo trông nổi bật nhất, cầm rất thích tay. Cây đao này công thủ vẹn toàn, phòng thủ linh giai, công kích bán linh giai, ít nhất cũng là linh khí. Càng khiến gã thích là cây đao này cũng như một số pháp bảo, pháp trận được khắc ở trong, bên ngoài không có phù văn nên trông như một thanh đao bình thường cực độ.

Lấy thanh đao này ra, rất dễ khiến đối thủ coi thường, chắc chắn uy lực của nó sẽ khiến đối thủ giật mình, đối với người không quan tâm đến hình thức, chỉ cần thực dụng, càng âm hiểm càng tốt như Ngụy Tác thì không còn gì bằng. Pháp trận khắc ở trong, xem ra lực phòng ngự kinh nhân của thanh đao tựa hồ là do chất liệu tinh kim của nó. Âm mị nhận giáng toàn lực cũng chỉ lưu lại một vết mờ thì thanh đao này đón đỡ mười mấy đòn, thậm chí cả trăm đòn của linh khí cũng được.

"Chà, tên mạt rệp này, trừ thanh đại đao ra thì không có gì đáng giá?"

Ngụy Tác tìm luôn mọi thứ còn lại của Lưu Tam Pháo, đồ linh thạch đại lấy được của hắn ra, linh thạch đựng trong đó giá trị chừng một nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch. Vô như vậy không ít nhưng so với những tu sĩ trước đó thì chút linh thạch này khiến gã cho rằng Lưu Tam Pháo quả thật nghèo mạt.

Trừ ra, Lư Tam Pháo chỉ còn mấy tấm pháp phù bình thường và Hồi khí đơn, cùng một cái chuông dẹt màu đồng xanh.

Dồn chân nguyên vào cái chuông, gã liền lập tức hơn hờ. Cái chuông chỉ chừng một thước này phát ra thanh sắc quang hoa, hình thành quang trảo bao lấy gã. Gã còn nhớ lúc Lư Tam Pháo kích phát thanh sắc quang trảo này đã miễn cưỡng đỡ được một đòn của Âm mị nhận, tiếp đó gã phải phát ra Lư huyễn phi nhận mới phá được quang trảo, lấy mạng tu sĩ biến thái này.

Tìm xong mọi thứ của Lư Tam Pháo, Ngụy Tác lại lục lợi đồ của Văn Đạo Các, không ngại bẩn thỉu, thò tay vào bụng Phệ tâm trùng móc hai cái vòng tay màu đỏ ra.

Văn Đạo Các là lão đại của cả bọn, tu vi tối cao, đồ trên mình hẳn khiến gã thập phần kính hãi.

Món hoàng sắc pháp khí hình mỏ chim của hắc đực từ tinh kim, linh khí đã tan hết, lại nứt nẻ nhiều chỗ, coi như phá tổn hoàn toàn nhưng đôi vòng tay đỏ lấy từ bụng Phệ tâm trùng ra thì còn nguyên.

Chất liệu đôi vòng tựa hồ bằng san hô đỏ, khắc phù văn nhỏ xíu như hoa tường vi, cực kỳ đẹp đẽ, qua màu sắc thì là hỏa hệ pháp bảo, nhưng nắm trong tay lại cảm nhận được thủy khí cực nồng, chắc chắn là thủy hệ nguyên khí pháp bảo. Chỉ một đòn đã đánh thủng bụng Phệ tâm trùng, uy lực của đôi vòng ít nhất cũng là bán linh khí.

Có quá nhiều thứ nên nghiên cứu đôi vòng tay một lúc mà không thể xác định uy lực cụ thể, Ngụy Tác thậm chí quyết định lúc đến Kim Ngọc các chuộc đồ sẽ mua luôn một khối Thiên luyện ngân.

Thiên luyện ngân là tinh kim chuyên dùng để thử nghiệm uy lực của pháp bảo từ đạo giai trở xuống, cực kỳ chắc chắn nhưng chất liệu lại dẻo, pháp bảo xung kích vào cũng không bị tổn thương bản thân thai thể, nhưng thông qua độ sâu nhất cắt vào Thiên luyện ngân để xác định uy lực của pháp bảo đó.

Ngụy Tác đeo đôi vòng đỏ vào tay thử xem sao, khiến gã há hốc miệng là đôi vòng không chỉ có tốc độ kích phát kinh nhân, cơ hồ chân nguyên mới dồn vào đã rời tay ngay, mà tốc độ bay trên không cũng thập phần kinh nhân, cơ hồ như thuần dĩ, rõ ràng uy lực còn hơn cả Hồn kim đoán mâu của đạo sĩ lùn mập. Hai cái vòng lại không phải là bộ, có thể đồng thời kích phát hoặc kích phát riêng lư.

Thử thêm mấy lần, gã phát hiện đôi vòng tay chỉ bay được chừng mười trượng là tự động quay về.

Bán kính thi pháp chỉ mười trượng, nhưng tốc độ kích phát và phi độn cực nhanh, rõ ràng là pháp khí chuyên dụng trong cận chiến.

Chả trách Phệ tâm trùng đó đã cắm vòi vào óc Văn Đạo Các chưa kịp hút thì bị hất bay.

Văn Đạo Các không có nạp bảo nang, nhưng linh thạch đại quả nhiên bất phàm, đựng hơn năm mươi đa viên thượng phẩm linh thạch, tương đương với hơn năm nghìn viên hạ phẩm linh thạch. Ngoài ra, còn có một tấm pháp thuẫn không rõ luyện bằng xương yêu thú nào, uy năng cũng ngang với Huyền quy thuẫn. Ít nhất cũng bù lại tổn thất hai tấm Huyền quy thuẫn cho gã.

Khiến gã vui mừng nhất là phi độn pháp bảo bạch ngọc hạc của Văn Đạo Các tuy bị Âm lân cốt kiếm thiêu phải, bề mặt có không ít điểm đen, trông không giống ngọc hạc mà giống một con vịt nướng nhưng linh khí không tan đi bao nhiêu, gã hơi dồn chân nguyên vào là 'vịt nướng' lớn vụt lên, biến thành một con vịt nướng rất to!

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 76: VẠN LINH THẠCH HỘ, NĂM QUẢ TRÚNG.

Ngụy Tác cực kỳ hớn hờ đứng lên "vịt nướng lớn", sau khi lớn vụt lên, ngọc hạc vốn có vẻ ngoài bạch quang liễu nhiễu như tiên khí trông càng xấu, nhiều chỗ đã cháy đen, không khác gì một con vịt nướng quá lửa.

Ngụy Tác thử dồn chân nguyên vào, ngọc hạc bay lên, thiếu chút nữa khiến gã va vào mái nhà.

Ngụy Tác giật mình, lại thiếu chút nữa rơi xuống đất, chặt vật khổng lồ ngọc hạc lơ lửng trên không, xiên xiên xẹo xẹo bay mấy lần trong phòng thì trán gã đã đỏ mồ hôi, đập xuống thu ngọc hạc lại.

Vật này cần có chân nguyên để khống chế phương hướng, gã phải luyện tập vài ngày mới thuần thục được.

Ngọc hạc bị âm lân cốt hỏa thiêu đốt bề ngoài thành xơ xác, pháp trận khắc trên mình phần nào phá tổn, lúc bay không được bình ổn như thường mà hơi

lắc lư.

Bất quá ít nhất đó cũng là một phi độn pháp bảo thật sự.

Gã đã thử nghiệm được pháp bảo này không tiêu hao bao nhiêu chân nguyên, với tu vi Thần hải cảnh tứ trọng tương đương với huyền cấp trung giai công pháp, điều khiển liền hai canh giờ không thành vấn đề. Tốc độ của ngọc hạch thì thời gian này đủ để bay hơn một nghìn mấy trăm dặm.

Dù là tu sĩ Chu thiên cảnh, thi triển phi độn thuật pháp tầm thường cũng không thể liên tục trong một canh giờ.

Ngụy Tác cũng muốn mình như cao thủ Chu thiên cảnh trở lên, bay lên không xem cảm giác thế nào nhưng phi độn pháp bảo và nạp bảo nang đều khó kiếm, tu sĩ may mắn có được đều đem sử dụng, hơn nữa dù xuất hiện trên thị trường thì cũng bị tu sĩ có hậu đãi mua mất, tán tu như gã dù có tiền cũng không mua được.

Hơn nữa ngọc hạch này không dễ dàng tổn hại như pháp khí có tốc độ phi hành cực chậm kiểu Tự tại chi diên của Thiên Nhất môn. Nên dù hơi khó coi nhưng Ngụy Tác vẫn hơn hờ thu nhận.

Lục tìm xong mọi thứ của Văn Đạo Các, gã tìm sang đồ của đạo sĩ lùn mập.

Đạo sĩ này cũng không khiến gã thất vọng, trong linh thạch đại chứa các loại linh thạch giá trị hơn bốn nghìn viên hạ phẩm linh thạch.

Trừ Hồn kim đoán mâu, đạo sĩ lùn mập còn một cây hàng ma xử hoàng đồng sắc tựa hồ là bán linh khí để sử dụng khi cần. Ngoài vài thứ linh tinh khác, Ngụy Tác còn tìm hai viên Kim linh đơn, xem ra đạo sĩ lùn mập cũng có lúc xa xỉ, dùng loại đơn được để luyện hóa này để tu luyện thay cho linh thạch.

Từ bào lão đạo, lão đạo lùn mập, cả hai đạo sĩ này đều có Kim linh đơn, vô tình nhắc nhở gã rằng trong số này còn Thanh lão đạo có một món linh khí chân chính.

Cơ hồ cùng lúc kịp phản ứng, Ngụy Tác tìm được một cái hồ lô trắng toát trên mình Thanh lão đạo, món linh khí hoàng quang bảo tán đã bị hủy diệt, cái hồ lô này xem ra cũng uy thế phi phàm, khiến bọn Nam Cung Vũ Tinh luống cuống.

Nhưng rồi gã thập phần thất vọng vì trong hồ lô không còn bao nhiêu Hủ thi thủy, gần như cạn đến đáy.

Thanh lão đạo trừ hơn vạn hạ phẩm linh thạch và vài thứ bình thường, Ngụy Tác không phát hiện thêm gì nữa, chỉ có tấm hộ tâm đồng kính lớn cỡ miện bát gã nhặt ở trong ngôi mộ khiến gã chú ý.

Lúc nguy hiểm, tấm hộ tâm đồng kính này đã đỡ được mãnh vỡ pháp bảo của Nam Cung Vũ Tinh khiến Thanh lão đạo chỉ bị cắt một tai.

Hiện tại giữa tấm đồng kính bị xuyên thủng một lỗ chừng nửa thước, nhưng lúc cầm lên gã nhận ra linh khí không tiêu tan bao nhiêu, tựa hồ tổn hại không nghiêm trọng.

Kính ngạc nhất là khi gã thử dồn chân nguyên vào, cơ hồ tâm ý mới máy động, đồng kính đã rời tay, lơ lửng trước mắt.

Kích phát đồng kính chuyên dụng phòng ngự còn nhanh hơn cả đôi vòng tay màu đỏ của Văn Đạo Các!

Phát hiện này khiến gã hớn hờ, học theo Thanh lão đạo, để đồng kính vào vị trí ngực ở trong pháp y.

Pháp khí phòng ngự có tốc độ kích phát cỡ này, khi bị người khác hoặc yêu đánh lên thì có thể cứu mạng gã.

Ba tu sĩ còn lại, gã cũng tìm được ba pháp bảo công kích bán linh khí là nửa cái ấn màu bạc hình đầu sư tử, một cái thanh sắc mộc ngư, và cây búa bằng ngọc màu vàng đã tặng Diệt Tiều Chính cùng Diệt Cố Vi.

Lấy thêm được một mớ linh thạch từ ba tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng này xong, gã còn tìm được hai tấm pháp thuẫn ngang ngửa với Huyền quy thuẫn.

Một tấm huyền thiết tiểu thuẫn nặng trĩu, được luyện chế từ xương Xuyên vân mãng.

Qua lần giao thủ với Văn Đạo Các, gã biết phòng ngự pháp thuẫn có bao nhiêu cũng không thừa, gã có nạp bảo nang để chứa đủ.

Trừ vài thứ linh tinh không đáng kể, thứ khiến gã kinh ngạc là trên mình ba người này có một quyển sách ghi lại thuật pháp Thổ thần chân pháp.

Môn thổ hệ thuật pháp này là khôi lỗi thuật pháp, chia làm năm tầng.

Tầng thứ nhất, tu sĩ Thần hải cảnh tam trọng có thể sử dụng, chỉ cần ở nơi có đất đá là hóa thành một thổ khôi lỗi lực khí bất phàm.

Tầng thứ hai, tu sĩ Thần hải cảnh tứ trọng có thể sử dụng, có thể hóa ra hai thổ khôi lỗi.

Tầng thứ ba phải tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng mới có thể sử dụng, có thể hóa thành thạch khôi lỗi có sức lực và độ cứng gấp mấy lần thổ khôi lỗi.

Tầng thứ tư phải tu sĩ Chu thiên cảnh tam trọng trở lên mới có sử dụng, có thể hóa thành thạch cự nhân cao mấy trượng.

Tầng cuối cùng phải tu sĩ Phân niệm cảnh trở lên mới có thể sử dụng, ở nơi bình thường sẽ hóa thành thạch cự nhân cao lớn hung mãnh hơn, ở nơi đặc thù, ví như dung nham chi địa sẽ hóa thành dung nham cự nhân uy lực càng phi phàm.

Từ bào lão đạo có hơn ba nghìn hạ phẩm linh thạch, tu sĩ mặt ngựa có hơn ba nghìn, tên mặc áo choàng đen có hơn hai nghìn, độc nhãn tu sĩ cũng hơn hai nghìn, Lưu Tam Pháo có một nghìn năm trăm viên, Văn Đạo Các có hơn năm nghìn, đạo sĩ lùn mập hơn bốn nghìn, Thanh lão đạo hơn ba nghìn, ba tu sĩ sau chót cộng lại có hơn sáu nghìn.

Tổng cộng là ba vạn ba nghìn năm trăm viên được gã đồ ra chất thành đống, nhìn đống linh thạch mà gã cơ hồ phát khóc.

Cả đời gã chưa thấy ngần ấy linh thạch chất trước mặt.

Con bà nó chứ, sau cùng cũng thành vạn linh thạch hộ, còn chưa kể đến rất nhiều bán linh khí bình thường khó mà chạm tay vào, chỉ riêng linh thạch cũng đủ phát tài rồi.

Quan trọng nhất là còn năm quả Phệ tâm trùng noãn.

Trung niên tu sĩ ăn vận áo xanh kiểu văn sĩ của Thiết Sách tựa hồ cũng hơi hiểu biết về Phệ tâm trùng, trên đường về Linh Nhạc thành cho gã biết Phệ tâm trùng noãn chắc mới đẻ, chừng trong vòng một tháng là sẽ tự động nở, hiện giờ gã bày năm quả trứng trước mặt một cách thoải mái, bằng không cứ nghĩ đến hình dáng đáng sợ của Phệ tâm trùng mà đột nhiên nở được mấy con trùng non biết ẩn hình là gã rợn tóc gáy.

Gã có trong tay hai cái nô thú đại, không cần hai con mà chỉ cần như độc nhãn tu sĩ, có thể điều khiển một con Phệ tâm trùng thành niên gã không đi giết người cướp thì thật lãng phí.

Mang theo một con Phệ tâm trùng, mặt mũi tươi như hoa nở chào hỏi rồi lên thả Phệ tâm trùng đánh lén, chỉ nghĩ thế là gã đã thấy âm hiểm, thấy sáng khoái vô cùng.

"Sao lại cũng như chó đẻ con thế nhỉ, có to có nhỏ hả?"

Năm quả trứng bày trước mặt gã, đặt trên thảm Ngân ti thảo gã đang ngồi xếp bằng lên, gã nhận thấy có to có nhỏ, quả to nhất lớn gấp đôi quả khác, trứng đã trông uy mãnh như thế thì nở ra nhất định rất khỏe mạnh, quả nhỏ nhất chỉ bằng nữ, Ngụy Tác hoài nghi ở ra liệu có chết yêu không.

Ấp nở rồi thì không chế bằng cách nào, nuôi bằng cách nào?

Ngụy Tác vội vàng mở nô thú tàn thiên của độc nhãn tu sĩ ra đọc.

Đọc đến trang viết về Phệ tâm trùng, ghé mắt vào là gã tròn tròn mắt gào lên rồi nhanh chóng lật lại đọc kỹ, đọc xong thì mặt mày nhăn nhó cực độ.

Nô thú tàn thiên ghi rất tường tận về cách nuôi dưỡng Phệ tâm trùng, cách cho ăn, cách khiến chúng tiến giai thì dùng não tùy yêu thú nào, dùng linh dược nào là tốt nhất.

Nhưng cách khống chế thì nô thú tàn thiên chỉ có một phương pháp cho mọi yêu thú là bàn tay sắt bọc nhung, là thông qua uy bức lợi dụ mà thuần phục yêu thú. Nghe lời thì cho ăn, không nghe lời thì đánh, thế thôi.

Quả thật Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt.

Yêu thú khác may ra còn sử dụng được nhưng với Phệ tâm trùng thù sao có thể sử dụng được? Lẽ nào mang theo mấy trăm túi Bạch lân thú cốt phấn liên tục rải rồi huấn luyện?

Càng khiến gã muốn khóc mà không có nước mắt nô thú tàn thiên nói rõ là nuôi yêu thú có nguy hiểm, tu sĩ nên cẩn thận, đừng quên cho ăn bằng không yêu thú đói thì cả chủ nhân cũng sẵn sàng ăn thịt. Yêu thú khác đã đành, huấn luyện Phệ tâm trùng mà quên một lần, nó chỉ cầm chày vào đầu gã hai lần thì không chết cũng thành ngớ ngẩn, hà huống sách còn bảo nào tùy tu sĩ là bỏ phẩm khiến chúng tiến giai nhanh nhất. Ngụy Tác không muốn mình thành bỏ phẩm của yêu thú mình nuôi.

Rõ ràng đây là sách còn thiếu, không cần lục bào lão đầu nhắc nhở gã cũng biết nhưng môn phái nuôi yêu thú bây giờ đều có thuật pháp dùng linh thức khống chế yêu thú. Chỉ thuật pháp đó mới có thể hoàn toàn khống chế yêu thú, không chỉ khi đối địch an toàn hơn mà lúc nuôi dưỡng cũng vậy.

Nhưng trong một tháng thì lấy đâu ra thuật pháp đó? Gã nhăn nhó cơ hồ muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 77: LẠI THÊM MỘT MÓN.

Ngụy Tác ngẫm nghĩ một chốc rồi quyết định đến Kim Ngọc các xem có bán thuật pháp dùng linh thức khổng chế yêu thú không, thuận tiện chuộc đồ lại, mua chút nội đơn Thanh giáp trùng, đồng thời bán mấy thứ không dùng đến.

Bán đồ cướp của giết người cho nơi như Kim Ngọc các là an toàn nhất. Kim Ngọc các có quy củ chỉ quản giao dịch, trăm phần trăm bảo vệ bí mật cho khách.

"Ngụy tiền bối!"

Ngụy Tác hiện tại cũng coi là người quen của Kim Ngọc các, cơ hồ vừa vào là một hoa phục thiếu niên phụ trách tiếp đãi vội cung kính đưa gã vào một gian quý tân sảnh. "Ngụy tiền bối muốn chuộc đồ chăng?"

"Trừ chuộc lại còn muốn bán mấy thứ cho Kim Ngọc các." Ngụy Tác gật đầu.

Hoa phục thiếu niên tựa hồ biết lần nào gã đến cũng mang đồ tốt nên không dám chậm trễ, lễ mạo nói: "Xin hỏi tiền bối, có phải đồ lần này đều có giá trị cao không, nếu phải, tại hạ sẽ đi mời Điền chương quý."

Ngụy Tác mỉm cười, "chắc vậy, mời ông ta ra đi."

"Được, tại hạ sẽ mang cả đồ của tiền bối ra rồi mời mời Điền chương quý, tiền bối đợi một chốc." Hoa phục thiếu niên nói xong liền quay đi ngay.

"Ngụy huynh đệ, đến chuộc đồ nhanh thế chắc là chuyến này phi thường thuận lợi?" Thoáng sau, Điền chương quý đi ra, sau lưng là một hoa phục thiếu niên bưng một cái khay gỗ đồ, trên đó là Bảo nguyên ngọc hạp và Ngọc vân chỉ cùng mấy món đồ của gã.

"Nhờ phúc của Điền chương quý." Ngụy Tác cười ha hả, "chuyến này cũng hoàn thành được, không đến nỗi mất mạng."

Điền chương quý cũng mỉm cười, "thật ra sư thúc của lão phu tiếc rẻ lắm, sư thúc rất coi trọng Bảo nguyên ngọc hạp, bất quá Ngụy huynh đệ xưa nay xuất thủ bất phạm, không rõ lần này mang đến đồ tốt gì nhỉ?"

"Tại hạ chuộc đồ lại đã rồi tính, đồ tại hạ mang đến bán lần này khá nhiều." Ngụy Tác đưa một linh thạch đại cho Điền chương quý, "trong này có năm trăm năm mươi viên trung phẩm linh thạch, Điền chương quý đếm cho."

"Được!" Điền chương quý nghe gã nói lần này có nhiều đồ tốt thì mắt sáng lên liên tục, không nói gì mà đưa toàn bộ đồ trên cái khay đồ được hoa phục thiếu niên dâng sau lưng cho Ngụy Tác, đoạn bảo y đếm linh thạch.

"Con rắn này giá trị không cao, bất quá tại hạ lười đến chỗ khác bán, Điền chương quý thuận tiện mua giúp luôn." Ngụy Tác nhận lại Bảo nguyên ngọc hạp cùng mọi vật khác đoạn lấy ra Thanh trúc dực xà được độc nhân tu sĩ thuần dưỡng đã bị chặt làm mấy khúc.

"Hả?" Điền chương quý liếc qua: "Từ cấp hạ giai Thanh trúc dực xà, những bộ phận khác đều vô dụng rồi, bất quá yêu đơn còn nguyên, hai trăm hai mươi hạ phẩm linh thạch được chăng?"

"Được", Ngụy Tác gật đầu, lấy Long hồ từ vi đạo bảo của từ bào lão đạo ra đưa cho Điền chương quý. Đạo bảo này có uy năng phòng ngự không tệ, đủ chống lại công kích của pháp khí bán linh khí, bất quá lục bảo lão đầu nói rằng không thể đồng thời sử dụng cùng với pháp y của gã. Ngụy Tác cho rằng nếu pháp y của gã mà cũng bị đánh thủng thì tính mạng xong rồi, vật này lại lấy từ trên mình từ bào lão đạo, mặc vào có khi là họa hại nên bán luôn.

"Long hồ từ vi đạo bảo, phòng ngự pháp y bán linh giai!" Điền chương quý cũng nhận ra, tỏ vẻ hơi ngưng trọng hỏi gã: "Ngụy huynh đệ có cần bán các đầu giá vật này? Giá khởi điểm một nghìn hạ phẩm linh thạch."

"Đầu giá là được rồi." Ngụy Tác hiện không thiếu linh thạch, phách mại có khi có thứ hay ho để mua, đương nhiên đồng ý.

"Điền chương quý xem thử hai vật này có thể xuất hiện tại phách mại hội?" Ngụy Tác lại lấy Hắc bạch bát quái y của đạo sĩ lùn mập và thanh sắc mộc ngư của một tu sĩ Thần hải cảnh ra.

Ngụy Tác đã nghiên cứu Hắc bạch bát quái y, có thể hóa thành Hắc bạch bát quái pháp thuẫn, uy năng phòng ngự hơi kém hơn Long hồ từ vi đạo bảo nhưng sử dụng được nhiều lần. Hiện gã có rất nhiều pháp bảo công kích đẳng cấp bán linh khí, thanh sắc mộc ngư và mấy vật khác không có gì đặc sắc, chất liệu cũng hơi kém, dễ bị phá tổn, lại là thứ lấy được từ giết người cướp của, gã quyết định bán lấy linh thạch rồi tính.

"Bát quái y này hơi kém hơn nhưng đưa vào phách mại hội thì không thành vấn đề, giá khởi điểm bảy trăm viên hạ phẩm linh thạch. Thanh sắc mộc ngư là pháp bảo công kích bán linh giai, giá khởi điểm khoảng một nghìn hạ phẩm linh thạch." Điền chương quý thấy gã lấy thêm ra hai vật, thần sắc càng ngưng trọng.

"Chương quý xem yêu thú này giá trị bao nhiêu linh thạch?" Ngụy Tác vung tay, lấy con Phệ tâm trùng bị Văn Đạo Các dùng đôi vòng tay đánh thủng bụng ra.

"Ngũ cấp yêu thú Phệ tâm trùng!" Điền chương quỹ và hoa phục thiếu niên đứng sau lưng đều động dung. - <http://.com>

"Gần như nguyên vẹn! Phệ tâm trùng toàn thân là bảo vật, cực khó săn được, thậm chí có thể luyện chế pháp bảo, pháp y che giấu tung tích!" Điền chương quỹ biến sắc nói, "Giá khởi điểm của con Phệ tâm trùng này ít nhất cũng hai nghìn viên hạ phẩm linh thạch. Nếu người của các tông môn luyện khí có mặt thì e giá thành giao sẽ thập phần kinh nhân. Ngụy huynh đệ, vốn ba ngày sau có một tiểu hình phách mại hội, nhưng Phệ tâm trùng thì nên để đến đại phách mại hội sau hơn mười ngày nữa do Kim Ngọc các và mấy đại phường thị liên thủ tổ chức thì giá sẽ cao hơn!"

"Được." Điền chương quỹ động dung khiến Ngụy Tác thâm sắc khoải, Kim Ngọc các là chỗ ngày trước gã không đủ tư cách đến, gặt đầu xong gã lại ung dung đẩy ra về, giờ hai ngón tay lên, "Hai con."

"Hai con?" Điền chương quỹ ngân người.

Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh ném tiếp ra một con Phệ tâm trùng. Còn Phệ tâm trùng trưởng lão, gã cho rằng còn có chỗ dùng tới, lại chưa nghiên cứu kỹ nên đợi lúc bảo lão đầu có thể ra khỏi Đường quỹ quán thì tính.

"Hai con Phệ tâm trùng! Huynh đệ giết được hai con Phệ tâm trùng!" Điền chương quỹ trợn trừng mắt, "Hóa ra việc mà huynh đệ nói là thập phần nguy hiểm là giết Phệ tâm trùng khừ, chẳng trách huynh đệ hỏi lão phu có Bạch lân thú cốt phần không!"

"Chắc là thế." Ngụy Tác cười hắc hắc không chối.

"Oa ha ha ha ha!" Điền chương quỹ cũng đột nhiên bật cười ha hả.

Ngụy Tác hơi sững sờ, "Điền chương quỹ?"

"Xin lỗi, lão phu thất thái." Điền chương quỹ ho khan ngượng ngập, giải thích: "Tuy chỉ thay mặt Ngụy huynh đệ đấu giá nhưng Ngụy huynh đệ đã mang lại danh dự cho Kim Ngọc các. Phệ tâm trùng cực khó săn được, hơn mười năm nay trên thị trường chưa từng xuất hiện, bản thân Kim Ngọc các nổi danh vì nguyên liệu luyện khí phong phú, lần này mang bán hai con Phệ tâm trùng thì danh tiếng Kim Ngọc các sẽ tăng thêm mấy phần."

"Mới hai con Phệ tâm trùng bình thường đã thế, nếu lấy ra Phệ tâm trùng trưởng lão chắc lão đầu này cười méo miệng mất?" Ngụy Tác đắc ý nghĩ thầm, còn khối Thanh tác ngân lay được từ tu sĩ mặt ngựa chắc cũng bắt phàm, lục bảo lão đầu còn hơi kinh ngạc, nói là khi trở về sẽ cho gã biết công hiệu.

"Ngụy huynh đệ xuất thủ quả nhiên bắt phàm." Không đợi gã nói gì, Điền chương quỹ đã tiếp lời, "Lão phu có đề nghị, không rõ Ngụy huynh đệ có chấp nhận không?"

Ngụy Tác đạo: "Đề nghị gì?"

Điền chương quỹ nghiêm mặt: "Sau này Ngụy huynh đệ có đồ tốt thế này, nhất là nguyên liệu luyện khí thì ưu tiên bán cho Kim Ngọc các, Kim Ngọc các sẽ bớt đi ba phần phí dụng khi thay huynh đệ đấu giá, được chăng?"

"Đương nhiên là được, Điền chương quỹ quả thật chu đáo." Ngụy Tác đảo mắt: "Bất quá tại hạ cũng có nhờ vả."

"Nhờ vả gì?"

"Tại hạ biết trước mỗi phách mại hội, một số phường thị thường cho những khách nhân trọng yếu biết đồ tốt sẽ bán. Như thế khách nhân sẽ không lỡ mất thứ muốn mua, lại không vì nghi ngờ mà phí mất một chuyến đi." Ngụy Tác nói với Điền chương quỹ: "Không rõ Điền chương quỹ sau này có thể báo trước cho tại hạ chăng?"

"Hóa ra là chuyện đó." Điền chương quỹ cười hắc hắc, "với tốc độ kiếm linh thạch của Ngụy huynh đệ gần đây e rằng toàn Linh Nhạc thành cũng được liệt vào nhóm đầu, vốn có tư cách để Kim Ngọc các làm vậy. Ngụy huynh đệ chỉ cần cho biết chỗ ở trong Linh Nhạc thành, sau này ba ngày trước phách mại hội, lão phu sẽ sai người mang đến đầy đủ thông tin. Huynh đệ cứ yên tâm, Kim Ngọc các xưa nay vẫn kín kẽ, không tiết lộ thông tin về huynh đệ cho ai biết."

"Không thành vấn đề." Ngụy Tác do dự nhìn hắc sắc nạp bảo nang, vốn gã định bán luôn cái này vì cái màu vàng của gã có phần cấp cao hơn một chút nhưng nghĩ rằng nạp bảo nang là vật khó kiếm, nên do dự một lúc thì gã quyết định bán hết những thứ kia đã rồi tính.

"Hôm nay tại hạ tạm bán thế đã." Ngụy Tác thu sắc nạp bảo nang lại, "có một việc tại hạ muốn nhờ Điền chương quỹ giúp. Tại hạ muốn mua một môn thuật pháp dùng linh thức để nô thú, không rõ Kim Ngọc các có không."

Điền chương quỹ nói: "Kim Ngọc các không có, bất quá Trần Bảo các Cơ Nhã thường bán nhiều thuật pháp, khả năng sẽ có, Ngụy huynh đệ muốn tự hỏi hay để bán các hỏi họ?"

"Nhờ chương quỹ hỏi họ." Nhắc đến ngân sam tiểu mỹ nữ mộng cong của Trần Bảo các là Ngụy Tác toát mồ hôi, vội lắc đầu: "Bất quá việc này đang gấp, mong Điền chương quỹ nhanh cho."

Điền chương quỹ hơi trầm ngâm, "Nếu cần gấp thì chỉ bằng lão phu phát tin cần mua, dù Trần Bảo các không có, chưa biết chừng sẽ có người bán. Chỉ là giá sẽ cao hơn một chút."

"Chỉ cần có là được, giá cao cũng không sao." Ngụy Tác nói: "Con nữa, tại hạ cần số lượng yêu đơn Thanh giáp trùng rất lớn, Điền chương quỹ có giúp

được không."

Điền chương quỹ hơi ngần người, "Số lượng rất lớn, là khoảng bao nhiêu?"

Ngụy Tác đạo: "Đại khái một trăm viên trước đi đã."

"Một trăm viên? Ít nhất phải hai, ba hôm mới gom đủ." Điền chương quỹ gật đầu, "Vốn Kim Ngọc các bán với giá sáu mươi viên hạ phẩm linh thạch một viên yêu đơn Thanh giáp trùng, Ngụy huynh đệ cần, số lượng nhiều vậy thì năm mươi lăm viên hạ phẩm linh thạch một viên, được chăng?"

Ngụy Tác gật đầu biểu thị không thành vấn đề, Điền chương quỹ vỗ tay, một hoa phục thiếu lại bung một khay linh thạch đến trước mặt Ngụy Tác.

Tổng cộng bảy trăm chín mươi hai viên trung phẩm linh thạch.

Ngoài năm trăm năm mươi viên trung phẩm linh thạch gã chuộc đồ về, còn đưa thêm hai trăm bốn mươi hai viên nữa. Đó còn chỉ là giá khởi điểm thứ gã bán, sau phách mại hội gã sẽ lại thu thêm một món lớn linh thạch nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 78: CÙNG TẮM SUỐI NÓNG.

Lại hỏi mua của Điền chương quỹ định một khối Thiên luyện ngân để thử uy lực pháp bảo xong xuôi, Ngụy Tác mới ra khỏi Kim Ngọc các.

Giao dịch với Điền chương quỹ lần này cả hai đều vui vẻ, vì đợt khi khi gom Thanh giáp trùng đơn sẽ đưa cùng cả Thiên luyện ngân gã cần đến cho gã, hiện trong túi gã có tới ba vạn năm nghìn hơn chín trăm viên hạ phẩm linh thạch. Dù một tu sĩ Chu thiên cảnh tam tứ trọng có ngân ấy linh thạch cũng khiến người ta kinh ngạc, còn gã mới chỉ là tu sĩ Thần hải cảnh tứ trọng.

Ra khỏi Kim Ngọc các, Ngụy Tác dón chân nguyên vào truyền tẩn ngọc phù.

Đằng nào gã đã chuẩn bị xong danh sách mọi thứ, sớm giao cho Nam Cung Vũ Tinh coi như xong một tâm sự.

Nhưng gã không đến chỗ công cáo bài lớn nhất mà đi qua thành bắc tập thị, về chỗ ở.

Gã biết lần này bọn Văn Đạo Các còn nhiều kẻ thoát thân, nếu gã bị chú ý sẽ gặp nguy hiểm, có thể kín đáo thì cứ kín đáo, chỗ gã và Nam Cung Vũ Tinh gặp nhau đã dời thành phía ngoài chỗ gã ở.

Cho rằng Nam Cung Vũ Tinh không nhanh như mình, lúc đi qua Nhất Tâm điện được Thiên Nhất môn chuyên dụng để quản lý việc thuê chỗ ở, gã liền ghé vào.

Nhất Tâm điện trống trơn, không có tu sĩ nào khác, chỉ hai đệ tử Thiên Nhất môn vẫn thế, vẫn hai kẻ một gầy một béo cực kỳ hám lợi.

"Vị huynh đài này đến Nhất Tâm điện có việc gì chăng?" Bất quá hai đệ tử Thiên Nhất môn tu vi Thần hải cảnh tam trọng này không nhận ra Ngụy Tác, đệ tử mặt dài nhon, trông thập phần tinh minh ghênh đón, hỏi gã luôn.

Ngụy Tác hỏi: "Tại hạ muốn hỏi chỗ ở tại thành bắc chia thành chia thành bao nhiêu cấp, có gì khác biệt, giá là bao nhiêu linh thạch?"

"Chắc ngươi muốn thuê chỗ ở?" Ánh mắt đệ tử Thiên Nhất môn nhìn vào tám pháp y xám xịt của gã thăm nghĩ, bữu môi không đáp mà hỏi lại, "các hạ định thuê chỗ ở giá bao nhiêu?"

Ngụy Tác thần nhiên lấy linh thạch đại ra, đổ xuống một chút, "Mồ thấy linh thạch không thành vấn đề, quan trọng là chỗ ở thế nào."

Đệ tử Thiên Nhất mặt dài cùng đồng bạn béo lùn chuyển ánh mắt từ khinh thị sang tròn xoe.

Ngụy Tác tùy tiện đồ ra hơn ba mươi viên thượng phẩm linh thạch! Tức là hơn ba nghìn viên hạ phẩm linh thạch, hơn nữa trong linh thạch đại của gã tựa hồ còn nhiều linh thạch loại khác.

"Vị huynh đài này, nơi ở tại thành bắc tốt nhất trong toàn Linh Nhạc thành." Trong tích tắc, cả hai đệ tử Thiên Nhất môn đổi ngay thái độ thành xun xoe, tranh nhau giới thiệu, "Chỗ ở được Thiên Nhất môn phân thành thiên địa huyền hoàng như phân chia công pháp. Hoàng cấp thường chỉ có tinh thất tu

luyện, huyền cấp có tiểu viện độc lập, địa giai đều bố trí linh điền hoặc địa hỏa lô phòng, có cả cấm chế phòng hộ, tuy nhiên uy năng cấm chế không mạnh nhưng có kẻ nào phá hoại thì đệ tử tuần sơn của Thiên Nhất môn sẽ phát hiện ngay, thiên cấp ở vị trí tối cao, sát với sơn môn Thiên Nhất môn, trực tiếp có đệ tử tuần sơn bảo vệ, ra vào đều do đệ tử Thiên Nhất môn kiểm nghiệm ngọc bài. Hơn nữa trừ đơn thất, luyện khí thất, linh điền đều cao cấp hơn địa giai còn có bố trí đặc biệt tùy theo công pháp tu luyện, ví như có nham tương trì phòng cho người tu luyện hỏa hệ công pháp, hàn ngọc cho người tu luyện băng hệ công pháp. Nơi ở thiên cấp có hoàn cảnh ưu việt, đại đa số có linh hoa viên, ôn tuyền trì. Ôn tuyền trì có thể cải thiện phần nào thể chất, Thanh tâm hoa trồng trên bờ khiến tâm thần người ta thanh tĩnh, bớt đi mệt mỏi."

"Không phải chứ, có cả ôn tuyền trì?" Vốn chỉ định hỏi qua loa, nghe vậy thì Ngụy Tác cũng hơi ngửa ngáy.

Dù hiện tại khi luyện phù luyện đơn xong, toàn thân đầm đìa mồ hôi, gã cũng chỉ dùng nước lạnh tắm qua loa, nếu tu luyện xong mà có ôn tuyền trì rửa sạch mồ hôi thì nghĩ thôi cũng dễ chịu.

"Có những chỗ ở thiên cấp còn bố trí linh quả viên, bốn mùa trong năm đều có hoa quả rất ngon." Đệ tử Thiên Nhất môn mặt dài bỏ dung.

Vừa ăn trái cây vừa ngâm ôn tuyền, thật sự quá thoải mái. Ngụy Tác không nén được lên tiếng hỏi: "Nếu chỗ có địa hỏa lô phòng, có cả ôn tuyền trì và linh quả viên, một tháng tốn bao nhiêu linh thạch?"

Đệ tử Thiên Nhất môn này xun xoe: "Nếu chỉ thế, không có yêu cầu đặc biệt thì ba trăm viên hạ phẩm linh thạch một tháng."

"Ba trăm viên hạ phẩm linh thạch?" Ngụy Tác nuốt nước bọt ừng ực. Tu sĩ Thần hải cảnh tam tứ trọng thường tiết kiệm từng viên linh thạch, mỗi tháng bớt ra mười mấy viên hạ phẩm linh thạch đã khá lắm rồi. Ngụy Tác hiện tại thuê chỗ có linh điền cũng chỉ tám mươi viên hạ phẩm linh thạch mỗi tháng, ba trăm viên hạ phẩm linh thạch quả thật có phần hơi kinh nhân.

Bất quá nghĩ đến việc dùng Thanh giáp trùng đơn luyện Bồ thiên đơn không khác gì đốt linh thạch, gã vì quá ngửa ngáy trong lòng, quyết định thuê một tháng khai nhân giới rồi tính.

"Vậy ta lấy một chỗ như thế, nếu không thích thì đổi sau." Ngụy Tác lên mặt nói với hai tu sĩ Thiên Nhất môn.

"Tiền bối, mời!"

Hai đệ tử Thiên Nhất môn càng xun xoe với gã, đoán rằng gã là nhân vật cực kỳ có hậu đãi. Gã trả linh thạch xong, nhận thông hành ngọc phù xong, cả hai còn cung kính đưa ra tận ngoài Nhất Tâm điện, xưng hô cùng từ huynh đài biến thành tiền bối.

"Có linh thạch thật dễ chịu!" Việc này khiến gã ra khỏi điện, không nén được bật lên tiếng cảm khái.

Hiện tại gã có hai chỗ ở, có thể tùy tiện ở một nơi, dễ trống một nơi.

"Nam Cung Vũ Tinh?"

Về chỗ ở địa cấp trú sở, Ngụy Tác ngăn người, Nam Cung Vũ Tinh mặc bạch sắc trường bào như hôm dự phách mại hội của Kim Ngọc các đang đợi sẵn.

"Sao người đến nhanh thế?" Gã rào bước nhanh đến hỏi.

Nam Cung Vũ Tinh mỉm cười: "Trước đây không báo người, ta ở chỗ này."

"Người cũng ở đây?" Ngụy Tác há hốc miệng, không khép lại được.

"Có gì lạ đâu?" Nam Cung Vũ Tinh tròn tròn trắng nhìn gã, "Ít nhất một phần ba tu sĩ Linh Nhạc thành đều ở đây. Đại bộ phận người của Thiết Sách chi ở đây, có điều không xa xỉ như người, chỉ ở chỗ hoàng cấp bình thường mà thôi."

"Xa xỉ hả?" Ngụy Tác cười hắc hắc, "Chi bằng người dọn qua chỗ ta mà ở?"

"Đeo mỏ, không thể nghiêm chỉnh một chút hả." Nam Cung Vũ Tinh cắn môi, "lại dám trêu thư thư."

"Thư thư? Từ lúc nào người thành thư thư của ta. Tại phách mại hội ta còn gọi người là Nam Cung Vũ Tinh muội muội."

"Ta hơn ba mươi rồi." Nam Cung Vũ Tinh nhìn gã: "Luận tuổi tác thì hơn người hơn mười tuổi, đương nhiên là thư thư rồi."

Ngụy Tác lắc đầu, "Đối với tu sĩ chúng ta, tuổi tác là cái gì, tu đạo giới thiếu gì nữ tu vài ba trăm tuổi song tu với nam tu mười mấy tuổi."

"Ta thừa nhận người nói có lý, nếu người nghiêm túc, ta sẽ cân nhắc xem sao." Nam Cung Vũ Tinh nói với gã: "Bất quá người còn chưa đến những nơi khác ở Thiên Huyền đại lục để hiểu đời, ta e tương lai người sẽ hối hận."

"Được rồi, người nghiêm túc là ta lại sợ." Ngụy Tác vò đầu bứt tai, "Kỳ thực chỗ này của ta thật sự có thể nhường cho người, ta vừa thuê một chỗ ở thiên cấp."

"Chỗ ở thiên cấp?" Nam Cung Vũ Tinh hơi ngần ra, khẽ nhú mày, "Ngụy Tác, ta biết mấy lần này người thu hoạch không tệ, nhưng đối với tán tu chúng

ta, kiếm linh thạch còn phải dựa vào vận khí, có thể lần này được nhiều nhưng rất lâu sau đó vận khí sẵn yếu thú không tốt, tiêu hao pháp khí mà không sản được yếu thú, kiếm không nổi bao nhiêu linh thạch đâu. Nên lúc có nhiều cũng không nên vung vít."

"Được rồi được rồi, người nói thế không giống thư thư của ta mà giống mẹ ta hơn. Ta chỉ thuê một tháng xem chỗ ở thiên cấp có linh tuyến trì và linh quả viên thật ra thế nào." Ngụy Tác nhăn nhó, gã biết Nam Cung Vũ Tinh không rõ gã có bảo bối là lục bảo lão đầu, đối với thi tốc độ kiếm linh thạch luôn được bảo đảm.

"Được thôi." Thấy gã có vẻ cầu xin, Nam Cung Vũ Tinh cũng không làm căng: "Những thứ đó người đã liệt kê đủ chưa?"

"Ghi đủ hết trong này." Ngụy Tác đưa một quyển da dê cho nàng, hỏi: "Các vị lần ra manh mối chưa."

"Kể đó không nói sai." Nam Cung Vũ Tinh đáp: "Bất quá từ hồi sam tu sĩ đào tẩu tên Lưu Trung Chu, bọn ta tra được có kẻ có lẽ liên quan đến một tổ chức là Hắc Sát ở Thất Tinh thành."

Ngụy Tác hiểu kỳ hỏi: "Hắc Sát? Là tổ chức thế nào?"

"Là tổ chức chuyên nhận linh thạch rồi giết ai đó cho người ta. Nhưng tổ chức này không có mâu thuẫn gì với Thiết Sách, nên đứng sau chắc chắn có kẻ nào đó, bọn ta chỉ còn cách từ từ điều tra." Nam Cung Vũ Tinh nói với gã: "Thời gian này người nên cẩn thận, không có việc gì thì không nên rời Linh Nhạc thành, đợi khi bọn ta điều tra xong sẽ an toàn hơn."

"Biết rồi." Ngụy Tác gật đầu, hiện tại tha gã có một mớ linh thạch, vốn định bế quan luyện Bỏ thiên đơn, căn bản không định rời Linh Nhạc thành.

"Cho người." Thấy gã, Nam Cung Vũ Tinh mỉm cười, đưa cho một cái túi da đen.

Ngụy Tác sờ sờ, "Là cái gì vậy?"

Nam Cung Vũ Tinh đạo: "Trong đó là Xung thiên diễm của Thiết Sách. Nếu vạn nhất người gặp nguy hiểm ở gần Linh Nhạc thành, kích phát Xung thiên diễm thì gần đó mà có người của Thiết Sách, sẽ lập tức đến cứu viện. Đây là Thiết Sách nợ người, không cần khách khí. Người cho Liễu Ngũ một đôi ô trảo, y ấy náy nên tặng người vật này, nói sau này có lẽ người sẽ dùng đến. Ta lấy Lưu huynh phi nhận của người, tạm thời không có gì tốt cho người, đừng nghĩ là ta keo kiệt."

"Không có gì tốt thì đề ta hôn một lần là được rồi." Ngụy Tác cười hắc hắc. Lúc trước gã ngại không đòi hai người, không ngờ Liễu Ngũ còn tặng một vật, quả thật là thu hoạch ngoài ý muốn.

Nam Cung Vũ Tinh hình như có nghe gã nói nhưng không rõ, hỏi lại, "Người nói gì hả?"

"A?" Ngụy Tác vội bảo: "Không có gì, ta bảo là người không coi ta nhỏ nhen là may rồi, sao ta dám bảo người keo kiệt. Liễu Ngũ huynh đệ khách khí quá, tặng ta gì vậy?"

"Ta còn phải giao thứ này cho Nạp Lan Băng điều tra, Liễu Ngũ tặng gì thì người tự xem đi." Nam Cung Vũ Tinh liếc gã, "không có gì thì ta đi đây."

"Được thôi." Ngụy Tác còn hơi chột dạ nên không nói gì, nhưng Nam Cung Vũ Tinh đi được một đoạn, nhìn theo bóng nàng đầy quyến rũ, gã chợt mỉm cười nhăn nhó gọi: "Nam Cung Vũ Tinh, ta lại đầu giá mấy món, lần tới người có rồi để đi cùng ta không?"

"Để xem đã." Nam Cung Vũ Tinh không ngoái lại, xua xua tay.

"Nam Cung Vũ Tinh, rồi thì đến chỗ ta chơi, ngâm suối nóng, thuê thì thuê rồi, không ngâm thật lãng phí."

"Được." Lần này Nam Cung Vũ Tinh quay đầu lại mỉm cười, "Rồi thì chưa biết chừng sẽ tới."

"Oa!" Câu trả lời cùng cùng việc Nam Cung Vũ Tinh ngoái lại tuyệt đối vượt ngoài ý liệu của gã khiến gã há hốc miệng.

Thân thể như Nam Cung Vũ Tinh thế này... nàng ta sẽ mặc gì cùng ngâm suối nóng với gã nhỉ?

Gã há miệng hồi lâu không khép lại được, thiếu chút nữa chảy cả nước miếng.

"Lão lưu manh! Người quả nhiên là lão lưu manh vô sỉ!" Nhưng bóng Nam Cung Vũ Tinh vừa khuất khỏi thị tuyến gã, miệng gã còn chưa khép lại thì một giọng nói lạnh lóe đột nhiên vang lên.

CHƯƠNG 79: PHI LỄ NÀY.

Giọng nói này sao quen thế nhỉ?

Ngụy Tác hơi nghi hoặc ngoái lại, lập tức thâm nhập lên tiếng kêu mẹ ơi.

Người đang tỏ ra bất bình dừng gần mé trái sau lưng gã là sư muội của Trần Bảo các băng tuyết mỹ nữ Cơ Nhã, ngân sam tiểu mỹ nữ khiến gã đau đầu hơn hết.

"Người lén lút nghe trộm ta trò chuyện với Nam Cung Vũ Tinh?" Ngụy Tác ngậm miệng lại, tỏ vẻ không tin nổi nhìn ngân sam tiểu mỹ nữ từ trong rừng trúc bước ra.

"Ta lén lút nghe trộm người?" Hàn Vi Vi bị gã chọc giận, "người câu dẫn người khác ở cạnh chỗ ta ở mà còn bảo ta lén lút nghe trộm? Còn nói là rồi rồi thì đến chơi, bảo người ta ngậm ôn tuyền, đúng là tòm lòm, thứ bản tiểu thư ăn từ năm ngoái cũng nuốt thổ ra."

"Chỗ ở của người?" Ngụy Tác tròn tròn mắt.

"Linh điện trong này còn cây ta trồng, không phải của ta thì của người chắc?" Hàn Vi Vi cảm câu.

"Không phải chứ?" Ngụy Tác tức thì muốn khóc mà không có nước mắt, hóa ra chỗ ở địa cấp này của gã lại nằm ngay cạnh của mỹ nữ mộng cong khiến gã nhức óc này sao? Quá xảo hợp thì phải?

Trời cao đất dày ời, cũng may gã đã thuê một chỗ ở thiên cấp.

Tất tiếng lác đầu, Ngụy Tác quay lại đi theo bậc đá đến chỗ ở thiên cấp. Mọi thứ của gã đều đựng trong nạp bảo nang, không còn gì ở đây nữa.

"Thế nào, bị ta thấy được thái độ xấu xa này, người định chuồn hả?" Hàn Vi Vi cười lạnh.

"Thái độ xấu xa?" Ngụy Tác thiếu chút nữa trước mắt tối sầm, quay lại nhìn Hàn Vi Vi với vẻ nhăn nhó: "Thế nào, mỹ nữ kỹ thuật kém cỏi, định cùng ta ngậm ôn tuyền hả?"

"Đồ lưu manh!" Hàn Vi Vi giận đẽ nhọt nhọt mặt mày, "Ai kỹ thuật kém, ai muốn cùng người ngậm ôn tuyền! Lần trước vì người dùng âm mưu quỷ kế, ta mới thua người. Lần này sẽ giáo huấn người đến nơi đến chốn!"

"Được thôi." Ngụy Tác nhìn Hàn Vi Vi đang trắng nhọt mặt mày vì giận, "Một phút ta kiếm mấy trăm viên linh thạch, không có thời gian đùa với người. Người làm gì cứ làm, đừng bám lấy ta như oán nữ bị bỏ rơi."

"Ta giống oán nữ bị bỏ rơi?" Hàn Vi Vi giận đến mắt mũi tối sầm lại, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn gã, "Hôm nay ta nhất định tỷ thí với người, đánh cho người rơi răng."

Ngụy Tác hừ một tiếng coi thường, "Người tưởng mình là môn chủ Thiên Nhất môn chắc, nói gì cũng xong hả, trong Linh Nhạc thành không cho đấu pháp, ta không đấu với người thì người bức ta được sao."

Hàn Vi Vi ngăn người, đột nhiên khước đặc ý bật cười, như hồ ly, "được rồi, người không đấu với ta thì ta đứng đây kêu to người phi lễ với ta. Ta mà hô to chắc sẽ có nhiều người đến giúp, với quy của Linh Nhạc thành chưa biết chừng người bị đuổi khỏi thành."

"Không phải chứ?" Ngụy Tác tròn mắt, "Tuyệt tình thế hả?"

Hàn Vi Vi hừ một tiếng, nghiêng răng nói: "Người nghĩ đi, người không đồng ý thì ta sẽ hô to, giọng ta to lắm."

"Người nói vậy thì ta đành đồng ý." Ngụy Tác đau lòng đáp.

"Ha ha, thế mới đúng." Hàn Vi Vi cười hóm hờ.

"Phi lễ này! Phi lễ này! Có nữ lưu manh định phi lễ ta!" Nhưng nàng ta chưa kịp phản ứng, chưa kịp bảo Ngụy Tác ngoan ngoãn đi theo mình thì gã đột nhiên lao vút lên núi như con thỏ, vừa chạy vừa hô to.

Lúc nàng ta kịp hiểu ra chuyện gì thì Ngụy Tác đã chạy mất bóng. Càng khiến nàng ta trước mắt tối sầm còn nói lại một câu, "mấy năm nay đáng sợ quá, còn có nữ tu muốn phi lễ nam tu, bức ta phải còi hết y phục cùng nàng ta tắm ôn tuyền."

"Ở đâu có nữ tu phi lễ nam tu?"

"Đâu đâu? Đến phi lễ ta đi."

"..."

Tu sĩ từ trong nơi ở túa ra khiến Hàn Vi Vi đang mặt mũi tối sầm vội vàng quay về chỗ ở.

"Lão lưu manh đáng chết! Ngươi tưởng thế là xong hả?"

Về chỗ chuyên dụng bế quan tu luyện, Hàn Vi Vi bình tĩnh lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "ta nhất định khiến ngươi ngoan ngoãn đầu một trận với ta!"

...

"Ha ha, vô si, đúng là vô si."

Sau khi đệ tử Thiên Nhất môn kiểm tra thông hành ngọc phù, Ngụy Tác vừa cười ha hả vừa đi vào chỗ ở thiên cấp lấy mất của gã ba trăm hạ phẩm linh thạch.

Chỗ ở thiên cấp này so với địa cấp quả nhiên hơn nhiều.

Nơi này ở lưng núi, có thể nhìn xuống gần hết Linh Nhạc thành. Cảnh trí chung quanh cũng khá, chỗ nào cũng trồng linh hoa dị thảo, mỗi chỗ ở cách nhau rất xa, cơ hồ chỗ nào cũng có hoa viên.

Rõ ràng cảm chế bên ngoài chỗ ở thiên cấp mạnh hơn nhiều, ngập trong quang trảo màu lam nhạt, không thể nhìn rõ cảnh tượng trong đó.

Trên hắc sắc thạch trụ ở bên ngoài có xâu một sợi chỉ vàng, không rõ để làm gì.

Ngụy Tác nhìn quanh, đặt thông hành ngọc phù phóng lên hắc sắc thạch trụ, trụ đá lóe quang hoa, quang trảo lập tức xuất hiện một lối đi cho một người vào. Ngụy Tác đi qua lối đó.

"Không phải chứ?"

Cơ hồ vừa vào, Ngụy Tác lập tức ré lên.

Trước mắt gã là một sơn cốc, chính giữa là một gốc tùng cổ thụ phải hai mươi người ôm mới hết, thân cây leo kín năm, sáu loại dây leo có quả. Có bò đào tím đen to cỡ trứng chim cút, có quả phật thủ vàng rực như bàn tay người, có xà lân quả có cứng, hữu lam hắc sắc, có lam tương quả vỏ màu lam, nước ngọt trong ruột quả cơ hồ sắp chảy ra ngoài.

Quanh cây tùng ít nhất cũng trồng hơn trăm cây quả các loại.

Ở góc gần vách đá có một tòa điện vũ hai tầng. Cạnh điện vũ có một thác nước xinh đẹp, nước bắn tứ tán, hình thành một dải cầu vồng bay sắc trên không.

Cách thác nước không xa là hoa viên được bài trí đẹp đẽ, bên ngoài là giả sơn nhấp nhô và cây cối vây quanh, hơi sương mờ mịt, Ngụy Tác biết là linh hoa viên và linh tuyến trì.

Phía trước điện vũ là linh điền, linh điền phân tán giữa đá và cây cối nhưng diện tích rất lớn, cảnh trí cũng đẹp đẽ hơn.

Sợi tơ vàng trên hắc sắc thạch trụ là mấy cái chuông vàng xâu lại với nhau, có ai đến tìm, đệ tử Thiên Nhất sẽ rung dọi dây này đến thông báo.

Nếu không từ bên ngoài đi vào, chỉ thấy cảnh tượng này có khác gì thế ngoại tiên cảnh cách tuyệt với đời.

"Linh Nhạc thành chỉ là ngôi thành nhỏ ở biên thùy Thiên Huyền đại lục. Nếu là những ngôi thành lớn nhất đại lục như Huyền Nhất thành, Thượng Thanh thành, nơi ở cao cấp nhất sẽ còn đến thế nào nữa?"

Dấy lên ý nghĩ này, Ngụy Tác đi qua linh điền vào linh hoa viên.

Gã lại kêu lên kinh hi vì trong linh hoa viên toàn là thanh tâm hoa tím nhạt, ở góc đông có thể nhìn thấy cả thác nước, rải cát trắng mịn màng, có ôn tuyến trì chừng năm, sáu trượng vuông đang bốc hơi nghi ngút, nước trong ao ánh lên màu xanh vàng.

"Có linh thạch vẫn hơn!"

Ngụy Tác cơ hồ hái một chùm bồ đào cỡ trứng chim cút và mấy loại hoa quả gã chưa thấy bao giờ, ném vào bãi cát cạnh ao đoạn cỏ sạch quần áo, ré lên oai oái, nhảy xuống với tư thế rất khó coi, thoải mái bơi lội.

Nửa canh giờ sau, gã mới thần thanh khí爽 mặc y phục đi vào tòa điện vũ hai tầng. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chẩm com.

Vào tòa điện vũ hai tầng, gã lại bật lên tiếng cảm thán.

Tuy không lớn hơn phòng địa cấp nhưng bài trí xa hoa hơn nhiều.

Bàn ghế cơ hồ đều chế tác từ trầm hương mộc thượng đẳng và san hô thạch đẹp đẽ, chiếc giường lớn trải hồ cừu trắng muốt mềm mại.

Trong tĩnh thất tu luyện không rõ bố trí pháp trận gì, đi vào là có cảm giác mát mẻ như trong rừng núi.

Khiến gã vui nhất là địa hỏa lô phòng.

Địa hỏa lô phòng của chỗ ở thiên cấp lý có bức tường đối diện địa hỏa lô chế tác từ hàn ngọc, tuy chỉ là hạ phẩm hàn ngọc, không thể luyện chế pháp bảo, nhưng hàn khí phát ra khiến địa hỏa lô phòng giảm hẳn nhiệt độ, lúc gã luyện đơn sẽ không thấy nóng nực quá độ nữa. Cái lò ở giữa địa hỏa lô phòng cũng khác thanh thiềm hỏa lô ở chỗ ở địa cấp, miệng lò bốn chân có khắc mười hai hình chu tước.

Không có lục bảo lão đầu chỉ đạo, Ngụy Tác không dám chạm vào địa hỏa lô gã vốn không hiểu gì này.

Thăm địa hỏa lô phòng xong, gã về tĩnh thất chuẩn bị tu luyện mới đột nhiên nghĩ đến vật Liễu Ngũ tặng, vội móc cái túi da Nam Cung Vũ Tinh đưa cho.

"Đây Xung thiên diễm của Thiết Sách?"

Ngụy Tác thấy năm ống như năm ngọn nến bạc. Thiết Sách còn có vài tu sĩ Chu thiên cảnh, lúc nguy hiểm chưa biết chừng thứ này sẽ cứu được mạng gã, ngần nghea một lúc thì gã thu lại. "Tam muội thần hỏa", nhìn thứ Liễu Ngũ tặng mình, Ngụy Tác ngần người.

Liễu Ngũ hóa ra đưa cho gã ngọc giản có ghi một môn thuật pháp.

Đọc kỹ nội dung môn hỏa hệ thuật pháp này, mắt gã ánh lên kinh hỉ.

Môn hỏa hệ thuật pháp này không chỉ gồm đủ cả công kích và phòng ngự mà còn cả khống hỏa chi pháp, đạt đến tu vi nhất định có thể phát ra chân hỏa đủ nhiệt độ để nung chảy tinh kim!

Lần trước luyện Bồ thiên đơn, lục bảo lão đầu bảo gã rằng nếu có chân hỏa thuật pháp, này sẽ không cần dùng đơn lò, trực tiếp dùng chân hỏa luyện đơn, chỉ là tu vi của gã quá thấp, biết chân hỏa thuật pháp cũng không luyện đơn nổi. Nhưng gã biết sớm muộn gì mình cũng phải tìm lấy một môn chân hỏa thuật pháp kiểu này, vì không chỉ luyện đơn mà cả để luyện khí nữa. Luyện chế pháp bảo đơn giản nhất cũng cần dùng chân hỏa ngưng hình, hỏa lô không thực hiện được.

Không ngờ Liễu Ngũ lại tặng gã thuật pháp này, hơn nữa đẳng cấp môn Tam muội thần hỏa này rất cao, tương lai dùng để luyện khí chỉ cần đủ tu vi là được.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 80: THẦN HẢI CẢNH NGŨ TRỌNG!

Giữa màn đêm, trong một sơn cốc cách Linh Nhạc thành đông năm trăm dặm, một tu sĩ thận trọng lướt vào một sơn động bình thường.

Hắn vào trong là bê mấy khối đá chặn cửa, cơ hồ định qua đêm trong này.

Tu sĩ này mặc áo chàng đen che mặt, mặc một tấm hôi sắc pháp y. Hắn là tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng Lưu Trung Chu bị Ngụy Tác và Phệ tâm trùng trưởng lão tại địa lã Thanh Phong lãng dọa cho cúp đuôi chạy mất.

Coi áo choàng ra, Lưu Trung Chu xếp bằng, mục quang hơi hơi lóe lên, không rõ nghĩ gì.

Không đầy nửa canh giờ sau, hắn đột nhiên biến hẳn sắc mặt, nhảy vọt lên, tựa hồ định lao nhanh khỏi sơn động đàn ăn mình.

Cơ hồ trong tích tắc đó, thân thể hắn cứng lại, nhìn cửa động lấp kín đá, mắt tỏ vẻ nét kinh hoàng.

Xoạt một tiếng, mấy tảng đá chặn cửa động rung lên, văng đi tứ tán, cửa động xuất hiện một tu sĩ mặc thanh sắc pháp bào thù hình vô số thanh kim sắc tiểu kiếm. Tu sĩ này đeo một cái mặt nạ bạc, chỉ lộ ra hai con mắt, nhìn Lưu Trung Chu với ánh mắt không còn chút cảm tình nào của con người.

Uy áp hắn phát ra còn hơn cả Văn Đạo Các.

Lưu Trung Chu tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng đứng trước người này lại không dám động dấy.

"Ta không thích thích rườm rà, từ giờ ngoan ngoãn trả lời ta, nếu dám di động thì ta sẽ lấy mạng ngươi ngay." Nhìn Luru Trung Chu đầy lạnh lẽo một lúc, tu sĩ đeo mặt nạ bạc đột nhiên buông ra một câu bình đạm.

Luru Trung Chu nhột nhạt mặt mày, run rẩy gật đầu.

Tu sĩ đeo mặt nạ bạc y vẫn thản nhiên: "Ngươi có biết lai lịch kẻ làm hỏng đại sự, khiến bọn ta thiệt hại mấy hảo thủ không?"

Luru Trung Chu lắc đầu: "Không biết, tại hạ chỉ biết người của Thiết Sách xưng hô y là Ngụy Tác, pháp khí của hắn thập phần cổ quái, tựa hồ còn có một món linh giai pháp bảo công kích chân chính."

"Ta cho ngươi một tháng, tính từ hôm nay." Tu sĩ đeo mặt nạ bạc nhìn Luru Trung Chu, "Trong một tháng phải điều tra rõ mọi thứ và hành tung của kẻ đó. Xong việc thì ta tha mạng cho ngươi, không xong chắc ngươi biết thủ đoạn của Hắc Sát bọn ta rồi."

Thấy tu sĩ đeo mặt nạ bạc nói vậy, Luru Trung Chu gật đầu như búa bổ. Liếc hắn một chốc, tu sĩ đeo mặt nạ bạc quay người lướt đi, thoáng sau đã khuất bóng vào màn đêm.

...

Trong Linh Nhạc thành, Ngụy Tác hoàn toàn không biết gì, vẫn bất động trong tĩnh thất.

Da gã ánh lên kim sắc quang hoa nhàn nhạt.

Đêm qua đi, mặt trời nhô lên ở hướng đông, quang hoa vàng nhạt trên da gã mờ dần, gã mở mắt ra nhưng không dừng lại mà lấy một viên đơn dược vàng nhạt ra nuốt nhanh, rồi tiếp tục tu luyện, thoáng sau làn da lại ánh lên kim sắc quang hoa nhàn nhạt.

Thời gian như ngưng đọng trong tĩnh thất lặng ngắt như tờ.

Ba ngày cũng như nước chảy, vô thanh vô tức qua đi.

Tối ba ngày sau đó, Ngụy Tác mở mắt với vừ hơi kinh hãi, lấy một viên thượng phẩm linh thạch trắng muốt, cấp tốc tu luyện.

Kim linh đơn!

Ba hôm nay, lục bào lão đầu đỡ hộ gã thần thức xung kích của Phệ tâm trùng trưởng lão vẫn khôi phục nguyên khí trong Dưỡng quý quán, gã dùng Kim linh đơn lấy được của bọn tử bào lão đạo để bế quan tu luyện.

Kim linh đơn luyện chế từ yếu đơn tam giai yếu và mấy loại linh dược, tốc độ luyện hóa quả nhiên gấp nhiều lần hút linh khí từ linh thạch.

Tốc độ trước kia của gã, mỗi ngày có thể luyện hóa mười viên hạ phẩm linh thạch. Uống Bỏ thiên đơn xong, tương đương với đề thăng Từ Huyền chân quyết thành huyền cấp trung giai công pháp, Ngụy Tác mỗi ngày tối đa cũng chỉ luyện hóa được hai mươi viên hạ phẩm linh thạch.

Tức là hiện giờ mỗi ngày gã có thể luyện hóa một phần năm linh khí trong một viên thượng phẩm linh thạch. Một viên thượng phẩm linh thạch đủ cho gã bế quan tu luyện năm ngày.

Một viên Kim linh đơn có lượng linh khí tương đương với tám phần mười một viên thượng phẩm linh thạch, bằng tám mươi viên hạ phẩm linh thạch.

Nhưng gã trong một ngày có thể luyện hóa hai viên Kim linh đơn!

Ba hôm nay, gã đã luyện hóa toàn bộ sáu viên Kim linh đơn.

Lợi dụng đơn dược luyện chế từ yếu đơn để tu luyện, quả nhiên nhanh gấp mấy lần trực tiếp luyện hóa linh thạch, tuy giá Kim linh đơn cao hơn một viên thượng phẩm linh thạch nhưng với tốc độ tu luyện này khiến gã quyết tâm sau này khi tu luyện, phải tận dụng đơn dược luyện chế từ yếu đơn.

Ba ngày bế quan tu luyện liên tục, lòng gã sôi trào, cảm ứng được mình sắp hình thành thần hải thứ năm, tấn thăng thành tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng!

Từ từ dẹp yên niềm kinh hãi, gã tuân theo Từ Huyền chân quyết, điều động chân nguyên rút linh khí trong thượng phẩm linh thạch.

Linh khí trắng ngần ôn hòa từ thượng phẩm linh thạch lấp lánh, tranh nhau chui vào thể nội gã.

Tích tắc sau, da gã ánh lên quang sáng trắng nhạt.

Tiếng chân nguyên lưu động trong thể nội gã ngày càng lớn, từ rí rí như nước nhỏ giọt biến thành tựa dòng nước đang chảy.

Thời gian vô thanh vô tức trôi qua.

Đêm qua đi, gần tới chính ngọ, bứt một tiếng, thể nội gã đột nhiên phát ra tiếng động khê như tiếng vỏ trứng nứt ra, chân nguyên đang chảy nhanh chọt bình tĩnh lại.

Phù! Thân thể gã hơi run lên, trọc khí từ miệng phun ra, thể nội ánh lên năm dải tử sắc quang hoa.

"Con bà nó chứ, sau cùng cũng đạt Thần hải cảnh ngũ trọng..."

Gã mở mắt, hơi ngẩn người đoạn tỏ ra cực kỳ hoan hỉ.

"Cũng như năm quả trứng nhĩ, còn phân chia lớn nhỏ, cần dùng Bồ thiên đơn dù lại, con bà nó chứ, có vấn đề gì không nhĩ?"

Nằm giang chân giang tay trên tấm thảm Ngân ti thảo trong tinh thất, say mê trng cảm giác tổng lượng chân nguyên đề thăng lên nhiều, Ngụy Tác cũng nhận ra thần hải mới kém xa thần hải cũ. Rõ ràng bốn thần hải kia đã thành huyền cấp trung giai, thần hải mới vẫn là huyền cấp đề giai, cần Bồ thiên đơn đề tăng kích thước.

Nằm nghỉ một chốc, gã nhảy bật lên đi vào phòng chuyên dụng thử nghiệm thuật pháp của chỗ ở thiên cấp.

So với phòng địa cấp, phòng của chỗ ở thiên cấp không chỉ lớn hơn nhiều mà tứ phía bao kín huyền thiết, dù sử dụng linh khí oanh tạc cũng không thể đánh đổ gian phòng được.

Gã phát tay, trước mặt gã xuất hiện kim sắc điện xà dày đặc kêu tanh tách.

Kim sắc điện xà như vật sống, nối liền nhau đan thành một tấm lưới năm, sáu trượng, trùm lên bức tường trước mặt gã, trog tích tắc đã biến thành vô số toa chớp lấp lánh.

Tấm lưới cơ hồ bao kín cả bức tường khiến gã không khỏi đắc ý.

Kim xà điện vòng!

Thuật pháo của Kim Xà lôi quyết trung chỉ có tu sĩ Thần hải cảnh đệ ngũ trọng mới thi triển được, gã tham ngộ rất kỹ rồi nhưng nay mới có thể phát ra.

Năm thần hải tuy chia ra to nhỏ nhưng thi triển thuật pháp lại không có vấn đề gì.

Thành công phát ra kim xà điện vòng, trở thành tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng, gã lại lấy Thổ thần chân quyết của bọn Văn Đạo Các ra xem.

Tu sĩ Thần hải cảnh đệ ngũ trọng có thể sử dụng tầng thứ hai của môn thuật pháp này, hóa ra được hai thổ khôi lôi.

Ngụy Tác chỉ nhìn một chốc là ngẩng lên, tựa hồ đã học được cách thi triển. Nhưng đúng lúc đó tiếng đình đang vang lên, khung cảnh thập phần u tĩnh vang vọng tiếng chuông.

Hơi ngẩn người một chốc, gã mới nhận ra là thanh âm từ pháp linh xâu trên sợi tơ vàng dùng để truyền tin.

"Ai đến tìm ta nhĩ?"

Ngụy Tác hơi ngạc nhiên, thu lại Thổ thần chân quyết điện tịch, ra ngoài chỗ ở thiên cấp.

Chỉ có Nam Cung Vũ Tinh và ngân sam tiểu mỹ nữ mới biết gã thuê chỗ ở thiên cấp, nhưng dù là Nam Cung Vũ Tinh cũng không biết gã thuê vị trí nào.

"Xin hỏi tiền bối có phải họ Ngụy?" Thấy gã hiện thân, một lam y đệ tử Thiên Nhất môn ở ngoài đợi sẵn cung kính hỏi.

"Mồ họ Ngụy, có việc gì hả?" Ngụy Tác liếc y, gật đầu. Đệ tử Thiên Nhất môn này có tu vi Thần hải cảnh tứ trọng, kém hơn gã một cấp.

Lam y đệ tử Thiên Nhất môn càng trở nên cung kính, "Có người Kim Ngọc các đến tìm tiền bối, không rõ tiền bối có muốn gặp?"

"Người Kim Ngọc các?" Ngụy Tác hơi toát mồ hôi. Gã nhớ ra mình để đại địa chỉ cho Kim Ngọc các là chỗ ở địa cấp, bị ngân sam mỹ nữ quấy loạn khiến gã đến luôn đây, quân cho người Kim Ngọc các biết, không rõ vì sao họ tìm được chỗ này. Chả trách đệ tử Thiên Nhất môn cung kính như thế, thuê được khỏi chỗ ở thiên cấp đã không phải tu sĩ tầm thường rồi, còn liên quan đến cả Kim Ngọc các khiến người của họ đẳng môn bái phỏng thì càng không tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 81: CỎ CẦN CẢO LỘ KHÔNG.

Ngụy Tác biết hoa phục thiếu niên đang đứng ở sơn đạo bên ngoài chỗ ở thiên cấp, họ Lâm địa vị tại Kim Ngọc các thấp hơn Điền chương quỹ và phó chương quỹ họ Lưu một chút nhưng dù gì cũng là tiểu đầu mục, có thể sai khiến các đệ tử phụ trách tiếp đãi.

"Ngụy tiền bối", thấy Ngụy Tác từ xa, hoa phục thiếu niên cung kính chào hỏi, mắt thoáng qua nét chân kinh.

Chỗ ở thiên cấp này tốn bao nhiêu linh thạch, hoa phục thiếu niên Kim Ngọc các hiểu rõ, biết cả việc mình mới là Thần hải cảnh tứ trọng, nhưng y nhớ rõ lần đầu Ngụy Tác đến Kim Ngọc các, tu vi còn thấp hơn y, tuy y không tu luyện Vọng khí pháp quyết, nhưng hiện giờ cũng cảm nhận được khí tức của gã tựa hồ cao hơn y nhiều. Tức là trong thời gian ngắn, gã đã tăng tiến được hai, ba cấp.

Tốc độ đề thăng tu vi này phải dùng hai chữ kinh nhân để hình dung.

Lẽ nào gã là tu sĩ thiên tài có thiên phú thần thể, hấp thu và luyện hóa linh khí đặc biệt nhanh?

"Xin lỗi, mỗi đôi chỗ ở mà không thông báo cho các vị. Làm cách nào các hạ tìm được chỗ này?" Trong lúc hoa phục thiếu niên kinh nghi bất định, không nén được lên tiếng hỏi.

"Là thế này." Hoa phục thiếu niên vội giải thích: "Hôm qua đã gom đủ Thiên luyện ngân và trăm viên Thanh giáp trùng đơn mà tiền bối cần. Bất quá lúc đến chỗ tiền bối ở thì tiền bối không có mặt, hôm nay tại hạ gặp Nam Cung Vũ Tĩnh, hỏi thăm thì biết tiền bối đôi sang chỗ ở thiên cấp, tại hạ đến Nhất Tâm điện hỏi, cũng may tiền bối để lại ấn tượng sâu sắc cho hai đệ tử Thiên Nhất môn nên họ nhớ ra tiền bối thuê chỗ ở nào."

"Vậy hả? Xem ra quá kín tiếng cũng không tốt!" Ngụy Tác khẳng định hai đệ tử Thiên Nhất có ấn tượng vì gã ăn mặc nhếch nhách nhưng lại có cá mớ cao giai linh thạch. Gã còn thăm lăm lăm thì hoa phục thiếu niên nói tiếp, "Ngụy tiền bối có mang nạp bảo nang ra chăng? Thiên luyện ngân tiền bối cần lớn cỡ này."

"À, có mang." Ngụy Tác gật đầu, gã có tới hai cái nạp bảo nang, cơ hồ mang theo mọi thứ trên mình.

Hoa phục thiếu niên họ Lâm móc ra một cái hắc sắc nạp bảo nang, lấy Thiên luyện ngân đưa cho Ngụy Tác.

Khởi Thiên luyện ngân chuyên dụng để thử uy lực pháp khí rộng một trượng vuông, dày hai thước. Chất liệu nhìn không khác gì bạc trắng, chỉ là càng mềm hơn, sáng hơn mà thôi.

Ngụy Tác thu khởi Thiên luyện ngân giá trị năm trăm viên hạ phẩm linh thạch lại, hoa phục thiếu niên lại lấy từ nạp bảo nang ra một cái túi to đựng rất nhiều yêu đơn Thanh giáp trùng. Ngụy Tác cơ hồ không đếm, thu hết yêu đơn Thanh giáp trùng vào nạp bảo nang rồi bấm bụng trả sáu nghìn viên hạ phẩm linh thạch.

Đếm xong linh thạch, hoa phục thiếu niên Kim Ngọc các lại nói, "Ngụy tiền bối, linh thức ngự thú chi pháp mà tiền bối nhờ Kim Ngọc các mua đã có người bán."

"Cái gì?" Còn đang đau xót thăm tính mình chỉ còn lại hơn hai vạn chín nghìn viên hạ phẩm linh thạch, Ngụy Tác nghe vậy thì mừng ra mặt, "Đôi phương cần bao nhiêu viên hạ phẩm linh thạch?"

Hoa phục thiếu niên đáp: "Đôi phương không bán trực tiếp mà ủy thác cho bản các bán ở phách mại hội, hiện tại giá khởi điểm là một nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch. Phách mại hội lần này cử hành vào mười ngày sau, có những vật gì thì trước hai ngày, tại hạ sẽ cho tiền bối biết."

"Một nghìn năm trăm hạ phẩm linh thạch?" Ngụy Tác hơi trầm ngâm, giá thành giao thông thường cao gấp đôi là ít nhất, với gã thì dăm ba nghìn hạ phẩm linh thạch nằm trong phạm vi chấp nhận được. Hơi trầm ngâm một chốc, Ngụy Tác lắc đầu: "Đằng nào phách mại hội lần này có vật đó, mỗi cũng bán mấy vật nên sẽ đến, các hạ không cần mang đến đây. Lúc bắt đầu, có vật gì thì các hạ đưa cho mỗi là được."

Những ngày tới nếu lục bào lão đầu có đủ nguyên khí rời khỏi Dưỡng quý quán, Ngụy Tác khẳng định sẽ cầm đầu luyện chế Bồ thiên đơn, gã không muốn đang lúc luyện đơn thì kim ti pháp linh lại rung lên, ra ngoài cũng không sao nhưng vạn nhất luyện hỏng một viên thì coi như đốt năm mươi lăm viên hạ phẩm linh thạch. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

"Vậy tại hạ không quấy nhiễu tiền bối thanh tu nữa." Hoa phục thiếu niên gật đầu xong liền tỏ ra rất chuyên nghiệp, không nói gì thêm mà cáo từ rồi đi.

"Kim Ngọc các huynh đệ." Y mới đi chưa đầy trăm bước, thân ảnh Ngụy Tác mới khuất vào chỗ ở thiên cấp, đệ tử Thiên Nhất môn mặc lam sắc pháp y dẫn đường cho gã lúc trước lại mỉm cười từ bên đường đi ra chào.

"Vị huynh đài này có việc gì chăng?" Hoa phục thiếu niên không dám chậm trễ, đứng lại hỏi.

"Tại hạ Vương Kim Trung." Đệ tử Thiên Nhất môn cười tươi, "tại hạ muốn hỏi một tin tức."

"Tại hạ Lâm Phong." Hoa phục thiếu niên hơi kinh ngạc nhìn Vương Kim Trung đang tỏ ra lấy lòng, "Kim huynh muốn hỏi gì?"

Vương Kim Trung mặt mũi hơi gầy nói: "Không có gì to tát, tu sĩ vừa gặp huynh đệ có phải là khách quý của Kim Ngọc các chăng? Giao dịch với các vị lần này, y đại khái kiếm được bao nhiêu linh thạch?"

"Chuyện đó..." Lâm Phong lắc đầu: "Kim Ngọc các không thể cho người khác biết tin về khách nhân, thật xin lỗi."

"Không sao." Vương Kim Trung không đổi nụ cười: "Tại hạ chỉ muốn biết y có phải quý khách của Kim Ngọc các hay không là đủ, nói chơi chơi thôi, các hạ cho rằng y có bao nhiêu linh thạch? Tổng số thôi mà?"

"Chuyện đó thì được." Lâm Phong đáp: "Tại hạ cho rằng y có không dưới hơn vạn viên hạ phẩm linh thạch. Còn thứ khác thì tại hạ không thể phụng cáo."

"Ha ha, đa tạ Lâm huynh!" Vương Kim Trung vòng tay: "Sau này Lâm huynh tìm người thì cứ đề tại hạ lo."

"Khách khí rồi." Lâm Phong hơi kinh ngạc nhìn Vương Kim Trung, không nói gì thêm, cáo từ lui đi.

Vương Kim Trung đảo mắt, nhìn lên khu vực chỗ ở thiên cấp, nhanh chóng đến chỗ Ngụy Tác dồn chân nguyên vào sợi tơ vàng.

"Lại có người tìm mộ?" Thoáng sau, cơ hồ mới vào đến tỉnh thất đã nghe thấy tiếng chuông rung. Ngụy Tác kinh ngạc, từ trong lam sắc quang mạc đi ra.

"Ngụy tiên bối, thật xin lỗi, lần này không phải ai tìm tiên bối mà là tại hạ." Nhìn thấy Ngụy Tác, Vương Kim Trung lập tức mỉm cười.

"Các hạ tìm mộ?" Ngụy Tác càng lấy làm lạ, "các hạ tìm mộ có việc gì?"

Vương Kim Trung nhìn quanh, tỏ vẻ thần bí hạ giọng: "Không rõ Ngụy tiên bối có thích cáo lộ?"

"Cáo lộ? Là sao?" Ngụy Tác ngây ra.

"A, xem ra Ngụy tiên bối còn chưa hưởng thụ." Vương Kim Trung mỉm cười, đưa ngón tay vạch lên mấy nét đậm đăng, "Cáo lộ là từ chuyên nghành, là việc song tu, là mây mưa ân ái. Nếu Ngụy tiên bối có hứng thú, tại hạ sẽ sắp xếp."

"!!!" Nhìn Vương Kim Trung vạch tay và nghe y nói, Ngụy Tác tức thì phản ứng, "Ý các hạ là như ở Liễu hạ hạng..."

"Tất nhiên không phải mức độ kém thế." Vương Kim Trung lắc đầu quầy quậy, "tầm cỡ đó sao lọt được vào pháp nhãn của tiên bối. Tại hạ sẽ sắp xếp, phải là nữ tu có tu vi đạt đến Thần hải cảnh."

"Nữ tu?" Ngụy Tác tròn mắt.

"Đương nhiên, phạm nhân nữ tử dù sắc đẹp đến đâu cũng không thể so sánh với nữ tu." Vương Kim Trung nheo mắt cười hắc hắc, "Phạm nhân nữ tử sao so được với làn da óng ả của nữ tu, sao biết được các chiêu số Thủy liên đảo quyền, Cẩm lý hấp thủy, Phiên sơn đảo hải, Thủy mạn thiên môn, Điện quang độc long..."

"Không phải chứ?" Ngụy Tác nuốt nước bọt, "vậy thì..."

"Tiên bối có gì không hiểu xin cứ hỏi rõ." Vương Kim Trung cười hắc hắc đạo.

Ngụy Tác lại nuốt nước bọt nhỏ giọng hỏi: "Thế nào là Thủy liên đảo quyền? Thế nào là Cẩm lý hấp thủy? Thế nào là Phiên sơn đảo hải?"

"Xem ra tiên bối chưa từng cáo lộ." Vương Kim Trung nhẹ giọng: "Không giao, tại hạ giải thích cho tiên bối. Thủy liên đảo quyền là nữ tu đẳng không rồi tóm lấy tiêu đề của tiên bối rồi lượn vòng. Cẩm lý hấp thủy, là nàng ta ngâm... đồng thời thi triển thủy hệ pháp quyết, hút vào không ngừng. Điện quang độc long là dùng lôi hệ pháp quyết... Nữ tu cực kỳ nhuần nhuyễn các pháp quyết này, chỉ khiến tiên bối cực kỳ sung sướng, tuyệt đối không thương tổn đến tiên bối. Đương nhiên tiên bối yếu có khẩu vị đặc biệt, họ có thể ăn vận giả thành bất kỳ ai, như băng tuyết mỹ nữ Cơ Nhã chẳng hạn?"

"Không phải chứ? Còn cả thế hả?" Ngụy Tác tròn mắt, nước mắt suýt rớt ra ngoài, "Sắp xếp thế nào?"

"Như tiên bối, tại hạ không dám sắp xếp hạng tư sắc dung tục." Vương Kim Trung nói: "Với tiên bối phải là nữ tu có sắc đẹp nghìn người chọn một trong Linh Nhạc thành, bảy trăm viên hạ phẩm linh thạch một đêm. Nếu tiên bối cần hai người, một nghìn hai trăm viên hạ phẩm linh thạch là được."

"Bảy trăm viên hạ phẩm linh thạch?"

Giá này khiến Ngụy Tác tròn mắt, gã đã biết có những nữ tu vì không đủ linh thạch tu luyện nên bán cả sắc đẹp, trừ một vài công pháp có hạn chế là cần đồng thân thì tuyệt đại đa số công pháp không cần. Nhưng không ngờ nơi này lại có kẻ dặt mồi chuyên nghệp, Ngụy Tác cũng biết Vương Kim Trung sẽ rút bớt một phần linh thạch. Bảy trăm viên hạ phẩm linh thạch, giá này quá cao, nhưng nghĩ đến việc mình chưa từng cáo lộ, gã lại ngứa ngáy trong lòng, do dự một chốc rồi hỏi: "Có thể tìm được ai ăn vận giống Thủy Linh Nhi không?"

Vương Kim Trung sáng mắt, cười ha ha, "Ngụy tiên bối quả nhiên có phẩm vị, ngực phải thật lớn, hiểu rồi!"

Ngụy Tác không nén được nữa, "tra linh thạch luôn bây giờ hả?"

"Việc đó không cần." Vương Kim Trung đáp: "Đợi lúc tại hạ đưa nữ tu diễm lệ đó đến thì tính."

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 82: NGƯỜI CŨNG LÀM VIỆC ĐÓ?

"Thủy liên đảo quyền", "Cảm lý hấp thủy", "Phiên sơn đảo hải", "Thủy mạn thiên môn", "Điện quang độc long" ...

Ngụy Tác đi đi lại lại trong chỗ ở thiên cấp, cực kỳ kích động chờ đợi, chỉ nghĩ đến mấy cái tên mà Vương Kim Trung nói là gã đã không chịu nổi.

Thật ra gã thấy hành vi của Hoàng Y Y hôm đó có phần không kể gì liêm sỉ, bất quá phải nói thật là thân thể và nhan sắc của Hoàng Y Y rất khá, khó trách Lưu An Đình bị nàng ta khiến cho thần hồn điên đảo, đầu óc mê muội. Hiện tại nhớ lại lúc Hoàng Y Y coi sạch y phục, bò lên tảng đá chống mộng ra là gã suýt không chịu nổi.

Bất quá giờ gã làm thế có xấu xa quá không?

Nam nhân bình thường mà, bất giải quyết thì sẽ biến thành tâm ma mất, hơn nữa người ta có đủ linh thạch tu luyện thì đời nào làm việc này, gã nên làm việc tốt.

Ngụy Tác lập tức tìm ngay được một lý do đầy vô si.

"Đỉnh! Đỉnh! Đỉnh!"

Ngụy Tác nóng lòng chờ đợi, đột nhiên kim tuyến pháp linh vang lên.

"Nhanh thế hả?"

Vương Kim Trung mới đi chưa được một tuần hương, lẽ nào nữ tu đó cũng trú ngụ ở thành bắc? Thế thì tiện quá.

Ngụy Tác vuốt y phục, lòng tay ướt mồ hôi, ra khỏi chỗ ở thiên cấp.

"Sao lại là ngươi?!" Từ trong lam sắc quang mạc đi ra, nhìn rõ là ai thì gã tròn mắt.

Ở ngoài là một ngân sam mỹ nữ cực kỳ quyến rũ!

"Đương nhiên là ta, ngươi tưởng Nam Cung Vũ Tinh đến cùng ngươi ngâm suối nóng hả?" Hàn Vi Vi khinh bỉ bĩu môi.

Ngụy Tác cả kinh: "Ngươi không phải là đại tiểu thư Trần Bảo các hả? Ngươi cũng làm việc đó?"

"Ngươi biết thân phận của ta?" Hàn Vi Vi hừ một tiếng, "Thế nào, đại tiểu thư Trần Bảo các thì không thể giống nữ tu khác hả?"

"Ngươi cũng biết Thủy liên đảo quyền? Cảm lý hấp thủy?" Ngụy Tác không dám tin.

"Cái gì mà Thủy liên, cái gì mà hấp thủy. Ta chỉ biết băng, hỏa!" Hàn Vi Vi lạnh giọng: "Hiện tại định tìm hiểu thuật pháp ta tu luyện hả? Bất quá cho ngươi biết cũng không sao."

"Băng hỏa?" Ngụy Tác nghe thế là đầu óc đầy mơ màng, càng nghĩ càng khó chịu. đại tiểu thư Trần Bảo các, đẳng cấp này thật quá cao, hơn nữa ngân sam mỹ nữ này tuy trước đây khiến gã đau đầu nhưng quả thật xinh đẹp chết được, chỉ nhìn gương mặt nõn nà đó cũng đôi mộng mị không thể mấy hơn là gã đã muốn đổ máu mũi.

"Mau vào trong đi." Mắt gã sáng lên bước tới hai bước, định nắm tay Hàn Vi Vi kéo vào chỗ ở thiên cấp, đồng thời còn hỏi, "Linh thạch trực tiếp giao cho ngươi, hay cho Vương Kim Trung?"

"Ngươi định làm gì?" Thấy Ngụy Tác mặt đầy sàm sỡ đến chỗ mình, Hàn Vi Vi giật mình, lùi liền hai bước kêu to.

"Làm gì hả?" Ngụy Tác nhìn nàng ta với vẻ không hiểu, "Ngươi không phải... bảy trăm linh thạch chứ?"

Hàn Vi Vi ngẩn ra, "Bảy trăm linh thạch? Cái gì mà bảy trăm linh thạch, thật ra ngươi định làm gì?"

"Ngụy tiên bối!"

Ngụy Tác cảm thấy không ổn thì sau lưng vang lên tiếng gọi, gã quay lại, lập tức tròn mắt.

Người gọi gã là Thiên Nhất môn Vương Kim Trung, sau lưng y là một nữ tu thập phần diễm lệ. Nữ tu này da trắng như tuyết, không rõ thi triển thuật pháp hay dịch dung, nhìn cũng có mấy phần giống Thủy Linh Nhi, cũng mặc pháp y cùng kiểu với tranh Thủy Linh Nhi mà Ngụy Tác có, chỉ có điều chất liệu không phải cao giai pháp y, mà là đồ phông chế.

Pháp y xẻ ngực rất sâu, đôi ngọc tho trong đó thoát ẩn thoát hiện, câu hồn đoạt phách.

"Đây mới là người ngươi đưa đến?" Ngụy Tác ngẩn ra một chút, mới tỉnh lại hỏi Vương Kim Trung đang tỏ vẻ xiêm ninh.

"Hả?" Vương Kim Trung nhìn thấy Hàn Vi Vi thì tròn mắt.

"Các ngươi!"

Hàn Vi Vi sau rốt cũng hiểu ra, nhìn Ngụy Tác và nữ tu thập phần yêu diễm đó với vẻ không tin nổi. Nàng ta vốn nghe ngóng được chỗ Ngụy Tác ở, cố ý xác định chỗ này để bức gã đấu với mình nhưng gã lại coi nàng ta là... Hàn Vi Vi giận đến độ cánh tay chỉ vào Ngụy Tác và nữ tu cũng run lên.

Đúng lúc đó nữ tu diễm lệ lại nhìn ngực Hàn Vi Vi với vẻ khinh thường: "Thế nào, mới ra rằng làm việc này hả? Xem cái vẻ lóng ngóng của ngươi thì không biết luyện kỹ thuật đến đâu mà dám cướp sinh ý của ta? Người ta thích kích cỡ như ta, ta mới có thể làm đủ mọi chiều, với của ngươi chắc không làm được đâu nhỉ?"

"Ngươi... " Hàn Vi Vi thở hồng hộc một chút rồi mới mắt đầy sát khí nhìn nữ tu nói: "Ngươi biết ta là ai không!"

"Ai cơ hả?" Nữ tu diễm lệ bĩu môi, "Lẽ nào là Trần Bảo các Cơ Nhã a? Cơ Nhã có lẽ không kém ta, nên mới có người bảo ta ăn vận giống nàng ta."

"Ngươi còn dám nói lung tung thì ta sẽ khiến ngươi hối hận." Hàn Vi Vi giận đến mức thiếu chút nữa ngắt đi, "Ta không phải Cơ Nhã, nhưng đó là sư thư của ta!"

"Lẽ nào ngươi là Hàn..." Sắc mặt nữ tu diễm lệ đang đánh mắt đầy câu hồn với Ngụy Tác cùng Vương Kim Trung tức thì trắng nhợt. Họ đương nhiên biết Trần Bảo các cơ hồ lũng đoạn việc cung ứng đơn được tại Linh Nhạc thành là thế lực cỡ nào. Thực lực các phường thị như Trần Bảo các và Kim Ngọc các thậm chí còn hơn nhiều tông môn. Ngay cả Thiên Nhất môn quản lý Linh Nhạc thành cũng nể mặt phường thị như thế, bằng không họ chuyển đi thành khác thì Linh Nhạc thành sẽ gặp hậu quả khó tưởng tượng nổi.

"Tiểu nữ không rõ y và tiểu thư có quan hệ, nếu biết dù cho tiểu nữ hai cái mặt cũng không dám tranh chấp với tiểu thư. Xin Hàn tiểu thư đại nhân đại lượng." Nữ tu diễm lệ mặt mày nhợt nhạt nói xong thì quay đi chạy như bay. "Không quá nhiều Ngụy tiên bối và Hàn tiểu thư nữa." Vương Kim Trung chỉ nói với lại, mặt mũi nhợt đi quay người chạy, sau hai lần rẽ là tan biến vô ảnh vô tung.

"Đừng chạy!" Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt, nữ tu vừa rồi trông rất khá, thân hình rất bốc lửa, hơn nhiều Hoàng Y Y đó. Gã chỉ nhìn mà suýt không chịu nổi, giờ mỹ nữ lại chạy mất. Thế là thế nào!

"Ta và hắn có quan hệ?!" Nghe nữ tu diễm lệ nói vậy, Hàn Vi Vi càng giận đến mức run rẩy toàn thân.

Nàng ta thà tu luyện công pháp cấm dục, cả đời không gần nam nhân cũng tuyệt đối không có quan hệ gì với nam nhân như gã.

"Vô si! Lão lưu manh!" Nghĩ đến việc gã định làm, Hàn Vi Vi không nén được, lên tiếng mắng chửi gã.

"Chà!" Ngụy Tác thật sự phiền lòng, làm sao nữ tử ma âm hồn bất tán thế này mà gã lại dính phải. Nên gã sầm mặt nói, "ngươi bị bệnh gì hả, ta không hề coi quân ra làm gì với ngươi, thật ra sao ngươi lại quần lấy ta từ sáng đến tối! Đại tiểu thư Trần Bảo các thì ghê gớm lắm hả, đại tiểu thư Trần Bảo các muốn những vào cả việc ta làm gì vào ban đêm hả?"

"Chết đi! Là nam nhân thì thống thống khoái khoái đánh một trận với ta. Bằng không ta không tha cho ngươi."

"Thôi đi, ta là nam nhân hay không không cần chứng minh với ngươi." Ngụy Tác cười lạnh, "muốn đấu với ta hả, đừng mơ."

Nói đoạn gã không thèm ngoái lại, đi vào chỗ ở, "Ta khuyên ngươi sau này đừng quá nhiều ta nữa, ban nãy người ta cũng thấy rồi. Bằng không ta sẽ nói với người ta là kỹ thuật của ngươi quá kém, bị ta bỏ rồi mà cứ quần lấy."

"Ngươi..." Hàn Vi Vi nhất thời giận đến mức không nói thành lời. Ngụy Tác đã tan biến trong lam sắc quang mạc.

"Đồ bệnh hoạn!"

Ngụy Tác sầm mặt, nhìn thấy linh hoa viên và linh tuyến tri là muốn khóc mà không có nước mắt.

Điều kiện tốt thế này, ban nãy mà cùng nữ tu diễm lệ đó ngâm ôn tuyền, thử hết mọi chiêu số thì thật sung sướng bao nhiêu. Nhưng hiện tại tất cả đều tan hết! Tiểu ma nữ vạn ác.

Gã thăm rủa Hàn Vi Vi mặt mọc thủy đậu, không dám ra khỏi cửa, nhưng không rõ rằng Hàn Vi Vi đang đứng trước mặt Vương Kim Trung.

"Người đã biết ta là ai rồi hả?" Hàn Vi Vi mặt mũi còn nhọt nhọt đứng trước Vương Kim Trung đang không dám thở mạnh.

Vương Kim Trung đỏ mặt hỏi lạnh: "Biết rồi."

"Ta hi vọng không nghe thấy lời đồn gì liên quan đến ta và hắn, nếu ta nghe được thì kẻ đầu tiên ta xử lý là người." Hàn Vi Vi nói đầy sát khí, "Lúc đó ta không nghĩ Thiên Nhất môn sẽ vì một đệ tử phổ thông mà đắc tội với bản các."

Vương Kim Trung nhọt nhọt mặt mày, gật đầu liên tục, "tiểu nhân tuyệt đối không nói nửa chữ."

"Trông coi hắn cho ta, không được để hắn làm việc này, không thì ta cứ người mà xử."

"Biết, biết ạ." Vương Kim Trung thăm thò phào, may mà Hàn Vi Vi không rõ việc cáo lộ là do y đề xuất, bằng không năng ta chắc sẽ xẻ đôi y. Càng lúc y càng bội phục Ngự Tác, khiến cho đại tiểu thư Trần Bảo các si mê như thế thì tu sĩ họ Ngự này không thể tầm thường.

Trong lúc đó, y không rõ rằng Hàn Vi Vi đang thăm nghiệm rằng nghiệm lợi, "Lão lưu manh, sau này ta xem người làm việc vô sỉ đó bằng cách nào, ta không tin không tóm được thóp của người, giáo huấn người một phen."

Bạn đang đọc truyện *Thống Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 83: CÁCH DỪNG THANH TÁC NGÂN.

"Thật ra là việc gì?"

Ngự Tác gào lên ở trong tinh thất chỗ ở thiên cấp.

Bị Hàn Vi Vi quấy nhiễu hạo sự, gã không ngủ lòng, đến tìm Vương Kim Trung, nhưng Vương Kim Trung thấy gã là biến sắc mặt, bị gã kéo lại hỏi về cáo lộ thì y lắc đầu đầy chính nhân quân tử nói là lấy đầu ra cáo lộ, đoạn quay người đi ngay.

Lấy đầu ra cáo lộ? Rõ ràng người bảo là có, lại đưa đến một mỹ nữ bốc lửa, giờ lại nói là lấy đầu ra cáo lộ?

"Ta muốn cáo lộ!" Ngự Tác bức bối gào lên.

"Cáo lộ cái gì?" Một giọng nói đột nhiên cất lên.

"Lão đầu, sau cùng cũng ra khỏi Dưỡng quý quán rồi hả?" Ngự Tác kinh hãi quay lại, lục bào lão đầu đang ở trên Dưỡng quý quán đặt trên cái bàn trầm hương mọc nhìn gã với vẻ nghi hoặc. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

"Con bà nó chứ, không có máu Hỏa hạt bồi bổ nguyên khí, chỉ bằng vào nguyên khí của bản thân Dưỡng quý quán thì ta đừng mơ ra khỏi." Lục bào lão đầu nói với gã, "Lúc người đi mua đồ, nhớ mua máu Hỏa địa long có hiệu quả còn hơn nữa, không thì thọ nguyên của ta khẳng định giảm nhiều. Đúng rồi, người muốn cáo lộ cái gì?"

"Không đâu, người nghe lầm rồi, ta nói là chuẩn bị lò để luyện Bồ thiên đơn." Ngự Tác hơi đỏ mặt: "Ta đã gom được một trăm viên yêu đơn Thanh giáp trùng, đợi người ra là cùng luyện đơn. Thế nào, hiện tại nguyên khí khôi phục sao rồi, chỉ bằng chúng ta luyện đơn?"

"Vội cái gì", lục bào lão đầu liếc gã, "Người xử lý Phệ tâm trùng trưởng lão chưa, hay bị người bán rồi?"

Ngự Tác vội lắc đầu, "Đương nhiên không, hai con Phệ tâm trùng kia được ta đưa đến Kim Ngọc các tham gia phách mại hội, Phệ tâm trùng trưởng lão thì vẫn còn giữ lại."

"Lấy Phệ tâm trùng trưởng lão ra đi." Lục bào lão đầu hơi nghiêng rằng nghiêng lợi, "Con bà nó chứ, hại ta tổn thất ngàn ấy nguyên khí, mở ra xem rồi tính, trong thể nội yêu thú tiền giai sẽ có thứ gì đó tốt."

"Thật ra làm tìm đồ hay xử lý Phệ tâm trùng trưởng lão trút giận nhỉ?"

Đối với tính tình trẻ con của lục bào lão đầu, Ngự Tác đã thấy rồi nên đành lắc đầu bất lực, lấy thi thể Phệ tâm trùng trưởng lão ra khỏi nẹp bảo nang.

Phệ tâm trùng chết rồi, tựa hồ không còn chân nguyên nên không còn ản hình. Thi thể Phệ tâm trùng trường lão giống như ngâm trong nước qua lâu nên nhẵn nhúm.

"Bắt đầu từ đâu?" Nhìn thi thể Phệ tâm trùng trường lão với vẻ ghê tởm, Ngụy Tác móc cây đao của Lưu Tam Pháo ra.

Mất sáu trăm viên hạ phẩm linh thạch mua Thiên luyện ngân, Ngụy Tác đã thử, đôi vòng tay màu đỏ của Văn Đạo Các đích xác có uy lực gần đạt mức linh khí, chỉ là cự ly sử dụng hạn chế, đại đao của Lưu Tam Pháo thì lực công kích cũng vượt xa pháp khí bán linh giai. Gã biết thanh đao lợi hại chủ yếu là nhờ vào nguyên liệu bản thân, cắt xẻ kiểu này cực kỳ sắc. Khiến gã đau lòng là Âm mị nhận sau khi ngạnh tiếp với Văn Đạo Các thì bị phá tổn thêm, uy lực hơi giảm nhược, tiêu hao chân nguyên lại tăng lên.

"Há? Người lấy cả thanh đao này về?" Thấy gã lấy đao của Lưu Tam Pháo ra, lục bào lão đầu cũng hơi bất ngờ, "Thanh đao này có lần không ít Thái át tinh kim. Sau này thanh đao có tổn hại thì vẫn có dùng để luyện chế pháp bảo khác, cho thêm hai loại tinh kim và là luyện thành một thanh phi kiếm."

"Có thể dùng để luyện chế kiếm thai của phi kiếm?" Ngụy Tác sáng bừng hai mắt, "Xem ra ta cũng có nhãn quang, thấy ngay thanh đao này rất được."

"Được rồi, với tu vi của người, luyện chế và sử dụng phi kiếm còn sớm lắm. Tôi đã chỉ sử dụng thanh đại đao này như linh giai pháp bảo thôi." Lục bào lão đầu bĩu môi, chỉ vào thi thể Phệ tâm trùng trường lão, "bắt đầu từ phần đầu, yêu đơn Phệ tâm trùng ở đó. Tốt nhất là cắt theo vết thương, cắt sao cho vết nhỏ, da Phệ tâm trùng trường lão có thể luyện chế được nhiều thứ."

Ngụy Tác gật đầu, cắt theo một vết thương. Phập một tiếng, không còn chân nguyên nên da Phệ tâm trùng trường lão không còn lực phòng ngự biến thái như trước, đại đao của gã nhẹ nhàng cắt vào.

"Ồ, cái gì đây?"

Nhìn qua vết cắt, Ngụy Tác thấy một viên hắc sắc yêu đơn cỡ trứng chim câu, nhưng phía dưới yêu đơn còn một viên hoàng sắc tinh châu lớn hơn.

Lấy cả hai ra, Ngụy Tác cảm nhận được viên hắc sắc yêu đơn khá nặng, không khác gì màu sắc của yêu đơn yêu thú khác, nhưng viên hoàng sắc tinh châu thì rất đặc biệt, lấp lánh là quang hoa lấp lánh, như có nước chảy ở trong.

"Pháp châu! Thể nội Phệ tâm trùng trường lão này quả nhiên đã hình thành pháp châu!" Lục bào lão đầu nhìn thấy thì hừ một tiếng.

Ngụy Tác buột miệng hỏi, "Pháp châu là thể nào?"

"Pháp châu là vật đặc biệt hình thành trong thể nội yêu thú tiến giai." Lục bào lão đầu giải thích: "Như thể nội giao long dễ tiến giai nhất trừ yêu đơn ra thường có giao đơn, giao đơn chính là pháp châu, là nơi yêu thú lưu giữ thiên phú pháp lực. Giao long bình thường tiến hóa thành thanh giao thì thể nội sẽ sản sinh một viên phong hệ giao châu hòa một viên thủy hệ giao châu, chứa phong hệ và thủy hệ pháp lực, ví như khảm chúng lên pháp khí luyện chế bằng Thanh tác ngân thì có thể trực tiếp kích phát pháp lực để đối địch."

"Thanh tác ngân? Sao ta nghe quen tai thế nhỉ? Có phải thứ lấy được trên mình tu sĩ mặt ngựa? Lúc đó người bảo là về nhà sẽ cho ta biết cách sử dụng." Ngụy Tác ngăn người lấy khối ngân sắc tinh kim bằng nắm tay từ nạp bảo nang ra.

Lục bào lão đầu liếc gã, "Không sai, tác dụng lớn nhất của Thanh tác ngân là kết hợp với pháp châu và vài loại tinh thạch có uy năng đặc biệt, hoặc chế thành pháp khí khảm nhưng thứ đó, kích phát uy lực đặc biệt của chúng." Ngừng lại một chút, lục bào lão đầu hơi đặc ý, "pháp trận ta biết có thể khảm năm loại pháp châu lên pháp khí Thanh tác ngân. Tương đương với có thể kích phát năm loại thuật pháp, lúc toàn bộ uy năng hao tận thì có thể đổi sang pháp châu khác."

"Lợi hại thế há?" Ngụy Tác hưng phấn hẳn, "Dị năng tiến giai của Phệ tâm trùng trường lão có công hiệu gần như Hủ thi thủy, Âm lân sa, có thể hủy hoại pháp khí của đối thủ, nếu dùng Thanh tác ngân và viên pháp châu này luyện chế thành một món pháp bảo, chẳng phải có thể hủy hoại pháp bảo của đối thủ há?"

Lục bào lão đầu hừ một tiếng, "Đừng cao hứng quá sớm. Thanh tác ngân tuy không khó nung chảy, dùng địa hỏa lô dung luyện cũng được nhưng khắc pháp trận thì phải dùng pháp thuật không hòa mới xong. Dù tu vi của người đạt mức Chu thiên cảnh lưỡng tam trọng, miễn cưỡng sử dụng loại thuật pháp này, nhưng tìm được một môn đâu có dễ."

"Vậy há? Lão đầu, xem cái này đi." Ngụy Tác cười ha hả, lấy từ nạp bảo nang ra quyển sách Liễu Ngũ cho gã.

"Tam muội thần hóa!" Lục bào lão đầu mở lớn với vẻ không tin nổi. "Hỏa hệ thuật pháp của Tam Muội cung xưa kia chuyên dụng luyện khí, người lấy được bằng cách nào?"

"Ta tặng Liễu Ngũ một món bán linh khí, y áy náy nên tặng ta." Ngụy Tác cười ha hả, "cho người xem thứ này chắc càng kinh ngạc." Đoạn gã lấy năm quả Phệ tâm trùng noãn ra.

"Phệ tâm trùng noãn!" Quả nhiên, lục bào lão đầu trừng mắt không dám tin.

"Lão đầu, cũng tìm được linh thức ngự thú chi pháp rồi, sẽ đấu giá tại đại hình phách mại hội tới đây. Lúc đó ta sẽ mua, phối hợp với nô thú tàn thiên, nuôi mấy con Phệ tâm trùng, sẽ thế nào nhỉ?" Ngụy Tác cực kỳ đặc ý.

"...!" Lục bào lão đầu run lên, có yêu thú như Phệ tâm trùng, lão chỉ nghĩ cũng thấy quá âm hiểm.

"Hiện tại không thiếu đồ tốt trong tay, nhưng quan trọng là tu vi quá thấp. Nếu có tu vi Chu thiên cảnh lưỡng trọng như hoàng sam tu sĩ đó thì tốt rồi, Thần hải cảnh ngũ trọng còn hơi kém, hơn nữa năm thần hải không bằng nhau, Từ Huyền chân quyết của ta thậm chí chưa đạt mức huyền cấp trung giai." Ngụy Tác kiểm tra Phệ tâm trùng trưởng lão một lượt, thấy không còn gì nữa thì nói với lục bào lão đầu, "Kim linh đơn được lắm, lần này ta ra ngoài quyết định sẽ mua Kim linh đơn tu luyện. Cả Bồ thiên đơn cũng luyện càng nhiều càng tốt."

"Được rồi, ta biết rồi, chẳng phải ngươi giục ta giúp ngươi luyện Bồ thiên đơn hả?" Lục bào lão đầu tròn tròng trắng lên, "Bắt đầu luyện Bồ thiên đơn luôn, bất quá ngươi phải đáp ứng một điều kiện."

Ngụy Tác ngần ra, "Điều kiện gì?"

Lục bào lão đầu cười lưu manh, "Lần này chắc ngươi kiếm chắc đủ, phát tài ghê lắm. Luyện xong mở Bồ thiên đơn này, ngươi đưa ta đi một vòng mua cho đã đời nhé?"

"Chà!" Ngụy Tác cũng tròn tròng trắng. Nhưng gặp phải lão đầu mê mua đồ đã một, hai vạn năm không mua thì gã đành bó tay, gật đầu bất lực.

"Ha ha!" Thấy gã gật đầu đáp ứng, lục bào lão đầu cười ha ha, "Đi, luyện Bồ thiên đơn nào."

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 84: HUYỀN CẤP CAO GIAI.

"Con bà nó chứ, mệt chết mất!"

Suốt chín ngày, mãi đến tối trước hôm đại hình phách mại hội mà Kim Ngọc các thông tri cho Ngụy Tác có đầu giả linh thức ngự thú chi pháp thì gã mới luyện xong một trăm viên yêu đơn Thanh giáp trùng.

Hiện tại trong tinh thất chỗ ở thiên cấp cực kỳ yên tĩnh, nồng nặc mùi Bồ thiên đơn.

Sáu mươi hai viên Bồ thiên đơn lấp lánh ánh sáng mê người, đặt trong một cái túi tơ trước mặt gã.

Ngần ấy ngày liên tục luyện chế, xác suất luyện đơn thành công của gã đã cao hơn, một trăm viên yêu đơn Thanh giáp trùng luyện chế được sáu mươi hai viên Bồ thiên đơn.

Lúc dốc lòng luyện, luyện được một viên thu lấy một viên, gã không có cảm giác đặc biệt nhưng giờ ngần ấy viên Bồ thiên đơn chất cạnh nhau, mắt gã không giấu được nét nóng bỏng khao khát.

Ngần này Bồ thiên đơn, Từ Huyền chân quyết sẽ tiến hóa đến mức nào?

Chỉ là nhìn một chốc, Ngụy Tác không nén nổi, cầm một viên Bồ thiên đơn lấp lánh như ngọc lên nuốt chửng.

"Quả nhiên tu vi càng cao, tốc độ luyện hóa đơn được, hấp thu linh khí càng nhanh."

Không đầy nửa canh giờ, Ngụy Tác lại mở mắt, có phần kinh ngạc nói với lục bào lão đầu đang đọc ngọc giản ghi lại một số phong vật của Thiên Huyền đại lục.

Lục bào lão đầu hừ một tiếng, "Ngươi chả phải thừa lời hả?"

"Hắc hắc", Ngụy Tác mặc kệ, cảm giác kỳ năm thần hải đều tăng trưởng, có điều bốn thần hải cũ tăng trưởng ít hơn còn cái mới tăng trưởng nhiều nhất, xem ra luyện hóa thêm Bồ thiên đơn, năm thần hải sẽ bằng nhau.

Không thì sau này cái lớn cứ lớn, cái nhỏ cứ nhỏ, không thể đuổi kịp, thần hải mới cứ nhỏ hơn trước đó, thể nội sẽ lổn nhổn đủ kích cỡ thì thật tức cười.

Cười hăng hắc một lúc, Ngụy Tác lại liên tục nuốt từng viên, luyện hóa Bồ thiên đơn.

Mỗi một viên Bồ thiên đơn nuốt xuống, thần hải của gã lại hơi lớn hơn, cùng với đó, tốc độ luyện hóa Bồ thiên đơn cũng nhanh hơn một chút. Đến viên

thứ mười, luyện hóa một viên Bồ thiên đơn chỉ cần chừng nửa tuần hương.

Luyện hóa mười viên Bồ thiên đơn xong, năm thần hải cơ hồ lớn bằng nhau.

Liên tục luyện hóa ba mươi hai viên Bồ thiên đơn, năm thần hải của gã lớn gấp đôi trước, Từ Huyền chân quyết, hiện tại đã tương đương với huyền cấp cao giai công pháp.

Tiến độ này đúng với hòa lục bào lão đầu đã tính rằng mất chừng ba mươi viên Bồ thiên đơn sẽ khiến Từ Huyền chân quyết tiến giai thành công pháp huyền cấp cao giai.

Công pháp tiến giai xong, Ngụy Tác không định chỉ luyện hóa Bồ thiên đơn, mà tiếp tục thêm hai mươi viên nữa đợi đến lúc trời sáng sẽ đi tham gia phách mại hội. Lúc đó gã mới thu nốt mười viên Bồ thiên đơn lại, ra ôn luyện trì tắm rửa sạch sẽ mồ hôi, dón chân nguyên vào truyền tấn ngọc phù rồi đến chỗ ở địa cấp của mình.

Tuy cùng là Thần hải cảnh ngũ trọng, nhưng Từ Huyền chân quyết của gã đã vượt cả huyền cấp cao giai công pháp, thực lực chân nguyên đã tăng thêm gấp đôi.

Dù đệ tử tinh anh của Thiên Nhất môn, ở tuổi gã, tu luyện huyền cấp cao giai công pháp thì cũng chỉ đạt Thần hải cảnh ngũ trọng, tối đa là Chu thiên cảnh nhất trọng.

Mấy năm trước, tốc độ tu luyện của gã cực kỳ chậm nhưng gần đây lại thập phần kinh nhân, vô hình trung đã bù lại được cách biệt với đệ tử của các đại tông môn.

Lần trước đã nhắc đến phách mại hội, gã biết Nam Cung Vũ Tinh thấy tin qua truyền tấn ngọc phù là biết gã muốn rủ cô đến tham gia, nhưng gã không chắc nàng có đến không.

Gã không xác định được Nam Cung Vũ Tinh có ở Linh Nhạc thành lý hoặc có rồi không.

Bất quá đợi tại chỗ ở địa cấp một chốc, khỏe môi gã lại nhếch lên, Nam Cung Vũ Tinh mặc bạch sắc trường bào xuất hiện trong thị tuyến, đứng ở phía dưới sơn đạo vẫy vẫy tay.

"Người đã đột phá đến tu vi Thần hải cảnh đệ ngũ trọng?" Đứng dưới sơn đạo đợi gã, Nam Cung Vũ Tinh cảm giác được khí tức khác hẳn của gã, tức thì tỏ vẻ kinh ngạc.

"Tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng cũng khác thật, pháp lực dao động quá mạnh, không cần dùng Vọng khí thuật, tu sĩ bình thường cũng nhận ra." Thấy nàng kinh ngạc, Ngụy Tác hơi đắc ý, cười hắc hắc: "Bề quan luyện hóa sáu viên Kim linh đơn, vừa hay đột phá đến Thần hải cảnh ngũ trọng."

"Kim linh đơn?" Nam Cung Vũ Tinh nhíu mày, "Ngụy Tác, sao người lãng phí linh thạch thế nhỉ? Dùng Kim linh đơn đúng là tu luyện nhanh hơn nhưng so với dùng linh thạch tu luyện thì một viên Kim linh đơn tương đương với lãng phí hai mươi viên hạ phẩm linh thạch."

"À", Nam Cung Vũ Tinh nói vậy, Ngụy Tác cũng hơi nhúc nhích, vội xua tay: "Kim linh đơn đó là ta lấy được của mấy tu sĩ kia, trong danh sách đưa cho người chẳng phải cũng nói rõ sao."

"Đối với tu sĩ Thần hải cảnh chúng ta, uy lực thuật pháp không đủ, vẫn phải dựa vào pháp khí mới giết được yêu thú lợi hại, có lúc tổn thất một món pháp khí coi như tổn bảy nghìn viên hạ phẩm linh thạch. Vận khí không may thì một vận viên hạ phẩm linh thạch cũng tổn thất nhanh lắm. Nên có lúc kiếm linh thạch nhưng cũng không nên lãng phí." Nam Cung Vũ Tinh vừa đi xuống vừa nói với gã.

"Ta không phải tu sĩ thông thường, ta chỉ mong nhanh nhanh đề thăng tu vi, lúc đó lão đầu sẽ chỉ cho ta cách kiếm linh thạch nhanh hơn. May mà ta còn chưa nói là chuẩn bị đi mua một mớ Kim linh đơn." Ngụy Tác lẩm bẩm, bất quá ngoài miệng đương nhiên không nói vậy mà gật đầu liên tục, "Biết rồi, nói nữa thì người thật giống thư thư của ta."

Nam Cung Vũ Tinh liếc gã, "Thế nào, phiền ta làm phiền hả?"

Ngụy Tác lau mồ hôi, "đâu có, ta còn mong từ sáng đến tối ở cùng người."

"Thôi đi, dè dặt." Nam Cung Vũ Tinh tròn tròn trắng nhìn gã, đi nhanh hơn, tựa hồ muốn cắt đuôi gã nhưng khỏe miệng lại hiện nụ cười thấp thoáng.

"Đứng rồi, các người điều tra thế nào hả?"

"Không có bao nhiêu manh mối, đối phương gần đây cơ hồ biến mất. Tới đây tốt nhất người đừng rời Linh Nhạc thành."

"Không thành vấn đề, sắp tới ta cũng không định rời thành."

...

Lần này mấy phường thị lớn nhất thành nam như Kim Ngọc các và Trân Bảo các liên thủ tổ chức phách mại hội, hội trường là Lăng Tiêu phường ở giữa thành nam.

Quy mô phách mại hội khá lớn nên số lượng tu sĩ có mặt đông hơn hẳn.

"Nam Cung Vũ Tinh, ha ha, lần trước gặp mặt ở ngoài phách mại hội trường, lần này cũng vậy, thật sự xáo hợp quá." Trong lúc Ngự Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh tùy ý trò chuyện, sắp đến Lăng Tiêu phùng thì tiếng cười sang sảng đột nhiên vang lên.

Nhìn theo âm thanh, Nam Cung Vũ Tinh hơi nhíu lại rất khó nhận ra, nhìn hai người đi tới, một nam tử anh tuấn mặc pháp y xám nhạt, chính thị Kim Thửu cung thiếu chủ Lý Hồng Lân lần trước gặp mặt ở phách mại hội của Kim Ngọc các.

Lần này cạnh y còn có một trung niên tu sĩ mặc thanh sắc tung văn pháp y, người này có khuôn mặt thân nhiên, không hề lộ điều gì, xuôi tay đi theo Lý Hồng Lân như bọc nhân, xem ra là người Kim Thửu cung, bất quá Ngự Tác dùng Vọng khí thuật nhìn sang thì phát hiện người này là tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng, chân nguyên công pháp cũng là huyền cấp cao giai công pháp.

"Thế nào, Lý thiếu cung chủ lại có nhân tình nhà trí đến chơi phách mại hội?" Nam Cung Vũ Tinh bình thản đáp.

"Đích xác lần này tại hạ hứng thú với mấy vật." Lý Hồng Lân mỉm cười, mục quang lại nhìn sang Ngự Tác, "Ngự huynh, lâu rồi không gặp."

"Lâu rồi không gặp, lâu rồi không gặp." Ngự Tác cũng cười ha ha. -

Lý Hồng Lân mỉm cười đầy thâm ý, quay nhìn Nam Cung Vũ Tinh: "Tại hạ muốn nói riêng với Ngự huynh, chắc Nam Cung Vũ Tinh cô nương không ngại chứ."

"Nói chuyện riêng?" Ngự Tác sửng sốt, Nam Cung Vũ Tinh cũng kinh ngạc nhìn Lý Hồng Lân.

"Nhanh lắm, chỉ mấy câu thôi, không ngại gì việc các vị dự phách mại hội." Lý Hồng Lân mỉm cười, đưa tay làm động tác mời Ngự Tác.

Ngự Tác cũng hơi hiếu kỳ, cùng y qua một bên, muốn xem y nói gì.

Xác định cự ly đủ xa rồi, Nam Cung Vũ Tinh khẳng định không nghe rõ hai người trò chuyện, Lý Hồng Lân đột nhiên nở nụ cười âm lạnh cực độ, "Ngự Tác, chắc ngươi đã biết thân phận của ta."

Ngự Tác gật đầu, "biết chứ, thiếu cung chủ Kim Thửu cung."

Lý Hồng Lân cười lạnh, lấy ra một linh thạch đại đưa cho Ngự Tác, "Ta đã tra rõ về ngươi, chỉ là phổ thông tán tu. Từ hôm nay trở đi, ngươi cách xa Nam Cung Vũ Tinh cho ta, chỗ này là một trăm viên trung phẩm linh thạch, cho ngươi... Ngươi?" Nhưng khiến y tròn mắt là Ngự Tác cũng móc ra một linh thạch đại đưa cho y.

"Đây là hai nghìn viên hạ phẩm linh thạch, ngươi đi cho mau, đừng cản trở ta tán tỉnh, đừng cản đường ta tham gia phách mại hội." Ngự Tác vừa đưa vừa nói.

"Ngươi..." Lý Hồng Lân ngẩn ra một chút, mắt hiện lên sát cơ lạnh lẽo, "Ngươi thật sự không biết tốt xấu là gì hả?"

"Không cần thì thôi, ngươi tưởng tán tỉnh là cào lẹ hả, có thể mua bằng linh thạch hả." Biết trước Lý Hồng Lân không nhận linh thạch, Ngự Tác bĩu môi khinh rẻ, ngoảnh đầu phượng, đi đến chỗ Nam Cung Vũ Tinh. Là gã chưa kia chưa biết chừng sẽ cân nhắc xem bề ngoài nên đáp ứng thế nào nhưng hiện giờ với gã, Kim Thửu cung chỉ là tiểu môn phái có tu sĩ Chu thiên cảnh mà thôi, đâu phải Thiên Nhất môn. Cùng lắm thì tạm thời không rời Linh Nhạc thành, lúc nuôi được mấy con Phệ tâm trùng, gã còn sợ gì Kim Thửu cung.

"Y nói gì với ngươi?" Thấy gã quay lại, Nam Cung Vũ Tinh không nén được lên tiếng hỏi.

"Không có gì, chỉ trò chuyện thân cận mà thôi." Ngự Tác cười hắc hắc, không nói gì thêm.

"Tiểu tử này thật quá cuồng vọng, chỉ là phổ thông tán tu, mà dám coi thường cả Kim Thửu cung chúng ta!" Thấy Ngự Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh vừa trò chuyện vừa đi vào Lăng Tiêu phùng, sắc mặt Lý Hồng Lân thoát xanh thoát trắng, cực kỳ khó coi.

"Thiếu cung chủ, có cần tại hạ tìm cơ hội giáo huấn hắn không?" Trung niên tu sĩ đi cùng thấy thần sắc y hỏi bằng giọng âm lạnh cực độ.

"Giáo huấn y?" Lý Hồng Lân bật cười lạnh, "Y không có bối cảnh gì, cần gì phải sợ?"

Trung niên tu sĩ gật đầu, "Biết rồi, tại hạ tìm cơ hội khiến y biến mất khỏi Linh Nhạc thành, giết hay giáo huấn hắn cũng thế, không phí chút sức nào."

CHƯƠNG 85: KHÔNG LINH THUẬT.

"Nguy tiền bối!"

Nguy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh đến Lăng Tiêu phường khi có rất nhiều tu sĩ đã có mặt. Lúc đến chỗ ngôi nhà gần giống Lăng Tiêu phường, Nguy Tác mới nhớ ra lần này Điền chương quý không đưa cho gã ngọc phù nhập trường, đang tự nhủ có phải ông ta sợ ý hay không thì thiếu niên của Kim Ngọc các tên Lâm Phong từ cửa Lăng Tiêu phường đi về phía gã cùng Nam Cung Vũ Tinh.

Hóa ra là khách quý của Kim Ngọc các, Nguy Tác được cất cử riêng Lâm Phong chuyên môn lo sắp xếp, trực tiếp dẫn gã và cùng Nam Cung Vũ Tinh vào quý tân bao sương ở tầng hai.

Gian quý tân bao sương này còn lớn hơn ở Lăng Tiêu phường, bài trí hoa mỹ hơn. Khác biệt là cửa sổ còn bố trí linh quang pháp trận, từ trong có thể nhìn rõ cảnh tượng ở bên ngoài và đại sảnh nhưng từ ngoài không thể nhìn vào trong.

"Nguy tiền bối, danh sách đồ vật tham gia phách mại hội đây, tiền bối xem qua xem trừ vật tiền bối bán còn hứng thú với vật gì không."

Dẫn Nguy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh vào quý tân bao sương trung xong, Lâm Phong không lui đi ngay mà lấy ra một quyển sách màu trắng, cực kỳ lễ mạo đưa cho Nguy Tác.

"Hả?"

Nguy Tác máy động, mở ra cùng Nam Cung Vũ Tinh xem qua. Lâm Phong hành lễ cực kỳ chuyên nghiệp rồi lui ra khỏi quý tân bao sương.

"Hợp hư đơn!"

Chỉ liếc qua, Nguy Tác đã thấy tên loại đơn được thần diệu có thể khiến tu sĩ dưới Phân niệm cảnh trực tiếp đề thăng nhất giai tu vi.

Phách mại hội lần này do mấy đại phường thị cỡ Kim Ngọc các và Trần Bảo các liên thủ tổ chức, quả nhiên có Hợp hư đơn do băng sơn mỹ nữ Cơ Nhã của Trần Bảo các luyện chế.

Nguy Tác đọc được trong danh sách, viên đơn được này bán ở vị trí thứ năm.

Thật ra không ít tu sĩ đến đây vì ý nghĩ phách mại hội này có phần Trần Bảo các liên thủ, Cơ Nhã rất có khả năng sẽ đến, muốn tận mắt thấy dung nhan Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ nên mới tham gia. Dù đến Trần Bảo các, bình thường cũng không thấy Cơ Nhã vì nàng ta vốn quanh năm ẩn cư.

"Phệ tâm trùng", Nguy Tác lấy hai con Phệ tâm trùng của mình, Điền chương quý tựa hồ cố ý tách ra, một con ở vị trí thứ chín, một con thứ mười.

"Không linh thuật!"

Tiếp đó Nguy Tác lại thấy trong danh sách môn thuật pháp khổng chế yêu thú, giá khởi điểm là một nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch, xếp thứ sáu.

"Long hồ tử vi đạo bào", "Hắc bạch bát quái ngư" "Thanh mộc ngư", ba vật của gã cùng có mặt, ở vị trí mười ba, mười lăm và mười sáu.

Trong số những vật còn lại, gã chỉ nhìn qua qua, khiến gã kinh ngạc là linh dược "Dưỡng thần thảo" đích linh dược và một môn địa cấp đệ giai chân nguyên pháp quyết Thiên Dương bí thuật, giá khởi điểm là ba nghìn viên hạ phẩm linh thạch và bảy nghìn viên hạ phẩm linh thạch.

Dưỡng thần thảo là linh dược cực kỳ trọng yếu đối với tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng sắp đột phá đến Phân niệm cảnh.

Tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng như gã lúc đột phá đến Chu thiên cảnh, thể nội chân nguyên mở thần hải thứ sáu, chân nguyên nối nhau hình thành chu thiên, rất dễ khiến khí huyết toàn thân lưu chuyển quá nhanh khiến nhiệt độ cơ thể tăng cao, nhẹ thì phá hoại cơ năng thân thể, nặng thì tẩu hỏa nhập ma, nhục thân cháy tan.

Trong lúc này Băng vụ quả có công hiệu áp chế khí huyết tu sĩ lưu động quá nhanh là linh dược phụ trợ cực quý.

Đối với tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng đột phá đến Phân niệm cảnh, cửa ải khó nhất là thần niệm phân hóa. Phân niệm cảnh là tu sĩ có năng lực phân hóa thần niệm dòn vào pháp bảo, trong lúc đột phá sẽ đối diện với tình trạng thần niệm suy nhược, tinh thần quá độ mệt mỏi, nhẹ thì xuất hiện vô cùng vô tận ảo giác, tâm ma xâm nhập, nặng thì không khống chế nổi chân nguyên, trực tiếp tẩu hỏa nhập ma rồi mất mạng.

Dưỡng thần thảo có thể ôn dưỡng thần thức, trấn định thần hồn, dùng một cọng trước khi đột phá thì xác suất thành công sẽ tăng cao.

Nguy Tác đã có Băng vụ quả, nhưng khẳng định cần chuẩn bị Dưỡng thần thảo, gã cũng rất muốn có linh dược này.

Địa giai chân nguyên công pháp còn hiếm có khó tìm hơn Dưỡng thần thảo.

Toàn Thiên Huyền đại lục, huyền cấp cao giai công pháp trở lên cực kỳ khó mua được.

Vì công pháp tốt nhất của nhiều đại tông môn cũng chỉ là địa cấp đệ giai. Ngay cả những tông môn hùng mạnh có thiên giai công pháp, cũng không thể công pháp huyền giai cao cấp trở lên lưu truyền ra ngoài. Công pháp kiểu này đều được lưu giữ, chỉ thường theo công trạng với tông môn hoặc đệ tử tinh anh thiên phú cực cao.

Muốn có công pháp phải ra sức cho tông môn, tạo ra giá trị nhất định đã. Đó là thứ tông môn dùng để kích thích đệ tử, giúp tông môn giữ được sức ngưng tụ lực và thủ đoạn kiếm linh thạch, vì nguyên nhân này mà trước nay Ngụy Tác không nguyện ý gia nhập bất kỳ tông môn nào. Bởi chưa biết lúc nào, tông môn muốn đổi phó với yêu thứ lợi hại chẳng hạn, cần có vật hy sinh thì chỉ kẻ nào may mắn sống sót mới có lợi.

Nên đối với công pháp cùng thuật pháp huyền cấp cao giai trở lên, tông môn nào cũng bảo quản cực kỳ nghiêm mật, nếu đệ tử lên truyền ra thì sẽ bị phạt vô cùng nghiêm khắc.

Vì thế huyền cấp cao giai công pháp trở lên nếu xuất hiện trên thị trường, cơ hồ đều do tán tu lưu truyền hoặc phát hiện tại di tích hoặc động huyệt yêu thú. Công pháp này mà bán ra sẽ xuất hiện rất nhiều tông môn tranh mua để làm căn cơ môn phái nên giá cũng sẽ cực cao.

Ngụy Tác không đổi Từ Huyền chân quyết sang tu luyện môn khác vì sẽ phải phế hết tu vi, tu luyện lại từ đầu, mà khi Từ Huyền chân quyết tiến giai thành cao cấp công pháp, rất dễ lừa gạt địch, lúc đối địch càng có lợi, còn một nguyên nhân càng trọng yếu là gã khó lòng mua được công pháp huyền cấp cao giai trở lên.

Hiện tại đối với Ngụy Tác thì địa giai công pháp cũng không là gì, ít nhất cũng phải thiên cấp công pháp.

Nhưng thiên cấp công pháp vốn không thể mua được trên thị trường, đồng thời gã cũng tuyệt đối không đủ khả năng mua nếu có. Cả Thiên Huyền đại lục chỉ có chừng hơn tông môn có thiên giai chân nguyên công pháp. Như Thiên Nhất môn cùng lắm chỉ có địa cấp cao giai công pháp.

Địa cấp đệ giai công pháp này xuất hiện tại phách mại hội ở Linh Nhạc thành đã là phi thường kinh nhân, bởi trừ Ngụy Tác ra, hiện tại không ai có thể luyện chế Bồ thiên đơn. Sẽ có nhiều tu sĩ tu luyện đệ cấp công pháp, đã đạt tu vi Chu thiên cảnh, có thừa linh thạch trong tay sẽ tranh cướp mua địa cấp đệ giai công pháp này.

Địa cấp đệ giai công pháp có giá khởi điểm bảy nghìn viên hạ phẩm linh thạch vốn đã phi thường kinh nhân, nhưng Ngụy Tác khẳng định giá thành giao còn hơn thế nhiều

"Bạch vân bảo y."

"Liệt hỏa bảo đao."

"Tử lan tinh."

"Ô huyền tinh kim."

"Dịch tích đơn."

...

Gã đọc hết từng món trong danh sách thì phách mại hội chính thức bắt đầu

Vô số tu sĩ đến vì Cơ Nhã thất vọng là người chủ trì phách mại hội vẫn là Kim Ngọc các Điền chương quý, Trần Bảo các không hề xuất hiện, càng khiến cho Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ tăng thêm mấy phần sắc thái thần bí.

"Đoạn tục ngọc đơn, giá khởi điểm năm trăm viên hạ phẩm linh thạch" .

Tu sĩ có mặt trong đại sảnh phải đến hơn năm trăm, quý tân bao sưng ở đây cũng nhiều hơn Lăng Tiêu phường mười mấy gian, tuyệt đại đa số đều có người. Điền chương quý vừa tuyên bố món đầu tiên, có thể khiến xương cốt tu sĩ bị gãy nhanh chóng tiếp hợp phục nguyên lập tức vang lên tiếng hò hét tranh mua.

Giá thành giao đạt đến chín trăm viên hạ phẩm linh thạch.

Ngụy Tác đã xem qua danh sách, biết phía sau còn Dịch tích đơn có hiệu quả liệu thương cao hơn, không chỉ khiến xương cốt bị gãy nhanh chóng phục nguyên cả ngoại thương và tổn thương nội phủ cũng lành lại được, nên gã không có mấy may hứng thú, chỉ ngồi xem kịch.

Trong quý tân bao sưng ở tầng hai, không ít người có đãi ngộ như gã, nên khi đầu giá viên đơn được này, tầng hai hoàn toàn im lặng, đến tận món bảo bối thứ ba là Ngọc thiên đơn thì trong gian bên trái gã mới vang lên giọng nam từ trầm ổn, dùng một nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch mua được.

Ngụy Tác biết dù cha mẹ đều là tu sĩ có thể chất không tệ thì sinh ra đời sau cũng có thể xuất hiện tình trạng hài đồng có thể chất tiên thiên quá kém, không thể tu luyện chân nguyên công pháp, trở thành tu sĩ được.

Ngọc thiên đơn là đơn được có thể tăng cường thể chất tiên thiên. Người mua viên đơn được này chắc vì có người thân thể chất quá tệ nên không thể tu luyện.

Đại khái có Trân Bảo các nỗi danh về đặc sắc là đơn được tham gia nên số lượng đơn được trân quý hiếm có trong phách mại hội này hơn hẳn mọi lần.

"Hợp hư đơn!"

Đến lúc viên đơn được có thể khiến tu sĩ dưới Phân niệm cảnh có thể trực tiếp đề thăng nhất giai tu vi đạt tới giá bốn nghìn hai trăm viên hạ phẩm linh thạch, Ngụy Tác vốn còn số lượng tương đương với ba vạn viên hạ phẩm linh thạch, nảy ra xung động muốn mua thì Nam Cung Vũ Tinh tựa hồ đọc được ý nghĩ của gã, hơi trừng mắt khiến gã lãnh tỉnh lại, không tham dự tranh đoạt.

Được bầu không khí hùng hực của phách mại hội này kích thích, có những tu sĩ không nén được, nhất thời xung động bỏ ra rất nhiều linh thạch mua thứ không quá cần thiết.

"Không linh thuật!"

Hợp hư đơn được một tu sĩ tóc rối bù mặc hắc sắc bì giáp mua xong, thuật pháp có thể vạn vô nhất thất không chế yêu thú, xếp thứ sáu, là mục tiêu gã đến đây cũng bắt đầu đi vào dấu giá!

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 86: MỘT VẠN NĂM NGHÌN HẠ PHẨM LINH THẠCH.

"Không linh thuật, giá khởi điểm một nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch."

"Một nghìn tám trăm viên hạ phẩm linh thạch!"

"Một nghìn chín trăm viên hạ phẩm linh thạch!"

Môn Không linh thuật Ngụy Tác cần này hiển nhiên rất được quan tâm, Điền chương quỹ vừa dứt lời, đại sảnh đã liên tục vang lên tiếng trả giá.

"Hai nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch!"

Chỉ tích tắc sau, một lão đầu mặc áo bào xám bóng lộn dưới đại sảnh đã tăng giá môn thuật pháp này thêm một nghìn viên hạ phẩm linh thạch.

Thấy nhất thời tựa hồ không ai ra giá, Ngụy Tác vội hô: "Hai nghìn sáu trăm viên hạ phẩm linh thạch!"

Trước đó gã không nói là muốn mua Không linh thuật, cái giá hai nghìn sáu trăm viên hạ phẩm linh thạch vừa buột ra thì Nam Cung Vũ Tinh giật mình, "Ngụy Tác, người thật sự muốn mua Không linh thuật?"

"Người còn nhớ năm quả Phệ tâm trùng ấu nởn không? Ta có phương pháp nuôi yêu thú nhưng thiếu một môn thuật pháp để không chế Phệ tâm trùng!" Ngụy Tác giải thích nhanh rồi nhìn xuống lão đầu trả giá hai nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch.

Lão đầu đó quay lại, nhìn về phía quý tân thất Ngụy Tác ngồi.

Đầu tóc lão già này cũng bóng lộn như thể nhiều ngày rồi không gội, móng tay đen xỉ, cực kỳ bẩn thỉu, nhưng ánh mắt nhìn lên lại thập phần âm độc, rõ ràng không thể xuyên qua linh quang trảo bên ngoài quý tân thất nhưng vẫn tạo cho Ngụy Tác cảm giác là ánh mắt lão xuyên thấu vào được.

Ánh mắt âm độc khiến lão mặt nhăn nhoe, toàn thân bóng nhẫy trông không khác gì một con nhện nhện nhúm.

"Hai nghìn tám trăm viên hạ phẩm linh thạch!" Không chịu kém, lão đầu lạnh lùng đưa ra cái giá cao hơn.

Bất quá với Ngụy Tác thì quyết tâm lấy bằng được môn thuật pháp này, lão đầu vừa dứt lời, gã nghiêng răng hô: "Ba nghìn viên hạ phẩm linh thạch!"

"Phệ tâm trùng, người có cách nuôi Phệ tâm trùng hả!" Nam Cung Vũ Tinh hiểu hơn ai hết Phệ tâm trùng đáng sợ thế nào, hơi biến sắc xong thì cũng khần trương nhìn lão già bẩn thỉu như con nhện xem có tiếp tục trả giá hay không.

Nàng thoáng thờ phào vì lão đầu chỉ cười gằn rồi không trả giá nữa.

"Ba nghìn hai trăm viên hạ phẩm linh thạch!" Lúc đó từ gian bên phải Ngụy Tác vang lên giọng nói lãnh đạm.

Lý Hồng Lâm!

Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh nghe được người trả giá là Lý Hồng Lâm.

Lý Hồng Lâm là Kim Thửu cung thiếu chủ, Khổng linh thuật có lẽ còn hữu dụng với Kim Thửu cung, mọi tu sĩ có mặt đều nghĩ vậy.

"Ba nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch!" Ngụy Tác lạnh lùng trả giá cao hơn.

Lúc này chỉ còn cách đấu giá với Lý Hồng Lâm, giọng càng gấp gáp thì càng khiến y tưởng gã không đủ vốn, càng lãnh tinh sẽ càng khiến đối thủ tăng áp lực tâm lý.

"Bốn nghìn viên hạ phẩm linh thạch!"

Cung Vũ Tinh giật mình vì Lý Hồng Lâm lại tăng giá.

"Bốn nghìn năm trăm viên!" Ngụy Tác không hề chịu lép.

"Năm nghìn!" Lý Hồng Lâm tựa hồ hơi do dự một chút, nhưng trước khi Điền chương quỹ lên tiếng thì y lại trả giá cao hơn.

"Năm nghìn năm trăm viên!" Ngụy Tác nghiêng răng, không hề dự hồ lên.

Oành! Cả phách mại hội trường sôi lên, cả lão đầu tranh giá với Ngụy Tác lúc trước cũng hơi biến sắc. Năm nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch đã vượt hơn ba lần giá khởi điểm, cái giá này không tán tu nào gánh nổi.

"Y chết chắc rồi! Dám tranh mua với ta!"

Trong quý tân thất, Lý Hồng Lâm gầm lên, thần sắc cực kỳ hung hãn.

"Thiếu cung chủ, đừng tranh chấp với y nữa, không thì chốc nữa không đủ linh thạch mua Dưỡng thần thảo. Cung chủ chắc chắn sẽ trách phạt!" Trung niên tu sĩ đứng cạnh Lý Hồng Lâm nói, "Thiếu cung chủ hà tất tranh hơi với một kẻ sắp chết."

"Không được, cục tức này ta không nuốt được, không đủ linh thạch thì ta sẽ lấy đồ trên mình ra đặt, hỏi mượn Điền chương quỹ! Lý thúc, thúc còn bao nhiêu linh thạch?" Lý Hồng Lâm gầm lên.

"Tại hạ còn ba nghìn viên hạ phẩm linh thạch." Trung niên tu sĩ lắc đầu, "Phung phí quá nhiều linh thạch, dù đem đặt đồ thì cũng khó lòng chuộc về. Mấy nghìn viên hạ phẩm linh thạch của tại hạ có thể cho thiếu cung chủ mượn nhưng vật này chỉ giới hạn trong vòng chín nghìn viên, bằng không gặp kẻ cạnh tranh Dưỡng thần thảo, chúng ta không mua được mà cung chủ sắp đột phá đến Phân niệm kỳ, nhờ may cung chủ có sơ sẩy gì thì Kim Thửu cung sẽ gặp hậu quả khó tưởng tượng!"

Lý Hồng Lâm cười gằn: "Được, lấy hạn là chín nghìn viên hạ phẩm linh thạch, ta không tin tán tu như y, ngần ấy linh thạch còn không đập chết!"

"Tám nghìn viên!"

Lý Hồng Lâm mặt mũi méo đi, trực tiếp nâng giá cao vọt lên. -

"Cái gì!"

Không chỉ toàn phách mại hội trường sôi lên, cả Nam Cung Vũ Tinh cũng rùng mình. Tám nghìn viên hạ phẩm linh thạch có thể mua được hai, ba món bán linh khí, cả tu sĩ Chu thiên cảnh cũng không thể lấy được số lượng linh thạch ở mức đó. Một tu sĩ sẽ phải liên tục tiêu hao linh thạch, đổi lấy pháp bảo lợi hại hơn, thích hợp hơn.

"Tám nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch!"

Không đợi tất cả kịp phản ứng, Ngụy Tác lại cất tiếng.

"Chín nghìn viên hạ phẩm linh thạch!" Lý Hồng Lâm gần như gầm lên, lúc đó y hoàn toàn không còn phong phạm thân nhiên của kẻ bề trên nữa.

"Ngụy Tác! Đừng tăng giá nữa, y có ý đấu với ngươi, chi bằng đợi cơ hội tìm mua thuật pháp tương tự!" Nam Cung Vũ Tinh vô tình nắm tay gã. Một môn thuật pháp bát nghìn viên hạ phẩm linh thạch, ngần ấy linh thạch, đối với bất kỳ tu sĩ nào cũng tạo thành xung kích tâm lý cực lớn.

"Chín nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch!" Ngụy Tác cũng bất giác nắm chặt tay Nam Cung Vũ Tinh, mặt méo đi, tăng thêm năm trăm viên hạ phẩm linh thạch.

Môn thuật pháp này đối với gã quá quan trọng. Phệ tâm trùng noãn chỉ còn chừng hai mươi này nữa sẽ nở, trong thời gian này cơ hồ không thể tìm được

một môn thuật pháp thích hợp thế này! Gã hiểu rõ hơn ai hết uy lực của Phệ tâm trùng, giờ đã triệt để đắc tội Lý Hồng Lâm, Phệ tâm trùng là chỗ dựa vững nhất của gã, có nó thì gã không sợ y trả thù, không có thì chưa biết chừng tính mạng gã cũng nguy hiểm! Nên gã nhất định phải giành được môn thuật pháp này.

"Chín nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch?!"

Ngụy Tác vừa trả giá xong, toàn phách mại hội trường sôi lên, trong một gian quý tân bao sương khác, Lý Hồng Lâm đứng bật dậy, nghiêng răng kèn kẹt, mặt đầy sát khí.

Nhưng giá Ngụy Tác đưa ra đã vượt ngưỡng chín nghìn viên hạ phẩm linh thạch nên y không thể tranh tiếp với gã.

"Ngụy Tác, người... " Nam Cung Vũ Tinh lúc đó mới phát hiện tay mình nắm tay Ngụy Tác, vội rút lại, mặt đỏ lên, chưa kịp nói gì thì từ một gian quý tân sánh khác vang lên giọng nói khinh thị: "Một vạn hai nghìn viên hạ phẩm linh thạch."

Àm!

Hiện trường lại sôi lên! Trực tiếp tăng thêm năm trăm viên hạ phẩm linh thạch! Cái giá này thực sự quá kinh nhân.

Mặt gã nhợt đi, nghe được người trả giá là Hàn Vi Vi.

"Một vạn ba nghìn viên hạ phẩm linh thạch!" Ngụy Tác giật giật mí mắt, lại trả giá!

"Hả?" Trong quý tân thất có thể nhìn rõ, Hàn Vi Vi tựa hồ có ý kêu lên rồi hừ một tiếng, thành nhiên nói tiếp, "Một vạn năm nghìn viên hạ phẩm linh thạch."

Phịch! Ngụy Tác vừa đứng lên, vô lực ngồi phệt xuống ghế không nói thành lời.

Một vạn năm nghìn viên hạ phẩm linh thạch, tuy chưa đến cực hạn của gã, với tầm quan trọng của môn thuật pháp này, dù hai vạn viên hạ phẩm linh thạch thì gã cũng liều.

Nhưng quan trọng là sau mấy lần gặp Hàn Vi Vi, gã quá hiểu cá tính ngân sam mỹ nữ này.

Nàng ta trông có vẻ hung hăng nhưng thật ra là thiếu nữ cả thẹn, rất dễ bắt nạt, trong mắt nàng ta, gã là siêu cấp đại đối đầu, kiểu gì cũng sẽ đối đầu với gã mà quan trọng hơn là nàng ta không thiếu linh thạch.

Trần Bảo các là đại phường thị không đệ nhất cũng đệ nhị Linh Nhạc thành, thực lực chỉ kém hơn Thiên Nhất môn, không biết mạnh hơn Kim Thửu cung bao nhiêu lần.

Ngụy Tác dù phát tài không nhỏ nhưng chưa đến mức có thể so linh thạch với Trần Bảo các.

Dù gã trả giá hai vạn viên hạ phẩm linh thạch cũng không ý nghĩa gì.

"Nữ tu đó lại lịch thể nào mà rộng tay như vậy!"

"Lẽ nào môn Không linh thuật này có gì đặc biệt? Lại tốn tới một vạn năm nghìn viên hạ phẩm linh thạch để mua. Một vạn năm nghìn viên hạ phẩm linh thạch, đủ cho ta mua năm món bán linh khí cơ đấy."

Ngụy Tác ngừng trả giá, cả phách mại hội trường đang bàn tán xôn xao không còn ai dám lên tiếng nữa, một hoa phục thiếu niên bùng Không linh thuật vào quý tân bao sương của Hàn Vi Vi.

"Xem ra lần này không thể đưa lão đầu đi mua thật thống khoái rồi." Ngụy Tác nằm bệt trên ghế, cực kỳ thống khổ suy tư. Không có Phệ tâm trùng, gã tạm thời chỉ còn cách làm rùa đen rút đầu, đưa vào linh thạch trong tay để tu luyện, chưa đạt tu vi Chu thiên cảnh nhất lưỡng trọng mà ra ngoài, chưa biết chừng sẽ bị Lý Hồng Lâm ngầm hạ thủ lấy mạng.

"Ngụy tiên bối, khách nhân vừa mua Không linh thuật mời tiên bối đến quý tân bao sương của người đó. Người đó nhờ tại hạ báo với tiên bối là nếu tiên bối nghe theo điều kiện thì người đó sẽ tặng Không linh thuật cho tiên bối."

Tích tắc sau, Lâm Phong của Trần Bảo các đã gõ cửa, vào chuyển lời cho Ngụy Tác.

CHƯƠNG 87: CÁ CUỘC NHÂN HẠ.

"Người bị bệnh hả?" Vừa vào gian của Hàn Vi Vi, thấy nàng ta đang đắc ý, Ngụy Tác tức xì khói kêu lên, "Hai con Thạch vĩ bích tích chỉ mấy viên linh thạch, người vì chống đối ta mà vứt đi một vạn năm nghìn viên hạ phẩm linh thạch, người tưởng Trần Bảo các nhật linh thạch trên đường hả?"

Hàn Vi Vi không nổi giận, cười đắc ý như tiểu hồ ly, "Ta thích thế thì sao? Còn hơn ai đó bỏ bảy trăm linh thạch làm việc xấu xa."

"Cái gì mà bảy trăm linh thạch?" Nam Cung Vũ Tinh đi sau, nhìn gã với vẻ không hiểu.

"Thật ra người muốn gì?" Ngụy Tác giận đến mức định tiền gian hậu sát ngân sam mỹ nữ này, rồi sau đó lại lập lại hành động, mắt tối sầm gầm lên.

"Ta đã nói sẽ khiến người ngoan ngoãn cầu xin ta, xem ra môn Không linh thuật này rất trọng yếu với người? Ta vừa xem qua, rất đơn giản, chả có gì cả." Ngụy Tác càng giận, Hàn Vi Vi càng đắc ý, "Ta không muốn thế nào cả, chỉ muốn công bằng đấu một trận với người, giáo huấn người thôi."

Ngụy Tác nhìn nàng ta chằm chằm, "Nếu ta lại đánh thắng người thì sao? Người cho ta môn thuật pháp này, đảm bảo ngày sau không quấy rối nữa?"

"Nếu đường đường chính chính, người thắng được ta sao?" Hàn Vi Vi bật cười lạnh khinh miệt, "Được, nếu người thắng, ta sẽ cho người môn thuật pháp này, từ rày cũng không làm phiền người nữa. Bất quá nếu người thua..."

"Thua thì thế nào, có gì nói luôn ra đi." Ngụy Tác gào lên.

"Vội cái gì, ta còn chưa nghĩ ra." Hàn Vi Vi mím môi suy nghĩ, "được rồi, ta nghĩ ra rồi, người thua thì làm nô lệ một tháng cho ta, lúc đó ta cần người làm gì thì người làm nấy, còn phải liên tục hô to hảo chủ nhân."

"Chủ cái đầu người." Ngụy Tác nhìn Hàn Vi Vi đang đắc ý, "Ta thắng chỉ được mỗi môn Không linh thuật này? Người thắng thì ta không những không có Không linh thuật mà còn phải làm nô lệ cho người trong một tháng, gọi người là chủ nhân? Có phải người thích ta, đem đến lạnh lẽo tịch mịch nên muốn ta làm gì không."

"Vô si!" Hàn Vi Vi vênh mặt, "Ta bắt người làm nô lệ là chỉ những việc vào ban ngày thôi, đem đến người ở đâu thì rút về đó. Không linh thuật thì sao hả, giá trị một vạn năm nghìn viên hạ phẩm linh thạch, bất quá ta không thèm tính toán với lão lưu manh như người, người thắng thì ta cho người Không linh thuật, đồng thời cũng làm nô lệ một tháng cho người."

Ngụy Tác cười lạnh, "được, người nói vậy thì đừng có nuốt lời."

Hàn Vi Vi cũng tỏ vẻ khinh thị: "Ta nuốt lời? Hàn Vi Vi này nói là giữ lời. Người dám thề không?"

"Ngụy Tác... ", Nam Cung Vũ Tinh ở sau lưng kéo gã lại, tựa hồ định nói gì nhưng Hàn Vi Vi cướp lời, "Nam Cung Vũ Tinh, sau này thư thư nên tránh cho xa tên vô si này, đừng để bị hấn lừa gạt gì đó."

Nam Cung Vũ Tinh khẽ lắc đầu, không nói gì nữa.

"Thề gì?" Ngụy Tác gầm ghè hỏi.

"Người nói lời mà không giữ lời thì sau này đạo lữ song tu còn mập hơn lợn, mặt rỗ chẳng chịt, người cao ba thước thì eo cũng ba thước. Cả đời người không tu luyện đến Kim đơn cảnh." Hàn Vi Vi mỉm cười, "Bất quá trông người thì chả có hy vọng gì kiếp này tu luyện đến Kim đơn cảnh."

"Chà!" Ngụy Tác thiếu chút nữa giận đến ngắt xiu, kêu to: "Được, ta nói lời mà không giữ lời thì sẽ cưới nữ tử còn mập hơn lợn, mặt rỗ chẳng chịt, người cao ba thước thì eo cũng ba thước, không tu luyện đến Kim đơn cảnh. Người nói mà không giữ lời cũng sẽ được gả cho nam tử còn mập hơn lợn, mặt rỗ chẳng chịt, người cao ba thước thì eo cũng ba thước, kẻ đó còn ở Bắc Hàn thành."

"Sao lại là Bắc Hàn thành?" Hàn Vi Vi không nghĩ ra.

Ngụy Tác hừ một tiếng giải thích: "Đúng là không có kiến thức, trong vòng ba nghìn dặm quanh Bắc Hàn thành không có nước, tu sĩ ở đó cả năm không tắm rửa, tùy tiện kỳ nhệ là ra một nắm đất."

"Độc ác quá!" Hàn Vi Vi ngẩn ra, nhìn gã với vẻ không dám tin, một lúc sau nghiêng răng nghiêng lợi, "Được! Ta thề là xong, ta mà không giữ lời sẽ được gả cho nam tử còn mập hơn lợn, mặt rỗ chẳng chịt, người cao ba thước thì eo cũng ba thước, kẻ đó còn ở Bắc Hàn thành."

"Được, chúng ta đấu lúc nào."

"Ngay bây giờ, gần Trần Bảo các có một nơi thử uy lực pháp khí cùng thuật pháp, đủ rộng đấy." Hàn Vi Vi hừ một tiếng, "Ta không muốn người lại giữ ra thứ gì đó ghê tởm, tốt nhất là cả hai bên đều không sử dụng cả pháp khí mới là công bằng."

"Theo lời người nói thì chúng ta khỏi dùng cả Hồi khí đơn luân, vậy là công bằng nhất." Ngụy Tác cười ruồi.

"Đấy là người nói, người dám làm thế không?" Hàn Vi Vi nhìn gã mà không dám tin, ấn tượng Ngụy Tác để lại cho nàng ta là tu vi không ra thế nào cả, nhưng những thứ oai môn tà đạo thì nhiều vô kể.

Ngụy Tác trợn tròn trắng lên, "người muốn ăn đòn thì ta cũng hết cách."

"Được, hai bên đều không được sử dụng bất kỳ pháp khí nào, cả phòng ngự pháp khí và đòn được cũng không, ai dùng là thua." Hàn Vi Vi hưng phấn hẳn. "Đi nào, đến chỗ đó của Trần Bảo các, chúng ta đấu luôn."

"Đội đã." Ngụy Tác đột nhiên xua tay.

"Thế nào, người hồi hận?" Hàn Vi Vi trừng mắt lên.

"Vội cái gì, để xem xong hai thứ ta đấu giá rồi đi. Hai vật tiếp theo là của ta." Ngụy Tác nhìn qua song cửa sổ.

"Phệ tâm trùng? Phệ tâm trùng là của hân?" Hàn Vi Vi có phần hiếu kỳ nhìn qua song cửa, tức thì sửng ngời. Phệ tâm trùng giá trị thế nào, nàng ta rất rõ.

Hóa ra lúc đó bắt đầu đấu giá con Phệ tâm trùng đầu tiên của Ngụy Tác.

"Hai nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch!"

"Ba nghìn viên hạ phẩm linh thạch!"

Có lẽ bị Ngụy Tác, Lý Hồng Lân và Hàn Vi Vi điên cuồng trả giá ảnh hưởng, con Phệ tâm trùng đầu tiên vừa xuất hiện là mức tăng giá chóng mặt. Hai lần trả giá đã thành hơn ba nghìn viên hạ phẩm linh thạch.

Cũng như Điền chương quỹ dự liệu, Phệ tâm trùng vừa xuất hiện là khiến toàn phách mại hội trường kinh hô, đa Phệ tâm trùng có thể dùng để luyện chế pháp y ấn hình, mũi nhọn trong miệng là nguyên liệu luyện chế pháp khí tiến công ngầm, khiến đối thủ không thể đề phòng.

Bất quá hai lần trả giá đã là ba nghìn viên hạ phẩm linh thạch, quá nửa tu sĩ có mặt đành nuốt nước bọt, tan ngay ánh mắt tham lam.

Vật tuy tốt nhưng còn phải xem linh thạch đại lớn cỡ nào đã.

"Ba nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch!"

"Bốn nghìn viên hạ phẩm linh thạch!"

Chỉ sau lần trả giá thứ ba, chỉ còn lại hai nhân vật trong hai quý tân bao sương tranh đoạt với nhau.

Hai tu sĩ này đều rất muốn có được Phệ tâm trùng, cũng có thân phận nhất định, đã xem qua danh sách nên chỉ trả giá một lần khán là một người chủ động rút lui. Con Phệ tâm trùng thứ hai lại khiến toàn trường kinh hô, tu sĩ không nâng giá con trước bỏ ra ba nghìn tám trăm viên hạ phẩm linh thạch mua được.

Tuy hai người trong quý tân bao sương rất ăn ý với nhau, không hề tranh đoạt, nhưng hai con Phệ tâm trùng bán được bảy nghìn tám trăm viên đủ khiến Ngụy Tác thập phần mãn ý.

Trừ bốn nghìn viên hạ phẩm linh thạch đã lấy, ba nghìn tám trăm viên này vốn còn phải khấu trừ ba trăm tám mươi viên phí dụng, nhưng trước đó Điền chương quỹ đã nói có thể trừ đi ba thành nên chỉ riêng hai con Phệ tâm trùng, Ngụy Tác đã có ít nhất ba nghìn năm trăm đa viên nữa. Cộng thêm hai tám pháp y và na bán linh khí thanh mộc ngư, sẽ có ít nhất hai nghìn viên nữa chui vào túi gã. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chấm com

Xem xong đấu giá hai con Phệ tâm trùng, Ngụy Tác không còn gì nhất định phải mua nữa, nên theo Hàn Vi Vi rời phách mại hội trường, đến chỗ nàng ta chỉ định.

"Người chắc chứ?" Đi theo Hàn Vi Vi về phía Trần Bảo các, Nam Cung Vũ Tinh lên hỏi Ngụy Tác. Đối với Nam Cung Vũ Tinh, song phương không dùng bất kỳ pháp khí nào tỷ đấu càng khiến nàng yên tâm, vì uy lực của pháp khí khá lớn, đấu pháp sẽ thập phần nguy hiểm, ai dám chắc song phương đều không tổn thương gì. Cả hai đều là tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng, dùng thuật pháp thì bên nào không địch nổi, ít nhất nàng còn có thể ngăn cản lại. Nam Cung Vũ Tinh biết rõ công pháp cùng thuật pháp Ngụy Tác tu luyện đều phổ thông, nên nàng lo lắng gã sẽ phải làm nô lệ cho một tháng cho Hàn Vi Vi.

"Sáu, bảy phần." Ngụy Tác cười hắc hắc.

"Sáu, bảy phần?" Thấy gã tự tin như vậy, Nam Cung Vũ Tinh cũng có phần hiếu kỳ.

...

"Cái gì mà sáu, bảy phần? Tiểu tử này có quan hệ với Trần Bảo các?"

Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh không phát hiện sau khi họ cùng Hàn Vi Vi rời khỏi Lăng Tiêu phường thì một tu sĩ đội nón rộng vành lên bám theo.

Kề mặc áo vải bố xanh bình thường, dùng nón rộng vành che mặt này là tu sĩ Chu thiên cảnh Lưu Trung Chu bị uy hiếp trong sơn động ngày nọ.

"Chỗ thủ pháp bảo và thuật pháp của Trần Bảo các?"

Lưu Trung Chu thấy Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi đi vào một gian điện vuông vắn màu xanh biếc thì đột nhiên ra vẻ đau bụng, lao nhanh vào một con ngõ phía sau điện.

Hắn định nghe lên xem Ngụy Tác và Hàn Vi Vi có quan hệ gì.

Thật ra mấy hôm nay Lưu Trung Chu vẫn ở Linh Nhạc thành trông chừng Ngụy Tác, Hắc Sát yêu cầu hắn điều tra triệt để về Ngụy Tác thì hắn cũng hiểu được. Một tiểu tán tu không có hậu đãi sao lại đối phó nổi ngần ấy tu sĩ Chu thiên cảnh. Nhờ may giết gã rồi lại biết gã có hậu đãi cực kỳ lợi hại thì Hắc Sát cũng không gánh nổi.

Hắc Sát chỉ cho hắn một tháng, nhưng mấy hôm nay Ngụy Tác ở lý chỗ ở thiên cấp lý tu luyện, gần nửa kỳ hạn sắp qua, Lưu Trung Chu cuống lên. Hắn mua pháp khí Anh vũ truyền thanh loa chuyên dụng nghe lên người khác trò chuyện, nhưng khó khăn lắm mới nghe được giọng Ngụy Tác tại phách mại hội trường, nhưng ở đó có cấm chế, hắn không thể biết gã trò chuyện gì với người khác.

Nên hắn ra ngoài phách mại hội trường đợi đến lúc Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh đi ra. Nhưng không ngờ là đi ra cùng còn có đại tiểu thư Trần Bảo các Hàn Vi Vi, hơn nữa dáng vẻ gã hình như rất quen thân Hàn Vi Vi. Lẽ nào gã thật sự có bối cảnh gì đó không tầm thường?

Gian phòng Trần Bảo các chuyên dụng thí nghiệm uy lực pháp khí cùng thuật pháp không có cấm chế gì đặc biệt, Anh vũ truyền thanh loa có thể nghe lên được Ngụy Tác đối thoại.

Giả đau bụng để thuận tiện chạy ra con ngõ sau điện, Lưu Trung Chu vội lấy ra Anh vũ truyền thanh loa, dồn chân nguyên kích phát, kê lên tai nghe lên.

Nhưng hắn lập tức ngẩn người vì ở đầu kia ngõ cũng có một trung niên hồng y tu sĩ lướt vào, tay cũng cầm Anh vũ truyền thanh loa y hệt với hắn.

Lưu Trung Chu cùng trung niên hồng y tu sĩ đều ngẩn người.

Nếu Ngụy Tác nhìn thấy hồng y tu sĩ này tất cũng ngẩn người, vì y là tu sĩ nghi là kiếm tu từng tranh địa hỏa lô phòng với gã.

Rõ ràng y cùng như Lưu Trung Chu đến nghe lên gã cùng Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi đàm thoại.

Trong khi Lưu Trung Chu và hồng y tu sĩ tròn mắt ngẩn người, từ Anh vũ truyền thanh loa vang lên giọng Hàn Vi Vi rất rõ, "Lão lưu manh, ta coi y phục ra rồi, người cũng coi ra đi."

Hiện tại Nam Cung Vũ Tinh cũng ở trong đó, quan hệ giữa đại tiểu thư Trần Bảo các và Ngụy Tác đã đến mức đó?

Trong óc Lưu Trung Chu hiện lên hình ảnh một nam hai nữ, ngẩn người xong thì cả hắn và hồng y tu sĩ biến sắc, đồng thời thu Anh vũ truyền thanh loa lại, lao ra theo hai hướng.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 88: QUYỀN ĐẦU NHƯ VỎ CÁT.

Cơ hồ cùng lúc cả hai khuất bóng, một tu sĩ vô tình đi qua bước vào con ngõ, còn trong điện, Hàn Vi Vi tỏ vẻ khinh thị bảo Ngụy Tác, "Ta không muốn lúc đánh tan y phục của ngươi lại xuất hiện một cái yếm ghê tởm đầu nhé."

"Được rồi." Ngụy Tác hơi đỏ mặt, "Chẳng phải ngươi sợ ta còn giữ lại pháp bảo gì hả? Đổi thì đổi, cả hai dùng đổi sang y phục thông thường của Trần Bảo các rồi giao đầu. Nếu ngươi không yên tâm, ta sẽ coi trần thay y phục."

"Phi! Ta sợ sẽ ghê tởm đến cả năm không ăn được thứ gì." Hàn Vi Vi nói đoạn quay ra bảo một đệ tử Trần Bảo các đứng ở cửa gian điện thoáng dăng, "Ngươi lấy cho hắn một bộ y phục, rồi trông nom hắn thay đồ." Dù thấy, tiểu nha đầu Hàn Vi Vi này có lúc cũng rất cẩn thận.

Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi đều mặc áo vải bố trắng tinh, như hai đệ tử cùng tông môn giao đầu tính điểm, đứng ra giữa đại điện.

Gian điện của Trân Bảo các trống tròn, rộng chừng ba, bốn mươi trượng vuông, trên bức tường hướng ra cửa điện có mấy khối Thiên luyện ngân, trên nền đại điện còn dấu khắc độ dài, chắc dùng để thử uy lực của pháp khí cùng thuật pháp ở các cự ly khác nhau.

Ngụy Tác hơi kinh hãi là trên Thiên luyện ngân có mấy vết hằn rất sâu, rõ ràng chỉ có pháp bảo linh cấp trung giai trở lên mới tạo được dấu hằn sâu như thế.

Đại thế lực như Trân Bảo các khẳng định có nhiều pháp bảo lợi hại, dù có linh khí có uy lực hơn nhiều Âm mị nhận thì Ngụy Tác cũng không hề kinh ngạc.

Như Thanh trúc kiểm lần trước Hàn Vi Vi dùng để đối phó gã, uy lực cực mạnh.

Ngụy Tác cố ý nói song phương không dùng bất kỳ đơn dược hay pháp khí nào vì gã chỉ rằng mình không có cửa so với Trân Bảo các về hai thứ đó.

Mỗi lần nhìn Hàn Vi Vi gã đều Vọng khí thuật. Tu vi tiến cảnh của Hàn Vi Vi tựa hồ cực nhanh, hiện tại đã đạt Thần hải cảnh ngũ trọng hậu kỳ, không lâu nữa sẽ có thể xung kích Chu thiên cảnh.

Với năng lực của Trân Bảo các Cơ Nhã, phối chế một viên đơn dược có dược hiệu cao hơn Băng vụ quả không khó khăn gì, Hàn Vi Vi đột phá đến Chu thiên cảnh cơ hồ là việc chắc trăm phần trăm.

Trân Bảo dù gì không phải là đại tông môn, không thể có chân nguyên công pháp quá cao, Hàn Vi Vi cũng chỉ tu luyện huyền cấp cao giai công pháp.

Từ Huyền chân quyết của gã đã hơn huyền cấp cao giai công pháp một chút, tổng số chân nguyên cũng hơn Hàn Vi Vi một chút, hơn nữa Từ Huyền chân quyết còn có thể khiến Hàn Vi Vi coi thường, hai điểm đó là căn cứ để gã đánh bại Hàn Vi Vi.

...

"Thế nào, bắt đầu được chưa?" Sau rốt cũng được thỏa nguyện đấu với Ngụy Tác một trận, hiện tại thái độ của Hàn Vi Vi với gã cũng khá hơn.

"Bắt đầu thôi!"

Ngụy Tác gật đầu, lùi nhanh như con thỏ.

Đùa hả, Ngụy Tác không có thuật pháp phòng ngự nào. Cự ly quá gần, Hàn Vi Vi có thuật pháp nào đó tốc độ thi pháp cực nhanh thì gã lập tức xong đời. - <http://.com>

"Đồ nhát chết vẫn là đồ nhát chết."

Thấy gã nhảy lên, Hàn Vi Vi giật mình, nhưng rồi thấy gã lùi nhanh thì nàng ta lập tức khinh thị.

"Băng phong nhận!"

Cũng như hôm tại tại Hoàng Sa hạp cốc, Hàn Vi Vi vẫn quen thói hô lên lãnh lốt, trong lúc vong tay, một làn cương phong phong nhận ngưng kết băng tinh chém vào Ngụy Tác đang lui nhanh.

"Oa!" Ngụy Tác ré lên, thực tế không hề hoảng loạn, nhanh xéo sang bên tránh khỏi băng phong nhận, đồng thời trả lại Hàn Vi Vi một đòn Thanh thủy nhận.

"Người không phải biết lời hệ thuật pháp sao? Vẫn dùng thuật pháp hạng bét này hả?"

"Băng ly vũ!"

Hàn Vi Vi bĩu môi khinh thường, vung tay lên ngưng tụ thành một con bạch sắc băng long hơn hai trượng, xoạt một tiếng, Thanh thủy nhận Ngụy Tác phát ra chém vào băng long chỉ làm rơi một miếng chừng bàn tay. Hàn Vi Vi điểm ngón tay, bạch sắc băng long uy thế bất lao về phía gã.

"Không phải chứ?"

Ngụy Tác rùng mình.

Là thuật pháp công thủ vẹn toàn. Hơn nữa bạch sắc băng long của Hàn Vi Vi xuất hiện, toàn đại điện tựa hồ biến thành hồ băng.

Với cách phân chia thuật pháp của Thiên Huyền đại lục là thiên địa huyền hoàng tứ giai thì môn thuật pháp này của nàng ta ít nhất cũng là địa cấp thượng giai.

Trong lịch sử Thiên Huyền đại lục có không ít tu sĩ biến thái tu luyện chân nguyên công pháp rác rưởi đến Kim đơn cảnh rồi với một môn cao giai thuật pháp tung hoành một cõi không có địch thủ.

Uy lực của thiên giai và địa giai thuật pháp thập phần kinh nhân, dù tu sĩ tu luyện công pháp kém cõi, chỉ kích phát được mộ hai lần thì đối thủ cũng khó

lòng chống nổi.

Có thuật pháp địa giai thượng cấp này, với khả năng của Trần Bảo các, Hàn Vi Vi tu luyện đến Chu thiên cảnh tam tứ trọng, thực lực cũng cực kỳ kinh nhân rồi.

Chả trách tiểu nha đầu tự tin như thế, hóa ra học được thuật pháp lợi hại thế này.

"Kim Xà lôi võng!"

Biết băng long va vào mình thì chắc chắn sẽ đông thành cột băng, một số chỗ sẽ xong đời, Ngụy Tác biến sắc sử dụng thuật pháp có lực công kích mạnh nhất.

Một tấm kim sắc điện võng xuất hiện trước mặt gã, nghênh đón băng long.

"Chà!" Trông có vẻ kim sắc điện võng của Ngụy Tác cực kỳ lợi hại, sẽ hóa giải được băng long, nhưng xoạt một tiếng, băng long xuyên qua kim sắc điện võng, trừ vài chỗ bị điện xà phá hoại thì không hề bị chặn lại. Kim Xà lôi quyết được lục bảo lão đầu nhận định là huyền cấp cao giai rõ ràng không sánh được với địa cấp thượng giai thuật pháp của Hàn Vi Vi.

Tuy nhiên có kim xà lôi võng chặn lại một chỗ, Ngụy Tác kịp thời tránh đi. Băng long va vào bức tường sau lưng, băng hàn chi khí bùng lên, khiến toàn gã cứng lại, sau lưng còn đọng một lớp sương trắng.

"Nhìn sau lưng đi!" Ngụy Tác bị đông cứng người, răng và lập cập kêu lên.

"Thế nào, người định dùng thủ đoạn ghê tởm nào hả? Nói là đấu pháp công bằng mà tới đây người còn định lừa gạt ta, coi như người thua." Hàn Vi Vi cười ha hả, định tung tiếp băng long biến tặc từ đờ dẫn kia trở thành cột băng. Thì đột nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng động lạ.

Nàng ta ngoái lại liền giật mình, từ khe nứt dưới đất bốc lên từng dải hoàng sắc thổ khí ngưng thành một thổ nhân cao hơn nàng ta một cái đầu, vung quyền đầu quyền đầu như cái vồ xúc cát dầm tới.

Nếu bị quyền đầu này giáng trúng, hoa dung ngọc mạo của nàng ta sẽ biến thành gấu mèo ngay, cả Lệ nhan hoa cũng không bù lại được.

"Vù", Hàn Vi Vi cuống quýt hóa ra một tấm hỏa thuẫn che trước mặt.

Quyền đầu của thổ nhân giáng tới, lập tức bị thiêu rụi. Lại giáng nốt quyền kia, cũng bị thiêu rụi ngay.

Hàn Vi Vi là đại tiểu thư Trần Bảo các, không đến nỗi không biết môn phòng ngự thuật pháp lợi hại nào như Ngụy Tác.

"Kim xà điện võng!"

Chật vật lắm mới kịp lấy hơi, Ngụy Tác lập tức xuất ra một tấm điện võng, trùm xuống Hàn Vi Vi.

Động tác của Ngụy Tác lần này chậm hơn, chân nguyên tím tím từ tay gã tràn ra, kích phát thành từng con kim sắc lôi xà, Hàn Vi Vi nhìn rất rõ.

"Từ Huyền chân quyết? Ha ha, lại là công pháp hạng bét đó, để ta xem người phát ra được bao nhiêu đạo thuật pháp thế này." Hàn Vi Vi bật cười cao hứng, vung tay lên, lại một con băng long bay lượn quanh người, hóa giải toàn bộ kim xà thiểm điện.

"Người không lạnh hả?" Ngụy Tác lần này tỏ rõ kinh nghiệm phong phú, làm động tác giả lách trái rồi lùi nhanh, tránh khỏi băng long đang xông tới, nhưng hàn khí tỏa ra cũng khiến gã run mình. Đại điện càng lạnh hơn, hơi thở ra cũng chuyển thành màu khói trắng.

"Ta nói là ta biết băng hóa, có hóa để họ." Hàn Vi Vi đắc ý ghé sát hỏa thuẫn ấm áp, nhưng vừa nói xong thì chợt nhớ đến hôm đó gã hỏi nàng ta biết gì thì đã trả lời là biết băng hóa, tức thì đỏ mặt, thẹn rủa gã.

"Đánh vào mặt người!"

Ngụy Tác lại thi triển Thổ thần chân pháp, hóa ra thổ khôi lỗi.

"Ta biến nơi này thành hầm băng xem người chạy đi đâu." Chân nguyên còn đủ phát ra khoảng chục lần Băng Ly chân thuật, Hàn Vi Vi mặc kệ Ngụy Tác chạy theo hướng nào, cứ phát ra băng long giáng vào gã.

Chỉ tích tắc sau, mười mấy trọng nền điện đều đóng một lớp băng mỏng.

"May ngoan ngoãn đầu hàng làm nô lệ cho ta, nếu bị đông cứng thì không dễ chịu đâu." Thấy Ngụy Tác run rẩy, trượt chân thiếu chút nữa ngã bở chừng, Hàn Vi Vi đắc ý cười ha hả.

"Đừng nằm mơ, ta liều với người!"

Ngụy Tác cầm cổ chạy, liên tục phát ra kim xà điện võng và thổ khôi lỗi.

Liên tục phát ta mười mấy tấm kim xà điện vòng, quá nửa đèn điện đã đóng băng. Ngụy Tác thò tay định hóa tiếp ra một tấm kim xà điện vòng, nhưng chân nguyên tím tím chỉ mờ mờ mấy tia, cơ hồ trực tiếp tan đi. Sắc mặt gã nhợt hẳn.

"Ha ha, thế nào, không còn chân nguyên nữa hả, còn không đầu hàng? Nô lệ." Hàn Vi Vi thấy thế thì đắc ý cười ha hả. Đồng thời lại hóa ra một con băng long, lao vào Ngụy Tác.

"Rệt!"

Nhưng lập tức nàng trợn tròn mắt không dám tin là một tấm kim xà điện vòng lóe lên trong tích tắc, bên cạnh nàng ta cũng xuất hiện thổ nhân.

Nàng ta cơ hồ theo điều kiện có phản xạ, đưa hỏa thuẫn ra chặn.

Nhưng lần này không phải một mà là hai thổ nhân!

Nàng ta đã quen đỡ mười mấy lần đều là một thổ nhân, nhưng lần này là hai.

Hai quyền đầu của một thổ nhân lập tức bị hỏa thuẫn rụi. Nhưng quyền đầu như cái vỏ xúc cát của thổ nhân còn lại càng lúc càng lớn trong tuyến nàng ta.

Bốp một tiếng, quyền đầu của thổ nhân giáng vào mặt Hàn Vi Vi, biến mất nàng ta thành mất gấu mèo.

"Tiểu thư!"

Hai thị vệ Trần Bảo các sững người kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 89: HẬU DI CHỨNG CỦA BẢY TRĂM LINH THẠCH.

"Ngươi không sao chứ?"

"Không sao, chỉ hơi văng đầu." Hàn Vi Vi từ từ tỉnh lại, chợt thấy ngay Ngụy Tác đang hỏi đầy quan tâm, liền đáp theo ý thức. Nhưng đáp xong, nàng ta đột nhiên phản ứng lại, a một tiếng nhảy khỏi lòng Nam Cung Vũ Tinh.

Sờ lên mặt, Hàn Vi Vi ré lên chói lói, "Chuyện gì hả! Rõ ràng ta bị thổ nhân đâm trúng một quyền, sao cả hai mắt đều sung lên thế này!"

"Thổ nhân đó chỉ một quyền là đánh ngất ngươi." Ngụy Tác lắc đầu với vẻ đồng tình, "Cũng đành, không ai đến kịp, thổ nhân đánh ngất ngươi xong thì lại bồi thêm một quyền."

"A!"

Tiếng thét có thể dọa nạt cả trăm con chim sẻ vang lên trong gian điện trống trải, Hàn Vi Vi soi vào Thiên luyện ngân thấy hai mắt mình đều sung lên, su thư có thấy chắc cũng không nhận ra.

"Ngụy Tác, ta phải giết ngươi! Ngươi dám đánh ta thành thế này hả!"

"Thế nào?" Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nhìn Hàn Vi Vi đang phát cuồng, "Lẽ nào ngươi không giữ lời, muốn được gả cho nam tử còn mập hơn lợn, mặt đỏ chẳng chịt, người cao ba thước thì eo cũng ba thước, kẻ đó còn ở Bắc Hàn thành, cả năm không tắm hả?"

"Ta..." Hàn Vi Vi ngẩn người, rồi lại ré lên, "Khẳng định là ngươi giờ trò, Từ Huyền chân quyết sao có thể phát ra ngàn ấy đạo thuật pháp."

"Ai nói cứ tỏa khí tím thì là Từ Huyền chân quyết?" Ngụy Tác cười ha hả, "Là ngươi tự nhận định chứ ta không bảo mình tu luyện Từ Huyền chân quyết."

"Ta không tin! Chắc ngươi lén sử dụng đơn được hồi phục chân nguyên." Hàn Vi Vi tiếp tục.

"Vây hả?" Ngụy Tác không giải thích, hừ một tiếng, vận chuyển thổ nội chân nguyên, rực lên năm dải tử sắc thần hải quang hoa, phát ra âm thanh rì rầm

như sông chảy.

Hàn Vi Vi nhọt nhạt mặt mày.

Hiện tại dù người mù cũng biết sức mạnh chân nguyên và thần hải của Ngụy Tác ít nhất cũng phải huyền cấp cao giai thuật pháp, tuyệt đối không thể là Tử Huyền chân quyết. Mắt Hàn Vi Vi tuy sung vì những vẫn nhìn rõ mọi vật

"A!" Hàn Vi Vi ré lên xong thì muốn lao đầu vào tường, nhưng Ngụy chỉ nói một câu khiến nàng ta dừng lại ngay.

"Này này! Thua thì nhận, dù ngươi định quit không làm nô lệ một tháng cho ta thì cũng phải giao Không linh thuật ra đã chứ nhỉ?"

"Làm nô lệ một tháng?"

Hại thị vệ Trần Bảo các ở trong điện vốn không rõ quan hệ giữa Hàn Vi Vi và Ngụy Tác, nghe gã nói thế thì lập tức hóa đá.

"Hàn Vi Vi ta có bao giờ nói không giữ lời!" Hàn Vi Vi quay phắt lại, nghiêng răng nghiêng lợi ném một ngọc giản cho Ngụy Tác, "Đây là Không linh thuật! Một tháng thì một tháng!"

Ngụy Tác phì cười.

Hàn Vi Vi phát cuồng, "ngươi cười cái gì, có gì đáng cười hả!"

"Không có gì." Ngụy Tác xua tay, "thấy hai mắt ngươi là ta không nên được cười."

"..." Hàn Vi Vi thiếu chút nữa giận đến độ mắt tối sầm lại, ngất xỉu ngay. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

"Ha ha!"

Thu lấy ngọc giản ghi Không linh thuật, Ngụy Tác thầm đắc ý đến mức không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, tuy đánh một mỹ nữ kiều diễm thế này thành gấu mèo, kỳ thật gã cũng không nhẫn tâm nhưng bị mỹ nữ mỏng cong bám lấy quá dai dẳng, sau cùng gã cũng trút được cục tức. Nhất là vốn phải phải bỏ hơn chín nghìn hạ phẩm linh thạch mua Không linh thuật thì giờ không mất một viên, coi như lời to một món.

"Trần Bảo các chắc có đơn được làm tan máu bầm. Xin lỗi, thổ khôi lỗi xuất thủ thì ta không thể không chế, hạ thủ hơi nặng. Ngươi về Trần Bảo các bôi thuốc đi. Ngày mai đến làm nô lệ là được rồi."

Nói xong câu này, Ngụy Tác mặc lại y phục, cùng Nam Cung Vũ Tinh ra khỏi điện vũ của Trần Bảo các.

"Ngươi thật sự muốn nàng ta làm nô lệ một tháng?" Ra khỏi cửa, Nam Cung Vũ Tinh buột miệng hỏi gã.

Ngụy Tác đắc ý vạn phần, "không phải ta bắt mà nàng ta tự nguyện muốn làm."

"Ngụy Tác!" Nam Cung Vũ Tinh trừng mắt.

Ngụy Tác tức thì toát mồ hôi, vò đầu bứt tai nói, "Ngươi cũng thấy từ đầu đến đuôi, nàng ta muốn gáo huẩn ta nhưng lại không đấu nổi. Yên tâm đi, dù để nàng ta làm nô lệ, ta cũng sẽ không quá đáng, chỉ cho nàng ta ném chút mùi đau khổ để biết rằng kiếm linh thạch không dễ dàng. Cứ cái kiểu vì muốn đấu với ta mà nàng ta vung tay là vứt đi một vạn năm nghìn linh thạch thì Trần Bảo các sẽ mất trong tay nàng ta."

Nam Cung Vũ Tinh nghe vậy thì sắc mặt giãn ra một chút nhưng vẫn hừ một tiếng, "Người ta vung vút linh thạch cũng là việc của Trần Bảo các, thế nào, ngươi lo thay cho Cơ Nhã?"

"Sao thế được." Ngụy Tác vội lắc đầu, "Có trời cao chứng giám, cả mặt Cơ Nhã ta còn chưa gặp, sao lại lo lắng hộ, chỉ là chính ngươi đã dạy ta rằng phi linh thạch là đáng xấu hổ nên ta mới cho rằng vung vút linh thạch như thế là sai. Hơn nữa, như nàng ta, chưa biết chừng sau một ngày là ta nhức óc, hôm sau đã trả về Trần Bảo các liễu."

"Cơ Nhã người ta là Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ, ngươi không động lòng?" Nam Cung Vũ Tinh liếc gã.

"Vậy thì không hẳn, mỗi người có cách nhìn khác nhau, hơn nữ động lòng cũng vô dụng. Thiên Huyền đại lục nhiều mỹ nữ lắm, không ai đi tơ tưởng người không liên quan tới mình." Ngụy Tác cười hắc hắc, nói với nàng, "chỗ ở thiên cấp của ta chỉ còn lại nửa tháng, không tám linh tuyến trị trong đó thì sau này mà muốn tám lại mất mấy trăm linh thạch thuê một tháng. Lần trước ngươi chẳng bảo là rồi thì sẽ đến tám sao, hiếm khi mọi người cùng vui như hôm nay, chỉ bằng đi luôn? Ta cũng mới bị hàn khí lạnh thấu xương, cần phải ngâm người để xua hàn khí."

Khóe môi nàng nhếch lên đẹp đẽ.

"Nàng ta sẽ gạt đầu, sẽ đồng ý!"

Thấy Nam Cung Vũ Tinh không hề cự tuyệt, sắp đồng ý đến nơi, Ngụy Tác đâm ra kích động, nhưng lúc đó Hàn Vi Vi mất gấu mèo đột nhiên chen vào gọi: "Ngụy Tác."

"Cái gì đây?" Nam Cung Vũ Tinh sắp đồng ý thì bị cắt ngang, Ngụy Tác quay lại cầm câu hỏi.

"Không có gì, ta chỉ muốn hỏi ngày mai ta đến chỗ người lúc nào, nếu người muốn làm việc bảy trăm viên hạ phẩm linh thạch thì ta có nên tránh đi." Hàn Vi Vi nhìn Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, cói vói về chăm chọc.

Ngụy Tác tức thì nhọt nhọt mặt mày, nhi Nam Cung Vũ Tinh lấy làm lạ hỏi: "Cái gì là việc bảy trăm viên hạ phẩm linh thạch?"

"Thế nào, Nam Cung Vũ Tinh thư thư không rõ hả?" Hàn Vi Vi tỏ vẻ ngạc nhiên, "Y thường bỏ ra bảy trăm viên hạ phẩm linh thạch đưa một số nữ tu đến chỗ y làm những việc vô sỉ, lần trước bị muội bắt gặp. Nữ tu đó mặc y phục hở hang, đùi cũng lộ hết ra ngoài, còn cho rằng muội cùng nghề, chê muội kỹ thuật kém, không được cướp sinh ý."

"Cái gì hà, đừng nói lung tung có được không." Ngụy Tác ré lên, "Cái gì mà chân lộ hết ra, người ta vẫn mặc y phục đàng hoàng."

"Đúng thế, ta nhớ nhầm. Y phục của người ta mặc rất tề chỉnh." Hàn Vi Vi gật đầu đầy thâm ý.

"Ta..." Ngụy Tác biết ngay mình lỡ lời, ngoài lại thấy Nam Cung Vũ Tinh đang nhìn gã vói về không dám tin.

"Nam Cung Vũ Tinh, nghe ta giải thích ta." Tay chân Ngụy Tác lạnh băng.

"Giải thích cái gì?" Nam Cung Vũ Tinh nói với ta, "Người làm việc của người, dù tốn một lần bảy nghìn linh thạch, cũng không cần giải thích gì với ta."

Gã há miệng nhưng không nói thành lời.

"Ta sắp quan tu luyện, nếu không có việc gì đặc biệt khẩn yếu thì đừng dùng truyền tẩn ngọc phù tìm ta." Nam Cung Vũ Tinh nói xong liền quay đi ngay.

"Chỉ thế thôi hả?" Hàn Vi Vi thập phần thất vọng nhìn theo Nam Cung Vũ Tinh, lẽ ra Nam Cung Vũ Tinh phải cho gã một cái bạt tai rồi nói là người đứng thật lưu manh, ta nhìn nhầm người mới phải chứ, ai ngờ Nam Cung Vũ Tinh ôn hoàn thế này, thật quá tiện nghi cho tên vô sỉ này.

Bầu môi vói về thất vọng, Hàn Vi Vi định lên về Trân Bảo các xử lý xong hai con mắt gấu mèo. Thổ nhân đó thật không biết thương hương tiếc ngọc, đến giờ hai mắt còn bông rất, không dám chớp nhiều.

"Hàn Vi Vi!" Cùng lúc, Ngụy Tác lại gầm lên trầm trầm.

"Gì hả?" Hàn Vi Vi khinh thị đáp, giọng cực kỳ khiêu khích.

Ngụy Tác hung hãn bảo: "Ta đổi ý rồi! Từ hôm nay người làm nô lệ cho ta! Hiện tại, lập tức!"

Hàn Vi Vi hơi kinh ngạc: "Lão lưu manh, người nói cái gì?"

"Thế nào, lẽ nào định nuốt lời?" Ngụy Tác lạnh giọng: "Nếu không định nuốt lời thì đổi luôn xưng hô đi."

"Ta..."

"Biết ngay người sẽ nuốt lời. Đẳng nào thì trông người thế này, nam tử mập ở Bắc Hàn thành cùng rất xứng, một con gấu chó mập ú, một con gấu mèo." Ngụy Tác cười lạnh nhìn Hàn Vi Vi sững người.

"Không phải một tháng sao, còn thế nào nữa? Từ bây giờ thì từ bây giờ." Hàn Vi Vi nghiêng răng nghiêng lợi gọi, "Ai nói ta nuốt lời hà. Chủ nhân."

"Đi thôi, theo ta về chỗ ở." Ngụy Tác sầm mặt nói với nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 90: ĐẠI TIỂU THƯ LÀM NÔ LỆ.

"Hắn thật sự quá vô sỉ."

Theo Ngụy Tác về chỗ ở thiên cấp, Hàn Vi Vi nghiêng răng kèn kẹt.

Gã đi qua những chỗ đông người đã đánh, lại đi hai vòng quanh Linh Nhạc thành. Chẳng phải muốn nhiều người thấy nàng ta thế này sao?

May mà nàng ta chưa đổi y phục Trần Bảo các, hơn nữa bị đánh thành thế này một cách thâm vô nhân đạo, dù sư thư Cơ Nhã thấy cũng không nhận ra, bằng không thì ai đó nhận ra nàng ta là đường đường đại tiểu thư Trần Bảo các chắc sẽ cười chết mất.

Thị vệ ở đại điện thấy rõ việc nàng ta bị đánh thành thế này, cùng bị nàng ta đe nẹt không được cho ai biết, nhất là không được báo với sư thư Cơ Nhã, Cơ Nhã mà biết tất nàng ta bị giáo huấn suốt ngày, sau này ra đường tất có cảm đám người bám theo.

Âm hiểm, lòng dạ cực kỳ âm ám! Trừ vô sỉ sẵn cộng thêm lưu manh, nàng ta lại cho thêm một định nghĩa nữa về Ngụy Tác.

Kỳ thực nàng ta trách lắm gã.

Ngụy Tác đi đến hai vòng quanh Linh Nhạc thành vì bị Nam Cung Vũ Tinh khiến cho thất hồn lạc phách.

Nam Cung Vũ Tinh mắng mỏ một trận thì chưa biết chừng gã còn dễ chịu hơn, nàng càng nhẹ nhàng, càng bình tĩnh thì gã càng khó chịu.

Nhất là nghĩ đến việc nàng nói gã tiêu linh thạch thế nào là việc của gã, dù một lần tốn bảy nghìn linh thạch cũng không cần giải thích gì với nàng thì gã càng hoảng lên. Trước đây, dù gã tốn mấy trăm linh thạch thuê chỗ ở thiên cấp, nàng cũng nhắc nhở gã.

Nghĩ đến việc mình chưa làm gì, nhìn linh hoa viên và linh tuyến trì, có thể từ rày Nam Cung Vũ Tinh cách xa gã, sau này không còn cơ hội cùng nàng ngâm ôn tuyến thì gã hồi hận đến độ chỉ muốn nhảy xuống chết đuối cho xong.

"Thế nào, chủ nhân, có cần ta đi hỏi Nam Cung Vũ Tinh là có thích đến cùng ngâm ôn tuyến chăng?" Đúng lúc đó Hàn Vi Vi nhìn quanh một vòng, thấy gã ngo ngáy nhìn linh tuyến trì, lại bồi thêm một câu không nhân đạo tí nào.

Ngụy Tác tức thì ghê tởm muốn nôn ra, quyết định chơi sát vát, không ngược đại nô lệ đáng ghét này một phen thì ta không phải Ngụy Tác nữa.

Lạnh lùng nhìn Hàn Vi Vi đang đắc ý, Ngụy Tác đi đến linh tuyến trì, "đứng đó cho ta là được rồi."

Ngụy Tác càng thống khổ, Hàn Vi Vi lại càng cao hứng. Gã nói vậy, nàng ta còn cố ý hỏi thật dịu dàng, "Chủ nhân thật sự muốn ta đứng ở đây, không cần đi hỏi Nam Cung Vũ Tinh?"

"Ta định ngâm mình trong linh tuyến trì một chốc, nếu ngươi muốn nhìn ta cời y phục thì cứ vào cũng được. Còn không thì ngâm miệng lại, ngoan ngoan đứng đó."

"..."

"Hái chút hoa quả mang vào đây." Ngụy Tác cời trần trụi xong, nhảy xuống linh tuyến trì, gọi với ra ngoài.

Thật sự sai khiến như nô lệ?

Hàn Vi Vi tròn mắt không dám tin. Nhưng lập tức kêu lên vì mắt vừa trùng là đau chết được. Nàng ta tức thì rửa sạch gã thậm tệ, nhưng nghĩ đến việc bị gã cho con lợn mập một năm không tắm ở Bắc Hàn thành, nàng ta đành hái mấy loại hoa quả rồi tiến vào.

Ngụy Tác ngâm mình trong linh tuyến trì, chỉ lộ cái đầu lên, nhìn từ xa rồi nói, "Ngươi thế này sao mà làm nô lệ được, chân tay lỏng lẻo, hái hoa quả cũng không biết được nữa hả? Cả quả bị sâu đục cũng mang cho ta ăn?"

"Làm nô lệ còn phải thông minh lanh lợi?"

Hàn Vi Vi tắt tiếng, bất quá đành chịu lép vì quả thật một trái đúng là bị sâu đục thối nhũn một chỗ. Nhưng chỗ nhũn đó quá nhỏ, nàng ta không chú ý thấy, vậy mà gã từ xa thế cũng thấy rõ.

Hàn Vi Vi nghĩ thông thì không nói gì, đi ra ngoài hái mấy quả khác. Lần này đảm bảo vỏ bóng mượt, quả nào cũng ngon, không có chỗ thối nào.

"Hái lợn rồi." Ngụy Tác chỉ liếc từ xa, lại mặt mũi lạnh tanh thốt lên mấy tiếng.

"Vì sao hả?" Hàn Vi Vi không nén được nữa: "Ban nãy ngươi chê là bị sâu đục, mấy quả này hoàn toàn không có vấn đề gì."

"Ta không thích đào mận không được sao? Ngươi hái toàn đào với mận thì ăn kiểu gì." Ngụy Tác hừ một tiếng.

Hàn Vi Vi kêu lên: "Ban nãy ngươi không nói!"

Ngụy Tác hằm hừ: "Ta là chủ nhân, ta thích nói lúc nào là việc của ta. Còn nữa, sau này mỗi lần nói phải gọi chủ nhân trước."

Hàn Vi Vi hít sâu một hơi, bộ ngực thật ra không nhỏ tí nào phập phồng kịch liệt, "Được thôi, chủ nhân, ngài thích loại quả nào?"

"Bỏ đào đi, cả Từ liên vụ cũng được. Phải thế chứ, nô lệ nên có dáng vẻ của nô lệ, ngoan ngoãn một chút, biểu chiều nhu cầu của chủ nhân."

"Ăn cho chết đi! Phì phì phì"

Hàn Vi Vi không nói gì, ra hái bồ đào và Từ liên vụ, nhỏ nước bọt lên rồi rửa thầm Ngụy Tác, đoạn đưa số hoa quả này đến bờ linh tuyến trì.

"Xuống đi, ngươi cách xa thế, ta lấy bằng cách nào? Lẽ nào muốn ta ra lấy?" Ngụy Tác nói với Hàn Vi Vi đứng trên bờ linh tuyến trì.

"Ngươi nói gì hả?" Hàn Vi Vi trừng mắt không dám tin.

"Xuống ngâm ôn tuyến. Lẽ nào ta nói không rõ?" Ngụy Tác sau cùng cũng thấy dễ chịu hơn. Hàn Vi Vi cố ý lấy việc gã cùng Nam Cung Vũ Tinh tắm ôn tuyến ra đả kích, chẳng phải Nam Cung Vũ Tinh không thể tắm cùng gã nữa sao, thì nàng ta tắm cùng cũng được.

"Ngươi đừng quên lúc trước chúng ta đã nói rõ điều kiện làm nô lệ!" Hàn Vi Vi ré lên.

Ngụy Tác khinh thị, "Thế nào, còn sợ ta chiếm tiện nghi của ngươi hả, có bao giờ ngươi thấy chủ nhân sàm sỡ nô lệ chưa. Hơn nữa, với dáng vẻ của ngươi, ta không đòi nào thèm. Nói cho rõ, ta không chạm một ngón tay vào ngươi. Thế nào, chả lẽ chủ nhân không thể sai nô lệ cùng tắm suối nóng rồi ăn hoa quả hả?"

"Ngươi muốn cố ý chọc giận, ta không mắc hờm đâu. Ta mà nói là muốn tìm nam tu, chắc đủ đứng hai vòng quanh Linh Nhạc thành. Ngươi thế này, ta còn không thèm nhìn ngươi kia. Ngươi dám chạm một ngón tay vào ta, ta sẽ sai người chẻ ngươi làm mười tám mảnh." Hàn Vi Vi buông ra một câu đầy sát khí rồi mặc nguyên quần áo nhảy xuống ôn tuyến trì.

"Hừ, bồ đào nào." Ngụy Tác há miệng, ra vẻ lười nhác của người quyền quý.

Hàn Vi Vi cố tình ngắt một quả không ngon, nhét vào miệng gã. Thấy gã ăn ngon lành thì trong tích tắc, nàng ta lấy làm thỏa mãn, vì quả đó đã bị nhỏ nước bọt. Nhưng cảm giác đó tan trong tích tắc, dù sao nàng ta cũng thấy như gián tiếp hôn gã nhỉ?

Hơn nữa ty mặc y phục nhưng xác xác thực thực cùng ở trong ao với gã, gần thế này, gã lại trần trụi, chỉ là cách nước nên không nhìn rõ.

Hàn Vi Vi chột đỏ mặt, không sao tự nhiên được nữa.

"Nam Cung Vũ Tinh hiểu lý lẽ hơn đại tiểu thư này nhiều."

"Con người phải phạm sai lầm, không thể vì sai một lần mà không được tha thứ, tới đây tìm cơ hội tìm nàng ta nói chuyện, rồi đảm bảo sau này không tái phạm nữa, người hiểu lý lẽ như nàng ta chắc sẽ tha thứ cho ta?"

Ngâm dưới linh tuyến một lúc, Ngụy Tác chột linh hoạt hẳn.

Kỳ thực Ngụy Tác không hẳn muốn có gì đó với Nam Cung Vũ Tinh, có lúc nàng tạo cho gã cảm giác như chị gái, từ bs gã không có người thân, nên hiểu rõ bằng hữu như nàng đáng quý cỡ nào, cũng như Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi vậy, nên bình thường gã cực kỳ keo kiệt cũng sẵn lòng cho họ linh thạch và pháp khí, gã không muốn mất đi bằng hữu như Nam Cung Vũ Tinh và Diệp gia huynh muội.

Con người có những lúc xảy ra việc gì đó mà buồn bã đến mức cho rằng trời đã sụp đổ, không còn gì nữa nhưng nghĩ thông rồi thì nhận ra vẫn còn khả năng cứu vãn.

Ngụy Tác hiện giờ cũng vậy, nghĩ thông rồi thì hùng hực đầu chí, lập tức lại nghĩ ngợi đủ thứ.

Hôm nay không mất linh thạch cũng có Khổng linh thuật, có tán tu nào lợi hại như gã nhỉ, khiến cả đại tiểu thư Trần Bảo các phải làm nô lệ, cùng ngâm ôn tuyến?

Cười hắc hắc một hồi, Ngụy Tác nói với Hàn Vi Vi, "Ta thấy bờ linh tuyến trì này rải cát thì không đẹp, rải đá trứng ngỗng hơn nhiều, ngươi ra chỗ thác nước nhặt hai nghìn viên về rải ở đây."

Hàn Vi Vi không rõ định làm gì, in lặng nghe lời, rồi linh tuyến trì, đến chỗ thác nước trong sơn cốc.

"Thân hình đại tiểu thư này rất khá, nhưng hơi đàn đá."

Ngâm ôn tuyến xong, tuy Hàn Vi Vi vẫn mặc y phục nghiêm chỉnh, nhưng dính sát người, mọi đường nét hiện ra lồ lộ. Thân hình nàng ta không quá gầy, nhưng mọi đường cong thì khiến Ngụy Tác phải khen đứt lưỡi.

"Hừ, không nhìn thì không nhìn."

Ngụy Tác thoải mái nhìn theo Hàn Vi Vi ra khỏi linh hoa viên, đoạn nhanh chóng nhảy lên bờ mặc y phục, đi vào trong tĩnh thất tu luyện.

Lấy từ nạp bảo nang ra ngọc phù Khổng linh thuật, đọc một lúc là mặt Ngụy Tác hớn hớn, lấy hết năm quả Phệ tâm trùng ấu nởn ra.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.